

BOŽÍ ÚŽASNÁ MILOST

Ellen G. Whiteová

Obsah

1. ledna.....	6	28. února.....	64	27. dubna.....	122	24. června.....	180
2. ledna.....	7	1. března.....	65	28. dubna.....	123	25. června.....	181
3. ledna.....	8	2. března.....	66	29. dubna.....	124	26. června.....	182
4. ledna.....	9	3. března.....	67	30. dubna.....	125	27. června.....	183
5. ledna.....	10	4. března.....	68	1. května.....	126	28. června.....	184
6. ledna.....	11	5. března.....	69	2. května.....	127	29. června.....	185
7. ledna.....	12	6. března.....	70	3. května.....	128	30. června.....	186
8. ledna.....	13	7. března.....	71	4. května.....	129	1. července.....	187
9. ledna.....	14	8. března.....	72	5. května.....	130	2. července.....	188
10. ledna.....	15	9. března.....	73	6. května.....	131	3. července.....	189
11. ledna.....	16	10. března.....	74	7. května.....	132	4. července.....	190
12. ledna.....	17	11. března.....	75	8. května.....	133	5. července.....	191
13. ledna.....	18	12. března.....	76	9. května.....	134	6. července.....	192
14. ledna.....	19	13. března.....	77	10. května.....	135	7. července.....	193
15. ledna.....	20	14. března.....	78	11. května.....	136	8. července.....	194
16. ledna.....	21	15. března.....	79	12. května.....	137	9. července.....	195
17. ledna.....	22	16. března.....	80	13. května.....	138	10. července.....	196
18. ledna.....	23	17. března.....	81	14. května.....	139	11. července.....	197
19. ledna.....	24	18. března.....	82	15. května.....	140	12. července.....	198
20. ledna.....	25	19. března.....	83	16. května.....	141	13. července.....	199
21. ledna.....	26	20. března.....	84	17. května.....	142	14. července.....	200
22. ledna.....	27	21. března.....	85	18. května.....	143	15. července.....	201
23. ledna.....	28	22. března.....	86	19. května.....	144	16. července.....	202
24. ledna.....	29	23. března.....	87	20. května.....	145	17. července.....	203
25. ledna.....	30	24. března.....	88	21. května.....	146	18. července.....	204
26. ledna.....	31	25. března.....	89	22. května.....	147	19. července.....	205
27. ledna.....	32	26. března.....	90	23. května.....	148	20. července.....	206
28. ledna.....	33	27. března.....	91	24. května.....	149	21. července.....	207
29. ledna.....	34	28. března.....	92	25. května.....	150	22. července.....	208
30. ledna.....	35	29. března.....	93	26. května.....	151	23. července.....	209
31. ledna.....	36	30. března.....	94	27. května.....	152	24. července.....	210
1. února.....	37	31. března.....	95	28. května.....	153	25. července.....	211
2. února.....	38	1. dubna.....	96	29. května.....	154	26. července.....	212
3. února.....	39	2. dubna.....	97	30. května.....	155	27. července.....	213
4. února.....	40	3. dubna.....	98	31. května.....	156	28. července.....	214
5. února.....	41	4. dubna.....	99	1. června.....	157	29. července.....	215
6. února.....	42	5. dubna.....	100	2. června.....	158	30. července.....	216
7. února.....	43	6. dubna.....	101	3. června.....	159	31. července.....	217
8. února.....	44	7. dubna.....	102	4. června.....	160	1. srpna.....	218
9. února.....	45	8. dubna.....	103	5. června.....	161	2. srpna.....	219
10. února.....	46	9. dubna.....	104	6. června.....	162	3. srpna.....	220
11. února.....	47	10. dubna.....	105	7. června.....	163	4. srpna.....	221
12. února.....	48	11. dubna.....	106	8. června.....	164	5. srpna.....	222
13. února.....	49	12. dubna.....	107	9. června.....	165	6. srpna.....	223
14. února.....	50	13. dubna.....	108	10. června.....	166	7. srpna.....	224
15. února.....	51	14. dubna.....	109	11. června.....	167	8. srpna.....	225
16. února.....	52	15. dubna.....	110	12. června.....	168	9. srpna.....	226
17. února.....	53	16. dubna.....	111	13. června.....	169	10. srpna.....	227
18. února.....	54	17. dubna.....	112	14. června.....	170	11. srpna.....	228
19. února.....	55	18. dubna.....	113	15. června.....	171	12. srpna.....	229
20. února.....	56	19. dubna.....	114	16. června.....	172	13. srpna.....	230
21. února.....	57	20. dubna.....	115	17. června.....	173	14. srpna.....	231
22. února.....	58	21. dubna.....	116	18. června.....	174	15. srpna.....	232
23. února.....	59	22. duben.....	117	19. června.....	175	16. srpna.....	233
24. února.....	60	23. dubna.....	118	20. června.....	176	17. srpna.....	234
25. února.....	61	24. dubna.....	119	21. června.....	177	18. srpna.....	235
26. února.....	62	25. dubna.....	120	22. června.....	178	19. srpna.....	236
27. února.....	63	26. dubna.....	121	23. června.....	179	20. srpna.....	237

21. srpna.....	238	24. září.....	272	28. října.....	306	1. prosince.....	340
22. srpna.....	239	25. září.....	273	29. října.....	307	2. prosince.....	341
23. srpna.....	240	26. září.....	274	30. října.....	308	3. prosince.....	342
24. srpna.....	241	27. září.....	275	31. října.....	309	4. prosince.....	343
25. srpna.....	242	28. září.....	276	1. listopadu.....	310	5. prosince.....	344
26. srpna.....	243	29. září.....	277	2. listopadu.....	311	6. prosince.....	345
27. srpna.....	244	30. září.....	278	3. listopadu.....	312	7. prosince.....	346
28. srpna.....	245	1. října.....	279	4. listopadu.....	313	8. prosince.....	347
29. srpna.....	246	2. října.....	280	5. listopadu.....	314	9. prosince.....	348
30. srpna.....	247	3. října.....	281	6. listopadu.....	315	10. prosince.....	349
31. srpna.....	248	4. října.....	282	7. listopadu.....	316	11. prosince.....	350
1. září.....	249	5. října.....	283	8. listopadu.....	317	12. prosince.....	351
2. září.....	250	6. října.....	284	9. listopadu.....	318	13. prosince.....	352
3. září.....	251	7. října.....	285	10. listopadu.....	319	14. prosince.....	353
4. září.....	252	8. října.....	286	11. listopadu.....	320	15. prosince.....	354
5. září.....	253	9. října.....	287	12. listopadu.....	321	16. prosince.....	355
6. září.....	254	10. října.....	288	13. listopadu.....	322	17. prosince.....	356
7. září.....	255	11. října.....	289	14. listopadu.....	323	18. prosince.....	357
8. září.....	256	12. října.....	290	15. listopadu.....	324	19. prosince.....	358
9. září.....	257	13. října.....	291	16. listopadu.....	325	20. prosince.....	359
10. září.....	258	14. října.....	292	17. listopadu.....	326	21. prosince.....	360
11. září.....	259	15. října.....	293	18. listopadu.....	327	22. prosince.....	361
12. září.....	260	16. října.....	294	19. listopadu.....	328	23. prosince.....	362
13. září.....	261	17. října.....	295	20. listopadu.....	329	24. prosince.....	363
14. září.....	262	18. října.....	296	21. listopadu.....	330	25. prosince.....	364
15. září.....	263	19. října.....	297	22. listopadu.....	331	26. prosince.....	365
16. září.....	264	20. října.....	298	23. listopadu.....	332	27. prosince.....	366
17. září.....	265	21. října.....	299	24. listopadu.....	333	28. prosince.....	367
18. září.....	266	22. října.....	300	25. listopadu.....	334	29. prosince.....	368
19. září.....	267	23. října.....	301	26. listopadu.....	335	30. prosince.....	369
20. září.....	268	24. října.....	302	27. listopadu.....	336	31. prosince.....	370
21. září.....	269	25. října.....	303	28. listopadu.....	337		
22. září.....	270	26. října.....	304	29. listopadu.....	338		
23. září.....	271	27. října.....	305	30. listopadu.....	339		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *GOD'S AMAZING GRACE (1973) – AG*

Předmluva

Spolu s vydáním této knihy *Boží úžasná milost* máme nyní deset náboženských svazků Ellen G. Whiteové. Skutečnost, že celosvětová církev uveřejnila deset takových svazků jednoho autora, je významná. Žádný jiný spisovatel nebyl takto poctěn. Zatímco všechny svazky ranních stráží byly hluboce duchovní, odrážející oddanost četných autorů a jejich literární schopnosti, ani jeden z nich nemohl psát s takovým hlubokým ponořením do podstaty věci jako tato jedinečná spisovatelka. A jaké je vysvětlení této skutečnosti? Bylo by jistě chybou připisovat zásluhy Ellen Whiteové, jako člověku. Nepochybně, kdyby byla naživu, podala by toto skromné vysvětlení:

„Sestra Whiteová není původcem těchto knih. Ony obsahují pokyny, které jí během jejího životního díla dával Bůh. Ony obsahují drahocenné, povzbuzující světlo, které Bůh milostivě dal své služebnici, aby ho předala světu. Z jejích stránek má toto světlo svítit do srdcí mužů a žen, vedouce je k Spasiteli.“ – RH Jan. 20, 1903

A možná tisíce, kteří čtou inspirovaná poselství tohoto svazku, budou vedeny k důvěrnější zkušenosti s Ježíšem Kristem. Tak se stanou účastníky Jeho úžasné milosti, kterou Ellen Whiteová popisovala jako „jakýsi Boží rys zjevený nehodným lidským bytostem. My jsme ji nehledali,“ vysvětluje, „ale ona byla poslána, aby hledala nás“.

Výpovědi na téma milosti prostupují mnoho tištěných svazků Ducha prorockého. Tyto bohaté zdroje poskytují nejlepší výběr. Takové časopisy jako je např. *Review and Herald*, *Znamení doby*, *Youth Instructor* (*Instruktor mládeže* – pozn. překladatele), rovněž poskytují pomocné stránky pro studium.

Když je používána pouze část určité odvolávky, vynechávky v této knize jsou rozpoznány obvyklým způsobem. V mnoha případech čtení na každý den sestává z několika vybraných citací seskupených dohromady jako složená výpověď. Na konci svazku můžeme nalézt jednotlivé zdrojové prameny, a také rejstřík veršů.

Kniha *Boží úžasná milost* byla zkompileována pod vedením správní rady Ellen G. Whiteové, která nese zodpovědnost za vydávání těchto děl z pera sestry Whiteové. Mělo by být vzpomenu, že kompilace této spisovatelky jsou učiněny správní radou v souladu s nařízeními její poslední vůle, která vyžaduje, aby se takové sbírky shromáždily a byly vytištěny v knihách, jak to bude vyžadovat potřeba.

Je naší nadějí, že tento souhrn každodenních rad a myšlenek povzbudí čtenáře k tomu, aby byli ještě silněji přitaženi k nekonečným zdrojům Boží milosti a dosáhli tu dokonalost, která je potřebná pro přenesení do nebe. Toto je nutná příprava potřebná pro všechny dnešní adventisty a naší prosbou je, aby tato kniha přispěla k oživení zkušenosti a pravé reformaci v církvi.

SPRÁVNÍ RADA POZŮSTALOSTÍ EGW
WASHINGTON, D. C.

Dobré zprávy království

„I procházel Ježíš všecku Galileji, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.“ (Mt 4,23) AG 9.1

„I otevřev ústa svá, učil je, řka: Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,2-3) Jako něco zvláštního a nového zasáhla tato slova žasnoucí zástup. Takové učení se naprosto lišilo od všeho, co kdy slyšeli od kněží nebo rabínů. Nenalezli v něm nic, co by lichotilo jejich pyšce anebo živilo jejich ctižádostivé naděje. Avšak z tohoto nového Učitele vyzařovala moc, která je podmaňovala. Moc Boží lásky se v Jeho přítomnosti šířila jako vůně z květiny. ... AG 9.2

V zástupu, který obklopoval Ježíše, byli někteří, kteří si uvědomovali svou duchovní chudobu a ubohost. ... Byly tam duše, které v přítomnosti Jeho čistoty cítily, že jsou *„bídni, mizerní, chudí, slepí a nazi“* (Zj 3,17); ony toužily po Boží spasitelné milosti (Tt 2,11). ... AG 9.3

O chudých v duchu Ježíš říká: *„Jejich je nebeské království.“* Toto království není, jak doufali Kristovi posluchači, časným a pozemským panstvím. Kristus jim otevíral duchovní království své lásky, své milosti, své spravedlnosti. ... Jeho poddanými jsou chudí v duchu, tiší, pronásledování pro spravedlnost. Jim patří království nebeské. I když ještě úplně neskončilo, přesto v nich už začalo dílo, které je učiní *„způsobilými k účasti na dědictví svatých ve světle“* (Ko 1,12). AG 9.4

Všichni, kdo si uvědomují svou duchovní chudobu a cítí, že v nich samotných není nic dobrého, mohou získat spravedlnost a sílu tím, že budou vzhlížet k Ježíši. ... Vyzývá vás, abyste vyměnili svou chudobu za bohatství Jeho milosti. Nejsme hodni lásky Boží, avšak Kristus, naše záruka, je jí hoden a může spasit všechny, kdo k Němu přijdou. Ať jste prožili v minulosti cokoli, ať jsou vaše nynější poměry sebe tíživější, přijdete-li ke Kristu takoví, jací právě jste, slabí, bezmocní a zoufalí, vyjde vám náš soucitný Spasitel zdaleka vstříc a oděje vás svým rouchem spravedlnosti. – MB 6-9 AG 9.5

Pouze pro hříšníky

„Zjevit se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem.“ (Tt 2,11) AG 10.1

Neuposlechnutím Božích příkazů se člověk dostal pod odsouzení Jeho zákona. Tento pád vyvolal Boží milost, aby se ukázala ve prospěch hříšníků. Nikdy bychom se nedověděli význam tohoto slova „milost“, kdybychom nepadli. Bůh miluje bezhříšné anděly, kteří konají Jeho službu a jsou poslušni všem Jeho příkazům; neuděluje jim však milost. Tyto nebeské bytosti nevědí nic o milosti; oni ji nikdy nepotřebovali; protože nikdy nezhřešily. Milost je Boží vlastnost prokázaná nehodným lidským bytostem. My jsme ji nehledali, ale ona byla poslána, aby hledala nás. Bohu činí radost, že může udělit tuto milost každému, kdo po ní hladoví. Každému představuje podmínky milosrdenství, ne proto, že jsme toho hodni, ale proto, že jsme tak naprosto nehodní. Naše potřeba je způsobilostí, která nám dává ujištění, že přijmeme tento dar. AG 10.2

Bůh však nepoužívá svou milost k tomu, aby učinil svůj zákon neplatným, nebo aby odstranil svůj zákon. ... Boží milost a zákon Jeho království jsou v dokonalém souladu; jdou ruku v ruce. Jeho milost nám umožňuje přiblížit se k Němu skrze víru. Tím, že ji přijímáme a ponecháváme si ji, aby působila v našich životech, potvrzujeme platnost zákona; vyvyšujeme zákon a činíme ho slavným (Iz 42,21). A tím, že skrze moc Kristovy milosti uskutečňujeme Jeho živé zásady a projevujeme čistou, upřímnou poslušnost vůči Božímu zákonu, svědčíme před nebeským vesmírem a před odpadlým světem, který činí Boží zákon neplatným, o moci vykoupení. AG 10.3

Ne proto, že bychom my Jej prve milovali, Bůh nás miluje; ale *„když jsme ještě byli hříšníci“* (Ř 5,8), Kristus umřel za nás, učinil plné a hojné opatření pro naše vykoupení. I když si pro naši neposlušnost zasluhujeme Boží nelibost a odsouzení, On nás nezanechal; On nás neopustil, abychom zápasili s mocí nepřitele v naší vlastní omezené síle. Nebeští andělé bojují naše bitvy za nás; a spolupracující s nimi můžeme zvítězit nad mocnostmi zla. Důvěřující v Krista jako v našeho osobního Spasitele můžeme být *„více než vítězi skrze Toho, kterýž nás zamiloval“* (Ř 8,37). – RH Sep. 15, 1896 AG 10.4

V Bohem určený čas

„Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého... aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.“ (Ga 4,4-5) AG 11.1

V nebeské radě byla určena hodina Kristova příchodu. Když se tato hodina ukázala na velkých hodinách času, narodil se v Betlémě Ježíš. ... Prozřetelnost řídila pohyby národů, proud lidských podnětů a lidského působení, dokud svět neuzrál pro příchod Vykupitele. ... – DA 32 AG 11.2

Klam, jehož bylo používáno ke svádění k hříchu, dosáhl svého vrcholu. Pro zkázu lidských duší byly zapojeny všechny prostředky. Syn Boží, pohlížeje na svět, viděl utrpení a bídu. S lítostí patřil na to, jak se lidé stávají obětmi satanské krutosti. Se soucitem patřil na ty, kteří propadli zkáze, byli vražděni a hubeni. ... Před celým vesmírem bylo prokázáno, že lidstvo se bez Boha nepovzne. Nový prvek života a moci musí přinést Ten, jenž stvořil svět. AG 11.3

Nepadlé světy přihlížely s hlubokým zájmem, aby viděly, jak Hospodin povstane a smete obyvatele země. ... Místo toho, aby svět zkazil, Bůh poslal svého Syna, aby jej spasil. ... V rozhodující chvíli, kdy se zdálo, že satanovo vítězství je už jisté, přišel Syn Boží s poselstvím božské milosti. V žádném věku, ba v žádné hodině nepřestal Bůh milovat padlé lidstvo. Přes zvrácenost lidí neustávaly projevy milosti. A když přišla plnost času, Božství se oslavilo tím, že na svět vylilo záplavu hojivé milosti, která nebude zadržena ani odňata, dokud plán spasení nebude dokonán. AG 11.4

Satan jásal, že se mu podařilo v očích lidí snížit obraz Boží. Pak přišel Ježíš, aby v člověku znovu obnovil obraz svého Stvořitele. Kristus přišel, aby vypudil demony, kteří ovládli vůli lidí. Přišel, aby nás pozvedl z prachu, aby podle svého božského vzoru znovu přetvořil zkažený charakter a okrášlil ho svou vlastní slávou. – DA 36-37 AG 11.5

Poselství prvního příchodu

„Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího. Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte evangelium.“
(Mk 1,14-15) AG 12.1

Když Ježíš putoval Galilejí, přičemž učil lid a uzdravoval jej, hrnuly se k Němu zástupy lidí z měst a vesnic. Mnozí přicházeli až z Judska a sousedních krajin. Ježíš se často musel před lidem skrývat. Nadšení lidu bylo tak velké, že bylo nutno jednat obezřele, aby římské úřady nedostaly strach z povstání. Ještě nikdy neprožíval svět takové období. Nebe se sklonilo k lidstvu. Lačnické a prahnoucí duše, jež tak dlouho čekaly na vykoupení Izraele, se nyní radovaly z milosti milosrdného Spasitele. ... – DA 232 AG 12.2

Toto poselství evangelia, zvěstované samotným Spasitelem, se opíralo o proroctví. „Čas,“ který se podle Kristových slov naplnil, bylo období, jež ohlásil Gabriel Danielovi. ... *„Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva“* (Da 9,25), tedy šedesát devět týdnů neboli čtyři sta a osmdesát tři roků. Rozkaz k obnově a vybudování Jeruzaléma, doplněný výnosem Artaxerxa Longimana (viz Ezd 6,14; 7,1.9), vstoupil v platnost na podzim roku 457 př. Kr. Od tohoto roku čtyři sta a osmdesát tři roků sahalo až k podzimu roku 27 po Kr. Podle proroctví mělo toto období sahat až k Mesiáši, Pomazanému. V roce 27, po Kr. přijal Ježíš při svém křtu pomazání Duchem svatým a brzy nato zahájil svou veřejnou službu. Tehdy bylo zvěstováno poselství: *„Naplnil se čas!“* ... – DA 233 AG 12.3

Čas Kristova příchodu, Jeho pomazání Duchem svatým, Jeho smrt a kázání evangelia pohanům – to vše bylo přesně předpověděno. ... *„Kristův duch, jenž byl v nich, předem osvědčuje utrpení, vztahující se na Krista i na slávu po tom následující.“* (1 Pt 1,11) ... Tak jako poselství o Kristově prvním příchodu ohlásilo království Jeho milosti, tak poselství o Jeho druhém příchodu ohlašuje království Jeho slávy. – DA 234 AG 12.4

Duchovní království

„Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud.“ (J 18,36) AG 13.1

Království Boží přichází bez vnější okázalosti. Evangelium milosti Boží, se svým duchem ne-sobectví a sebezapírání se nikdy nemůže ztotožnit s duchem světa. Tyto dvě zásady jsou zcela proti-
chůdné. ... AG 13.2

Dnes je však v náboženském světě mnoho takových, kteří věří, že pracují pro ustavení králov-
ství Kristova jako pozemského a časného panství. Chtějí učinit našeho Pána vládcem všech králov-
ství tohoto světa, vládcem jeho dvorů a táborů, jeho soudních síní, paláců a tržišť. Kojí se nadějí, že
bude vládnout zákonnou mocí, prosazenou lidskou autoritou. Protože nyní tu Kristus není osobně
přítomen, chtějí sami jednat v Jeho zastoupení, vykonávat zákony Jeho království. Po zřízení ta-
kového království toužili Židé za dnů Kristových. Byli by Ježíše přijali, kdyby byl ochoten zřídit
časné panství, mocí si vynutil zachovávání toho, co pokládali za zákony Boží a je učinil vykladači
Jeho vůle a vykonavateli Jeho moci. Ježíš však pravil: *„Království mé není z tohoto světa.“* On by
nikdy nepřijal pozemský trůn. ... AG 13.3

Ne z rozhodnutí dvorů, rad nebo zákonodárných shromáždění se rodí království Kristovo, ani
pod patronací velkých mužů světa, nýbrž vštípením Kristovy přirozenosti v člověka působením Du-
cha svatého. ... To je jediná moc, která může způsobit povznesení lidstva. A člověk může pomoci
při uskutečňování tohoto díla tím, že bude hlásat Slovo Boží a jednat podle něj. ... – DA 509 AG 13.4

Dnes, stejně tak jako za dnů Kristových, neleží dílo království Božího v rukách těch, kdož vo-
lají po uznání a po podpoře zemských vládců a lidských zákonů, nýbrž těch, kteří ve jménu Ježíšově
hlásají lidem ty duchovní pravdy, jež v nich vyvolají stejnou zkušenost jako v Pavlovi: *„S Kristem
ukřižován jsem: již nežiji já, ale živ jest ve mně Kristus.“* (Ga 2,20) – DA 510 AG 13.5

Ne jako pozemská království

„I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme?“ (Mk 4,30) AG 14.1

Kristus našel království tohoto světa velmi zkažená. Když byl satan vypuzen z nebe, vztyčil svou korouhev vzpoury na této zemi, a snažil se všemi prostředky získat lidi pod svou korouhev. ... Jeho úmyslem bylo ustanovit království, které by podléhalo jeho vlastním zákonům, a bylo udržováno jeho vlastními prostředky, nezávisle na Bohu; a byl tak velmi úspěšný, že když Kristus přišel na tento svět, aby zřídil království, pohlédl na lidské vlády a řekl: *„K čemuž přirovnáme Boží království?“* Nic v občanské společnosti Mu neposkytlo vhodné přirovnání. ... AG 14.2

Kristovo poslání a Jeho dílo bylo v příkrém rozporu s tak všeobecně rozšířeným zlem a útliskem. ... On chtěl nastolit vládu, která nebude používat žádnou moc; Jeho poddaní nepoznají žádný útlisk. ... Ježíš přišel ne jako nějaký nelitostný tyran, ale jako Syn člověka; ne aby si podrobil národy svou železnou mocí, ale *„aby kázal evangelium tichým,“ „aby uvázal rány zkroušeným srdcem, aby vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře;“ „aby těšil všechny kvílící“* (Iz 61,1-2). Přišel jako božský obnovitel, přinášeje utlačovanému a utiskovanému lidstvu bohatou a hojnou milost Nebes, aby se mocí Jeho spravedlnosti, člověk, i když padlý a zkažený, mohl stát účastníkem božství.

... AG 14.3

Kristus učil, že Jeho církve je duchovním královstvím. On sám, „Kníže pokoje,“ je hlavou své církve. V Jeho osobě lidstvo, přebývající skrze božství, bylo představené světu. Velkým ukončením Jeho poslání mělo být přinesení oběti za hříchy světa, aby prolitím krve mohlo být vykonáno smíření za celý lidský rod. Se srdcem vždy soucitným s našimi slabostmi, uchem vždy otevřeným k volání trpícího lidstva, rukou vždy ochotnou zachránit zbavené odvahy a zoufalé, Ježíš, náš Spasitel, *„chodil, dobře čině“* (Sk 10,38). ... AG 14.4

A všichni, kteří jsou členy Kristova království, Ho budou představovat svou povahou i svými sklony. – RH Aug. 18, 1896 AG 14.5

Znak Kristova království

„Druhého pak dne ušel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“ (J 1,29) AG 15.1

Danielovi bylo dáno vidění divokých šelem, představující mocnosti země. Ale znakem Mesiášova království je beránek. Zatímco pozemská království panují nadvládou fyzické síly, Kristus zapuzuje každou tělesnou zbraň, každý prostředek k donucování. Jeho království bylo ustanoveno k povznesení a zušlechtění padlého lidstva. – 4BC 1171 AG 15.2

Pro Adama bylo přinesení první oběti nejbolestnějším obřadem. Jeho ruka musí být pozvednuta k tomu, aby vzala život, který mohl dát pouze Bůh. ... Když zabil nevinnou oběť, chvěl se při pomýšlení, že jeho hřích bude muset prolít krev neposkvrněného Beránka Božího. Tento výjev mu dal hlubší a živější vědomí velikosti jeho přestoupení, které nemohlo odčinit nic než jenom smrt milovaného Božího Syna. A on žasl nad nekonečnou dobrotou, která dala takové výkupné, pro záchranu viníka. – PP 68 AG 15.3

Symbols a předobrazy obětní služby, spolu s proroctvími, poskytovaly Izraelitům zastřený, nejasný pohled na milosrdenství a milost, která měla být přinesena světu zjevením Krista. ... Jedině skrze Krista může člověk zachovávat mravní zákon. Přestoupením tohoto zákona člověk přinesl na svět hřích a s hříchem přišla smrt. Kristus se stal smířením za hřích člověka. On nabídl svou dokonalost charakteru namísto lidské hříšné. Vzal na sebe prokletí neposlušnosti. Oběti a obětní nabídky poukazovaly do budoucna na oběť, kterou měl přinést. Zabitý beránek představuje Beránka, který měl sejmut hřích světa. ... AG 15.4

Zákon a evangelium jsou v dokonalém souladu. Jedno podporuje druhé. Zákon v celém svém majestátu konfrontuje svědomí, vyvolává u hříšníka pocit potřeby Krista jako smíření za hřích. Evangelium rozpoznává moc a neměnnost zákona. „*Hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon*“ (Ř 7,7), prohlašuje Pavel. Vědomí hříchu, účinně podněcované zákonem, vede hříšníka ke Spasiteli. Ve své nouzi může člověk předkládat mocné argumenty poskytnuté křížem Golgoty. Může si činit nárok na Kristovu spravedlnost; protože je poskytována každému pokání činícímu hříšníkov. – 1SM 237-241 AG 15.5

Boží království v srdci

16.1 „*Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jesti' mezi vámi.*“ (L 17,21) AG

Vláda, za níž Ježíš žil, byla úplatkářská a tyranská; všude panovaly zlořády – vyděračství, nesnášenlivost, utlačování a násilí. Přesto se Spasitel nepokoušel o nápravu občanského řádu. Neútočil na panující zlořády, ani neodsuzoval nepřátele národa. Nezasahoval do pravomoci nebo správy těch, kdož byli u moci. Ježíš, jenž je příkladem pro nás, se držel stranou světské správy. Ne proto, že by byl lhostejný k lidskému utrpení, nýbrž proto, že náprava nezáleží jen v lidských a vnějších opatřeních. Aby byla účinná, musí léčba postihnout každého jednotlivého člověka a musí mu dát nové srdce. AG 16.2

Několik farizeů přišlo k Ježíši a tázalo se ho, „kdy že přijde království Boží“. Více než tři roky uplynuly od doby, kdy Jan Křtitel šířil poselství, které jako hlas polnice zaznělo celou zemí: „*Království nebeské jest blízko.*“ (Mt 3,2) A farizeové dosud neviděli ani známku ustavení království. ... AG 16.3

Ježíš odpověděl: „*Království Boží nepřichází tak, abyste to pozorovali; nikdo neřekne: Hle, zde jest!, nebo Tam! Hle, vždyť království Boží je již mezi vámi!*“ (L 17,20-21) Království Boží začíná v srdci. Nehledejme tam či onde známky projevů pozemské moci, které by vyznačily jeho příchod. – DA 509 AG 16.4

Kristovy činy dokazovaly nejen to, že je Mesiáš, ale ukázaly také, jakým způsobem bude nastoleno Jeho království. ... Ono přichází něžným vnuknutím Božího slova, vnitřním působením Božího Ducha a společenstvím duše s Tím, který je jejím životem. Největší projev moci Božího království je patrný v lidské povaze přivedené k dokonalosti Kristova charakteru. ... AG 16.5

Když Bůh dal světu svého Syna, dal lidstvu nepomíjející bohatství – bohatství, která jsou v porovnání s nahromaděným bohatstvím lidí od počátku světa ničím. Kristus přišel na tento svět a postavil se před lidskými dětmi s nahromaděnou láskou věčnosti, a to je ten Boží poklad, který skrze naše spojení s Ním můžeme získat, zjevovat a předávat dále. – MH 36-37 AG 16.6

Jako hořčičné semeno

„Podobno jest království nebeské zrnů hořčičnému... Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, větší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské přiletíce, hnízda sobě dělají na ratolestech jeho.“ (Mt 13,31) AG 17.1

Klíček v semenu roste tak, že se rozvíjí pomocí životního principu, který do něho Bůh vložil. Jeho rozvoj není závislý na žádné lidské moci. Stejně tak je to i s Kristovým královstvím. Je novým stvořením. Jeho zásady rozvoje jsou v protikladu k těm, které panují v královstvích tohoto světa. Pozemské vlády vládou fyzickou silou; udržují svou nadvládu válkou; ale zakladatelem nového království je Kníže pokoje. ... Kristus vštěpuje tuto zásadu. Tím, že zasazuje pravdu a spravedlnost, působí proti bludu a hříchu. ... AG 17.2

Kristovo království se na svém začátku zdálo skromné a bezvýznamné. V porovnání s pozemskými královstvími se jevílo jako nejmenší ze všech. Kristovo tvrzení, že je králem, bylo vládci tohoto světa zesměšňováno. Přesto v mocných pravdách svěřených Jeho následovníkům, království evangelia vlastnilo božský život. A jak rychlý byl jeho vzrůst, tak rozšířený byl jeho vliv! Když Kristus mluvil toto podobenství, bylo tam jen několik málo galilejských rolníků, kterým bylo představeno toto nové království. ... Hořčičné semeno však rostlo a rozšířilo své větve po celém světě. Když by pozemská království, jejichž sláva tehdy naplnila srdce lidí, měla zaniknout, Kristovo království zůstane, jako mocná a rozsáhlá síla. AG 17.3

Stejně tak je dílo milosti v srdci na svém začátku malé. Slovo je vyřčeno, světelný paprsek světla proniká do duše, je uplatněn vliv, který je počátkem nového života; a kdo může změřit jeho výsledky? ... AG 17.4

V této poslední generaci podobenství o hořčičném semeni dosáhne pozoruhodného a triumfálního naplnění. Malé semeno se stane stromem. Poslední poselství výstrahy a milosti má přijít ke „každému národu a pokolení i jazyku“ (Zj 14,6-14), „aby z nich přijal lid svému jménu“ (Sk 15,14; Zj 18,1). A země bude osvěcena od Jeho slávy. – COL 77-79 AG 17.5

Jako kvas

„Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až by zkysalo všecko.“ (Mt 13,33) AG 18.1

V Spasitelově podobenství je kvas použit k představení nebeského království. Znázorňuje přetvůrčící a oživující moc Boží milosti. ... AG 18.2

Podobně i hříšník musí nejprve přijmout Boží milost, než se může stát způsobilým pro království slávy. Veškerá kultura a vzdělání, které může poskytnout svět, nemohou ze zkaženého hříšného člověka vytvořit poslušné dítě nebes. Obnovující síla musí přijít od Boha. ... Přidáme-li do těsta kvas, působí uvnitř, ale brzy se to projeví i navenek. Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce a tím mění celý život. ... AG 18.3

Kvas, ukrytý v mouce, působí neviditelně, ale prostupuje celým těstem. Rovněž kvas pravdy působí skrytě, tiše a trvale, přetváří celého člověka. Zušlechť a ovládne jeho přirozené sklony, vstřípi mu nové myšlenky, nové pocity a pohnutky. Představí člověku nový vzor povahy – život Ježíše Krista. Mění myšlení, povzbuzuje schopnosti a nadání k novému způsobu činnosti. ... Probouzí lidské svědomí. ... AG 18.4

Jestliže člověk přijímá Boží milost, jeho srdce přetéká láskou k Bohu a k těm, za které Kristus zemřel. Vlastní já pak už neusiluje o lidské uznání. ... Je laskavý a ohleduplný, má o sobě skromné mínění, ale přesto je plný naděje a vždy důvěřuje Boží milosti a lásce. ... AG 18.5

Kristova milost má ovládat naše jednání a náš hlas. Její účinky se projeví slušností, zdvořilostí, ohleduplností bratra k bratru, v laskavých a povzbudivých slovech. V takovém prostředí přebývají i andělé. Ze života takového člověka vychází příjemná vůně, která vystupuje k Bohu jako vůně svatého kadidla. Láska se projevuje v laskavosti, dobrotě, shovívavosti a trpělivosti. Mění se i vzhled člověka. Kristus přebývající v srdcích lidí, kteří jej milují a zachovávají Jeho přikázání, vyzařuje z jejich tváří. ... Pokaždé, když dojde k takovým změnám, andělé zpívají úchvatné chvalozpěvy Bohu. Bůh i Kristus se radují z každého člověka, který se nechal přetvořit podle božské podoby. – COL 96-102 AG 18.6

Utvrzeno Kristovou smrtí

„Kterýžto hříchy naše na svém těle vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdraveni jste.“ (1 Pt 2,24) AG 19.1

Právě tehdy, když (Kristovi učedníci) očekávali, že uvidí svého Pána usednout na trůn Davida, ho spatřili zajatého jako zločince, zbičovaného, posmívaného, odsouzeného a vyzdviženého na kříži Golgoty. ... AG 19.2

Prohlášení, které podali učedníci ve jménu Páně, bylo v každé jednotlivosti správné a události, na něž ono poukazovalo, se právě tehdy odehrávaly. *„Čas se naplnil a přiblížilo se království Boží“* (Mk 1,15), bylo jejich poselstvím. ... A *„království Boží“*, o němž pravili, že se přiblížilo, bylo ustanoveno Kristovou smrtí. Toto království nebylo, jak byli učeni, pozemskou říší. Ani to není budoucí... věčné království, v němž *„všichni páni budou jemu sloužit a jeho poslouchat“* (Da 7,27). Výraz *„království Boží“*, jak je používán v Bibli, lze použít k označení jak království milosti, tak i království slávy. ... AG 19.3

Království milosti bylo ustanoveno bezprostředně po pádu člověka. ... Přesto však nebylo ve skutečnosti nastoleno až do Kristovy smrti. Dokonce i po zahájení svého pozemského poslání, Spasitel... mohl ustoupit od oběti na Golgotě. V Getsemane se kalich hořkosti v Jeho ruce zachvěl. Dokonce i tehdy mohl ze svého čela setřít krvavý pot a nechat provinilé lidstvo zahynout v jejich nepravosti. ... Když však Spasitel obětoval svůj život a při svém posledním vydechnutí zvolal: *„Dokonáno jest“*, tehdy bylo zajištěno naplnění plánu vykoupení. Příslib spásy daný hříšnému páru v Eden byl potvrzen. Království milosti, které existovalo předtím podle Božího zaslíbení, bylo pak utvrzeno. AG 19.4

A tak Kristova smrt – právě ta událost, na kterou učedníci pohlíželi jako na konečné zmaření svých nadějí – byla tou událostí, která to učinila navždy jistým. ... Událost, která je naplnila smutkem a zoufalstvím, byla tou událostí... v níž se soustřeďuje budoucí život a věčné štěstí všech Božích věrných dětí po všechny věky. – GC 345-348 AG 19.5

Zásady jeho vlády

„A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté, i spravedlivé, a dobré.“ (Ř 7,12) AG 20.1

Zákon Boží, ve své pravé podstatě, je neměnný. Je zjevením vůle a charakteru svého Původce. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Dvě velké zásady zákona jsou láska k Bohu a láska k člověku. ... Boží charakter je spravedlnost a pravda; taková je podstata Jeho zákona. ... AG 20.2

Na počátku byl člověk stvořen k Božímu obrazu. Byl v dokonalém souladu s přírodou a Božím zákonem; zásady spravedlnosti byly napsány v jeho srdci. Avšak hřích ho odloučil od jeho Tvůrce. Již více neodrážel božský obraz. Jeho srdce vedlo válku se zásadami Božího zákona. ... Ale *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna“* (J 3,16), aby člověk mohl být usmířen s Bohem. Skrze Kristovy zásluhy může být znovu uveden do souladu se svým Tvůrcem. Jeho srdce musí být obnoveno božskou milostí; musí obdržet nový život shůry. Tato změna se nazývá znovuzrozením.

... AG 20.3

Prvním krokem k usmíření s Bohem je přesvědčení o hříchu. ... *„Skrze zákon přichází poznání hříchu.“* (Ř 3,20) Aby mohl vidět svou vinu, musí hříšník prozkoumat svůj charakter velkým Božím měřítkem spravedlnosti. Ono je zrcadlem, které ukazuje dokonalost spravedlivého charakteru a umožní mu vidět jeho vlastní nedostatky. Zákon odhaluje člověku jeho hřích. ... On oznamuje, že smrt je údělem hříšníka. Jedině Kristovo evangelium ho může zbavit odsouzení a poskvrnění hříchu. Musí činit pokání vůči Bohu, jehož zákon byl přestoupen; a věřit v Krista, Jeho usmiřující obět'. ... AG 20.4

Při znovuzrození je srdce přivedeno do souladu s Bohem, stejně jako je přivedeno do souladu s Jeho zákonem. Když se tato velká změna odehrála v hříšníkovi, přešel ze smrti do života, z hříchu ke svatosti, z přestoupení a vzpoury k poslušnosti a oddanosti. ... AG 20.5

Kristovi následovníci se mají stát podobní Jemu – skrze Boží milost přivést charakteru do souladu se zásadami Jeho svatého zákona. To je biblické posvěcení. – GC 467-469 AG 20.6

13. ledna

Naše nejvyšší priorita

„Ale hledejte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“
(Mt 6,33) AG 21.1

Lidé, kteří naslouchali Kristovým slovům, stále toužebně očekávali nějakou zmínku o Jeho pozemském království. Zatímco jim Pán Ježíš otvíral poklady nebes, mnozí se v duchu zabývali otázkou, jaké pozemské výhody jim přinese spojení s Ježíšem. Pán Ježíš jim ukázal, že svým přehnaným zájmem o světské věci se podobají okolním pohanským národům. ... AG 21.2

Pán Ježíš řekl: *„Všechny tyto věci totiž vyhledávají národy tohoto světa“* (L 12,30 – NBK) ... Přišel jsem, abych vám otevřel království lásky, spravedlnosti a pokoje. Otevřete svá srdce, abyste mohli přijmout toto království a učinite službu Jemu vašim nejvyšším zájmem. I když je to duchovní království, neobávejte se, že o vaše pozemské potřeby nebude postaráno. ... AG 21.3

Pán Ježíš nám neříká, že nemáme o nic usilovat, ale učí nás, že Ho máme učinit prvním i posledním a tím nejlepším ve všem. Nemáme se pouštět do žádného podniku, sledovat žádné cíle nebo vyhledávat zábavy, které by bránily působení Boží spravedlnosti v našem charakteru a životě. Cokoli děláme, máme činit z celého srdce jako pro Pána (Ko 3,23). AG 21.4

Pán Ježíš za svého pobytu na zemi vyvýšil každou stránku života tím, že zjevoval lidem Boží slávu a ve všem se podřizoval vůli svého Otce. Následujeme-li Jeho příkladu, patří i nám Jeho zaslíbení, že všechno, co potřebujeme v tomto životě, nám „bude přidáno“. Zaslíbení Boží milosti počítá se všemi okolnostmi života. Bere v úvahu chudobu i bohatství, nemoci i zdraví, jednoduchost i moudrost. – MB 98-99 AG 21.5

Těžkosti nebudou moci zabránit tomu, kdo je rozhodnut hledat nejprve Boží království a Jeho spravedlnosti. ... Vzhlížeje k Ježíši, ... bude věřící s radostí čelit pohrdání a výsměchu. A pomoc a milost dostatečná pro každou situaci je přislíbena Tím, jehož slovo je pravda. Jeho věčné rámě obklopí duši, která se k Němu obrátí o pomoc. V Jeho péči můžeme bezpečně spočinout, říkájíc: *„Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.“* (Ž 56,4) – AA 467 AG 21.6

Vstupní požadavek

„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího.“ (J 3,3) AG 22.1

V rozmluvě s Nikodémem vyložil Ježíš plán spasení a své poslání na světě. – DA 176 AG 22.2

Přistoupil přímo k věci. Pravit slavnostně, leč vlídně: *„Vpravdě, vpravdě ti pravím: Nikdo nemůže vidět království Boží, leč by se narodil shůry.“ (J 3,3) ... S velebným a důstojným klidem vztáhl ruku a s ještě větší jistotou pronesl tuto pravdu: „Vpravdě, vpravdě ti pravím: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ ... AG 22.3*

Srdce je od přirozenosti zlé. ... Studánka srdce se musí napřed vyčistit, než může vytékat čistý proud. Ten, kdo se pokouší získat nebe tím, že bude jen sám usilovat o zachování zákona, pokouší se o nemožné. Náboženství, spočívající v pouhém dodržování zákonů, a formální zbožnost, nikoho nespasí. Život křesťana není jen upravená nebo vylepšená forma starého života, nýbrž změna přirozenosti. Znamená smrt vlastního já a hříchu, a současně nový život. Tuto změnu může přivodit jen účinné působení Svatého Ducha. ... O Jeho působení nelze říci nic více než o pohybech větru. ... AG 22.4

Ačkoli vítr je sám neviditelný, následky jeho působení je možno vidět a cítit. A tak i působení Ducha na duši se projeví v každém činu toho, jenž pocítil Jeho spásnou moc. Když Duch Boží ovládne srdce, změní i život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků, místo zloby, závisti a sporů přichází láska, pokora a pokoj. Na místo smutku přichází radost, a tvář začíná obličej světlo nebes. ... Požehnání přichází, když se duše vírou odevzdává Bohu. Teprve pak, moc, již lidské oko nemůže uzříti, vytváří novou bytost k obrazu Božímu. ... AG 22.5

Jako Nikodém musíme i my ochotně vstoupit do života tak jako největší z hříšníků. Kromě Krista *„není jiného jména pod nebem daného lidem, ve kterém bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12).* – DA 168-175 AG 22.6

15. ledna

Prostřednictvím Boží milosti

„Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.“ (Ř 3,24) AG 23.1

Kristus v mnoha svých podobenstvích používá výraz, „nebeské království“, k označení díla božské milosti na lidských srdcích. ... Království milosti bylo ustanoveno ihned po pádu člověka, když byl vymyšlen plán na vykoupení vinného lidského rodu. Tehdy existovalo v úmyslu a skrze Boží zaslíbení; a skrze víru se lidé mohli stát jeho občany. – GC 347-348 AG 23.2

Použití násilí odporuje zásadám Boží vlády; Bůh si přeje jen službu lásky. ... Znat Boha znamená milovat Ho. Povaha Boží se musí projevit jako protiklad povahy satanovy. A to mohla učinit jen jediná bytost v celém vesmíru. Jen ten, kdo poznal výšku a hloubku lásky Boží, ji mohl zjevit.

... AG 23.3

Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným nápadem, plánem vytvořeným až po pádu Adama. Byl zjevením „*tajemství, které bylo po věčné časy skryto*“ (Ř 16,25). Byl zjevením zásad, jež jsou od věčnosti základem Božího trůnu. ... Bůh nedal pokyn k tomu, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho vznik a učinil opatření, jak čelit této strašné skutečnosti. Tak velká byla Jeho láska k světu, že se zavázal dát svého jednorozeného Syna, „*aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (J 3,16). – DA 22 AG 23.4

Jakmile vznikl hřích, byl tu Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přesto se stal zástupcem člověka. Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží se sám nabídl jako záruka lidstva, právě s tak velkou mocí, aby mohl odvrátit zkázu vyřčenou nad vinnými, jako když zemřel na kříži Golgoty. – 1BC 1084 AG 23.5

Jaká láska! Jaká úžasná blahosklonnost! Král slávy se hodlá sám ponížit k padlému lidstvu! Chce postavit své nohy v Adamových šlépějích. Chce vzít na sebe padlou lidskou přirozenost, a zavázat se zdolat silného nepřítele, který zvítězil nad Adamem. Chce přemoci satana, a tím chce otevřít cestu pro vysvobození z hanby Adamova selhání a pádu, pro všechny, kteří v Něj uvěří. – 1BC 1085 AG 23.6

Královské roucho

„A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.“ (Zj 19,8) AG 24.1

Podobenství o svatebním šatu (Mt 22,1-14) nám předkládá významné naučení. ... Svatebním šatem podobenství znázorňuje čistou, neposkvrněnou povahu, kterou budou mít praví následovníci Ježíše Krista. ... Písmo vysvětluje, že *„tímto kmentem je spravedlnost svatých“* (Zj 19,8a). Je to Kristova spravedlnost, Jeho neposkvrněná povaha, kterou vírou získávají všichni, kdo přijmou Krista za svého osobního Spasitele. AG 24.2

Bílé roucho nevinnosti nosili naši první rodiče, když byli Bohem umístěni do svatého Edenu. Žili v dokonalém souladu s vůlí Boží. ... Nevinnou dvojici zahalovalo krásné příjemné Boží světlo. ... Když však přišel hřích, přerušili své spojení s Bohem a následkem toho zmizelo i Boží světlo, které je obklopovalo. Nazí a zahanbení se pokusili nahradit nebeský oděv splétáním fíkových listů k zakrytí své nahoty. – COL 307-311 AG 24.3

Nemůžeme si sami opatřit roucho spravedlnosti, protože prorok říká, že *„všechny naše spravedlnosti jsou jako roucho ohyzdné“* (Iz 64,6). V nás samotných není nic, čím bychom mohli přikrýt duši tak, aby se neukazovala její nahota. Musíme přijmout roucho spravedlnosti utkané na nebeském stavu, a to neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti. – KH 302 AG 24.4

Bůh učinil dostatečné opatření, abychom se mohli stát dokonalými v Jeho milosti, nemajíce v ničem nedostatku, čekající na příchod našeho Pána. Jste připraveni? Máte na sobě svatební roucho? Toto roucho nikdy nepřikryje klam, nečistotu, zkaženost nebo pokrytectví. Boží oko vás sleduje. Ono rozsuzuje myšlenky i záměry srdce (Žd 4,12). Můžeme skrýt naše hříchy před zraky lidí, nic však nemůžeme skrýt před našim Stvořitelem. – 5T 220-221 AG 24.5

Necht' mládež i malé děti jsou učeny, aby si zvolily královské roucho utkané na nebeském stavu – *„kment čistý a stkvoucí,“* který budou nosit všichni svatí země. Toto roucho, Kristův vlastní neposkvrněný charakter, je zdarma nabízen každé lidské bytosti. Ale všichni, kteří ho obdrží, ho přijmou a budou ho nosit již zde. – Ed 249 AG 24.6

17. ledna

Dědictví v nebi

„K dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám.“ (1 Pt 1,4) AG 25.1

Kristus učil a jako obvykle se kolem něho a Jeho učedníků shromáždilo mnoho lidí. ... Mezi shromážděnými byli mnozí lidé, kteří chtěli získat Boží milost jen proto, aby sloužila jejich sobeckým zájmům. Uznávali, že Kristus má podivuhodnou moc, když vykládá pravdu tak jasně. ... Neudělil by také jim svou moc, aby ji mohli využít k získání pozemských výhod? AG 25.2

Někdo ze zástupu ho požádal: *„Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“* (L 12,13) ... Žadatel projevil své sobecké smýšlení právě ve chvíli, kdy Kristus dával vážná napomenutí. Dovedl ocenit, co by Pán mohl učinit pro jeho časné zájmy; avšak duchovní pravdy neměly na jeho mysl a na jeho srdce žádný vliv... (Ježíš) mu nyní otevíral poklady božské lásky. Duch svatý ho vedl, aby se stal dědicem podílu, který je *„neporušitelný, neposkvrněný a neuvadlý“* (1 Pt 1,4) ... (Avšak) jeho oči byly upnuty pouze k zemi. ... AG 25.3

Spasitelovo poslání na zemi se rychle chýlilo k závěru. Zbývalo již jen několik měsíců, aby mohl dokončit dílo, které přišel vykonat – založit své království milosti. Lidská ziskuchtivost Ho chtěla odvrátit od Jeho díla a zatáhnout Ho do sporu o kus pole. Pán Ježíš se však nedal odvést od svého poslání. Odpověděl: *„Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo děličem?“* (L 12,14) ... Kristus vlastně řekl: Není mým úkolem urovnávat spory tohoto druhu. Přišel za jiným účelem – aby kázal evangelium a aby lidi vedl k poznání věčných hodnot. ... AG 25.4

Když vysílal do světa svých dvanáct učedníků, řekl: *„Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské...“* (Mt 10,7-8) Neměli urovnávat časné záležitosti, ale měli vést lidi ke smíření s Bohem. Jen touto činností mohli lidstvu přinést požehnání. Jediným lékem proti hříchům a strastem lidí je Kristus. Pouze evangelium Boží milosti může vyléčit zla, která jsou kletbou lidské společnosti. ... Jen Kristus může vyměnit sobecké, hříšné srdce za srdce nové, plné lásky. – COL 252-254 AG 25.5

Milostivé pozvání

„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Mt 11,28)

AG 26.1

Kristus se snažil vštípit učedníkům pravdu, že v království Božím není územních hranic, společenských tříd, nadřazených kast, že musejí jít s poselstvím Spasitelovy lásky ke všem národům, přinášejíce jim poselství o Spasitelově lásce. – AA 20 AG 26.2

Kristus boří rozdělující přehrady, sebelásku, předsudky, jež rozdělují národy a učí lásce ke všem lidem. ... Učí nás, abychom pohlíželi na každou potřebnou duši jako na našeho bližního a na svět jako pole své působnosti. Tak jako sluneční paprsky pronikají až do nejodlehlejších končin zeměkoule, tak Bůh touží, aby se světlo evangelia dostalo ke každé duši na zemi. – MB 42 AG 26.3

Na celém světě jsou muži a ženy vzhlížející toužebně k nebi. Modlitby, slzy a přání stoupají vzhůru od duší toužících po světle, po milosti, po Duchu svatém. Mnozí stojí již na prahu království, čekají jen, aby byli uvedeni. ... AG 26.4

Na důvěře svěřené prvním učedníkům, se podílejí věřící v každé době. Každému, kdo přijímá evangelium, se dostává svaté pravdy, aby ji oznamoval světu. Věrné dítky Boží jsou vždy činnými misionáři, kteří věnují své prostředky k slávě jména Božího a moudře užívají svých schopností pro službu Boží. ... AG 26.5

Každý, kdo přijímá Krista, je povolán, aby pracoval pro spásu svého bližního. *„Duch i nevěsta praví: Přijď. Kdo to slyšíš, řekni také: Přijď!“* (Zj 22,17) Takto zvát je úkolem celé církve. Každý, kdo pozvání uslyší, má toto poselství rozhlašovat přes hory a doly a volat: „Přijď!“ ... AG 26.6

Dlouho již Bůh čeká na to, až celou církev prostoupí duch služby tak, že každý její člen bude pro Něho pracovat podle svých schopností. Až všichni členové církve Boží budou konat dílo, jež jim bylo uloženo, všude kde je toho zapotřebí, ať doma nebo za hranicemi, a tak plnit příkaz evangelia, pak bude celý svět záhy vyburcován a Pán Ježíš se vrátí na tuto zemi s mocí a s velkou slávou. – AA 109-111 AG 26.7

Objímá celý svět

„Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.“ (Ž 2,8) AG 27.1

„Pole je tento svět.“ (Mt 13,38) Chápeme lépe, co tato slova znamenají, než apoštolé, kteří dostali úkol kázat evangelium. Celý svět je obrovským misijním polem. – GW 27 AG 27.2

Hrozný stav světa naznačuje, že Kristova smrt byla téměř zbytečná a že satan slavně zvítězil. ... Nedejme se však oklamat. Přes zdánlivý triumf satana, Kristus pokračuje ve svém díle v nebeské svatyni i na zemi. ... AG 27.3

Vážné, svaté varovné poselství musí být hlášáno v nejobtížnějších polích a v nejhříšnějších městech, na každém místě, kde světlo velkého trojnásobného poselství evangelia ještě nezazářilo. Každý člověk musí slyšet poslední pozvání k večeři svatby Beránkovy. Od města k městu, od kraje do kraje, od vesnice k vesnici má být poselství přítomné pravdy oznámeno, ne s vnější okázalostí, ale v moci Ducha. – GW 26-27 AG 27.4

Dříve než může člověk náležet do Kristova království, musí být jeho charakter očištěn od hříchu a posvěcen Kristovou milostí. ... Kristus touží projevit svou milost a vtisknout svůj charakter i obraz na celý svět. Kristu byla nabízena království tohoto světa skrze toho, který se vzbouřil v nebi, aby si koupil jeho poslušnost zásadám zla; On však přišel nastolit království spravedlnosti, a proto se nedal koupit; svého úmyslu se nevzdal. Tato země je Jeho vykoupené dědictví, a On chce mít svobodný, čistý a svatý lid. ... I když satan působí skrze lidské nástroje, aby zabránil uskutečnění Kristova úmyslu, přesto bylo dosaženo vítězství skrze prolitou krev za svět, které přinese slávu Bohu a Beránkovi. Jeho království se rozšíří a obsáhne celý svět. ... Kristus nebude spokojen, dokud vítězství nebude úplné. Avšak *„z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude.“ „I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho“ (Iz 53,11; 59,19).* – RH Aug. 18, 1896 AG 27.5

Vyslanci království

„Protož my na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.“ (2 K 5,20) AG 28.1

Od svého nanebevstoupení, Kristus velká Hlava církve, pokračuje ve svém díle na světě, skrze vyvolené vyslance, jejichž prostřednictvím promlouvá k dítkám lidským a slouží jejich potřebám. Postavení těch, kdož jsou povoláváni Bohem, aby slovem a učením budovali církev Boží, je postavení vysoce zodpovědné. Na místě Kristově mají prosit muže a ženy, aby se smířili s Bohem. ... AG 28.2

Služebníci Kristovi jsou duchovními strážci lidu, který byl svěřen jejich péči. Jejich úkol lze přirovnat k úkolu strážce. Za starých časů stáli často strážci na hradbách měst, odkud mohli jako z výhodného místa přehlédnout důležité body, jež měly být střeženy, a dát znamení, že se blíží nepřítel. Na jejich věrnosti záviselo bezpečí všech, kdož žili uvnitř hradeb. ... AG 28.3

Každému kazateli Pán praví: *„Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne...“* (Ez 33,7-9) Prorokova slova mluví o svaté odpovědnosti těch, kdož jsou ustanoveni jako strážci církve Boží, správci tajemství Božích. ... AG 28.4

Je výsadou strážců na hradbách Siónu, že mohou žít tak blízko Bohu a že mohou tak vnímat vlivy Ducha Božího, že Bůh může působit skrze ně a oznamovat hříšníkům nebezpečí, a ukazovat jim místo bezpečí. – GW 13-15 AG 28.5

Srdce pravého kazatele je naplněno vřelou touhou zachraňovat duše. ... Bdí nad dušemi jako ten, jenž za ně musí vydat počet. S očima upřenými na kříž na Golgotě, patře na vyvýšeného Spasitele, spoléhaje na Jeho milost a věře, že s ním bude až do konce jako Jeho štít, Jeho síla a Jeho moc, pracuje pro Boha. Zve a prosí, ujišťuje o lásce Boží a tak usiluje získat duše pro Ježíše a v nebi pak je přičten k těm, kdož *„jsou povolání, vyvolení a věrní“* (Zj 17,14). – AA 371 AG 28.6

Armáda Páně

„A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíc, státi.“
(Ef 6,13) AG 29.1

Síla armády se měří z velké části zdatností mužů v šicích. Moudrý velitel dává instrukce svým důstojníkům, aby vycvičil každého vojáka pro činnou službu. Snaží se rozvinout nejvyšší schopnosti u všech. Jestliže bude spoléhat pouze na své důstojníky, nemůže očekávat, že povede úspěšnou vojenskou výpravu. Počítá s oddanou a neúnavnou službou každého muže v Jeho armádě. Zodpovědnost spočívá velkou měrou na mužích v šicích. AG 29.2

A stejně tak je to i v armádě knížete Immanuele. Náš vojevůdce, který nikdy neprohrál žádnou bitvu, očekává ochotnou, věrnou službu od každého, koho získal pod svůj prapor. V závěrečném sporu, jež nyní probíhá mezi silami dobra a zástupy zla, očekává od všech, od laiků jako i kazatelů, že se zúčastní. Všichni, kdo se přihlásili za Jeho vojáky, mají věrně sloužit jako přesní muži, se silným vědomím zodpovědnosti spočívajícím na každém z nich. – 9T 116 AG 29.3

Všichni, kdo vstoupí do armády, nemohou být generálové, kapitáni, seržanti nebo ani desátníci. Všichni nemají dozor a zodpovědnost vůdců. Musí tam být vykonána tvrdá práce ostatních druhů. Někteří musí kopat zákopy a budovat opevnění; další musí stát na stráži, jiní donášet zprávy. I když tam je jen málo důstojníků, je zapotřebí mnoho vojáků k vytvoření armádního mužstva; přesto její úspěch závisí na věrnosti každého vojáka. Jedna mužská zbabělost nebo zrada může přivést pohromu na celou armádu. – 5T 394 AG 29.4

Jestliže chceme bojovat dobrý boj víry, každý z nás osobně musí vykonat svědomitou práci. V sázce jsou věčné zájmy. Musíme si obléknout celé odění spravedlnosti (2 K 6,7), musíme se vzepřít ďáblu a máme jisté zaslíbení, že on bude zahnán na útěk. Církev má vést útočný boj, vydobýt vítězství pro Krista, a vysvobodit duše z moci nepřítele. Bůh a svatí andělé se účastní tohoto boje. Udělejme radost Tomu, který nás povolal za vojáky. – 5T 395 AG 29.5

Přepásání pravdou

„Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou.“ (Ef 6,14) AG 30.1

Neexistuje naprosto žádná ochrana proti zlu kromě pravdy. Nikdo nemůže zůstat pevným a neochvějným, pokud v jeho srdci nezůstává pravda. Je pouze jediná moc, která to může učinit a zachovat nás pevnými – a to moc Boží, udělená nám skrze milost Kristovou. – HP 179 AG 30.2

V církvi jsou mnozí, kteří to pokládají za samozřejmé, že rozumí tomu, čemu věří; dokud však nevystanou sporné otázky, nepoznají svou vlastní slabost. Až když jsou odloučeni od spoluvěřících a jsou nuceni stát samostatně a mají sami zdůvodnit svou víru, jsou naplnění úžasem, když zjistí, jak zmatené jsou jejich představy o tom, co přijali za pravdu. ... AG 30.3

Pán vyzývá všechny, kteří věří Jeho slovu, aby se probudili ze spánku. Drahocenné světlo přišlo, vhodné pro tuto dobu. Je to biblická pravda, která nám poukazuje na nebezpečí, která jsou právě před námi. Toto světlo by nás mělo přivést k horlivému studiu Písma svatého a k nejrozhodnějšímu zkoumání postavení, jež zaujímáme. ... Věřící se nemají opírat o domněnky a nejasně vymezené představy o tom, co je pravda. Jejich víra musí být pevně založena na Slově Božím tak, aby když přijde čas zkoušky a oni budou přivedeni před rady, aby se zodpovídali ze své víry, mohli být schopni podat důvod z naděje, která je v nich, a to s tichostí a bázní (1 Pt 3,15). ... AG 30.4

Bludná učení všeobecně rozšířené teologie učinily tisíce a tisíce pochybovačů a bezvěrců. Mnozí vydávají bludy a rozpory za učení Bible, které však jsou ve skutečnosti pouze falešným výkladem Písma. ... Místo kritizování Bible, snažme se raději naučením a příkladem představovat světu její svaté, životodárné pravdy, abychom mohli *„zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“* (1 Pt 2,9). – 5T 707-710 AG 30.5

Pravda stojí pevně založena na věčné Skále – jejímž základem bouře ani vichřice nemohou nikdy pohnout. ... Nesnižujte korouhev pravdy... abyste s tímto slavnostním poselstvím pro tyto poslední dny nespojovali nic, co by mohlo zastřít zvláštní rysy našeho vyznání. – 8T 162 AG 30.6

Pancíř pro bezpečnost

„A oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti.“ (Ef 6,14) AG 31.1

Musíme si obléknout každou část výzbroje, a potom stát pevně. Pán nás poctil tím, že nás vybírá za své vojáky. Bojujme za Něho odvážně, hájíce právo v každé záležitosti. ... Oblečte si svůj pancíř, který je božsky ochraňující spravedlností, jež je výsadou všech, aby ho nosili. On bude chránit váš duchovní život. – 6BC 1119 AG 31.2

Rozsáhlé opatření bylo učiněno pro všechny, kteří se upřímně, vážně a promyšleně pustili do díla konající posvěcení v bázní Boží (2 K 7,1). Skrze Krista byla poskytnuta síla, milost a sláva, které přinášejí služební andělé dědicům spasení. Nikdo není tak ničemný, tak zkažený a hanebný, aby nemohl najít v Ježíši, který za něho zemřel, sílu, čistotu a spravedlnost, jestliže odloží své hříchy, zastaví tok svých nepravostí, a obrátí se s plným úmyslem srdce k živému Bohu. On čeká na to, aby mohl svléknout jejich hříchem poskvrněná a znečištěná roucha a obléknout jim bílé, zářivé roucho spravedlnosti. – 2T 453 AG 31.3

Ti, kteří jsou skutečně spravedlivými, upřímně milují Boha a bojí se ho, nosí roucho Kristovy spravedlnosti v dobách klidu stejně tak jako v dobách protivenství. Každodenním ovocem života lidí s Bohem skutečně spojených je sebezapření, sebeobětování, dobročinnost, vlídnost, láska, trpělivost, stálost a křesťanská důvěra. Svět o jejich skutcích možná ani neví, oni však denně odolávají zlu a dobývají drahocenná vítězství nad pokušením a nepravostí. – SL 11 AG 31.4

Všichni, kdo oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, stanou před Ním jako vyvolení, věrní a praví. Satan nemá moci vytrhnout je z ruky Spasitele. Kristus nedovolí, aby se ani jediná duše, která se s kajícíostí a ve víře dožaduje Jeho ochrany, dostala pod moc nepřítele. – PK 587 AG 31.5

Každý bude muset svádět těžký boj, aby přemohl hřích ve svém vlastním srdci. Toto je někdy velmi bolestné a odrazující dílo; protože, když vidíme vady v našem charakteru, dále se na ně díváme, zatímco bychom měli vzhlížet k Ježíši a obléknout si roucho Jeho spravedlnosti. Každý, kdo projde perlovými branami Božího města, tam vejde jako vítěz, a jeho největším vítězstvím bude vítězství nad vlastním já. – 9T 182 AG 31.6

Evangelium obuté k nesení poselství pokoje

„A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje.“ (Ef 6,15) AG 32.1

Žijeme uprostřed „epidemie zločinu,“ nad kterým se přemýšliví, bohabojní lidé všude s hrůzou pozastavují. ... Každý den přináší srdcervoucí zprávy o násilí a nezákonnosti, o lhostejnosti k lidskému utrpení a krutém, násilném maření lidského života. Každý den přináší svědectví o růstu nemorálnosti, vražd a sebevražd. Může snad ještě někdo pochybovat o tom, že satanské síly působí mezi lidmi stále intenzivněji, aby rozptylovaly a kazily mysl a poskvřňovaly a ničily tělo? AG 32.2

A zatímco se svět naplňuje těmito zly, je evangelium příliš často představováno tak lhostejným způsobem, že má na svědomí a život lidí jen nepatrný vliv. Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která by je vysvobodila z otroctví zla a pomohla jim zvítězit nad hříchem, po síle, která by jim navrátila zdraví, život a pokoj. – MH 142, 143 AG 32.3

Evangelium je poselstvím pokoje. Křesťanství je systém, který by po celé zemi rozšířil pokoj, soulad a štěstí, kdyby byl přijat a zachováván. Náboženství Kristovo sjednotí v těsné bratrství všechny, kdož přijímají Jeho učení. – GC 47 AG 32.4

Pokoj Kristův se rodí z pravdy. Spočívá v souladu s Bohem. Svět se dívá nepřátelsky na zákon Boží; hříšníci jsou v nepřátelství vůči svému Tvůrci; následkem toho se chovají nepřátelsky i jeden k druhému. ... Lidé nemohou být strůjci pokoje. Jejich plány na očistění a povznesení jednotlivců nebo celé společnosti nepřinesou pokoj, protože nezasahují srdce. Jediná moc, která může vytvořit a zachovat skutečný pokoj, je milost Kristova. Uhnízdí-li se tato milost v srdci, vypudí zlé vášně, jež plodí hádky a sváry. – DA 302, 305 AG 32.5

Tváře mužů a žen, kteří krácejí s Bohem a pracují pro Něho, vyzařují pokoj nebes. Obklopuje je ovzduší nebes. Pro tyto duše už začalo království Boží. – DA 312 AG 32.6

Pán brzy přijde. Mluvte o tom, prostě o to, věřte tomu. Učiňte to součástí svého života. ... Oblečte si křesťanskou výzbroj a ujistěte se, že vaše nohy jsou obuté v *„hotovost k evangelium pokoje“*. – 7T 237 AG 32.7

Štít k obraně

„A zvláště pak vezmou štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.“ (Ef 6,16) AG 33.1

Satan číhá na příležitost, aby se zmocnil drahocenných milostí, když jsme nechráněni a čeká nás těžký boj s mocnostmi temna, abychom si uchovali nebo znovu nabyli nebeské milosti, pakliže jsme ji pro nedostatečnou bdělost ztratili. Avšak... je výsadou křesťanů získávat od Boha dostatek síly, aby si udrželi každý z těchto vzácných darů. V nebesích se přihlíží ke každé horlivé a opravdové modlitbě. Když si služebníci Kristovi vezmou pro svou obranu štít víry a meč ducha k boji, pak vyvstane v nepřátelském táboře nebezpečí. – 1T 407 AG 33.2

Uprostřed nástrah, kterým jsou všichni vystaveni, potřebují silnou a spolehlivou ochranu, na kterou se mohou spolehnout. V tomto porušeném věku mají mnozí tak malou zásobu Boží milosti, že v mnoha případech je jejich obrana zlomena při prvním útoku a nelítostné pokušení je vezme jako zajatce. Štít milosti může zachovat všechny neporažené pokušeními nepřitele, ačkoli jsou obklopeni nejzkaženějšími vlivy. Pevnými zásadami, neochvějnou důvěrou v Boha, může zářit statečnost a ušlechtilost jejich charakteru, a i když jsou obklopeni zlem, na jejich ctnosti a bezúhonnosti nemusí spočinout ani poskvrna. – 3SG 145, 146 AG 33.3

Dílo přemožení zla může být vykonáno skrze víru. Ti, kteří vstupují na toto bitevní pole zjistí, že si musí obléknout celou Boží zbroj. Štít víry bude jejich ochranou a uschopní je, aby byli víc než vítězové. Nic jiného neprospěje než toto – víra v Hospodina zástupů a poslušnost Jeho rozkazů. Obrovské armády vybavené každým prostředkem nebudou nic platné v posledním velkém sporu. Bez víry by ani zástup andělů nemohl pomoci. Pouze živá víra je učiní nepřemožitelnými a uschopní je, aby zůstali ve dnech zlých, neochvějnými, nepohnutelnými, zachovali počátek své důvěry pevný až do konce (Žd 3,6). – CT 182, 183 AG 33.4

Přilba pro ochranu

„Vezměte také přilbu spasení.“ (Ef 6,17) AG 34.1

Bůh nás vybízí, abychom naplnili svoji mysl vznešenými a čistými myšlenkami. Přeje si, abychom přemýšleli o Jeho lásce a milosrdenství, abychom zkoumali Jeho podivuhodné dílo v plánu vykoupení. Takto budeme stále lépe a lépe chápat pravdu. Naše touha po čistotě srdce a mysli bude stále vznešenější a svatější. Duše, která prodlévá v čistém ovzduší svatých myšlenek, bude proměněna skrze společenství s Bohem a studium Písma svatého. – COL 60 AG 34.2

Mysl musí být vychovávána a cvičena, aby milovala čistotu. Láska k duchovním věcem by měla být povzbuzována; ano, musí být povzbuzována, jestliže máte růst v milosti a v poznání pravdy. ... Dobré úmysly jsou správné, nebudou však nic platné, jestliže nebudou rozhodně plněny. Mnozí budou ztraceni, i když věřili a toužili že se stanou křesťany; nevyvinuli však žádné rozhodné úsilí, a proto budou váženi na váhách a nalezení lehčí. Vůle musí být cvičena správným směrem. Já chci být křesťanem celým srdcem. Chci poznávat délku i šířku, výšku i hloubku dokonalé lásky. Naslouchejte Ježíšovým slovům: *„Blahoslavení, kteříž lačněji a žízní po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“* (Mt 5,6) Kristus učinil dostatečné opatření pro to, aby uspokojil duši, která hladoví a žízní po spravedlnosti. – 2T 265 AG 34.3

Měli bychom rozjímat o Písmu Svatém, uvažující střízlivě a upřímně o věcech, které se týkají našeho věčného spasení. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíše, oběť přinesená za nás, vyžaduje nejoprávněnější a nejslavnostnější přemítání. Měli bychom prodlévat u charakteru našeho drahého Vykupitele a Přímluvce. Měli bychom se snažit pochopit význam plánu spasení. Měli bychom přemýšlet o poslání Toho, který přišel vysvobodit svůj lid od jejich hříchů (Mt 1,21). Stálým uvažováním o nebeských tématech, naše víra a láska bude sílit. Naše modlitby budou čím dál tím více Bohem přijatelné, protože budou stále více prochnuty vírou a láskou. Budou rozumnější a horlivější. Budete mít trvalejší důvěru v Ježíše a budete mít každodenní živou zkušenost s Kristovou hotovostí a mocí spasit všechny, kteří přijdou skrze Něj k Bohu. – OHC 113 AG 34.4

Meč k boji

„A meč Ducha, jenž jest slovo Boží.“ (Ef 6,17) AG 35.1

Bůh poskytuje hojnost prostředků pro úspěšný boj se zlem, jež je na světě. Bible je zbrojnicí, v níž se můžeme pro boj vyzbrojit. Svá bedra musíme opásat pravdou. Naším pancířem musí být spravedlnost. Štít víry musí být v naší ruce, přilba spasení na naší hlavě; a s mečem Ducha, jímž je slovo Boží, si proklestíme cestu překážkami a léčkami hříchu. – AA 502 AG 35.2

První Adam padl; druhý Adam se uchopil pevně Boha a Jeho slova za nejnepříznivějších okolností, a jeho víra v Otcovu dobrotu, milosrdenství a lásku nezakolísala ani na okamžik. Slova *„je psáno“* byla jeho zbraní k odolávání, a ona jsou mečem Ducha, který by měl používat každý člověk. – 5BC 1129 AG 35.3

V těchto dnech nebezpečí a zkaženosti je mládež vystavena četným zkouškám a pokušením. Mnozí z nich plují do nebezpečného přístavu. Potřebují kormidelníka; pohrdají však přijmout tak hodně potřebnou pomoc, domnívajíce se, že jsou schopní řídit svou vlastní loď, a neuvědomujíce si, že někde mohou narazit na skryté skalisko, jež může způsobit ztroskotání důvěry a štěstí. ... Mnozí mají sklon k prudkosti a tvrdohlavosti. Ti nedbali moudré rady Božího slova; nebojovali sami se sebou, a proto nezískali drahocenná vítězství; a jejich pyšná, nezkrotná vůle je odvedla od cesty povinnosti a poslušnosti. – FE 100 AG 35.4

Od Božích synů a dcer jsou očekávány velké věci. Dívám se na dnešní mládež a mé srdce má s nimi soucit. Jaké možnosti jsou před nimi otevřeny! Jestliže upřímně touží učit se od Krista, dá jim moudrost, tak jak dal moudrost i Danieli. ... *„Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina.“* ... *„Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé.“* (Ž 111,10; Př 3,6) AG 35.5

Nechť se mládež snaží ocenit výsadu, která může být jejich, že může být vedena neomylnou moudrostí Boží. Nechť vezme Slovo pravdy za svého rádce a stane se obratnou v používání „meče Ducha“. Satan je moudrý generál; ale pokorný, věrný voják Ježíše Krista ho může přemoci. – TMK 310 AG 35.6

Bitevní pole

„Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.“ (Ef 6,12) AG 36.1

Padlý svět je bitevním polem největšího boje, jakého kdy byl nebeský vesmír a pozemské mocnosti svědkem. Byl určen za jeviště, na kterém má být vybojován velký zápas mezi dobrem a zlem, mezi nebesy a peklem. Každý člověk hraje v této bitvě svou roli. Nikdo nemůže stát na neutrální půdě. Lidé musí buď přijmout nebo zavrhnout Vykupitele světa. Všichni jsou svědky buď pro Krista nebo proti Němu. Kristus vyzývá ty, kteří stojí pod Jeho korouhví, aby se spolu s Ním účastnili tohoto boje jako věrní vojáci, aby se mohli stát dědici koruny života. – MR 56, 1899; LHU 253 AG 36.2

Bitvy jsou sváděny každý den. Mezi knížetem temnoty a Knížetem života probíhá velký boj o každou duši. ... Jako Boží nástroje se máte odevzdat Jemu, aby On mohl plánovat, řídit a bojovat bitvu za vás, s vaší spoluprací. Kníže života je v čele svého díla. Je s vámi ve vašem každodenním boji s vlastním já, abyste mohli mít pravý základ, aby vášně, když bojují o nadvládu, mohly být podmaněny milostí Kristovou, abyste se mohli stát více než vítězové skrze Toho, který si nás zamiloval (Ř 8,37). Ježíš byl na zemi. On zná sílu každého pokušení. On ví přesně, jak správně čelit každému nepředvídanému případu a jak vás má provést každou nebezpečnou cestou. – SD 160 AG 36.3

Bůh bude mít lid horlivý v dobrých skutcích, který bude stát pevně uprostřed zkaženosti tohoto porušeného věku (Fp 2,15). Bude zde lid, který se tak pevně uchopí božské moci, že bude bezpečný před každým pokušením. Zlé zprávy na plápolajících plakátech se mohou pokoušet útočit na jejich smysly a narušit jejich myšlení; oni však budou tak spojeni s Bohem a s anděly, že budou jako ti, kteří nevidí a neslyší. Mají práci, kterou za ně nemůže nikdo jiný vykonat, a to – bojovat dobrý boj víry a dosáhnout věčného života (1 Tm 6,12). ... AG 36.4

Mladí lidé mohou mít tak pevné zásady, že je ani nejsilnější satanova pokušení nebudou moci odklonit od jejich oddanosti. – 3T 472; SD 143 AG 36.5

Věrnost je nezbytná

„A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.“ (2 Tm 2,3) AG 37.1

Jsme Kristovými vojáky; a od těch, kteří se přihlásí do Jeho armády se očekává, že budou konat obtížnou práci, která na nejvyšší míru vyčerpá jejich síly. Musíme si uvědomit, že život vojáka je jedním útočným bojem, vytrvalostí a výdrží. Pro Kristovu příčinu máme podstoupit tyto zkoušky. Nemáme se zúčastňovat zdánlivých bitev. – 6T 140 AG 37.2

Rozhodněte se, ne ve své vlastní síle, ale v síle a milosti dané Bohem, že Mu nyní, právě nyní, posvětíte veškerou sílu a každou schopnost. Pak budete následovat Ježíše, protože On vás vybízí, a vy se nebudete ptát kam, a jakou dostanete odměnu. ... AG 37.3

Zemřete-li vlastnímu já, když se odevzdáte Bohu, abyste konali Jeho dílo a nechali světlo, které On vám dal, abyste vyzařovali dále v dobrých skutcích, nebudete pracovat sami. Boží milost se ukáže, aby podpořila každé úsilí pro osvětlení nevědomých a těch, kteří neumí rozpoznat, že konec všech věcí je blízko. Bůh však nebude konat práci za vás. Světlo může svítit v hojnosti, avšak udělená milost promění vaši duši pouze tehdy, když vás probudí ke spolupráci s božskými nástroji. Jste vyzýváni, abyste si oblékli křesťanskou výzbroj a vstoupili do služby Páně jako činí vojáci. Božská moc má spolupracovat s lidským úsilím, aby přetrhla pouto světského okouzlení, které nepřítel uvalil na duše. – 8T 56 AG 37.4

Pán nás poctil tím, že nás vybírá za své vojáky. Bojujme odvážně za Něho, hájíce právo v každé záležitosti. Čestnost ve všech věcech je nezbytná pro boj duše. Když usilujete o vítězství nad vašimi vlastními sklony, On vám pomůže skrze svého svatého Ducha, abyste byli rozvážní v každém jednání, abyste nedali žádnou příležitost nepříteli ke zlému mluvení o pravdě. – 6BC 1119 AG 37.5

Jsme Kristovými vojáky. On je Vůdce našeho spasení a my jsme podřízeni Jeho rozkazům a nařízením. Musíme nosit Jeho výzbroj; musíme se řadit jen pod Jeho korouhev. ... Musíme si udržovat celou Boží zbroj a pracovat jako pod zorným pohledem nebeského vesmíru. – TM 296 AG 37.6

Příkaz k pochodu

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce.“ (Ex 14,15) AG 38.1

Dějiny dítek Izraele jsou napsány pro poučení a napomenutí všech křesťanů. Když izraelity svírala nebezpečí a těžkosti a když se zdálo, že jejich cesta je zatarasena, začali reptat proti vůdci, kterého jim určil Bůh. ... Božský příkaz zněl: „Jděte kupředu.“ Neměli čekat, až se jim cesta urovná a až úplně pochopí plán svého vysvobození. Boží věc jde kupředu, a on otevře cestu svému lidu. ...

AG 38.2

Jsou chvíle, kdy se křesťanský život zdá být obklopen nebezpečími a povinnost připadá těžká ke splnění. Představivost nejdříve líčí blížící se zkázu, pak otroctví nebo dokonce i smrt. Avšak Boží hlas přes všechna odrazování velí jasně: „Jděte vpřed.“ Měli bychom uposlechnout tento příkaz, ať by byl výsledek jakýkoliv, i kdyby naše oči nemohly proniknout temnotu a kdybychom již cítili jak studené vlny omývají naše nohy. ... AG 38.3

Ti, kteří si myslí, že to pro ně není možné, aby se podřídili Boží vůli a měli víru v Jeho zaslíbení, až dokud se před nimi všechno nevyjasní a neurovná, nikdy se jí nepodřídí cele. Víra není jistota poznání; víra *„je nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných“* (Žd 11,1). Být poslušným Božích přikázání je jediný způsob, jak získat Jeho přízeň. „Jděte vpřed“ by mělo být heslem křesťanů. – 4T 25-28 AG 38.4

Ustavičný pokrok v poznání a ctnosti je Božím úmyslem s námi. Jeho zákon je ozvěnou Jeho vlastního hlasu, udělující všem pozvání: „Jděte výš a ještě výš; buďte svatí, ještě svatější.“ Každý den můžeme učinit pokrok v dokonalosti křesťanského charakteru. – GW 274 AG 38.5

Skládající svoji naději v Boha, máme jít neochvějně vpřed, konat Jeho dílo s nezištností v pokorné závislosti na NĚm, sami se svěřující Jeho prozíratelnosti se vším, co se týká naší přítomnosti i budoucnosti, zachovávající počátek naší důvěry pevný až do konce, a pamatující, že obdržíme požehnání nebes, ne pro naše zásluhy, ale pro Kristovy zásluhy a naše přijetí Boží přehojné milosti skrze víru v Něj. – 7T 108 AG 38.6

Vítězství

„Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“ (1 K 15,57) AG 39.1

Vítězství nejsou získána obřady nebo okázalostí, nýbrž prostou poslušností vůči nejvyššímu Veliteli, Hospodinu Bohu nebes. Ten, kdo důvěřuje tomuto Vůdci, nikdy nepozná porážku. – 6T 140 AG 39.2

Největší podíl obtíží života, jeho každodenní sžírající péče, jeho zármutku, jeho podrážděnosti, je výsledkem nekontrolované povahy. ... Sebeovládání je nejlepší vládou na světě. Když vložíme na sebe ozdobu tichého a pokojného ducha, můžeme být ušetřeni devadesáti devíti problémů ze sta, které nám tak hrozně ztrpčují život. ... Přirozený člověk musí zemřít, a nový člověk, Ježíš Kristus, se zmocní vlády duše, tak aby Ježíšův následovník mohl opravdu a skutečně říci: *„Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“* (Ga 2,20) AG 39.3

Vlastní já je velmi těžké porazit. Lidskou zkaženost v každé podobě není snadno přivést do podřízenosti Kristova Ducha. Ale všechny by měla ovlivnit skutečnost, že pokud nezískají toto vítězství skrze Krista, není pro ně žádná naděje. Vítězství může být získáno; protože u Boha není nic nemožné. Jeho přítomnou milostí může být přemožena každá zlá povaha, veškerá lidská zkaženost. ... Jestliže budete chtít, můžete být vítězi, pokud se ve jménu Kristově rozhodně ujmete díla. – 4T 348, 349 AG 39.4

Satanova pokušení jsou nyní větší než kdykoli předtím, protože on ví, že jeho čas je krátký a že velmi brzy bude každý případ rozhodnut, buď pro život nebo pro smrt. Ted' není doba, abychom klesali pod tíhou zklamání a zkoušek, nýbrž musíme statečně snášet všechna naše trápení a cele důvěřovat Všemohoucímu Bohu Jákobovu. ... Jeho milost je dostačující pro všechny naše zkoušky; a i kdyby byly větší než kdykoli předtím, budeme-li cele důvěřovat Bohu, budeme moci překonat každé pokušení a skrze Jeho milost dosáhnout vítězství. ... AG 39.5

Když na nás přichází pokušení a zkoušky, jděme k Bohu a zápasme s Ním na modlitbě. Neodežene nás prázdné, ale dá nám milost a sílu zvítězit a zlomit moc nepřítele. – EW 46 AG 39.6

Adam a Eva – vládci Edenu

„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plod'tež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte... nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.“ (Gn 1,27-28) AG 40.1

Adam byl korunovaným králem Edenu. Byla mu dána vláda nad každou živou věcí, kterou Bůh stvořil. Hospodin obdařil Adama a Evu inteligencí, jakou nedal žádnému jinému stvoření. On učinil Adama pravoplatným vládcem nad vším dílem, které vyšlo z Jeho rukou. – 1BC 1082 AG 40.2

Adamovi a Evě, stvořeným k „obrazu a slávě Boží“, se dostalo nadání úměrného jejich vysokému určení. ... Každá schopnost mysli a duše odrážela Stvořitelovu slávu. Vybaveni vysokými duchovními a duševními dary, Adam a Eva byli učiněni jen „*maličko menšími než andělé*“ (Žd 2,7). – Ed 20 AG 40.3

Naši první rodiče, ač byli stvořeni nevinnými a svatými, měli možnost dopouštět se zla. Bůh je stvořil se svobodnou vůlí, vybavil je schopností ocenit moudrost a milosrdenství Jeho příkazů a dal jim naprostou svobodu rozhodování, zda jich poslouchat nebo jich nedbat. Mohli se těšit ze společenství s Bohem a svatými anděly; než však jim mohla být poskytnuta bezpečnost navěky, musela být vyzkoušena jejich věrnost. Již na počátku existence člověka byla omezena jeho touha po požitkářství, kterážto osudná vášeň byla příčinou satanova pádu. Zkušebním kamenem poslušnosti, věrnosti a lásky našich prvních rodičů byl strom poznání, který stál u stromu života uprostřed zahrady... Bůh dal člověku zákon jako nezbytnou podmínku jeho samotné existence. Člověk náleží do oblasti Boží vlády a není vlády bez zákonů. ... AG 40.4

Pokud zůstali věrni Bohu, měli Adam a jeho družka vládu nad zemí. Měli neomezený dozor nad vším živým. Lev a beránek si kolem nich spolu pokojně hráli nebo uléhali... spolu u jejich nohou. Bezstarostní ptáci poletovali beze strachu kolem nich, a když jejich šťastný zpěv stoupal vzhůru ke chvále svého Stvořitele, přidali se k nim Adam a Eva v díkuvzdání Otci a Synovi. – PP 48-50 AG 40.5

Vladařství ztraceno

„Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.“ (Da 4,14) AG 41.1

Adam stával mezi nižšími tvory jako král...; když však zhřešil, bylo toto panství ztraceno. Duch vzpoury, jemuž sám zjednal přístup, se rozšířil na všechno živoucí stvoření, takže nejenom život člověka, ale přirozenost šelem, lesní stromy, polní tráva, i samotný vzduch, který vdechoval, to vše vyprávělo o smutné lekci z poznání zla. – Ed 26, 27 AG 41.2

Nejen člověk, ale i země se dopuštěním hříchu dostala pod moc bezbožníka. ... Při svém stvoření byl Adam učiněn vládcem nad zemí. Tím, že podlehl pokušení, upadl však v moc satanovu. *„Od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.“* (2 Pt 2,19) Když se člověk stal zajatcem satanovým, přešla moc, kterou měl, na vítěze. Tak se satan stal *„bohem světa tohoto“* (2 K 4,4). Zmocnil se vlády nad zemí, jež byla prvotně svěřena Adamovi. – PP 67 AG 41.3

Když satan prohlásil Kristu, že království a sláva světa byla svěřena jemu a že ji může dát, komu chce, bylo to prohlášení pravdivé jen zčásti a satan je pronesl, aby posloužilo jeho klamným cílům. Satan vládl nad tím, co vyrval Adamovi, ale Adam byl zástupcem Stvořitele. Jeho vláda nebyla nezávislá. Země patří Bohu a Bůh svěřil všechny věci svému Synu. Adam měl vládnout pod dohledem Kristovým. Když zradil a odevzdal svou vládu do rukou satanových, zůstal Kristus nadále právoplatným králem. ... AG 41.4

Ten, jenž se vzbouřil v nebi, nabídl Kristu království tohoto světa, aby si koupil jeho poslušnost zásadám zla. Kristus se však nedá koupit. ... AG 41.5

Ježíš zvítězil vírou a poddáním se Bohu. Ústy apoštola nám praví: *„Podříd'te se tedy Bohu. Vzepřete se d'áblu, i uteče od vás...“* (Jk 4,7-8) Sami se z moci pokušitele osvobodit nemůžeme; pokušitel zvítězil nad lidstvem...; avšak *„věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude bezpečen“* (Př 18,10). – DA 129-130 AG 41.6

Kristus druhý Adam

„Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.“ (1 K 15,22)

AG 42.1

Pád člověka naplnil celé nebe smutkem. ... Syn Boží, slavný Vládce nebes, byl jat lítostí nad padlým lidstvem. Jeho srdce se pohnulo nekonečnou soustrastí, když před ním vyvstalo utrpení ztraceného světa. Jeho božská láska však pojala plán, jak lidstvo vykoupit. Porušený zákon Boží si žádal život hříšníka. V celém vesmíru byl pouze jediný, kdo se mohl zasadit ve prospěch člověka a uspokojit jeho požadavky. Protože božský zákon je právě tak svatý jako Bůh sám, mohl pouze jediný, jenž je rovný s Bohem, vykonat smíření za jeho přestoupení. Pouze Kristus mohl vysvobodit padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět v soulad s nebem. Kristus vezme na sebe vinu a hanbu hříchu, jenž je svatému Bohu tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí největší utrpení, aby zachránil ztracené lidstvo. ... *AG 42.2*

Plán spásy byl položen před stvořením světa; ... nyní však šlo o zápas se samým Králem veškerenstva, aby vydal svého Syna na smrt za hříšné pokolení. ... Hle, toť tajemství vykoupení! Láska Boha k světu, který Ho nemiloval! ... Po nekonečné věky bude nesmrtelná mysl usilovat o pochopení tajemství této nevýslovné lásky, bude před ní stát v úžasu a uctívat ji. – PP 63-64 *AG 42.3*

Kristus je nazván druhým Adamem. Ve své čistotě a svatosti, spojen s Bohem a milován Bohem, začal tam, kde začal první Adam. ... *AG 42.4*

Kristus byl pokoušen satanem stokrát silněji, než byl Adam a za okolností v každém ohledu nepříznivějších. Podvodník se sám prohlašoval za anděla světla, Kristus však odolal jeho pokušením. On vykoupil Adamův hanebný pád a zachránil svět. ... On žil podle Božího zákona a poctil jej ve světě přestoupení, a zjevil tak nebeskému vesmíru, satanu a všem padlým Adamovým synům a dcerám, že lidstvo skrze Jeho milost může zachovávat zákon Boží. ... – YI June 2, 1898; ML 323 *AG 42.5*

Kristovo vítězství bylo právě tak úplné, jak úplný byl Adamův pád. Také my můžeme odolat pokušení a donutit satana, aby od nás odešel. – DA 130; ML 323 *AG 42.6*

Neviditelný Král Izraele

„Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a přikázání dobrá.“ (Ne 9,13) AG 43.1

Na všech stránkách svatých dějin, které zaznamenávají obcování Boží s Jeho vyvoleným lidem, nalézáme ohnivé stopy velikého JÁ JSEM. Bůh neposkytl lidem zjevnější projevy své moci a slávy, než když byl sám uznáván za vládce Izraele a když dal svému lidu zákon. Zákon byl žezlem, jímž nevládla lidská ruka a důstojné vystoupení neviditelného krále Izraele bylo nevyslovitelně velkolepé a strašné. AG 43.2

Ve všech těchto zjeveních božské přítomnosti se Boží sláva projevovala skrze Krista. Nejen v příchodu Spasitele, ale po celou dobu po pádu člověka a po slibu spasení, *„Bůh byl v Kristu, v míru uvodě svět s sebou“* (2 K 5,19). Kristus byl základem a jádrem obětního systému v době patriarchů i v době židovské. Od chvíle, kdy naši prarodiče spáchali hřích, nebylo přímého styku mezi Bohem a člověkem. Otec dal svět do rukou Kristových, který jako prostředník svým dílem vykoupí člověka a obhájí moc a svatost zákona Božího. Veškeré spojení mezi nebem a padlým lidstvem je jen skrze Krista. Byl to Syn Boží, který dal našim prarodičům příslib vykoupení. Byl to On, jenž se zjevoval patriarchům. ... Byl to On, který dal Izraeli zákon. Obklopen strašnou slávou zvěstoval Kristus na Sinaji všemu lidu deset předpisů zákona svého Otce. Byl to Kristus, který dal Mojžíšovi zákon vyrytý v kamenné desky. ... AG 43.3

Ježíš byl světlem svého lidu – světlem světa – dříve, než přišel na zem v lidské podobě. První paprsek světla, který pronikl do temnoty, do níž hřích zahalil svět, přišel od Krista. A od Krista přichází každý paprsek nebeského jasu, který padá na obyvatele země. V plánu vykoupení je Kristus Alfou i Omegou – Prvním a Posledním. – PP 365-367 AG 43.4

Náš Vládce v nebesích

„Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.“ (Ž 103,19) AG 44.1

Tři Hebrejové byli vyzváni, aby vyznali Krista tváří v tvář rozpálené ohnivé peci. Na králův rozkaz měli padnout na kolena a klanět se zlatému obrazu, který nechal on postavit, a vyhrožoval jim, že pokud tak neučiní, budou zaživa uvrženi do ohnivé pece. Oni však odpověděli: *„My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozeře, co bychom měli odpovědět tobě. Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. Bud' že nevytrhne, známo bud' tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme“* (Da 3,16-18). – OHC 358 AG 44.2

Sklonit se na svá kolena, je správný postoj, který máme zaujmout, když se modlíme k Bohu. ... Ale takovým úkonem by měla být pocta vzdána pouze Bohu..., Vládci vesmíru; a tito tři Hebrejové odmítli vzdát takovou poctu nějakému bůžku i kdyby byl vytvořen z ryzího zlata. Tímto by se ve skutečnosti poklonili babylonskému králi. ... Museli podstoupit trest. ... Kristus však přišel osobně a procházel se s nimi v ohni, a nebyla jim způsobena žádná újma. – 2SM 312 AG 44.3

Tento div vyvolal v myslech lidí výraznou změnu. Velký zlatý obraz, postavený s takovou okázalostí, padl v zapomenutí. Král vydal výnos, podle něhož každý, kdo by mluvil něco proti Bohu těchto mužů, měl být usmrcen (Da 3,29). ... AG 44.4

Tito věrní Hebrejové měli skvělé vrozené schopnosti, těšili se nejvyššímu rozumovému vzdělání, a nyní zastávali čestná místa. Toto vše je však nepřímělo k tomu, aby zapomněli na Boha. Své síly podřizovali posvěcujícímu vlivu božské milosti. ... V jejich obdivuhodném vysvobození se před tímto obrovským shromážděním osvědčila Boží moc a Boží majestát. V ohnivé peci stál po jejich boku sám Ježíš a slávou své přítomnosti přesvědčil pyšného babylonského krále, že to nemůže být nikdo jiný než Syn Boží. ... Vysvobozením svých věrných služebníků Pán osvědčil, že utlačovaných se zastane a potře všechny pozemské moci, které by chtěly pošlapat autoritu nebeského Boha. – SL 39, 40 AG 44.5

Bůh s námi

„Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazýváš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.“ (Mt 1,23) AG 45.1

Ode dnů věčnosti byl Pán Ježíš Kristus jedno s Otcem; byl „obrazem Božím,“ obrazem velikosti a majestátu Božího, „*odleskem jeho slávy*“ (Žd 1,3). Přišel do našeho světa, aby mu zjevil tuto slávu. Přišel na tuto zemi obtíženou hříchem, aby zjevil světlo lásky Boží – aby byl „*s námi Bůh*“. ... AG 45.2

Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Boží podivuhodný záměr milosti, tajemství vykupující lásky, je tématem, do kterého „*touží nahlédnout andělé*“ (1 Pt 1,12), a jež budou studovat po neskonalé věky. Vykoupené i nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově svou moudrost i svou píseň. Ukáže se, že sláva vyzařující z tváře Ježíšovy je sláva lásky, která dovede obětovat sebe. Ve světle Golgoty se ukáže, že zákon lásky, která nemyslí na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která „*nehledá svého vlastního*“ (1 K 13,5), má svůj zdroj v srdci Božím. ... AG 45.3

Ježíš mohl zůstat po boku Otcově. Mohl si ponechat slávu nebes a hold andělů. Rozhodl se však, že vrátí žezlo do rukou Otcových a že sestoupí z vesmírného trůnu, aby mohl přinést světlo těm, kteří dlí ve tmě a život těm, kteří mřou. ... AG 45.4

Tento slavný záměr byl naznačen předobrazy a symboly. Hořící keř, v němž se Kristus zjevil Mojžíšovi, byl projevem Boha. ... Milosrdný Bůh zahalil svou slávu a zjevil se mu tak prostým způsobem, aby na něj mohl Mojžíš patřit a přitom zůstal naživu. Podobně obcoval Bůh s Izraelem v oblakovém sloupu za dne a v ohnivém sloupu v noci a sděloval lidu svou vůli. Bůh potlačil svou slávu a zastřel svůj majestát, aby na něho mohli popatřit smrtelníci svými očima. Podobně Kristus přijde jako „*tělo našeho ponížení*“, „*v podobnosti s lidmi*“ (Fp 3,21; 2,7). ... Jeho sláva byla zastřena, Jeho velikost a Jeho majestát byly skryty, aby se mohl přiblížit trpícímu, pokoušenému lidstvu. – DA 19-23 AG 45.5

Království ohroženo

„Tedy Ježíš věda, že by měli přijít a chytit jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.“ (J 6,15) AG 46.1

Za soumraku jarního večera usedli lidé na travnatý palouk a jedli pokrm, který jim poskytl Kristus. ... Žádná lidská moc by nedokázala vytvořit z pěti žitných chlebů a dvou rybiček pokrm, který by stačil k nasycení tisíců hladových. I pravil jeden k druhému: *„To je opravdu prorok, který má přijít na svět!“* (J 6,14) ... Může zvítězit nad národy a dát Izraeli dlouho očekávanou vládu. AG 46.2

Ve svém nadšení ho lidé chtějí hned korunovat za svého krále. Vidí, že se nesnaží upoutat na sebe ani neusiluje o slávu. ... Obávají se, že nebude uplatňovat svůj nárok na Davidův trůn. Radí se spolu a dohodnou se, že se Krista zmocní a prohlásí ho králem Izraele. ... Ježíš však vidí, co se děje a ví to, co oni nemohou vědět, totiž jaké by byly následky takového činu. ... Jeho nastolení na trůn by vyvolalo násilnosti a vzpoury a práce na ustavení duchovního království by byla ohrožena. Proto je nutno celé hnutí bez meškání potlačit. Ježíš svolává své učedníky, přikazuje jim, aby vzali člun a hned se vrátili do Kafarnaum. ... AG 46.3

A pak Ježíš přikazuje zástupu, aby se rozešel; Jeho jednání je tak rozhodné, že se lidé neodvážují neuposlechnout. ... Královské chování Ježíšovo a několik Jeho tichých příkazů však tlumí vřavu a maří jejich záměry. Poznávají v něm moc, jež je nad všechny pozemské moci, a bez námitky se podřizují. AG 46.4

Když Ježíš osaměl, *„šel na horu, aby se modlil“* (Mk 6,46). ... Prosil, aby měl dosti sil k tomu, aby mohl lidem zjevit božskou povahu svého poslání tak, aby satan nemohl zatemnit jejich rozum a zmást jejich soudnost. ... V mukách a úzkosti duše se modlil za své učedníky. ... Jejich dávné naděje, založené na bludu rozšířeném mezi lidmi, budou zklamány nejbolestnějším a ponižujícím způsobem. Místo Jeho povýšení na trůn Davidův budou svědky Jeho ukřižování. To bude vpravdě Jeho skutečná korunovace. – DA 377-379 AG 46.5

Královský průvod

„Plésej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.“ (Za 9,9) AG 47.1

Pět set let před Kristovým narozením předpověděl prorok Zachariáš příchod krále Izraele. ... Kristus se řídil židovským zvykem pro vjezd krále. ... Sotva Ježíš usedl na oslátko, ozvalo se vítězoslavné volání. Lidé ho pozdravovali jako Mesiáše, svého krále. ... V čele triumfálního průvodu nemohli nést královské vlajky, nalámali si však palmové větve, jež jsou přírodním symbolem vítězství, a mávali jimi za hlasitého provolávání hosana. ... AG 47.2

Ještě nikdy za svého života na zemi Kristus takový projev nepřipustil. Jasně viděl, jaké by to mělo následky. Přivedlo by Ho to na kříž. Měl však v úmyslu představit se takto jako Vykupitel. Chtěl obrátit pozornost na oběť, která měla korunovat Jeho poslání. ... AG 47.3

Ještě nikdy nezažil svět tak triumfální průvod. Nebyl podobný průvodu proslulých dobyvatelů světa. Jeho součástí nebyl průvod ztrápených zajatců, vedených jako královská trofej. Kolem Spasitele však byly skvělé trofeje Jeho láskyplné práce pro hříšného člověka. Byli tu zajatci, které vyrval z moci satanovy, a ti velebili Boha za své vysvobození. Slepí, jimž Ježíš vrátil zrak, kráčeli v čele průvodu. Němí, jimž rozvázal jazyk, nejhlasitěji volali hosana. Chromí, jež uzdravil, jásali radostí. ... Lazar, jehož tělo se již začalo rozkládat v hrobě a jenž se nyní těšil plné mužné síle, vedl oslátko, na němž jel Spasitel. ... AG 47.4

Tento triumfální výjev byl z Božího určení. Předpověděl jej prorok a člověk nemá moci zmařit záměr Boží. – DA 569-572 AG 47.5

Stejně tak by se mohli kněží a přední mužové pokusit připravit zemi o jasnou tvář slunce, aby uzavřeli před světem paprsky slávy Slunce spravedlnosti. Přes veškerý odpor bylo Kristovo království lidmi uznáno. – 3SP 15 AG 47.6

Jeruzalémský král

„Ozdoba krajiny, útěcha vši země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého.“ (Ž 48,3) AG 48.1

Z vrcholu hory Olivetské shlížel Ježíš na Jeruzalém. Krásná a pokojná byla krajina, která se před Ním rozprostírala. ... Paprsky zapadajícího slunce zvyšovaly bělost jeho mramorových zdí a odrážely se od zlaté brány, věží a cimbuří. Chrám, pýcha židovského národa, tu stál jako „dokonalost krásy“. Které dítě Izraele mohlo na to patřit bez výkřiku radosti a obdivu! Avšak mysl Ježíšovu plnily zcela jiné myšlenky. *„Když se přiblížil a spatřil město, zaplakal nad ním.“* (L 19,41) Uprostřed všeobecného jásotu triumfálního vjezdu, za mávání palmových ratolestí, kdy radostné hosana probouzelo ozvěnu hor a tisíce hlasů ho provolávalo za krále, přepadl Vykupitele světa náhlý a nepochopitelný smutek. On, Syn Boží, Zaslíbený Izraele, jehož moc zvítězila nad smrtí a povolala její zajatce z hrobu, plakal a Jeho slzy nebyly výrazem obyčejného zármutku, nýbrž velkého, nepotlačitelného smrtelného žalu. AG 48.2

Ježíš neproléval slzy za sebe. ... Kristus plakal kvůli tisícům odsouzených v Jeruzalémě, plakal pro slepotu zatvrzelosti těch, kvůli nimž přišel, aby jim požehnal a spasil je. ... AG 48.3

Ačkoli se Mu dostalo zlého odplatou za dobré a nenávisti za Jeho lásku (Ž 109,5), pokračoval Kristus vytrvale ve svém milosrdném poslání. Nikdy neodmítl žádného, kdo hledal Jeho milost. ... Avšak Izrael se odvrátil od svého nejlepšího Přitele a jediného Pomocníka. Nabídkami Jeho lásky pohrdal, Jeho rady odmítal, Jeho varování zesměšňoval. ... AG 48.4

Až Kristus bude viset na kříži Golgoty, skončí období, v němž se Izrael jako národ těšil přízni a požehnání Božímu. ... Když Kristus shlížel na Jeruzalém, viděl před sebou osud celého města, celého národa – toho města, toho národa, který byl kdysi vyvoleným Božím, vzácným pokladem Božím. – GC 17-21 AG 48.5

Shovívavost Boží vůči Jeruzalému jen utvrdila Židy v jejich tvrdošíjně zatvrzelosti. ... Jeho dítky pohrdly milostí Kristovou. – GC 28 AG 48.6

Král slávy

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.“ (Ž 24,7-8) AG 49.1

Kristus přišel na zem jako Bůh v rouše lidství. Vystoupil na nebesa jako Král svatých. Jeho nanebevstoupení bylo hodné Jeho vznešeného charakteru. Šel jako udatný válečník, jako dobyvatel, vedl jaté vězně (Ž 24,8; Ef 4,8). Byl doprovázen nebeskými zástupy uprostřed výkřiků a provolávání chvály a nebeských písní. – 6BC 1053 AG 49.2

Učedníci nejenom viděli Pána vystupujícího do nebe, ale také obdrželi svědectví andělů, že odešel zaujmout trůn svého Otce v nebi. ... Jas nebeského doprovodu a otevření nádherných Božích bran k Jeho uvítání, nebyl postřehnutelný smrtelným zrakem. ... Kdyby Kristova cesta do nebe byla zjevena učedníkům v celé své nevýslovné slávě, nemohli by snést tento pohled. ... AG 49.3

Jejich smysly nemohly být tak omámené nebeskou slávou, aby ztratili ze zřetele charakter Krista na zemi, který měli mít vyražen na sobě. Měli jasně udržovat ve svých myslích krásu a majestát Jeho života, dokonalý soulad všech Jeho vlastností, a tajuplné spojení božského a lidského v Jeho přirozenosti... Jeho viditelný odchod ze světa byl v souladu s tichostí a pokorou Jeho života. – 3SP 254-255; 6BC 1053 AG 49.4

Jakým zdrojem radosti bylo pro učedníky poznání, že mají v nebi takového Přitele, který se za ně přimlouvá! Díky viditelnému Kristovu nanebevstoupení se změnilы všechny jejich názory a rozjímání o nebi. ... Nyní na něj pohlíželi jako na svůj budoucí domov, kde byly jejich milujícím Vykupitelem pro ně připraveny příbytky. Modlitba byla oděna novým významem, protože od té doby to bylo společenství s jejich Spasitelem. ... AG 49.5

Měli kázat evangelium – Krista v lidské podobě jako muže bolesti; Krista poníženého, zajatého bezbožnými rukama a ukřižovaného; Krista vzkříšeného a vystupující do nebe, do Boží přítomnosti, aby byl Obhájcem člověka; Krista, který přijde opět s mocí a velikou slávou na nebeských oblacích. – 3SP 262-263; 6BC 1054 AG 49.6

Vládce nad všemi národy

„A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vsí zemí.“ (Ž 83,19)

AG 50.1

V kronikách lidských dějin, jeví se růst národů, vzestup a pád říší tak, jako by byly závislé na vůli a obratnosti člověka. Události se ve velké míře zdají jakoby určovány mocí člověka, jeho ctižádostí nebo rozmarem. Ale ve Slově Božím ustupuje opona stranou a my spatřujeme v pozadí, nad i ve všem soupeření lidských zájmů, sil a vášní – služebníky milosrdného Boha, kteří tiše a trpělivě vykonávají uložení Jeho vlastní vůle. ... AG 50.2

Každému národu, který přichází na jeviště dějin, je dopřáno zaujmout místo na zemi, aby se mohlo poznat, zda plní záměr „Strážce a Svatého“. ... Zatímco národy zavrhuje zásady Boží a tímto odmítáním upadají do vlastní zkázy, projevuje se v celých dějinách zřetelné působení božského záměru. ... AG 50.3

Poučení o tom je dáno v podivuhodném symbolickém obraze, který byl ukázán proroku Ezechieli (kapitoly 1 a 10). ... Množstvím kol, protínajícími se navzájem, pohybovaly čtyři živoucí bytosti. ... Uspořádání kol bylo tak složité, že se na první pohled zdálo chaotické; přesto se pohybovala v dokonalém souladu. Nebeské bytosti, podpírané a řízené rukou pod křídly cherubína, uváděly tato kola do pohybu; nad nimi na safírovém trůnu, byl Věčný; a kolem trůnu byla duha, znamení božské milosti. Jak složité bylo soukolí pod řízením ruky zpod křídla cherubína, tak složitá je hra událostí, které prožívá lidstvo pod božským řízením. Uprostřed sporů a zmatků národů sleduje Ten, jenž sedí nad cherubíny, záležitosti této země. AG 50.4

Dějiny národů, které, jeden po druhém zaujímaly svůj vymezený čas a místo, ... k nám promlouvá. Každému národu a každému jednotlivci určuje Bůh místo ve svém velkém plánu. ... Všichni si svou vlastní volbou určují svůj osud a Bůh řídí vše k uskutečnění svého záměru. – Ed 173-178 AG 50.5

Hranice Boží trpělivosti

„Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.“ (Ž 119,126) AG 51.1

Během nočního vidění jsem stála na vyvýšeném místě, z něhož jsem mohla pozorovat domy, které byly otřásány jako třtina ve větru. Velké i malé budovy padaly k zemi, zábavné podniky, divadla, hotely a domy bohatých byly otřásány a rozpadaly se. Mnoho lidí přišlo o život a vzduch byl naplněn výkřiky poraněných a zděšených. AG 51.2

Andělé pověření Bohem provést tuto zkázu, byli zapojeni do díla. Jediný dotek a stavby tak důkladně vybudované, na něž lidé pohlíželi jako na jisté proti každému nebezpečí, byly proměněny v hromadu trosek. Nikde nebylo jistoty ani bezpečí. ... Na popsání hrůzy scén, na které jsem hleděla, nemám slov. Zdálo se, že trpělivost Boží je vyčerpána a že nastal soudný den. AG 51.3

Anděl, který stál po mém boku, mě poučil, že je pouze málo těch, kteří mají nějakou představu o bezbožnosti existující v našem světě dnes a obzvláště o bezbožnosti velkoměst. Pak prohlásil, že Pán určil čas, kdy navštíví přestupníky svým hněvem pro zatvrzelé nedbání Jeho zákona. ... Boží svrchovaná vláda a svatost Jeho zákona musí být zjevena těm, kteří vytrvale odmítají poslouchat Krále králů. Ti, kteří se rozhodli zůstat nevěrnými, musí být navštívení milostivými soudy, aby je-li to možné, mohli být probuzeni k uvědomění si svého hříšného jednání. ... Zatímco je božský Vládce dlouho shovívavý nad převráceností, není oklamán, a nebude navěky mlčet. Jeho svrchovanost, Jeho autorita, jako Vládce vesmíru, musí být nakonec uznána a spravedlivé požadavky Jeho Zákona obhájeny. – 9T 92-94 AG 51.4

Ale i trpělivost Boží má své hranice a mnozí tyto hranice překračují. Oni překročili hranice milosti, a proto Bůh musí zasáhnout a obhájit svou vlastní čest. ... AG 51.5

Když Hospodin vyjde jako mstitel, přijde také jako ochránce všech, kteří si uchovali víru v její čistotě a sami sebe zachovali neposkvrněné od světa (Jk 1,27). – 5T 208-210 AG 51.6

Způsobilost pro království

„Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoliť do něho nevejde.“ (Mk 10,15) AG 52.1

Kristus neuznává žádné kastovnictví, barvu nebo stupeň jako nezbytný k tomu, aby se někdo mohl stát občanem Jeho království. Vstup do Jeho království není závislý na bohatství nebo nadřazené dědičnosti. Jen ti, kteří se narodili z Ducha jsou poddanými Jeho království. Duchovní charakter je to, co uznává Kristus. Jeho království není z tohoto světa. Jeho občany jsou ti, kteří se stali účastníky božské přirozenosti, a unikli zkáze, která je na světě v žádostech (2 Pt 1,4). A tato milost je jim dána Bohem. Kristus nenachází své poddané připravené pro své království, činí je však způsobilými svou božskou mocí. Ti kteří byli mrtví v přestoupeních a hříších jsou oživeni k duchovnímu životu. Schopnosti, které jim Bůh dal pro svaté účely jsou očištěny, zušlechtěny a zvelebeny, a oni jsou přivedeni k tomu, aby zformovali charakter podle božské podobnosti. ... AG 52...2

Kristus je neviditelnou silou přitahuje k sobě. On je světlem života, a naplní je svým vlastním Duchem. Když jsou přitaženi do duchovního ovzduší, vidí, že se stali hříčkou satanových pokušení a že se dostali pod jeho nadvládu; oni však lámou jeho tělesných žádostí a odmítají být služebníky hříchu. ... Uvědomují si, že vyměnili vůdce, a přijímají své pokyny z úst Ježíšových. Tak jako služebník vzhlíží ke svému pánu, a tak jako služka vzhlíží ke své paní, tak tyto duše, přitahované provázky lásky ke Kristu, neustále hledí na Toho, který je Původcem a Dokonavatelem jejich víry. Pohledem na Ježíše, posloucháním Jeho požadavků, rostou v poznání Boha a Ježíše Krista, kterého poslal. Takto se stanou proměnění k Jeho obrazu od charakteru k charakteru, dokud nejsou odlišeni od světa a může být o nich napsáno: *„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctinosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své. Kteříž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství.“ (1 Pt 2,9-10) – RH March 26, 1895 AG 52.3*

Synovství

„Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.“
(J 1,12) AG 53.1

Když Adamův hřích uvrhl lidstvo do beznadějné bídý, Bůh se mohl od padlých bytostí odvrátit. Mohl s nimi naložit tak, jak si hříšníci zasloužili, aby s nimi bylo naloženo. Mohl přikázat nebeským andělům, aby na náš svět vylili koflíky Jeho hněvu. Mohl odstranit tuto temnou skvrnu ze svého vesmíru. On to však neučinil. Místo aby je vykázal ze své přítomnosti, ještě více se přiblížil k padlému lidskému rodu. Dal svého Syna, aby se stal kostí z našich kostí a tělem z našeho těla. *„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi... plné milosti a pravdy.“* (J 1,14) Kristus svým příbuzenstvím s lidmi je přitáhl blíže k Bohu. Přioděl svou božskou přirozenost rouchem lidství a ukázal před nebeským vesmírem, před nepadlými světy, jak velmi Bůh miluje děti člověka. AG 53.2

Boží dar člověku je mimo všechna počítání. Nic nebylo odepřeno. Bůh by nedovolil, aby bylo řečeno, že mohl učinit více, anebo zjevit lidstvu větší míru lásky. V daru Ježíše Krista dal celá nebesa. – SD 11 AG 53.3

Božské synovství není něčím, co získáváme sami. Pouze těm, kteří přijímají Krista jako svého Spasitele, je dána moc, aby se stali syny a dcerami Božími. Hříšník se nemůže, spoléhaje pouze na své vlastní síly, sám očistit od hříchu. ... Ale zaslíbení synovství je dáno všem, kteří „věří v jeho jméno“. Každý, kdo přijde k Ježíši ve víře, dostane odpuštění. – SD 12 AG 53.4

Bůh zjevil se v Kristu, *„v mír uvodě svět s sebou“* (2 K 5,19). Člověk byl spáchaným hřichem snižen tak, že mu bylo nemožné, aby sám vešel v soulad s Bohem, jehož přirozeností je čistota a dobrotivost. Avšak Kristus, aby vykoupil člověka ze ztracení, mohl propůjčit svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Tak kajícnost vůči Bohu a víra v Krista mohla z padlých dítek Adamových učinit opět *„syny Boží“* (1 J 3, 2). – PP 64 AG 53.5

Jestliže duše přijme Krista, přijme také moc žít Kristovým životem. – COL 314 AG 53.6

Adoptovaní synové a dcery

„Předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své, k chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém.“ (Ef 1,5-6) AG 54.1

Ještě dříve než byly položeny základy země, byla učiněna smlouva, že všichni, kteří budou poslušni, všichni, kteří se skrze hojně poskytnutou milost stanou svatými ve svém charakteru a bez viny před Bohem si přivlastní tuto milost, budou dětmi Božími. – Manuscript 9, 1896; 6BC 1114 AG 54.2

Dlužíme všechno milosti, bezplatné milosti, svrchované milosti. Milost ve smlouvě určila naše přijetí. Milost v Spasiteli uskutečnila naše vykoupení, naše znovuzrození, a naši adopci k dědictví s Kristem. – 6T 268 AG 54.3

Jestliže plně věříme, že jsme se stali adopcí Jeho, můžeme prožívat předchuť nebes. ... Jsme Mu blízko, můžeme s Ním udržovat sladké společenství. Získáme jasný pohled na Jeho něžnost a soucit, a naše srdce budou zlomená a zjihnou rozjímáním o lásce, která nám byla dána. Pocítíme vskutku přebývajícího Krista v duši. Zůstaneme v Něm a budeme se cítit s Ježíšem jako doma. ... Uvědomujeme si pocit Boží lásky, a spočíváme v Jeho lásce. Žádný jazyk to nemůže vylíčit, to je mimo chápání. Jsme jedno s Kristem, náš život je skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3). Máme ujištění, že když se ukáže Ten, který je náš život, tehdy se i my ukážeme s Ním v slávě (Ko 3,4). S pevným přesvědčením můžeme nazývat Boha naším Otcem. – 3BC 1147-1148 AG 54.4

Všichni, kdož se znovu narodili do nebeské rodiny, jsou ve zvláštním smyslu bratry našeho Pána. Láska Kristova pojí navzájem členy Jeho rodiny a všude, kde se tato láska projeví, tam se zjeví božské příbuzenství. ... AG 54.5

Láska k člověku je pozemským projevem lásky Boží. Právě proto, aby nám vštípl tuto lásku a učinil z nás dítky jedné rodiny, stal se Král slávy jedním z nás. A naplníme-li Jeho slova, která pronesl na rozloučenou: *„Abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás“* (J 15,12); milujeme-li svět tak, jako ho miloval On, pak tím plníme Jeho poslání. Pak jsme připraveni pro nebesa, neboť máme nebe ve svých srdcích. – DA 638-641 AG 54.6

Cena vykoupení

„Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.“ (Žd 9,12) AG 55.1

Každá duše je vzácná, protože byla vykoupena předrahou krví Ježíše Krista. – 5T 623-624 AG 55.2

Někteří mluví o židovské době jako o nekřesťanské době, bez milosrdenství a milosti. Na takové se vztahují Kristova slova pronesena k saduceům: *„Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží?“* (Mk 12,24) Období židovského hospodářství bylo jedním z podivuhodných projevů božské moci. ... AG 55.3

Právě tento obětní systém byl ustanoven Kristem a odevzdán Adamovi jako znázorňující příchod Spasitele, který bude nést hříchy světa a zemře za jeho vykoupení. ... AG 55.4

Krev Syna Božího byla symbolizována krví zabitě oběti a Bůh měl jasné a rozhodné představy, jak uchovat svaté od obecného. Krev byla svatá, protože pouze skrze prolití krve Syna Božího mohlo dojít k usmíření za hřích. Krev byla také používána k očištění svatyně od hříchů lidu, takto představovala Kristovu krev, která jediná může očistit od hříchu. – ST July 15, 1880; SD 225 AG 55.5

Náš Spasitel prohlásil, že přinesl z nebe jako dar věčný život. Byl vyvýšen na kříži Golgoty, aby mohl přitáhnout všechny lidi k sobě (J 12,32). Jak tedy budeme nakládat s vykoupeným dědictvím Kristovým? Měla by jim být prokázána něžnost, porozumění, laskavost, soucit a láska. Tehdy si můžeme v díle pomáhat a být požehnáním jeden druhému. V tomto díle má být více než lidské bratrství. Máme vznešenou společnost nebeských andělů. Oni spolupracují s námi v díle osvětlení vysoce i nízko postavených. ... AG 55.6

Kristus rozhodl v radě spolu s Otcem neušetřit nic, jakkoli by to bylo drahocenné, neodepřít si nic, jakkoli vysoce by to mohlo být ceněno, jen aby zachránil ubohé hříšníky. On by dal celá nebesa pro toto dílo spasení, obnovení mravního Božího obrazu v člověku. ... Být dětmi Božími znamená být zajedno s Kristem v Bohu a přiložit naše ruce v opravdové, sebeobětavé lásce pro posílení a požehnání těm duším, které hynou ve svých hříších. – Letter 10, 1897; SD 229 AG 55.7

Abrahám a jeho děti

„A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.“ (Ga 3,29) AG 56.1

O Abrahámovi je psáno, že „*přítelem Božím nazván jest*“ (Jk 2,23), že je „*otcem všech věřících*“ (Ř 4,11). ... AG 56.2

Byla to pro Abraháma velká pocta, již se mu dostalo, že totiž bude otcem lidu, který bude po celá staletí střežit a opatrovat na světě pravdu Boží, lidu, skrze něhož se dostane požehnání všem národům na světě v příchodu zaslíbeného Mesiáše. – PP 140-141 AG 56.3

Okolní národy ctily Abraháma jako mocného knížete a moudrého a schopného náčelníka. Neuzavíral se se svým vlivem před svými sousedy. Jeho život a charakter, který byl v tak příkrém rozporu s životy těch, kteří se oddávali modloslužebnictví, a celé jeho jednání, působily mocným vlivem ve prospěch pravé víry. Jeho věrnost Bohu byla neochvějná, jeho laskavost a blahovolnost vzbuzovaly důvěru a přátelství, a jeho nezměrná velikost vyvolávala úctu a vážnost. AG 56.4

Své náboženství nepokládal za drahocenný poklad, který je třeba žárlivě střežit a kterého může užívat jen sám jako jeho vlastník. S pravým náboženstvím nelze takto nakládat, neboť je to v rozporu se zásadami evangelia. Když Kristus přebývá v srdci, nelze zastřít světlo Jeho přítomnosti nebo je ztlumit. Naopak, světlo Jeho přítomnosti se zjasňuje, jak se den za dnem nános sobectví a hříchu, který obklopuje duši, rozptyluje pod zářivými paprsky Slunce spravedlnosti. AG 56.5

Dítky Boží jsou Božími zástupci na zemi a je Jeho vůlí, aby byly světly v mravní temnotě tohoto světa. Rozptýleny po celé zemi, ve městech a na vesnicích, jsou Božími svědky, prostředníky, jimiž chce Bůh sdělit nevěřícímu světu poznání své vůle a divy své milosti. Je záměrem Božím, aby všichni, kdož se účastní velkého spasení, byli Jeho misionáři. Zbožnost křesťanů je měřítkem, podle kterého světští lidé posuzují evangelium. Zkoušky, s trpělivostí snášené, požehnání s vděčností přijímaná, pokora, laskavost, milosrdenství a láska denně projevovaná, jsou světla, která v jejich povaze září před celým světem. – PP 133-134 AG 56.6

Občané nebes

„Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží.“ (Ef 2,19) AG 57.1

Lid Boží – pravý Izrael – ač rozptýlen mezi ostatními národy, je tak na zemi jenom poutníkem, jeho občanství je v nebesích. – PP 447 AG 57.2

Podmínkou pro přijetí do Hospodinovy rodiny je vyjít ze světa, oddělit se od všech jeho poskvrňujících vlivů. Lid Boží nemá mít žádné spojení s modlářstvím v jakékoliv jeho podobě. Má dosáhnout vyšší úrovně. Máme být odlišní od světa, potom Bůh praví: „Přijmu vás za členy mé královské rodiny, jako děti nebeského Krále.“ Jako lidé věřící v pravdu se máme v jednání odlišit od hříchu a hříšníků. Naše občanství je v nebesích. AG 57.3

Mnohem jasněji bychom si měli uvědomit, jakou cenu pro nás mají zaslíbení daná nám Bohem a hlouběji si uvědomovat poctu, kterou nám On prokázal. Smrtelným lidem Bůh nemůže udělit větší poctu, než tím, že je přijme do své rodiny a obdaří je výsadou nazývat Jej Otcem. Není žádným ponížením stát se dítkem Božím. – FE 481 AG 57.4

Jsme cizinci a poutníky na tomto světě. Máme čekat, bdít, modlit se a pracovat. Celá naše mysl, celá duše, celé srdce, a všechna naše síla jsou vykoupeny krví Syna Božího. Nemáme pokládat za svou povinnost nosit poutnický šat právě téže barvy, právě téhož střihu, ale slušný, skromný oděv, jak nás tomu učí inspirované Slovo, že bychom měli nosit. Budou-li naše srdce jedno s Kristovým srdcem, našim nejvytouženějším přáním bude být oděn Jeho spravedlností. Člověk na sebe nemá oblékat nic co by vzbuzovalo pozornost, nebo vyvolávalo spory. AG 57.5

Křesťanství – jak mnozí nevědí, co to je! Není to něco, co se dá obléknout zvenčí. Je to život ozdobený Ježíšovým životem. Znamená to, že nosíme roucho Kristovy spravedlnosti. – TM 130-131 AG 57.6

Občané nebes budou nejlepšimi občany země. Správný pohled na naši povinnost vůči Bohu nás povede k jasnému chápání naší povinnosti vůči našim bližním. – MYP 329 AG 57.7

Zkouška věrnosti

„Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.“ (J 14,21) AG 58.1

Je nezbytné, aby byl každý poddaný Božího království poslušný zákonu Hospodinovu. ... Skutečnost, že zákon je svatý, spravedlivý a dobrý, má být prokázána před všemi národy, jazyky a lidmi, nepadlým světům, andělům, serafínům a cherubínům. Zásady Božího zákona byly vypracovány v charakteru Ježíše Krista, a ten, kdo spolupracuje s Kristem, tím, že se stává účastníkem božské přirozenosti, rozvine božský charakter a stane se názorným znázorněním božského zákona. ... AG 58.2

Čím více studujeme vlastnosti Božího charakteru, jak se zjevily v Kristu, tím více poznáváme, že spravedlnost byla dokázána v oběti, která se setkala s trestem zákona, ... aby člověk mohl obdržet další zkušební dobu. ... Ti, kteří byli poslušnými zákona Boží vlády, zatímco se nacházeli v této krátké zkušební době, ... budou v nebesích prohlášeni věrnými dětmi Hospodina zástupů. ... AG 58.3

Jsme Hospodinovým vlastnictvím, stvořením i vykoupením. Jsme naprosto Jeho poddanými a podrobeni zákonům Jeho království. Necht' nikdo nepěstuje sebeklam, že Pán Bůh nebe a země nemá žádný zákon, kterým řídí a spravuje své poddané. Jsme závislí na Bohu ve všem, co užíváme. Pokrm, který jíme, oděv, který nosíme, ovzduší, které dýcháme, život, jemuž se těšíme den za dnem, jsme přijali od Boha. Jsme povinni řídit se Jeho vůlí, uznat Ho za svého nejvyššího vládce. ... AG 58.4

Dlužíme vděčnost Bohu za projev Jeho lásky v Ježíši Kristu; a jako rozumné lidské bytosti máme zjevit světu způsob charakteru, který bude vycházet z poslušnosti vůči každému jednotlivému ustanovení zákona Boží vlády. V dokonalé poslušnosti Jeho svaté vůle, máme prokázat hluboký obdiv, lásku, veselou mysl a chválu, a takto vzdát čest a oslavovat Boha. Jedině tímto způsobem může člověk zjevit Boží charakter v Kristu světu a ukázat lidem, že štěstí, mír, jistota a milost vychází z poslušnosti Božího zákona. – RH March 9, 1897 AG 58.5

Boží požadavky jsou na prvním místě

„Odpověď pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.“ (Sk 5,29) AG 59.1

Poselství, které máme nést není tím poselstvím, které bychom se měli bát hlásat. Jeho zastánci by se ho neměli snažit zakrýt, zamlčet jeho původ a účel. Jako ti, kteří učinili Bohu slavnostní sliby a kteří byli pověřeni jako Kristovi posli, jako správcové tajemství milosti, jsme povinni hlásat věrně celou Boží radu. AG 59.2

Nemáme činit méně významnějšími ty zvláštní pravdy, které nás oddělily od světa a učinily nás tím, čím jsme; protože jsou plné věčných zájmů. Bůh nám dal světlo týkající se událostí, které se nyní dějí a perem a hlasem máme zvěstovat pravdu světu. – GW 288 AG 59.3

Sobota je zkušebním kamenem Páně a žádný člověk, král ani kněz, není oprávněn se postavit mezi Boha a člověka. Kdo chce být svědomím svých bližních, povyšuje se nad Boha. Ti, kdož jsou pod vlivem falešného náboženství a zachovávají nepravý den odpočinku, zavrhnou také i ty nejjasnější důkazy týkající se pravé soboty. Budou se pokoušet přinutit lid k tomu, aby poslouchali zákony, které sami vytvořili a které jsou v naprostém protikladu se zákonem Božím. ... Zákon pro zachovávání prvního dne týdne je výplodem odpadlého křesťanství. ... V žádném případě mu lid Boží nemá vzdávat čest. – 9T 234-235 AG 59.4

Korouhev pravdy a náboženské svobody, kterou zdvihli zakladatelé evangelijní církve a kterou vysoko třímali svědkové Boží v následujících staletích, byla v tomto posledním boji vtisknuta do našich rukou. ... Máme uznávat lidskou vládu jako zařízení z božského ustanovení a máme učit, že poslouchat ji v mezích její zákonné působnosti je svatou povinností. Jestliže však jsou její požadavky v rozporu s požadavky Božími, pak musíme uposlechnout spíše Boha než lidi. Slovo Boží musí být uznáváno nade všemi lidskými zákony. „*Tak praví Pán*“ musí stát před „*Tak praví církev*“ nebo „*Tak praví stát*“. Koruna Kristova musí být vyzdvížena nad koruny pozemských vládců. – AA 68 AG 59.5

Vyšší než pozemská království

„Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten veliký slouti bude v království nebeském.“ (Mt 5,19) AG 60.1

Vlastnosti, které září největším jasnem v královstvích tohoto světa, nemají žádné místo v Kristově duchovním království. To, co je velmi ctěno mezi lidmi a přináší oslavu svému vlastníkově, jako např. kasta, hodnost, postavení nebo bohatství, není ceněno v duchovním království. Pán praví: *„Těch, kteříž mne ctí, poctím.“ (1 S 2,30)* V Kristově království se lidé rozpoznávají podle své zbožnosti. ... AG 60.2

Nebeské království je vyššího řádu než nějaké pozemské království. O tom, jestli budeme mít vyšší nebo nižší postavení, nerozhoduje naše hodnost, bohatství nebo vzdělání, ale druh poslušnosti prokázaný k Božímu Slovu. Ti, kteří jsou ovládáni sobectvím a lidskou ctižádostí, kteří usilují o to být největšími, kteří jsou sebejistými, kteří se cítí nadneseni k vyznávání chyb a omylů, nebudou mít žádné místo v království Božím. O tom, zda lidé budou poctěni jako členové Boží královské rodiny, rozhodne způsob, jakým budou snášet Boží zkoušku a Jeho prověřování, jež bude na ně dopuštěno v tomto životě. Ti, kteří nejsou sebezapíravými, kteří neprojevují soucit s utrpeními druhých, kteří nepěstují vzácné vlastnosti lásky, kteří nezjevují trpělivost a pokoru v tomto životě, nebudou proměněni až Kristus přijde. ... AG 60.3

Charakter, který nyní zjevujeme, rozhodne o našem budoucím osudu. Štěstí nebes je založené na podřízení se vůli Boží, a jestli se lidé stanou členy královské rodiny v nebi, bude to proto, že nebe pro ně začalo již na zemi. Oni pěstovali mysl Kristovu, a když zazní volání: „Dítě, pojď nahoru,“ spravedlivý vezme každou milost, každou vzácnou posvěcenou schopnost do dvorů tam nahoře, a vymění zemi za nebesa. Bůh zná ty, kteří jsou věrnými a pravými poddanými Jeho království na zemi, a ti, kteří konají Jeho vůli na zemi tak, jak je konána i v nebi, se stanou členy královské rodiny tam nahoře. – RH March 26, 1895 AG 60.4

Požehnání skrze poslušnost

„Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.“
(Ž 40,9) AG 61.1

Jaký to Bůh je ten náš Bůh! Vládne nad svým královstvím s úzkostlivou péčí a starostlivostí; a postavil ohradu – Desatero přikázání – kolem svých poddaných, aby je ochránil před následky přestoupení. Tím, že vyžaduje poslušnost vůči zákonům svého království, Bůh dává svému lidu zdraví a štěstí, pokoj a radost. Učí je, že dokonalost charakteru, kterou vyžaduje, může být dosažena jen tehdy, když se důvěrně seznámí s Jeho Slovem. – CT 454 AG 61.2

Opravdový badatel, který se snaží být podobný Ježíši ve slovu, životě i charakteru, bude přemýšlet o svém Vykupiteli a tímto pohledem bude proměněn k Jeho obrazu, protože on touží a prosí o stejnou povahu a mysl, jaká byla v Ježíši Kristu. ... On touží po Bohu. Příběh jeho Vykupitele, nesmírná oběť, kterou přinesl, pro něj nabývá plného významu. Kristus, Majestát nebes, se stal chudým, abychom se my mohli Jeho chudobou stát bohatými; nejen bohatými v darech, ale bohatými v poznání. AG 61.3

To jsou bohatství, která Kristus opravdově touží, aby Jeho následovníci vlastnili. Když opravdový badatel pravdy čte Slovo a otevírá svou mysl k přijetí Slova, dychtí po pravdě celým svým srdcem. Láska, soucit, něžnost, laskavost, křesťanská zdvořilost, jež budou základními prvky v nebeských příbytcích, které Kristus šel připravit pro ty, kteří Jej milují, se zmocní jeho duše. Jeho úmysl je neochvějný. Rozhodl se stát na straně spravedlnosti. Pravda si našla svou cestu k srdci a je tam vstřípena Duchem svatým, který je pravdou. Když se pravda zmocní srdce, člověk podává neomylný důkaz o tom, že se stává správcem milosti Kristovy. – TM 121-122 AG 61.4

Každý správce má svou vlastní zvláštní práci, kterou je třeba vykonat pro rozvoj Božího království. ... Schopnosti řeči, paměti, vlivu i majetku mají být shromažďovány k slávě Boží a k rozvoji Jeho království. On požehná správné využití svých darů. – RH April 9, 1901; CS 116 AG 61.5

Správcové Boží milosti

„Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.“ (1 Pt 4,10) AG 62.1

Poznání Boží milosti, pravdy Jeho slova, a stejně tak časné dary – čas, prostředky, schopnosti a vliv – jsou všechny svěřeny Bohem, aby byly použity k Jeho slávě a záchraně lidí. Nic nemůže více urazit Boha, který stále uděluje člověku své dary, než když ho vidí jak se sobecky chápe těchto darů a nic nevrátí Dárci. Ježíš je dnes v nebi, kde pro ty, kteří Ho milují, připravuje příbytky; ano, daleko víc než příbytky, království, které má být naše. Ale všichni, kteří chtějí být dědici těchto požehnání, musí být účastníky sebezapření a sebeobětování Kristova pro blaho jiných. AG 62.2

Ještě nikdy nebyla vážná, sebeobětavá práce v Kristově díle tak potřebná jako nyní, kdy se doba zkoušky rychle uzavírá a světu má být hlášáno poslední poselství milosti. ... AG 62.3

Vše, co lidé dostávají z Boží hojnosti, stále náleží Bohu. Všechno, co nám svěřil ze vzácných a krásných statků země, bylo vloženo do našich rukou, aby nás vyzkoušelo, aby prozkoumalo hlubiny naší lásky k Němu a našeho ocenění Jeho laskavosti. Ať jsou to poklady bohatství nebo rozumu, mají být položeny jako dobrovolná oběť u Ježíšových nohou. ... AG 62.4

Všechno, co dáváme Bohu, je prostřednictvím Jeho milosrdenství a štědrosti, připsáno na náš účet jako věrným správcům. ... Andělé Boží, jejichž chápání je nezkaleno hříchem, poznávají, že dary nebes nám byly uděleny proto, abychom je vrátili tak, aby přispěly k rozšíření slávy velkého Dárce. Se svrchovaností Boží je úzce spojeno blaho člověka. Sláva Boží je radostí a požehnáním všech stvořených bytostí. Když se snažíme zvelebit Jeho slávu, pak usilujeme o ten nejvyšší statek, který vůbec můžeme získat. ... Bůh vás vyzývá, abyste zasvětili Jeho službě každou schopnost, každý dar, který jste od Něho obdrželi. On chce, abyste zvolali s Davidem: *„Od tebeť jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.“* (1 Pa 29,14) – 5T 731-737 AG 62.5

Správci pravdy

„Pojďte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé.“ (Ž 66,16) AG 63.1

Kdekoli je život, tam je pokrok a růst. V Božím království je neustálé střídání – přijímání a dávání; přijímání a vrácení Pánu Jeho vlastnictví. Bůh spolupracuje s každým opravdovým věřícím a přijaté světlo a požehnání je znovu rozšiřováno v díle, které věřící koná. Takto roste schopnost přijímání. Ten, kdo uděluje nebeské dary, dává prostor pro nové proudy milosti a pravdy, které se vlévají do duše z živého zdroje. Získá tak větší světlo, rostoucí poznání a požehnání. V tomto díle, které připadá na každého člena církve, spočívá život a růst církve. Ten, jehož život se skládá jen z přijímání a ne z dávání, záhy ztrácí požehnání. Jestliže pravda neplyne od něho k jiným, ztrácí svou schopnost přijímat. Jestliže chceme nová požehnání, musíme z nebeských statků udílet. – 6T 448 AG 63.2

Poznání pravdy sdělováním roste. Všichni, kdo přijímají do srdce poselství evangelia, budou toužit po tom, aby je mohli oznamovat druhým. Kristova láska nebeského původu v člověku se musí projevit. Ti, kteří přijali Krista, vypráví své zkušenosti druhým. Ukazují, jak je Duch svatý vedl krok za krokem, jak hladověli a žíznil po poznání Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal a k jakým závěrům dospěli při studiu Bible; jak se modlili, jak zápasili a jak je Kristus oslovil: *„Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ (L 5,23) AG 63.3*

Je nepřírozené ponechávat si podobné zážitky jen pro sebe v tajnosti. Lidé, které naplnila Kristova láska, to nebudou dělat. Podle toho, do jaké míry si Pán z nich učinil strážce posvátné pravdy, bude jejich touhou, aby i ostatní mohli obdržet totéž požehnání. Čím více seznamují jiné s drahocennými poklady Boží milosti, tím více a stále více Kristovy milosti sami přijímají. Získávají srdce, které se prostotou a bezvýhradnou poslušností podobá dětskému. Jejich duše touží po svatosti a Bůh jim odhaluje ještě více a více z pokladů pravdy a milosti, aby jimi mohli obdarovávat svět. – COL 124-125 AG 63.4

Správci síly

„Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze všech mocí svých.“ (Mk 12,30) AG 64.1

Každému člověku jsou svěřeny jednotlivé dary, označené jako hřivny. Někteří se domnívají, že tyto dary jsou omezeny jen na určité lidi, kteří vlastní vyšší duchovní obdarování a geniální nadání. Bůh však neomezil udělení svých schopností jen na několik oblíbenců. Každému je svěřen nějaký zvláštní dar, za který bude zodpovědný před Pánem. Čas, rozum, prostředky, síla, duševní síly, citlivost srdce – toto všechno jsou dary od Boha, svěřené k tomu, aby sloužily ve velkém díle požehnání lidstva. – 5BC 1100 AG 64.2

V kapitálu síly byla lidem k práci svěřena vzácná hřivna. Tato hřivna má větší hodnotu než nějaký bankovní vklad, a měla by být výše ceněna. ... Je požehnáním, které nemůže být koupeno ani zlatem, ani stříbrem, domy nebo pozemky; a Bůh požaduje, aby byla moudře používána. Žádný člověk nemá právo obětovat tuto hřivnu šířajícimu vlivu nečinnosti. Všichni lidé jsou právě tak odpovědní za kapitál fyzické síly jako za svůj kapitál finančních prostředků. ... AG 64.3

Mnozí Kristovi následovníci se musí ještě naučit hlavní lekci spokojené pilnosti v nezbytných povinnostech života. Vyžaduje to více milosti, více přísnější kázně charakteru v práci pro Boha v postavení mechanika, obchodníka, právníka, nebo rolníka a vnášet křesťanské poučky do všedního podnikání života, než pracovat pro Něho jako uznávaný misionář v misijním poli. Vyžaduje to velkou duchovní odvahu vnášet náboženství do dílny a obchodní kanceláře, a posvěcovat tak jednotlivosti každodenního života a vyřizovat každé obchodní jednání v souladu s měřítky Božího Slova. Ale to je právě to, co od nás Pán požaduje. – CT 278-279 AG 64.4

Náboženství a práce nejsou dvě oddělené věci; jsou totožné. Biblické náboženství má pronikat vším, co děláme nebo o čem mluvíme. Božské a lidské nástroje se mají spojit stejně tak v pozemském jako i v duchovním úsilí. – COL 349-350 AG 64.5

Boha máme milovat nejen celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou duší, ale také ze vši své síly. Toto znamená plně a rozumně využít všechny fyzické síly. – COL 348 AG 64.6

Správci vlivu

„Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte. A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. Pokoje následujte se všemi a svatosti, bez níž žádný neužrší Pána. Prohlédající k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží.“ (Žd 12,12-15) AG 65.1

Tato slova by nás měla naučit, abychom byli velmi opatrní, za jakou cenu přetrháme vlákno naší víry setráváním u našich těžkostí, dokud se nestanou velkými v našich očích i v očích jiných, kteří nemohou číst náš vnitřní život srdce. Všichni by si měli uvědomit, že rozhovor má velký vliv pro dobro nebo pro zlo. ... Nedovolte nepříteli takto zneužívat váš jazyk. ... Neuplatněte vliv, který by odtrhl nějakou chvějící se duši od Boha. ... AG 65.2

Synové a dcery Boží musí pěstovat a zjevovat ctnosti Kristova Ducha. Svou pokorou, pokáním, touhou mají být jako Ježíš, mají se podřít Jeho vůli uplatňováním Jeho naučení ve svém každodenním životě, a tím Mu vlastně vzdávají čest. ... AG 65.3

„Jste Boží rolí.“ (1 K 3,9) Tak jak někdo nachází potěšení v obdělávání zahrady, tak Bůh má zálibu ve svých věřících synech a dcerách. Zahrada vyžaduje neustálou péči. Musí být vytrhován plevel; musí být vysazeny nové rostliny; větve, které příliš rychle rostou, musí být ořezány. Tak se Pán stará o svou zahradu, tak pečuje o své rostliny. Nemůže mít potěšení v nějakém rozvoji, který nezjevuje ctnosti Kristova charakteru. Kristova krev učinila muže a ženy Božím drahocenným vlastnictvím. Jak bychom tedy měli být opatrní, abychom neprojevovali přílišnou svobodu při vytrhování rostlin, které Bůh umístil ve své zahradě! Některé rostliny jsou tak slabé, že v sobě nemají skoro žádného života, a těmto Pán prokazuje zvláštní péči. AG 65.4

Ve všech vašich jednáních s vašimi bližními nikdy nezapomeňte, že zacházíte s Božím vlastnictvím. Buďte laskaví; buďte soucitní; buďte zdvořilí. Respektujte Boží vykoupené vlastnictví. Zacházejte mezi sebou navzájem s něžností a zdvořilostí. Použijte každou Bohem vám danou schopnost k tomu, abyste se stali příkladem ostatním. ... AG 65.5

Necht' Ten, který zná srdce a všechny jeho rozmary, je schopen s vámi jednat podle milosrdenství, protože jste projeвили milosrdenství, slitování a lásku. ... (Žd 12,13). – RH Aug. 24, 1897 AG 65.6

Váš královský původ

66.1 „*Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali.*“ (2 K 6,1) AG

Mnozí z těch, kteří prohlašují, že jsou křesťany jimi ve skutečnosti nejsou. ... Bůh nevezme do nebe nikoho kromě těch, kteří byli učiněni nejdříve svatými na tomto světě skrze Kristovu milost, těch, v nichž může vidět zobrazeného Krista. ... AG 66.2

„*Nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.*“ (Jk 5,11) ... On pohlíží na své vykoupené dědictví se soucitem. Je hotov odpustit jim jejich hříchy, jestliže se Mu odevzdají a budou Mu věrni. Aby mohl zůstat spravedlivým, a přitom ospravedlnit hříšníka, vložil trest hříchu na svého jednorozeného Syna. ... Pro Kristovu příčinu odpustí těm, kteří se Ho bojí. On je nevidí v odpornosti hříšníka; On v nich poznává podobu svého Syna, v kterého oni věří. Jedině takto může mít Bůh zálibu v každém z nás. „*Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.*“ (J 1,12) AG 66.3

Kdyby nebylo Kristovy usmiřující oběti, nebylo by v nás nic, v čem by Bůh mohl najít potěšení. Veškerá přirozená dobrota člověka je v Božích očích bezcenná. On nemá zálibu v žádném člověku, který si ponechává svou starou přirozenost, a není takto obnoven v poznání a milosti, aby se mohl stát novým člověkem v Kristu. Naše vzdělání, naše schopnosti, naše prostředky, jsou dary svěřené nám Bohem, kterými nás může zkoušet. Jestliže je užíváme pro vlastní vyvýšení, Bůh říká, „nemohu mít v nich potěšení; protože Kristus za ně zemřel zbytečně“. ... AG 66.4

Abychom mohli být ozdobou učení Krista našeho Spasitele, musíme mít mysl, která byla v Kristu. Naše zájmy a předsudky, naše touhy být prvními, naše samolibost v neprospěch ostatních, musí být překonána. Pokoj Boží musí vládnout v našich srdcích. Kristus v nás musí být živou, účinnou zásadou. ... AG 66.5

Svou poslušností vůči Bohu se považujete za vykoupené vlastnictví Jeho milovaného Syna. Usilujte o to, abyste byli vyvýšení v Kristu. Toto dílo je tak trvalé jako věčnost. ... Zapomeneme snad jako synové a dcery Boží na svůj královský původ? Nevzdáme raději čest našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu? Nebudeme zvěstovat ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého předivného světla? – RH Aug. 24, 1897 AG 66.6

Podíl na Kristově království

„A já vám odkazuji království, jako ho můj Otec odkázal mně, abyste jedli a pili za mým stolem v mém království a seděli na trůnech a soudili dvanáct pokolení Izraele.“ (L 22,29-30) AG 67.1

Jaké to zaslíbení! Kristovi věrní následovníci mají mít podíl spolu s Ním na království, které On přijal od svého Otce. Je to duchovní království, v němž budou největšími ti, kteří nejúčinněji sloužili svým bratřím. Kristovi služebníci mají pod Jeho vedením spravovat záležitosti Jeho království. Mají jíst a pít u Jeho stolu, to znamená, že mají být vpuštěni do úzkého společenství s Ním. AG 67.2

Ti, kteří usilují o světské uznání a slávu, činí smutnou chybu. Je to ten, který zapírá sám sebe, dávající jiným přednost, který bude sedět nejbližší Krista na Jeho trůnu. Ten, kdo čte v srdci, vidí pravou hodnotu, kterou vlastní Jeho pokorní, sebeobětaví učedníci, a protože jsou toho hodni, umísťují je do výhodného postavení, ačkoli si nejsou vědomi své zásluhy a neusilují o čest. ... AG 67.3

Bůh neklade žádný význam na vnější obdiv nebo vychloubání. Mnozí z těch, kteří se považují za vyšší než ostatní jednoho dne poznají, že Bůh hodnotí lidi podle jejich soucitu a sebezapření. ... Ti, kteří následují Jeho příkladu, kteří chodí a konají dobro, kteří pomáhají a žehnají svým spolubližním, vždycky se je snažíce pozdvihnout, mají v Božích očích nekonečně vyšší cenu, než sobečtí lidé, kteří vyvyšují sami sebe. AG 67.4

Bůh nepřijímá lidi kvůli jejich schopnostem, ale protože hledají Jeho tvář a touží po Jeho pomoci. Bůh nehledí tak, jako hledí člověk. On nesoudí podle zevnějšku. On zkoumá srdce a soudí spravedlivě. ... AG 67.5

On přijímá své pokorné a skromné následovníky a obcuje s nimi, protože v nich vidí velmi drahocenný materiál, který ob stojí ve zkouškách bouří a vichřic, když se svou prudkostí dopadnou. V díle pro Mistra by mělo být naším cílem, aby Jeho jméno bylo oslaveno v obrácení hříšníků. ... AG 67.6

Radujme se z toho, že Pán neposuzuje pracovníky na své vinici podle jejich učení nebo podle výchovných předností, kterých se jim dostalo. Strom je posuzován podle svého ovoce. Pán spolupracuje s těmi, kteří spolupracují s Ním. – RH July 4, 1907 AG 67.7

1. března

Nejvyšší nebeská přitažlivost

„Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.“ (Žd 4,16) AG 68.1

Poté, co poukazuje na Krista, soucitného přímlovce, který *„má soucit s našimi slabostmi,“* (podle Žd 4,15) apoštol říká: *„Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti...“* Trůn milosti představuje království milosti, neboť existence trůnu předpokládá existenci království. – GC 346 AG 68.2

Boží zařízení a dary přinesené v náš prospěch jsou neomezené. Trůn milosti sám o sobě má tu nejvyšší přitažlivost, protože na něm sedí Ten, který nám dovoluje nazývat Ho Otcem. Bůh však nepovažoval princip spasení za dokončený, když jenom udělil svou lásku. Podle svého ustanovení postavil u svého oltáře Obhájce oděného naší přirozeností. Jeho úředním dílem jako našeho Přímlovce je představit nás Bohu jako své syny a dcery. Kristus se přimlouvá za ty, kteří ho přijali. Jim pro své zásluhy dává sílu, aby se mohli stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. A Otec dokazuje svou nekonečnou lásku ke Kristu, jenž zaplatil za naše vykoupení svou krví, takže Kristovy přátelé přijímá a vítá jako své přátelé. Je spokojen s vykonaným smířením. Je oslaven vtělením, životem, smrtí a prostřednickou službou svého Syna. AG 68.3

Jakmile se dítě Boží přiblíží k trůnu milosti, stává se chráněncem velkého Obhájce. Při jeho prvním projevu lítosti a prosby o odpuštění se Kristus ujímá jeho případu a učiní ho svou vlastní záležitostí, předkládá tuto prosbu před Otcem jako svou vlastní žádost. AG 68.4

Když Kristus prosí v náš prospěch, Otec otevře všechny poklady své milosti, abychom si je přisvojili, těšili se z nich a sdělili je jiným. *„V ten den ve jménu mém prositi budete,“* říká Kristus *„a nepravímť vám, že já budu prositi Otce za vás. Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel.“* (J 16,26-27) To dodá vašim modlitbám účinnost a Otec vám udělí bohatství své milosti. Proto, *„proste a dostanete, aby vaše radost byla úplná“* (J 16,24). – 6T 363-364 AG 68.5

2. března

Kristus je knězem na trůnu

„Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež to vyznání.“ (Žd 4,14) AG 69.1

V nebeském chrámu, místě přebývání Boha, je postaven trůn Boží v spravedlnosti a soudu. Ve svatyni svatých je zákon Boží, velké měřítko pravdy, jímž je zkoušeno všechno lidstvo. Truhla, která skrývá desky zákona, je kryta slitovnicí, před níž Kristus nabízí za hříšníka svou krev. Tím způsobem je představeno spojení spravedlnosti a milosti v plánu vykoupení člověka. ... – GC 415 AG 69.2

Jako kněz sedí nyní Kristus se svým Otcem na trůně Božím. Na trůně s Věčným, samostatně existujícím, sedí Ten, *„jenž nemoci naše vzal a bolesti naše vlastní on nesl“* (Iz 53,4), jenž byl *„ve všem vyzkoušen podobným způsobem jako my, ovšem bez hříchu“* (Žd 4,15) ... *„Zhřešil-li by kdo, máme přimlouve u Otce.“* (1 J 2,1) Přimlouvá se svým zmučeným a ztýraným tělem, svým neposkvrněným životem. Raněné ruce, probodnutý bok, probité nohy, prosí za padlého člověka, jehož spasení bylo vykoupeno za tak nezměrnou cenu. – GC 416 AG 69.3

Kristova přimluva za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla Jeho smrt na kříži. ... Využívaje povahových nedostatků, snaží se satan ovládnout celou mysl člověka, a ví, že se mu to podaří, jestliže se s těmito nedostatky nebojuje. Proto se ustavičně pokouší klamat následovníky Kristovy svými neblahými výmysly, jež nemohou přemoci. Ježíš se však za ně přimlouvá svými probitými rukama a svým raněným tělem a praví všem, kdož ho chtějí následovat: *„Má milost ti stačí.“* (2 K 12,9) ... Nikdo nechť tedy nepovažuje své nedostatky za nenapravitelné. Bůh dá víru a milost, abychom je překonali. – GC 489 AG 69.4

Nyní žijeme v době velkého dne smíření. ... Všichni, kdož chtějí mít svá jména zachována v knize života, měli by nyní, v posledních několika dnech své zkoušky, pokořovat své duše před Bohem lítostí za spáchaný hřích a opravdovou pokorou. Musejí svědomitě a důkladně zpytovat srdce. – GC 489 AG 69.5

3. března

Obklopen duhou

„A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl... a vůkol toho trůnu byla duha.“ (Zj 4,2-3) AG 70.1

Duha zaslíbení kolem trůnu na výsostech je věčným svědectvím, že *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“* (J 3,16). To je svědectví pro celý vesmír, že Bůh nikdy nezapomene na svůj lid v jeho boji se zlem. Je to pro nás ujištění o síle a ochraně, která potrvá tak dlouho, pokud potrvá sám trůn. – DA 493 AG 70.2

Tak jako duha na oblaku vzniká spojením slunečních paprsků a deště, tak i duha obklopující trůn představuje spojení moci milosrdenství a spravedlnosti. Není to pouze spravedlnost, která má být udržována, protože ona by zastínila slávu duhy zaslíbení nad trůnem; tehdy by lidé viděli pouze trest zákona. Kdyby nebylo žádné spravedlnosti a žádného trestu, nebylo by v Boží vládě žádné stálosti. AG 70.3

Je to spojení soudu a milosrdenství, jež činí spasení úplným a dokonalým. Je to právě spojení těchto dvou, jež nás vede k tomu, že když se díváme na Vykupitele světa a zákon Hospodinův, musíme zvolat: *„Dobrotivost tvá mne zvelebila.“* (2 S 22,36) Víme, že evangelium je dokonalá a úplná soustava, zjevující neměnnost Božího zákona. ... Milosrdenství nás vybízí, abychom vešli branami do města Božího a spravedlnost je obětována, aby udělila každé poslušné duši plné výsady být členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále. – 6BC 1071-1072 AG 70.4

Vírou pohledme na duhu kolem trůnu, a oblak vyznaných hříchů za ní. Duha zaslíbení je ujištěním každé pokorné, zkroušené a věřící duši, že její život je jedno s Kristem a že Kristus je jedno s Bohem. Hněv Boží nedopadne na jedinou duši, která u Něho hledá útočiště. Bůh sám prohlásil: *„Když uzřím krev, pomínu vás.“* *„Když bude duha na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou.“* (Ex 12,13; Gn 9,16) – TM 157 AG 70.5

4. března

Ve svatyni svatých

„Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkniž před obličejem jeho všechna země.“ (Abk 2,20) AG 71.1

Viděla jsem trůn, na kterém seděl Otec a Syn. Upřeně jsem se dívala na Ježíšovu tvář a obdivovala jsem Jeho laskavou osobu. Postavu Otce jsem nemohla vidět, protože Jej zakrýval slavný oblak nádherného světla. Tázala jsem se Ježíše, zda má Jeho Otec stejnou podobu jako On. Odpověděl mi, že má stejnou podobu, ale že Jej nemohu spatřit, protože kdybych jednou pohlédla na slávu Jeho osoby, zemřela bych. ... AG 71.2

Viděla jsem, jak Otec povstal z trůnu a v ohnivém voze se odebral do svatyně svatých, za opo-
nu, a tam se posadil. ... Potom oblakový vůz s koly, podobnými plameni ohně, obklopený anděly, přijel k Ježíši. Ježíš vstoupil do vozu a odebral se do svatyně svatých, kde seděl Otec. Potom jsem spatřila Ježíše, velikého Velekněze, jak stál před Otcem. – EW 54-55 AG 71.3

Dva překrásní cherubíni stáli s rozepjatými křídly jeden na každé straně truhly, a dotýkali se navzájem nad hlavou Ježíšovou, který stál před slitovnicí. Tvářemi byli obráceni k sobě a pohlíželi dolů na truhlu, což znázorňovalo, s jakým zájmem pohlížejí všechny andělské zástupy na zákon Boží. Mezi cherubíny byla zlatá kadidelnice, a když modlitby svatých přednášené ve víře vystupovaly k Ježíši a On je předkládal svému Otcovi, dým příjemné vůně stoupal z kadidla, vypadající jako dým nejkrásnějších barev. Nad místem, kde stál Ježíš před truhlou, byla neobyčejně zářivá sláva, na kterou jsem se nemohla dívat; vypadalo to jako Boží trůn. – EW 252 AG 71.4

Náš ukřižovaný Pán se za nás přimlouvá v přítomnosti Otce u trůnu milosti. Svou usmiřující obětí může prosit za naše odpuštění, naše ospravedlnění a naše posvěcení. Beránek zabitý je naší jedinou nadějí. Naše víra vzhlíží k Němu, chápe se Ho jako Toho, který může dokonale spasit a vůně plně dostačující oběti je Otcem přijata. ... Kristova sláva se podílí na našem úspěchu. On má všeobecný zájem o celé lidstvo. On je náš soucitný Spasitel. – 7BC 948 AG 71.5

Střežen serafíny

„Viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám.“ (Iz 6,1) AG 72.1

Když chtěl Bůh právě poslat Izaiáše s poselstvím ke svému lidu, ještě předtím mu dal nahlédnout ve vidění do svatyně svatých. Najednou se otevřely dveře a zdálo se jakoby se vnitřní opona chrámu zvedla nebo rozestoupila a on mohl pohlédnout dovnitř do svatyně svatých, kde nesměly vstoupit ani prorokovy nohy. Tam stál před ním ve vidění Hospodin sedící na trůnu vysokém a vyzdviženém, zatímco podolek Jeho slávy naplňoval chrám. Kolem trůnu stáli serafíni, jako strážce velikého krále a odráželi slávu, která je obklopovala. Když se rozezvučely jejich chvalozpěvy v zvukných tónech hlubokého obdivu, sloupy brány se otřásaly jako při zemětřesení. S ústy neznečištěnými hříchem, tito andělé vzdávali chválu Bohu. „Svatý, svatý, svatý, je Hospodin zástupů,“ volali: *„Celá země je plná jeho slávy.“ (Iz 6,3) AG 72.2*

Serafini stojící kolem trůnu jsou tak naplněni uctivou bázní, když patří na Boží slávu, že na sebe ani na okamžik nepohlížejí s obdivem. Jejich chvála patří Hospodinu zástupů. Když hledí do budoucnosti, kdy celá země bude naplněna Boží slávou, zní od jednoho k druhému vítězná píseň v melodickém chvalozpěvu: „Svatý, svatý, svatý, je Hospodin zástupů.“ Oni jsou plně spokojeni, když mohou oslavovat Boha; nepřejí si nic více, než přebývat v Jeho přítomnosti, pod Jeho úsměvem a souhlasem. – GW 21 AG 72.3

Satan uchvátil tento svět a vládne mu s hroznou krutostí, Boží Syn svým velkým činem zahrnul svět svou láskou a spojil jej opět s Božím trůnem. Když bylo dosaženo tohoto vítězství, cherubíni, serafíni a nespočetné zástupy ze všech nepadlých světů zpívali chvalozpěvy Bohu a Beránkovi. Projevili radost, že se padlému lidstvu otevřela cesta záchrany a že země bude zbavena následků prokletí hříchu. Oč větší radost mají mít lidé, kteří jsou předmětem takové úžasné lásky! Jak můžeme vůbec pochybovat, jak můžeme být v nejistotě, jak můžeme mít pocit, že jsme sirotci? – MB 104 AG 72.4

Založen na spravedlnosti

„Spravedlnost a soud základ trůnu jeho.“ (Ž 97,2) AG 73.1

Ve všem svém jednání se svými tvory dodržuje zásady spravedlnosti tím, že nechá předvést hřích v jeho pravé podobě a ukazuje, že hřích má nevyhnutelně za následek utrpení a smrt. Pro hřích není a nikdy nebude bezpodmínečného odpuštění. Takové odpuštění by znamenalo upuštění od zásad spravedlnosti, které jsou skutečným základem Boží vlády. Nepadlý vesmír by tím byl zděšen a zmaten. Bůh věrně ukázal, jaké jsou následky hříchu a kdyby tato varování neměla platit, nemohli bychom si být jisti, budou-li splněna i zaslíbení Boží. Takováto tzv. shovívavost, která nedbá spravedlnosti, není shovívavostí, nýbrž slabostí. AG 73.2

Bůh je dárce života. Všechny zákony Boží od samého začátku jsou určeny životu. Hřích však porušil pořádek, který Bůh ustanovil, a nastolil nesoulad. Pokud potrvá hřích, potrvá nevyhnutelně i utrpení a smrt. A jen proto, že Vykupitel vzal za nás na sebe kletbu hříchu, můžeme doufat, že v Jeho osobě ujdeme jejím neblahým následkům. – PP 522 AG 73.3

Krista máme přijímat jako svého osobního Spasitele a On nám připočte Boží spravedlnost v Kristu... *„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.“ (1 J 4,10) AG 73.4*

V Boží lásce se otevírá nejúžasnější zdroj vzácné pravdy a před církví a světem zůstávají otevřeny poklady Kristovy milosti. ... Jaká to láska, podivuhodná, nesmírná láska, která přiměla Krista, aby za nás zemřel, když jsme byli ještě hříšníky. Jaká je to ztráta pro duši, která chápe důležité požadavky zákona, a přesto zanedbává pochopení Kristovy milosti, která je mnohem hojnější. ... Pohleďte na Golgotský kříž. Je stálou zárukou nekonečné lásky a bezmezné milosti nebeského Otce. – 1SM 155-156 AG 73.5

Existuje Bůh v Izraeli, u něhož je vysvobození pro všechny utlačované. Základem Jeho trůnu je spravedlnost. – CH 458 AG 73.6

7. března

Utvrzen v spravedlnosti a soudu

„Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář tvou.“ (Ž 89,15) AG 74.1

Skrze Ježíše bylo lidem zjeveno milosrdenství Boží; milosrdenství však nevylučuje spravedlnost. Zákon odráží vlastnosti povahy Boží a jediné písmenko nebo tečka z něho se nemůže změnit jen proto, aby vyhovoval člověku v jeho padlém stavu. Bůh nezměnil svůj zákon, ale v Kristu se posvětil pro záchranu člověka. *„Bůh byl v Kristu, smiřuje svět se sebou.“ (2 K 5,19) ... AG 74.2*

Láska Boží se projevuje ve spravedlnosti Boží neméně než v milosrdenství Božím. Spravedlnost je základem trůnu Božího a ovocem lásky Boží. Satan měl v úmyslu oddělit milosrdenství od pravdy a spravedlnosti. Snažil se dokázat, že spravedlnost zákona Božího je nepřítelem pokoje. Kristus však dokazuje, že v Božím plánu je obě nerozlučně spjata; jedno nemůže být bez druhého. *„Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení.“ (Ž 85,11) AG 74.3*

Svým životem a svou smrtí Kristus dokázal, že spravedlnost Boží nevylučuje milosrdenství Boží, ale že hřích může být odpuštěn, že zákon je spravedlivý a že ho lze být ve všem poslušný. Satanova obvinění byla vyvrácena. – DA 762 AG 74.4

Milost Kristova a zákon Boží jsou neoddělitelné. V Ježíši se milosrdenství a pravda potkaly spolu. ... On je zástupcem Boha a příkladem pro lidstvo. On představil světu, čím by se lidstvo mohlo stát, kdyby se vírou spojilo s božstvím. Jednorozený Boží Syn vzal na sebe přirozenost člověka a postavil svůj kříž mezi zemí a nebem. Skrze kříž byl člověk přitažen k Bohu, a Bůh k člověku. Spravedlnost se pohnula ze svého vysokého a hrozného postavení, a nebeské zástupy, armády svatosti se přiblížily ke kříži, a sklonily se s úctou; protože na kříži bylo spravedlnosti učiněno zadost. Skrze kříž byl hříšník odveden ze zajetí hříchu, ze spolčení zla, a při každém přiblížení se ke kříži jeho srdce jihne a v pokoře volá: „Byl to můj hřích, který ukřižoval Syna Božího.“ U kříže opouští své hříchy a skrze milost Kristovu je jeho povaha proměněna. – 1SM 349 AG 74.5

Zdroj života a síly

„Těž všechno stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všechno, což v nich jest, slyšel jsem říkací: Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.“
(Zj 5,13) AG 75.1

Bůh touží, aby se Jeho poslušné děti dožadovaly Jeho požehnání a s chválou a díkuvzdáním před Něj přistupovaly. Bůh je zdrojem života a síly. ... On učinil pro svůj vyvolený lid tak mnoho, že, by to mělo naplnit každé srdce vděčností, a rmoutí Ho, že je Mu přinášeno tak málo chvály. On si přeje, aby Jeho lid více dával najevo, že ví, že má důvod k radosti a štěstí. AG 75.2

Měli bychom si často připomínat Boží jednání s Jeho lidem. Jak často byly Pánem postaveny ukazatele cesty v Jeho jednání se starým Izraelem! Aby nezapomněli na dějiny minulosti, Pán přikázal Mojžíšovi, aby tyto události zachytil v písni, aby je rodiče mohli učit své děti. ... Pán vykonal pro svůj lid v tomto pokolení tak podivuhodné skutky Boží. Minulé dějiny v Božím díle by měly být často předkládány lidu, mladým i starým. Potřebujeme častěji vyprávět o Boží dobrotě a chválit Ho za Jeho úžasné skutky. ... AG 75.3

Církev Boží zde na zemi je zajedno s církví Boží v nebi. Věřící na zemi a bytosti v nebi, které nikdy nepadly, tvoří jednu církev. Každá nebeská bytost se zajímá o shromáždění svatých, kteří se na zemi setkávají k uctívání Boha. Ve vnitřní nebeském dvoru naslouchají svědectví Kristových svědků nacházejících se na vnějším dvoru na zemi, a chvály a díkuvzdání věřících zde dole jsou přijímány tam nahoře, v nebeských písních a chvalo zpěvech a radosti se rozléhají nebeskými dvory, protože Kristus za padlé syny Adamovy nezemřel nadarmo. Zatímco andělé pijí přímo ze zdroje, svatí na zemi pijí z čistých pramenů vycházejících z trůnu, pramenů, které oblažují město našeho Boha (Ž 46,5). Ó, kéž bychom všichni mohli poznat, jak blízko je nebe zemi! ... V každém shromáždění svatých na zemi jsou přítomni andělé Boží, naslouchající svědectvím, písním a modlitbám. Pamatujme na to, že naše chvály jsou doplněny sbory nebeských andělských zástupů. – 6T 364-367 AG 75.4

Centrum bohoslužby

„Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou.“ (Ž 138,2) AG 76.1

Všichni, kteří se denně posvěcují Bohu, budou zjevovat zářivou a radostnou stránku naší víry. ... Nebudeme-li se ohlížet na temné kapitoly našich zkušeností, nýbrž na projevy Božího velkého milosrdenství a Jeho nevyčerpatelné lásky, pak budeme daleko víc chválit než si stěžovat. Budeme hovořit o láskyplné věrnosti Boha, pravého, něžného, soucitného pastýře svého stáda, o kterém praví, že mu je žádný nevyrvé z Jeho ruky. Mluvou srdce nebude sobecké reptání a nespokojenost. Chvály, jako jasné tekoucí potoky, budou vycházet z Božích opravdově věřících. ... AG 76.2

Chrám Boží je otevřen v nebi a jeho práh je zaplaven slávou Boží, která proudí ke každému sboru, jenž miluje Boha a zachovává Jeho přikázání. Potřebujeme studovat, hloubat a prosit. Pak obdržíme duchovní zrak, abychom mohli vidět vnitřní nádvoří nebeského chrámu. Pochopíme témata písní a díkuvzdání nebeského chóru kolem trůnu. Když Sión povstane a zaskvěje se, jeho světlo bude vše pronikající a v shromážděních svatých bude možno slyšet nádherné písně chvály a díků. Reptání a naříkání nad malými zklamáními a těžkostmi ustane. ... Spatříme našeho Obhájce, jak v nebi za nás předkládá kadidlo svých vlastních zásluh. ... AG 76.3

Bůh nás učí, že se máme shromažďovat v Jeho domě a pěstovat vlastnosti dokonalé lásky. To připraví obyvatele země pro příbytky, které šel Kristus připravit pro všechny, kteří Ho milují. Tam se budou shromažďovat ve svatyni od soboty do soboty, od novměsíce do novměsíce (Iz 66,23), aby se spojili v nejvznešenějších melodiích písní, k chvále a díkuvzdání Tomu, který sedí na trůnu a Beránkovi navěky věků. – 6T 365-368 AG 76.4

Náš Bůh, Stvořitel nebe a země, praví: *„Kdož obětuje obět chvály, tent' mne uctí.“ (Ž 50,23)* Celé nebe je spojeno ve chválení Boha. Naučme se píseň andělů již nyní, abychom ji mohli zpívat, když se připojíme k jejich zářivým řadám. Řekněme spolu se žalmistou: *„Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.“ (Ž 146,2) – 5T 318-319 AG 76.5*

Zdroj soucitu a milosrdenství

„Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejupřímnější.“ (Ž 45,7)
AG 77.1

Ačkoli vystoupil na nebesa, ačkoli je v přítomnosti Boží a sedí na trůně všehomíra, neztratil Ježíš nic ze své soucitnosti. Jeho laskavé, soucitné srdce je i dnes otevřeno pro všechny strasti lidstva. I dnes se ruka, jež byla probodnuta, vztahuje, aby ještě hojněji požehnala svému lidu, který je na světě. ... AG 77.2

Ve všech našich zkouškách máme neselhávajícího Pomocníka. Nenechá nás, abychom sami bojovali s pokušením, zápasili se zlem a nakonec klesli pod břemenem starostí. Ačkoli je nyní skryt před zrakem smrtelníka, ucho víry může slyšet Jeho hlas, jenž praví: Neboj se, jsem s tebou. *„Byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků.“* (Zj 1,18) – DA 480, 483 AG 77.3

Ti, kteří ze svých srdcí odstraní nepravost a pozvednou své ruce v opravdové modlitbě k Bohu, obdrží pomoc, kterou jim může dát jedině Bůh. Za duše lidí bylo zapláceno výkupné, aby mohli mít možnost uniknout z otroctví hříchu a získat odpuštění, čistotu a nebesa. ... Ti, kdo často navštěvují trůn milosti, předkládajíce vzhůru upřímné, opravdové prosby o božskou moudrost a moc, neselžou v tom, aby se stali činnými, užitečnými Kristovými služebníky. Nemusí mít velké schopnosti, ale v pokoře srdce a v pevném spolehnutí se na Ježíše, mohou vykonat dobré dílo v přivádění duší ke Kristu. ... AG 77.4

Tisíce mají falešnou představu o Bohu a Jeho vlastnostech. ... Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou vlastnosti Jeho trůnu. On je Bohem lásky, soucitu a něžného slitování. Tak je zjeven ve svém Synu, našem Spasiteli. Je Bohem trpělivým a dlouhoshovívajícím. Je-li taková bytost, kterou uctíváme a jehož charakter se snažíme napodobit, pak uctíváme pravého Boha. AG 77.5

Následujeme-li Krista, Jeho zásluhy nám připočtené přicházejí před Otce jako příjemná vůně. A milosti charakteru našeho Spasitele, vštípené do našich srdcí, se budou šířit kolem nás jako převzácná vůně. – 5T 173-174 AG 77.6

Soucitný velekněz

„Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stolicí soudce spravedlivý.“ (Ž 9,5) AG 78.1

Nechápeme Boží velikost a majestát, ani si neuvědomujeme nezměrnou vzdálenost mezi Stvořitelem a stvořením, vytvořeným Jeho rukou. Ten, který sedí na nebesích a drží žezlo vesmíru ne-soudí podle našeho omezeného měřítka, aniž počítá podle našich propočtů. Mýlíme se, pakliže se domníváme, že to, co je veliké nám, musí být veliké Bohu a že to, co je malé nám, musí být i pro Něho malé. ... AG 78.2

Žádný hřích není před Pánem malý. Hříchy, které má člověk sklon pokládat za nepatrné, mohou být právě ty, které Bůh pokládá za veliké zločiny. Pohrdáme pijanem a říkáme, že jeho hřích jej vyloučí z nebes, zatímco nikomu nevytýkáme pýchu, sobectví a lakomství. Bohu jsou však tyto hříchy obzvláště odporné. ... Potřebujeme mít jasný postřeh, abychom mohli měřit hřích Pánovým měřítkem. – 5T 337 AG 78.3

Zatím co doba zkoušky ještě trvá, nikomu nepřísluší, aby jiné odsuzoval a sám se považoval za příkladného. Kristus je náš vzor, postavte své nohy v Jeho šlépějích. Můžete každou jednotlivost přítomné pravdy vyznávat ústy, nežijete-li dle ní, nebude vám nic platná. Nám nepřísluší jiné zatra-covat, nýbrž měli bychom se navzájem milovat a modlit se jedni za druhé. Vidíme-li někoho, jak se od pravdy odchyluje, plačme nad ním, jako Kristus plakal nad Jeruzalémem. Podívejme se, co náš nebeský Otec praví ve svém slově o bloudících: *„By pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen.“* (Ga 6,1) ... AG 78.4

Ježíš pečuje o každého tak, jako by nikdo jiný nebyl na tváři země. Jako Božství On působí ve-likou silou v náš prospěch a jako náš starší Bratr soucítí se všemi našimi bolestmi. Majestát nebes se nedrží stranou od padlých hříšných lidí. Nemáme velekněze, který by byl tak vznešený, tak vy-výšený, aby s námi nemohl cítit, nýbrž takového, který byl ve všem tak pokoušen jako my, avšak bez hříchu (Žd 4,15). – 5T 345-347 AG 78.5

Kristus sdílí trůn svého Otce

„Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.“ (Ž 110,1) AG 79.1

Otcova láska k padlému lidstvu je nesmírná, nepopsatelná, nemá obdoby. Tato láska ho přiměla k tomu, aby souhlasil s tím, dát svého jednorozecného Syna zemřít, aby tak vzpurný člověk mohl být uveden v soulad s vládou nebes a byl ušetřen trestu za své přestoupení. Syn Boží sestoupil ze svého královského trůnu a pro nás se stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout (2 K 8,9). Stal se „Mužem bolesti“, abychom se my mohli stát účastníky věčné radosti. ... Bůh připustil, aby Jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné slávy do světa poskvrněného a zkaženého hříchem, zahaleného stínem smrti a prokletí. – RH Feb. 28, 1888 AG 79.2

Od chvíle, kdy Ježíš přišel, aby dlel mezi námi, víme, že Bůh ví o našich zkouškách a že cítí s námi v našich strastech. Všichni synové a všechny dcery Adamovi mohou poznat, že v našem Stvořiteli mají hříšníci přátele, neboť v každém důkazu Jeho milosti, v každé zaslíbené radosti, v každém projevu lásky, v božské přitažlivosti, již nám poskytl život Spasitelův na zemi, spatřujeme „*Boha mezi námi*“ (Mt 1,23). ... AG 79.3

Tím, že přijal lidskou podobu, stal se Kristus člověkem; svou božskostí je spojen s trůnem Božím. Jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti; jako Syn Boží nám dává sílu, abychom byli poslušni. ... Dítě z Betléma, tichý a pokorný Spasitel, je Bůh, „*který se zjevil tělesně*“ (1 Tm 3,16). ... „*Bůh s námi*“ je jistotou, že budeme vysvobozeni od hříchu, jistotou, že máme sílu být poslušni zákonu nebes. ... AG 79.4

Tím, že vzal na sebe naši přirozenost, spojil se Spasitel s lidmi poutem, které se nikdy nezlomí. Je s námi spojen na věčné časy. ... „*Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám...*“ (Iz 9,6) Bůh přijal lidskou přirozenost v osobě svého Syna a přenesl ji až do výšin nebes. Je to „*Syn člověka*“, jenž sedí na trůně vesmíru. ... V Kristu se navzájem spojuje pozemská rodina s rodinou nebeskou. Oslavený Kristus je naším bratrem. Nebe se dostalo k lidem a lidé se hřejí na prsou Věčné lásky. – DA 24-26 AG 79.5

Boží zákon je spojen s jeho trůnem

„Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.“ (Ž 119,18) AG 80.1

Bůh dal člověku svůj svatý zákon jako své měřítko charakteru. Skrze tento zákon můžete poznávat a přemáhat každou vadu vašeho charakteru. Můžete se odloučit od každé modly a zlatým poutem milosti a pravdy se spojit s trůnem Božím. – 2SM 318 AG 80.2

Mravní zákon nebyl nikdy symbolem nebo předobrazem. Existoval již před stvořením člověka, a bude trvat tak dlouho, dokud bude trvat Boží trůn. Bůh nemohl změnit nebo pozměnit ani jeden příkaz svého zákona, aby mohl zachránit člověka; protože zákon je základem Jeho vlády. Zákon je neměnný, nezměnitelný, nekonečný a věčný. Aby člověk mohl být spasen a aby mohla být zachována čest zákona, bylo nezbytné, aby Boží Syn přinesl sám sebe jako oběť za hřích. Ten, který nepoznal hříchu, se stal za nás hříchem. Zemřel za nás na Golgotě. Jeho smrt zjevuje úžasnou lásku Boží k člověku a neměnnost Jeho zákona. ... AG 80.3

Kristova sláva je zjevena v zákoně, který je vyjádřením Jeho charakteru, a Jeho proměňující moc je pocíťována v duši, dokud lidé nejsou proměněni k Jeho podobě. Stávají se účastníky božské přirozenosti a stále více se stávají podobnými svému Spasiteli, postupující krok za krokem v souladu s Boží vůlí, dokud nedosáhnou dokonalosti. – 1SM 239-240 AG 80.4

Zákon Boží nebyl dán pouze Židům. Je věčný a závazný pro celý svět. ... Jeho deset přikázání je jako řetěz o deseti člancích. Jestliže je jeden článek přerušen, řetěz se stává nepotřebným. Ani jedno přikázání nemůže být zrušeno nebo změněno pro záchranu přestupníka. – 2BC 1014 AG 80.5

Kristus chce, aby v Jeho církvi na zemi vládl nebeský pořádek, nebeský řád a božský soulad nebes. Tak bude svým lidem oslaven. Tak bude skrze Jeho lid zářit světu Slunce spravedlnosti v plném lesku. ... Církev nadaná spravedlností Kristovou je Kristovou klenotnicí, v níž se bohatství Kristova milosrdenství, Jeho milosti a lásky, má projevovat ve své plnosti a neskonalesti. Kristus pohlíží na svůj lid, na lid čistý a dokonalý, jako na odměnu za své ponížení a jako na přídavek své slávy, slávy Krista, velkého ohniska, z něhož vyzařuje veškerá sláva. – DA 680 AG 80.6

Pomoc v odolávání pokušení

„Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.“ (Zj 3,10) AG 81.1

Celé nebe se zajímá o dílo, jež se koná na tomto světě, které má připravit muže a ženy na budoucí život v nesmrtelnosti. Podle Božího úmyslu mají mít lidské nástroje vysokou čest, aby jako Ježíšovi spolupracovníci činně působili při záchraně duší. ... Musí pohlížet na Boží dílo jako na posvěcené a svaté a denně Bohu přinášet obět' radosti a vděčnosti za sílu Jeho milosti, která je činí schopnými, aby v božském životě činili pokroky. ... AG 81.2

Nikdo nemusí podlehnout satanovým pokušením a tím narušit své svědomí a zarmoutit Ducha svatého. Ve Slově Božím bylo učiněno každé opatření, aby všichni ve svém úsilí mohli skrze božskou pomoc zvítězit. – 5T 573-574 AG 81.3

V náboženském životě každé duše, která nakonec zvítězí, se objeví scény strašného zmatku a těžkostí, ale její znalost Písma ji uschopní, aby si připomenula povzbuzující Boží zaslíbení, jež její srdce vzpruží a posílí její víru v sílu Všemohoucího. Ona čte: ... *„Aby zkušeni víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista...“* (1 Pt 1,7) Zkouška víry je vzácnější nežli zlato. Všichni by měli pochopit, že ona je nezbytnou součástí výchovy v Kristově škole, aby nás očistila od pozemské strusky a vytříbila. ... AG 81.4

Napněte všechny své síly a hleďte vzhůru k nebi a ne dolů na své těžkosti. Pak nikdy nebudete zemdleni na své cestě. Brzy uvidíte za mraky Ježíše, jak napřahuje svou ruku, aby vám pomohl, a vše, co musíte vykonat, je, že mu v prosté víře podáte svou ruku a necháte se jím vést. ... Proslulé jméno u lidí je jako písmo napsané do písku, ale bezúhonný charakter přetrvá celou věčnost. Bůh vám dává porozumění a zdravou myšlenkovou schopnost, abyste se mohli chopit Jeho zaslíbení a Ježíš je ochoten vám pomoci, aby vám pomohl zformovat silný, vyrovnaný charakter. – 5T 578-579 AG 81.5

Kde mohou být hříchy vymazány

„Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.“ (Iz 43,25) AG 82.1

Někteří lidé mají pocit, že musejí nejprve projít zkušební lhůtou a dokázat Pánu, že se již polepšili, než budou moci žádat o Jeho požehnání. Smějí však žádat o požehnání Boží již nyní. Potřebují milost Boží, Ducha Kristova, aby jim pomohl v jejich slabostech, neboť jinak nemohou odolávat zlu. Ježíš je rád, když k Němu přicházíme takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí. Smíme přijít se všemi svými slabostmi, se svými bláhovostmi, se svou hříšností a padnout k Jeho nohám v lítosti. Je Jeho slávou, že nás obejmě pažemi své lásky, ováže naše rány a očistí nás od každé nečistoty. AG 82.2

Tisíce lidí se v tom mýlí: nevěří, že Ježíš jim odpustí osobně, jednotlivě. Neberou Boha za slovo. Výsadou všech, kdo dodržují podmínky, je vědět, že odpuštění se štědře vztahuje na každý hřích. Odlož veškerou nedůvěru, zda jsou zaslíbení Boží určena i pro tebe! Jsou pro každého kajícího přestupníka. Síla a milost je nám udílена skrze Krista a služební andělé je přinášejí každému věřícímu člověku. Nikdo není tak hříšný, aby nemohl najít sílu, čistotu a spravedlnost v Ježíši, který zemřel za všechny. Kristus čeká, aby sňal jejich poskvrněná, hříchem znečistěná roucha a oděl je v bílá roucha své spravedlnosti. Nabádá je, aby žili, ne, aby umírali. ... AG 82.3

Můžeš mít ještě pochybnosti, máš-li před sebou v Bibli tak štědrá zaslíbení? Můžeš-li věřit tomu, že touží-li ubohý hříšník po návratu a po odpuštění svých hříchů, že by Pán nedovolil, aby Mu klesl v lítosti k nohám? Pryč s takovými myšlenkami! Není pro tebe nic škodlivějšího než mít takovou představu o našem nebeském Otci. Bůh nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka. ... Čteš-li Boží zaslíbení, všimni si, že vyjadřují nevýslovnou lásku a milosrdenství. Velké srdce Věčné lásky lne k hříšníkovi bezmezným soucitem. ... Chce znovu vytvořit svůj božský obraz v člověku. Přiblíží-li se k Němu s vyznáním a s kajícíností, přiblíží se k tobě s milostí a odpuštěním. – SC 52-55 AG

82.4

Kde můžeme najít vysvobození z hříchu

„Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého. V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.“ (Ko 1,13-14) AG 83.1

Kníže nebes umístil člověka do vznešeného postavení. Jeho život byl oceněn hodnotou golgotského kříže. ... Z hlubin ponížení hříchu můžeme být povzneseni, abychom se mohli stát dědici spolu s Kristem, syny Božími a králi a kněžími Nejvyššího. ... AG 83.2

Když se Kristus po svém křtu sklonil na břehu Jordánu, nebe se otevřelo a Duch sestoupil v podobě holubice, jako vyleštěné zlato, a obklopil Ho svou slávou; a z nejvyššího nebe bylo slyšet hlas Boží, jenž pravil: *„Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo!“* (Mt 3,17) Kristova modlitba za člověka otevřela brány nebes a Otec odpověděl, že přijímá prosbu za padlé lidstvo. Ježíš se modlil jako náš zástupce a ručitel, a proto nyní lidská rodina může mít přístup k Otci skrze zásluhy Jeho milovaného Syna. ... Ježíš je *„cesta, pravda, i život“* (J 14,6). Nebeské brány byly nechány pootevřené a jas od trůnu Božího svítí do srdcí těch, kteří Jej milují. – RH Feb. 28, 1888 AG 83.3

Slova, která byla pronesena k Ježíši u Jordánu. ... se týkají celého lidstva. Bůh promluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Přes všechny naše hříchy a slabosti nás Bůh nezavrhł jako nehodné. ... Sláva, která spočinula na Kristu, je zárukou lásky Boží k nám. Svědčí o tom, jakou sílu má modlitba, je důkazem, že lidský hlas může dosáhnout sluchu Božího a že naše prosby dojdou přijetí ve dvorech nebeských. Hřích odtrhl zemi od nebe a zpřetrhal spojení s ním, Ježíš ji však opět spojil s říší slávy. Jeho láska objala člověka a dosáhla až nejvyššího nebe. Světlo, které z otevřených bran dopadlo na hlavu našeho Spasitele, dopadá i na nás, modlíme-li se o pomoc, abychom odolali pokušení. Hlas, který promluvil k Ježíši, promlouvá ke každé věřící duši: Toto je mé milované dítě, ve kterém se mi zalíbilo. ... Náš Vykupitel otevřel cestu, aby i nejhříšnější, nejpotřebnější, ... mohli přistoupit k Otci. Všichni mohou najít domov v příbytcích, které Ježíš odešel připravit. – DA 113 AG 83.4

Dostupný všem

„V němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.“ (Ef 3,12) AG 84.1

Mnozí z těch, kteří opravdově usilují o svatost srdce a čistotu života, se zdají být zmatenými a znechucenými. ... I když nás temnota a malomyslnost někdy mohou tísnit a hrozit nám duchovní porážkou, neměli bychom ztrácet naši důvěru. Musíme upřeně hledět na Ježíše, bez ohledu na pocity. Měli bychom se snažit věrně splnit každou známou povinnost a pak se klidně spolehnout na Boží zaslíbení. AG 84.2

Někdy míváme v duši hluboký pocit vlastní nehodnosti působící až hrůzu, ale to není důkaz, že Bůh změnil své stanovisko vůči nám, anebo my svůj vztah k Bohu. Nikdy bychom se neměli podávat silným citovým vzruchům. Dnes nemusíme pociťovat ten stejný klid a radost, jak jsme pociťovali včera; avšak vírou bychom měli uchopit Kristovu ruku, a ve tmě Mu důvěřovat právě tak jako ve světle. AG 84.3

Satan nám může našeptávat: „Jsi příliš velký hříšník, než aby tě Kristus mohl spasit.“ Pokud si uvědomíš, že jsi skutečně hříšný a nehodný, můžeš pokušitele odrazit takto: „Na základě smíření přijímám Krista za svého Spasitele. Nespolehám na vlastní zásluhy, ale na Ježíšovu předrahou krev, která mě očisťuje. V této chvíli upnu svou bezmocnou duši ke Kristu.“ ... AG 84.4

Nebud' znechucený, pokud se ti zdá, že máš zatvrzelé srdce. Každá překážka, každý vnitřní nepřítel, jen umocňuje tvoji potřebu Krista. On přišel, aby ti kamenné srdce nahradil masitým. Pros Ho o zvláštní milost k přemožení vlastních chyb. Když doléhá pokušení, vytrvale odolávej zlým podnětům. ... Pros drahého Spasitele, aby ti pomohl obětovat každou modlu a vzdát se každého oblíbeného hříchu. Okem víry hled' na Ježíše, který stojí před trůnem Otce a v přímluvné prosbě za tebe ukazuje na své probodnuté ruce. Věř, síla k tobě přichází skrze tvého drahého Spasitele. ... AG 84.5

Kdybychom více přemýšleli o Kristu a nebeském světě, našli bychom mocné povzbuzení a podporu v bojování Božích bitev. ... V porovnání s Kristovou vznešeností, všechny pozemské puvaby ztrácejí cenu. – SL 89-91 AG 84.6

Kristovo jméno naším heslem

„A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.“ (J 14,13)
AG 85.1

Skrze Krista smíme přinášet své prosby k trůnu milosti. Skrze Něho můžeme přijmout všechna duchovní požehnání tak nehodní, jací jsme. – 5T 221 AG 85.2

Předneste své žádosti Stvořiteli. Neodmítne nikoho, kdo se k němu přiblíží se zkroušeným srdcem. Ani jediná upřímná modlitba nevyzní naprázdno. Bůh slyší kromě nebeských chvalozpěvů také volání nejslabšího člověka. Prání svého srdce mu oznamujeme v soukromí, slova modliteb šeptáme i v chůzi na cestě, a přece naše slova přicházejí až k trůnu Vládce vesmíru. Nikdo je nemusí slyšet, a přece nezaniknou v tichu ani nezmizí v neustálém víru života kolem nás. Touhu duše neumlčí nic, stoupá nad hřmot ulic, nad zmatek davů, až do nebes. Mluvíme k Bohu, a on naši modlitbu slyší. – COL 174 AG 85.3

Kristus říká: *„Proste ve jménu mém.“* ... Kristus je pojítkem mezi Bohem a člověkem. On zaslíbil svoji osobní prostřednickou službu. Všechnu záslužnost své spravedlnosti klade na stranu prosícího. On prosí za člověka a člověk potřebuje božské pomoci, prosí za sebe v přítomnosti Boží, používá vlivu Toho, který dal svůj život za život světa. Uznáme-li před Bohem, jak si ceníme Kristových zásluh, pak naše prosby doprovází příjemná vůně. Blížíme-li se k Bohu na základě Vykupitelových zásluh, Kristus nás staví těsně vedle sebe, obklopuje nás svým lidským ramenem, zatímco svým božským ramenem se drží trůnu Nekonečného. ... AG 85.4

Ano, Kristus se stal prostředníkem modliteb mezi člověkem a Bohem. On se také stal prostředníkem požehnání mezi Bohem a člověkem. Božství spojil s lidstvím. ... AG 85.5

Proste, ano proste s neochvějnou vírou a důvěrou. Anděl smlouvy, náš Pán Ježíš Kristus, je Prostředníkem, který zaručuje přijetí modliteb svých věřících. – 8T 178-179 AG 85.6

Modlitby jako vonné kadidlo

„A jiný anděl přišel a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dání jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami všechných svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.“ (Zj 8,3) AG 86.1

Opravdová modlitba se chápe Všemohoucího a dává nám vítězství. Na kolenou získává křesťan sílu odolávat pokušení. ... Tichá, vroucí modlitba duše bude stoupat jako svaté kadidlo k trůnu milosti a bude Bohu stejně příjemná, jako kdyby byla předkládána ve svatyni. Všem, kdo Jej takto hledají, se stává Kristus v čase potřeby pomocí vždycky hotovou, aby byli silní v den soužení. – 4T 616 AG 86.2

Je to úžasná výsada pro každého člověka v tomto životě mít doporučení od Boha jako Kornélius. A co bylo důvodem pro toto uznání? – *„Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží.“ (Sk 10,4) AG 86.3*

Žádná modlitba ani dobročinnost nemá sama o sobě nějakou moc, aby doporučila hříšníka Bohu; jedině Kristova milost, díky Jeho usmiřující oběti může obnovit srdce a učinit naši službu přijatelnou Bohu. Tato milost pohnula srdce Kornélia. Kristův Duch promluvil k jeho duši; Ježíš ho přitáhl a on se tomuto přitažení podvolil. Jeho modlitby a almužny od něj nebyly žádány ani vymáhány; nebyly cenou, kterou chtěl zaplatit aby si mohl zajistit nebe; byly však ovocem lásky a vděčnosti vůči Bohu. AG 86.4

Taková modlitba plynoucí z upřímného srdce stoupá jako vonné kadidlo před Pána; a přinášené oběti pro Jeho věc a dary pro potřebné a trpící jsou mu dobře příjemnými oběťmi. ... AG 86.5

Modlitby a almužny jsou spolu úzce spojeny – vyjadřují lásku k Bohu a k našim bližním. Jsou uskutečněním dvou velkých zásad Božího zákona: *„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze vší síly své“*; a *„milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mk 12,30-31)* I když nás tedy naše dary nemohou doporučit Bohu nebo získat Jeho přízeň, přece však jsou důkazem toho, že jsme obdrželi Kristovu milost. Ony jsou zkouškou upřímnosti našeho vyznání lásky. – 6BC 1059 AG 86.6

Předkládejte svůj případ

„Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně.“ (Oz 14,4) AG 87.1

Doufám, že se nikdo nebude domnívat, že vyznáním hříchů získá přízeň Boží, anebo že ve vyznání lidem spočívá nějaká zásluha. ... Pán chce, abychom k Němu denně přicházeli se všemi svými těžkostmi a vyznávali hříchy a On nám může dát odpočinek. ... AG 87.2

Vyznávejte své tajné hříchy pouze svému Bohu. Uznejte poblouznění svého srdce Tomu, který dokonale zná jak zacházet s vaším případem. Pakliže jste poškodili svého bližního, vyznejte mu svůj hřích a ukažte ovoce tím, že provedete nápravu. Pak se dožadujte požehnání. Přistupte k Bohu takoví jací jste a necht' On uzdraví všechny vaše nemoci. Přistupte k trůnu milosti se svým případem, necht' je dílo důkladné. Buďte upřímní v jednání s Bohem a vlastní duší. Přijdete-li k Němu se srdcem v pravdě zkroušeným, dá vám vítězství. ... Nestane se, že by vás nesprávně pochopil anebo nesprávně posoudil. AG 87.3

Vaši spolubližní vás nemohou zprostit vašeho hříchu anebo vás očistit od nepravosti. Jedině Ježíš vám může dát pokoj. On vás miloval a dal sám sebe samého za vás. Jeho veliké laskavé srdce je *„dotčeno soucitem s naší slabostí“* (Žd 4,15). Které hříchy jsou příliš velké, aby je nemohl odpustit? Která duše je příliš zatemněná a hříchem stísněna, aby ji nemohl zachránit? On je milostivý, nečeká na naše zásluhy, nýbrž ze své nekonečné dobroty uzdravuje naše odvrácení a miluje nás dobrovolně (Oz 14,4), když jsme ještě hříšníci (Ř 5,8). Je *„dlouho shovívající a hojný v milosrdenství“* (Neh 9,17). – 5T 648-649 AG 87.4

Existuje lék pro hříchem nemocnou duši. Tento lék je v Ježíši. Náš předrahý Spasitel! Jeho milost je dostačující pro toho nejslabšího; a i ten nejsilnější musí obdržet Jeho milost, jinak zahyne. AG 87.5

Viděla jsem, jakým způsobem je možné tuto milost získat. Jdi do své komůrky a tam sám úpěnlivě pros Boha: *„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“* (Ž 51,12) Mysli to vážně, buď upřímný. Vroucí modlitba zmůže mnoho (Jk 5,16). Jako Jákob zápas na modlitbách. Zoufale se snaž. Ježíš v zahradě potí velké krupěje krve; i ty musíš vynaložit úsilí. Neopouštěj svůj pokojík, dokud se necítíš silný v Bohu; a potom bdi. A právě tak dlouho, jak budeš bdít a modlit se, můžeš držet tyto zlé návyky pod kontrolou, a milost Boží se může v tobě projevit, a také se i projeví. – 2SG 257; 1T 158 AG 87.6

Eliášův příklad

„Eliáš byl člověk týž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.“ (Jk 5,17-18) AG 88.1

Když se (Eliáš) na hoře Karmel modlil za déšť, byla jeho víra zkoušena, ale on vytrval v přednášení své prosby k Bohu. Šestkrát se opravdově modlil, a přece nebylo dáno žádné znamení, že jeho prosba bude vyslyšena, on však v silné víře předkládal své prosby k trůnu milosti. Kdyby se v malomyslnosti poštěstí vzdal, jeho modlitba by nebyla vyslyšena, on však vytrval, dokud nepřišla odpověď. Máme Boha, jehož ucho není zavřené k našich prosbám; a jestli vyzkoušíme Jeho slovo, On počítí naši víru. On chce, abychom všechny naše zájmy protkali s Jeho zájmy a tehdy nám jistě požehná; protože pak nebudeme slávu připisovat sobě, jakoby požehnání bylo naše, ale odevzdáme všechnu chválu Bohu. Bůh ne vždy odpovídá na naše modlitby, když k Němu poprvé voláme; protože kdyby tak učinil, mohli bychom to pokládat za samozřejmé, že máme zajištěno právo na všechna požehnání a výsady, které nám chce udělit. Místo, abychom zpytovali naše srdce, abychom viděli, zda v něm pěstujeme nějaké zlo, nebo hovíme nějakému hříchu, měli bychom se stát lhostejnými, a přestat si uvědomovat naši závislost na Něm a naši potřebu Jeho pomoci? – 2BC 1034-1035 AG 88.2

Služebník pilně bděl, zatímco se Eliáš modlil. Šestkrát se vrátil ze své stráže, říkajíc: „Není tam nic, žádný mrak, žádné známky po dešti.“ Prorok se však nenechal odradit. ... Když zkoumal své srdce, zdálo se mu, že je čím dál menším jak ve vlastním mínění, tak i v Božím pohledu. ... A když dosáhl bodu, při kterém se zřekl vlastního „já“, a když se přimkl ke Spasiteli jako ke své jediné síle a spravedlnosti, odpověď přišla. Služebník se objevil a řekl: „*Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře.*“ (1 Kr 18,44) – 2BC 1035 AG 88.3

Eliáš nečekal, až se zatáhne mraky celá obloha. V tomto malém mráčku viděl vírou hojný déšť, a proto jednal v souladu se svou vírou. ... Takové víry je na světě zapotřebí i dnes – víry, která se chopí zaslíbení slova Božího a nepovolí, dokud ji nebesa nevyslyší. – PK 156-157 AG 88.4

Když přichází soužení

„Tam pak jsa sevřín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před obličejem Boha otců svých.“ (2 Pa 33,12) AG 89.1

„Na světě budete mít soužení“ (J 16,33), říká Kristus; ale ve Mně naleznete pokoj. Křesťany trápí zármutek, protivenství a potupa; to je Boží prostředek na oddělování plev od pšenice. Musíme zvítězit nad pýchou, sobectvím, zlými žádostmi a láskou k světským radovánkám. Proto nám Bůh posílá utrpení, aby nás vyzkoušel a prověřil a ukazuje nám, že tato zla existují v našich povahách. Musíme vítězit v Jeho síle a milosti, abychom se mohli stát účastníky božské přirozenosti a mohli tak uniknout porušení, které je na světě v žádostech (2 Pt 1,4). „Nebo toto nynější lehouché soužení naše,“ říká Pavel „převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí. Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale kteréž se nevidí, jsou věčné.“ (2 K 4,17-18) Soužení, kříž, pokušení, nepřátelství a naše rozličné zkoušky jsou Božími nástroji k našemu přečištění, posvěcení a uzpůsobení pro nebeskou sýpku. – 3T 115 AG 89.2

Mnohá z tvých utrpení byla na tebe dopuštěna z Boží moudrosti, aby tě přivedla blíže k trůnu milosti. On obměkčuje a podmaňuje své děti utrpeními a zkouškami. Tento svět je Boží dílnou, kde nás tvaruje pro nebeské dvory. Používá srovnávací nůž na naše chvějící se srdce, dokud z nich není odstraněna hrubost a nepravidelnost a my nejsme způsobilí pro svá místa v nebeském stavení. Skrze soužení a bolest se křesťan očišťuje a posilňuje a rozvíjí charakter podle vzoru, jenž nám dal Kristus. – 4T 143 AG 89.3

Necht' utrpení, která se nás tak bolestně dotýkají, se nám stanou poučnými lekcemi, vyučujícími nás, abychom usilovně chvátali, běželi k cíli, k odplatě svrchovaného povolání v Kristu Ježíši (Fp 3,14). Povzbuzujme se myšlenkou, že Pán brzo přijde. Necht' tato naděje potěšuje naše srdce. – 9T 287 AG 89.4

Účast na Kristových utrpeních

„Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.“ (1 Pt 4,13) AG 90.1

Chceme-li mít sílu, musíme cvičit, Chceme-li mít silnou víru, musíme se dostat do situací, kde se naše víra osvědčí. ... Jen skrze mnohá soužení můžete vejít do království Božího (Sk 14,22). Náš Spasitel byl všelijak zkoušen a přece v Bohu ustavičně vítězil. Je naší výsadou být silnými v moci Boží za všech okolností a chlubit se křížem Kristovým. – 3T 67 AG 90.2

V tomto životě musíme čelit prudkým zkouškám a musíme přinášet velké oběti, ale Kristův pokoj je nám odměnou. Nacházíme dnes tak málo sebezapření, tak málo ochoty trpět pro Krista, že kříž téměř zcela upadl v zapomenutí. Chceme-li jako vítězové sedět na Jeho trůně, pak také musíme být účastníky Jeho utrpení. – 5T 215 AG 90.3

Nebe je velmi blízko těm, kteří trpí pro věc spravedlnosti. Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy svého věrného lidu; Kristus trpí v osobě svých svatých a kdo se dotýká Jeho vyvolených, dotýká se Krista. Moc, která je nablízku, aby vysvobodila od tělesné újmy anebo od úzkosti, je také nablízku, aby spasila před větším zlem, a umožnila služebníku Božímu, aby si zachoval svou poctivost za všech okolností a božskou milostí zvítězil. – PK 545 AG 90.4

Pronásledování by mělo učedníkům Kristovým působit radost, protože je důkazem, že kráčejí ve šlépějích svého Mistra. AG 90.5

I když Pán neslibil svému lidu, že ho ušetří zkoušek, slíbil něco, co je mnohem lepší. Řekl: *„Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“* (Dt 33,25) *„Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.“* (2 K 12,9) Jste-li povoláni, abyste pro věc Boží prošli „ohnivou pecí“, Ježíš vám bude po boku, jako byl kdysi se třemi věrnými mládenci v Babylóně. Lidé, kteří milují svého Vykupitele, by se měli radovat z každé příležitosti, kdy s Ním mohou snášet pokoření a potupu. Láska, kterou chovají ke svému Pánu, ulehčí všechna utrpení, která pro Něho zakoušejí. – MB 30 AG 90.6

Přistupujme s úctou

„Mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí.“ (Žd 12,28) AG 91.1

Každý by měl rozumně chápat, jak má přistupovat k Bohu v úctě, se zbožnou bázni a oddanou láskou. Existuje převládající nedostatek úcty k našemu Tvůrci, narůstající pohrdání Jeho velikostí a Jeho majestátem. Ale Bůh k nám promlouvá v těchto posledních dnech. Slyšíme Jeho hlas v bouři, v burácení hromu. Slyšíme o neštěstích, při nichž dochází z Jeho dopuštění k zemětřesením, vytrysknutí vod a propuknutí ničivých živlů, které smetou všechno, co jim stojí v cestě. – 2SM 315 AG 91.2

V této nebezpečné době ti, kteří vyznávají, že jsou lidem zachovávajícím Boží přikázání, by se měli mít na pozoru před tím, aby neztratili ducha úcty a zbožné bázně. Písmo svaté učí lidi, jak mají přistupovat k svému Tvůrci – s pokorou a úctou, skrze víru v božského Prostředníka. Necht' člověk přijde skloněn na svých kolenou, jako předmět milosti, jako prosebník u podnoží milosrdenství. Takto dosvědčuje, že celá duše, tělo i duch jsou v poddanosti jeho Stvořiteli. AG 91.3

Při veřejné i soukromé bohoslužbě, když Bohu předkládáme své prosby, je naší povinností před Ním pokleknout (*jsou případy, kdy Ellen Whiteová stála před kazatelnou při posvěcující modlitbě během bohoslužby*). Ježíš, náš příklad, „*poklekl na kolena a modlil se*“ (L 22,41). A o Jeho učednících je zaznamenáno, že také, „*poklekli na kolena a modlili se*“ (Sk 9,40; 20,36). Štěpán „*poklekl na kolena*“ (Sk 7,60). Pavel prohlásil: „*Klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista.*“ (Ef 3,14) Když vyznával před Bohem hříchy Izraele, Ezdráš poklekl. Daniel „*tříkrát za den klekal na svá kolena, a modlíval se a vyznával se Bohu svému*“ (Da 6,10). A pozvání žalmisty zní: „*Pojďte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.*“ (Ž 95,6) AG 91.4

„*Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vší duši své.*“ (Dt 10,12) ... „*Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho.*“ (Ž 33,18) „*Pokory a bázně Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život.*“ (Př 22,4) – RH Nov. 30, 1905 AG 91.5

Přistupujme s pokorou a svatou bázní

„Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade všecky vůkol něho.“ (Ž 89,8) AG 92.1

Všichni, kdož přicházejí do blízkosti Boží, měli by se chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíšově můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k Němu přibližovat s hrubou opovázlivostí, jakoby nám byl roven. Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, který sídlí v nedostupném světle, jakoby oslovovali sobě rovného nebo dokonce jako někoho sobě podřízeného. Jsou takoví, kteří se chovají v domě Božím, jak by se neodvážili chovat ani v předsíni pozemského vládce. Takoví by si měli uvědomit, že na ně patří Bůh, jehož uctívají serafini a před nímž si andělé zastírají své tváře. Bůh je hoden nejvyšší úcty. Všichni, kdož opravdu poznají Jeho přítomnost, skloní se před ním v pokoře. – PP 252 AG 92.2

Někteří to považují za znamení pokory modlit se k Bohu obyčejným způsobem, jako kdyby hovořili s nějakou lidskou bytostí. Zneuctívají Jeho jméno tím, že zbytečně a neuctivě mísí se svými modlitbami slova: „Všemohoucí Bůh“ – strašná, posvátná slova, která by nikdy neměla vyjít ze rtů s výjimkou pokorných tónů a s pocitem svaté bázně. ... AG 92.3

Je to srdečná modlitba víry, která je vyslyšena v nebi a zodpovězena na zemi. Bůh rozumí potřebám lidstva. Ví, oč žádáme dříve, než Ho o to prosíme. Vidí boj duše s pochybností a pokušením. On hledí na upřímnost prosebníka. Přijímá ponížení a sklíčenost duše. *„I však na toho patřím“*, prohlašuje, *„kdož jest chudý a zkroušeného ducha, a třese se před slovem mým.“* (Iz 66,2) AG 92.4

Je naší výsadou modlit se s plnou důvěrou, jak nám Duch klade v ústa naše prosby. Měli bychom s prostotou předložit naše potřeby Pánu a dožadovat se Jeho zaslíbení. ... AG 92.5

Naše modlitby by měly být plné něžnosti a lásky. Toužíme-li po hlubším a širším poznání lásky Spasitelovy, budeme volat k Bohu o více moudrosti. Bylo-li kdy zapotřebí modliteb hýbajících dušemi a kázání, pak je to právě nyní. Konec všech věcí je blízko. Ó, kéž bychom mohli vidět, jak potřebujeme hledat Pána celým srdcem! Pak bychom Jej měli najít. Kéž by Bůh naučil svůj lid, jak se má modlit. – GW 176, 178 AG 92.6

Posvátná zkušenost

„Boj se Hospodina všechna země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku zemského.“ (Ž 33,8) AG 93.1

Svatí andělé jsou zarmoucení a znechucení neuctivostí, s jakou mnozí vyslovují jméno Boha, velkého Hospodina. Andělé vyslovují toto svaté jméno s největší úctou, zakrývajíce vždy své tváře, když vyslovují jméno Boží; a jméno Kristovo je pro ně tak posvátné, že ho pronášejí s největší úctou. – 1T 410 AG 93.2

Pravá úcta k Bohu je vyvolána vědomím Jeho nekonečné velikosti a uvědoměním si Jeho přítomnosti. Toto vědomí Neviditelného by se mělo vrýt hluboko do každého srdce. Hodina a místo modlitby jsou svaté, protože Bůh je tam přítomen. A když je projevena úcta v postoji i chování, prohloubí se ještě více pocit, který to vyvolal. *„Svaté a hrozné jest jméno jeho,“* píše žalmista. Andělé, když vyslovují toto jméno, si zakrývají své tváře. S jakou úctou bychom měli tedy my, kteří jsme padlí a hříšní, brát toto jméno do svých úst! – PK 48-49 AG 93.3

Bylo by prospěšné pro mladé i staré, kdyby studovali a uvažovali a často opětovali ta slova Písma svatého, která poukazují na to, jak by mělo být pohlíženo na místo, vyznačující se Boží zvláštní přítomností. *„Zuj obuv svou s noh svých,“* přikázal Mojžíšovi u hořícího keře; *„nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“* (Ex 3,5) Jákob poté, co spatřil ve snu anděly, zvolal: *„V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl. ... Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.“* (Gn 28,16-17) *„Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkniž před obličejem jeho všechna země.“* (Ab 2,20)

„Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy. ... Pojdte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem Stvořitelem naším“ „On učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho. Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chválami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho.“ (Ž 95,3-6; 100,3-4) – Ed 243 AG 93.4

Posvěcené jméno

„Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.“ (Mt 6,9) AG 94.1

Posvětit Boží jméno vyžaduje, abychom slova, kterými mluvíme o Nejvyšší bytosti, pronášeli s úctou. *„Svaté a hrozné jest jméno jeho.“* (Ž 111,9) Nikdy a žádným způsobem nesmíme brát Boží jméno lehkomyšlně do úst. Když se modlíme, vstupujeme do audienční síně Nejvyššího, a proto bychom před Něho měli předstupovat s posvátnou bázní. I andělé si zastírají tváře v Jeho přítomnosti. Cherubíni a zářící svatí serafíni přistupují k Jeho trůnu s největší úctou. Oč uctivěji bychom měli předstupovat před Pána a svého Stvořitele my, smrtelní a hříšní tvorové! AG 94.2

Posvětit Boží jméno znamená však ještě mnohem více. I když navenek prokazujeme Bohu největší úctu, jak to činili Židé v době Kristově, můžeme přitom Jeho jméno neustále znesvěcovat. Toto jméno Hospodin vyjadřuje, že *„Bůh je silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, ... odpouští nepravost a přestoupení i hříchy“* (Ex 34,5-7). O Kristově církvi je prorocky předpověděno, že se bude nazývat: *„Hospodin – spravedlnost naše.“* (Jr 33,16) Toto jméno nese každý následovník Kristův. Ono je dědictvím Božích dětí. Rodina se přece jmenuje po otci! Prorok Jeremiáš se v době velkého soužení Izraele modlil: *„Jsme nazváni tvým jménem; neopouštěj nás.“* (Jr 14,9) AG 94.3

Boží jméno posvěcují nebeští andělé a obyvatelé nepadlých světů. Když se modlíme: *„Posvěť se jméno tvé“*, prosíme, aby bylo posvěceno na tomto světě i v nás. Bůh se k nám přiznává před lidmi a anděly jako ke svým dětem. Modleme se, abychom nezneuctili *„slavné jméno, jímž jste byli nazváni“* (Jk 2,7). Bůh nás posílá do světa jako své zástupce. V každém činu, který ve svém životě vykonáme, máme vyvýšit Boží jméno. Tato část modlitby nás vyzývá, abychom projevovali rysy Jeho povahy. Nemůžeme posvětit Boží jméno, nemůžeme být představiteli Boha na světě, pokud svým životem a povahou nepředstavujeme život a povahu Boží. To se nám podaří jen tehdy, přijmeme-li Kristovu milost a Jeho spravedlnost. – MB 106-107 AG 94.4

Naše neustálá závislost

„A budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky. Hospodin silou lid svůj daří.“ (Ž 29,10-11) AG 95.1

Trůn milosti má být naší neustálou závislostí. ... V Kristu je pro nás připravena síla. On je naším Obhájcem u Otce. On vysílá své posly do všech částí svého království, aby sdělovali Jeho lidu Jeho vůli. On se prochází uprostřed svých sborů a chce své následovníky posvětit, povznést a zušlechtit. Vliv těch, kteří opravdu v Něho věří, bude světu vůní života k životu. Kristus drží hvězdy ve své pravici, a chce skrze ně nechat vyzařovat své světlo do světa. Tímto chce připravit svůj lid pro vyšší službu v nebeské církvi. On nám svěřil velké dílo, které je třeba vykonat. Konejme ho s přesností a s rozhodností. Ukažme svými životy, co z nás pravda učinila. AG 95.2

„Kterýž se prochází uprostřed těch sedmi svícniů zlatých.“ (Zj 2,1) Toto místo Písma ukazuje Kristův vztah k Jeho sborům. On se prochází uprostřed svých sborů po celé délce a šířce země. Sleduje je s intenzivním zájmem, aby viděl, zda jsou v takovém duchovním stavu, aby mohli působit pro rozvoj Jeho království. Kristus je přítomen v každém shromáždění církve. On zná každého, kdo má spojení s Jeho službou. On ví o těch, jejichž srdce může naplnit svatým olejem, aby ho mohli udělit jiným. Ti, kteří věrně konají dílo Kristovo v našem světě a představují slovy a skutky povahu Boží, uskutečňují úmysl Páně, který má s nimi, jsou v Jeho očích velmi vzácní. Kristus v nich nachází potěšení, tak jako se člověk těší z dobře udržované zahrady a z vůně květin, které sám zasadil. – 6T 418-419 AG 95.3

Žádný svícen, žádná církev, nesvítí sama od sebe. Od Krista vyzařuje celé její světlo. Církev v nebi dnes je jen doplněním církve na zemi; je však vyšší, větší – dokonalá. To stejné božské osvětlení bude trvat po celé věčné věky. Pán Bůh Všemohoucí a Beránek jsou tímto světlem. Žádná církev nemůže mít světlo, jestliže zapomene rozšiřovat slávu, kterou přijímá od trůnu Božího – 6BC 1118

AG 95.4

Trůn v každém srdci

„Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich.“ (Ef 3,17) AG 96.1

Bůh nás vykoupil, a chce mít svůj trůn v každém srdci. Naše mysle a těla musí být podřízena Jemu a přirozené návyky a chutě musí být podřízeny vyšším potřebám duše. V tomto díle však nemůžeme spoléhat sami na sebe. Nemůžeme s jistotou následovat naše vlastní vedení. Duch svatý nás musí obnovit a posvětit. V Boží službě nesmí být žádná polovičatá práce – 6BC 1088 AG 96.2

Když je srdce očištěno od hříchu, pak na trůn, který byl kdysi okupován sebeuspokojováním a láskou k pozemskému bohatství, se posadí Kristus. Kristův obraz je patrný již ve výrazu tváře. Dílo posvěcení je uskutečňováno v duši. Sebeospravedlnění je vypuzeno. Pak je možno vidět, jak se obléká nový člověk, který je stvořen podle Krista v spravedlnosti a svatosti pravdy (Ef 4,24). – CS 27-28 AG 96.3

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 K 3,18) Hledět na Krista znamená studovat Jeho život, jak je uveden v Jeho Slovu. Máme hledat pravdu jako skrytý poklad. Máme upřít náš zrak na Krista. Když ho přijímáme jako našeho osobního Spasitele, dává nám to smělost přistoupit k trůnu milosti. Pohledem se měníme, mravně se připodobňujeme Tomu, který je ve své povaze dokonalý. Přijetím Jeho připočtené spravedlnosti skrze proměňující moc Ducha svatého, se stáváme Jemu podobnými. Kristův obraz je opatrován, a to uchvátí celou bytost. – 6BC 1098 AG 96.4

Vysoký duševní pokrok naznačuje, že v srdci vládne Ježíš. Srdce, v němž vládne Jeho pokoj a radost a přináší požehnané ovoce jeho lásky, se stává Jeho chrámem a Jeho trůnem. Kristus říká: *„Vy přátelé moji jste, učíníte-li to, což já přikazuji vám.“ (J 15,14) – 5T 553 AG 96.5*

Dejte Bohu tu nejdražší oběť, jakou vůbec můžete přinést – dejte mu své srdce. – SD 98; 3BC 1162 AG 96.6

Nerozdělené panství

„A ti, kdo jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s vášněmi a žádostmi.“ (Ga 5,24) AG 97.1

Bůh nám přikázal, abychom ukřižovali své tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Jak to dokážeme? Máme si snad působit fyzickou bolest? Ne. Máme však umrtvovat pokušení k hříchu. Musíme zapuzovat zlé myšlenky a svoji mysl upřít na Krista. ... Hlavní slovo má mít Boží láska. Kristus se nemůže s nikým dělit o trůn v našem srdci. Svá těla musíme považovat za Jeho vykoupené vlastnictví. Údy těla se mají stát nástroji spravedlnosti. – AH 127-128 AG 97.2

Na světě je dvojí království: království Kristovo a království satanovo. K jednomu z těchto dvou království každý z nás patří. Ve své úžasné modlitbě za své učedníky Kristus pravil: *„Neprošímt', abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého. Ze světať nejsou, jakož i já nejsem z světa. Posvětiť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest. Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.“ (J 17,15-18) AG 97.3*

Není Boží vůlí, abychom se odloučili od světa. Dokud jsme však na světě, měli bychom se zasvětit Bohu. Neměli bychom napodobovat svět. Na světě máme šířit nápravný vliv, jako sůl, která uchovává svou chuť. Mezi bezbožným, nečistým, modloslužebným pokolením, máme být čistí a svatí, dokazující, že milost Kristova má moc obnovit v člověku božskou podobu. Máme šířit spásenosný vliv na svět. ... AG 97.4

Svět se stal lazaretem hříchu, hromadou zkázy. ... Nemáme uplatňovat způsoby světa a řídit se jeho zvyky. Ustavičně máme odolávat jeho uvolněným zásadám. ... AG 97.5

Požehnání milosti je dáno lidem, aby nebeský vesmír a padlý svět mohl vidět, jak by jinak neviděl, dokonalost Kristova charakteru. Velký Lékař přišel na náš svět, aby ukázal mužům a ženám, že skrze Jeho milost mohou žít tak, aby ve velký den Boží mohli přijmout vzácné svědectví: *„V Něm jste doplněni.“ (Ko 2,10) – CH 591-593 AG 97.6*

Až navěky

„K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoliči Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky.“ (Iz 9,7) AG 98.1

V tomto životě můžeme jen začít chápat podivuhodný proces vykoupení. S naším omezeným rozumem můžeme vážně hloubat o hanbě a slávě, o životě a smrti, o spravedlnosti a milosti, jež se setkávají v kříži; i když však napínáme své duševní síly do krajnosti, nedokážeme pochopit vykoupení v jeho plném významu. Nezměrná velikost, délka a šířka, hloubka a výška spásné lásky jsou těžko pochopitelné. Plán vykoupení nebude plně pochopen ještě ani tehdy, až vykoupení uvidí a poznají, jací jsou; po nekonečné věky se bude udivené a užaslé mysli stále odhalovat nová pravda. Ačkoli skončí starost, bolest a pokušení, jež byly na zemi, a budou odstraněny jejich příčiny, bude si lid Boží vždy jasně a zřetelně uvědomovat, co stálo jeho spasení. AG 98.2

Po celou věčnost budou vykoupení hloubat o kříži Kristově a zpívat o něm. V oslaveném Kristu budou vidět Krista ukřižovaného. Nikdy neupadne v zapomnění, že Ten, jehož moc stvořila a udržovala nesčíslné světy v nekonečném vesmírném prostoru, Milovaný Boží, Majestát nebes, Ten, jehož s radostí uctívají cherubíni i zářící serafíni – se ponížil, aby pozvedl padlého člověka; že nesl vinu a hanbu hříchu, že trpěl a Jeho Otec skryl před Ním svou tvář, až Mu bída ztraceného světa zlomila srdce a ukončila Jeho život na kříži Golgoty. Že Stvořitel všech světů, rozhodčí všech osudů, odložil svou slávu a pokořil se z lásky k člověku, bude vždy vzbuzovat údiv a úctu vesmíru. Až zástupy svatých pohlédnou na svého Vykupitele a spatří věčnou slávu Otce zářící v Jeho tváři, až uvidí trůn Boží, který je od věčnosti do věčnosti, a poznají, že Jeho království nebude mít konce, propuknou v nadšený zpěv: „Hoden, hoden je Beránek, který byl zabitý a smířil nás s Bohem svou nejdražší krví!“ – GC 651-652 AG 98.3

1. dubna

Aby nás přitáhla k Bohu

„I však milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.“ (Jr 31,3) AG 99.1

Pán života a slávy oděl své božství lidstvím, aby dokázal člověku, že nás Bůh skrze dar Krista spojí s Ním. Bez spojení s Bohem nikdo nemůže být šťastný. Padlý člověk se musí dozvědět, že náš nebeský Otec nebude spokojen, dokud Jeho láska neobejme pokání činícího hříšníka, přetvořeného skrze zásluhy neposkvrněného Beránka Božího. AG 99.2

Všechny nebeské bytosti pracují pro tento cíl. Pod vedením svého Velitele pracují pro znovuzískání těch, kteří se přestoupením oddělili od svého nebeského Otce. Byl vymyšlen plán pomoci kterého bude zjevena světu Kristova podivuhodná milost a Jeho láska. V této nekonečné ceně, kterou zaplatil Syn Boží jako výkupné za člověka, je zjevena Boží láska. Tento slavný plán vykoupení je tak postačující ve svých opatřeních, že může zachránit celý svět. Hříšný a padlý člověk může být učiněn dokonalým v Ježíši skrze odpuštění hříchu a připočtenou spravedlnost Kristovu. – MYP 137 AG 99.3

Ve všech milosrdných skutcích, které Ježíš vykonal, se snažil lidem vštípit otcovské, dobrotivé vlastnosti Boží. ... Ježíš chtěl, abychom pochopili lásku Otce a snaží se nás přitáhnout k sobě představením Jeho otcovské milosti. Chtěl by naplnit celý prostor našeho vidění dokonalostí Božího charakteru. ... Mohl tak učinit jedině tím, že žil mezi lidmi a tím, že jim mohl prokazovat milosrdenství, slitování a lásku svého nebeského Otce, protože jedině skutky laskavosti mohl šířit kolem sebe milost Boží. – SD 139 AG 99.4

Kristus přišel, aby zjevil lásku Boží světu a přitáhl srdce všech lidí k sobě. ... Prvním krokem ke spasení je odpovědět na přitahující lásku Kristovu. ... Pak lidé mohou poznat radost z odpuštění, pokoj Boží, když je Kristus přitahuje zjevením své lásky. Dají-li svůj souhlas, aby je mohl přitáhnout a odevzdají své srdce Jeho milosti, povede je krok za krokem k plnému poznání sama sebe, a to je život věčný. – ISM 323-324 AG 99.5

2. dubna

Aby změnila srdce

„A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.“ (Ez 36,26) AG 100.1

Když Ježíš hovoří o novém srdci, míní tím mysl, život a celou bytost. Změnit srdce znamená odvrátit své city od světa a soustředit je na Krista. Mít nové srdce znamená mít novou mysl, nové cíle a nové pohnutky. Co je znakem nového srdce? Změněný život. Znamená to každý den, každou hodinu umírat sobectví a pýše. – 4BC 1164-1165 AG 100.2

Choutky a vášně, dožadující se uspokojení, pošlapávají svýma nohama rozum i svědomí. Toto je kruté dílo satana, který neustále vyvíjí co největší úsilí, aby zesílil pouta, jimiž své oběti svázal. Ti, kdo hověli špatným návykům po celý svůj život, si nutnost změny ne vždy uvědomují... Vyburcujete-li svědomí, získá se mnoho. Jedině Boží milost dokáže přesvědčit a obrátit srdce. Jedině zde mohou otroci návyku získat sílu ke zlámání okovů, které je poutají. Lidé povolní k požitkářství musí být vedeni tak, aby poznávali a cítili, že je zapotřebí velké mravní obnovy, chtějí-li vyhovět požadavkům božského zákona. Chrám duše byl poskvrněn a Bůh je vyzývá, aby se celou silou vzchopili a snažili se získat zpět svou mužnost, kterou jim dal Bůh a kterou oni obětovali hříšné povolnosti. – 4T 552-553 AG 100.3

Ó, jaké paprsky mírnosti a krásy zářily v každodenním životě našeho Spasitele! Jaká příjemnost vyzařovala z Jeho pouhé přítomnosti! Tentýž duch se bude projevovat v Jeho dětech. Ti, v nichž přebývá Kristus, budou obklopeni božským ovzduším. Jejich bílá roucha čistoty budou provoněna vůní ze zahrady Hospodinovy. Jejich tváře budou odrážet Jeho světlo, ozařující cestu klopytá-jícím a unaveným nohám. AG 100.4

Žádný člověk, který nemá správnou představu o tom, co tvoří dokonalý charakter, není schopen projevovat soucit a něžnost Ježíše Krista. Vliv Boží milosti obměkčuje srdce, zušlechťuje a očišťuje city. Vliv slušnosti, který má změkčit srdce, očistit city, udílí nebeskou ohleduplnost a smysl pro to, co je správné. – MB 135 AG 100.5

Přináší pokoj a odpočinek

„Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže. ... Nemajíť žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.“ (Iz 57,20-21) AG 101.1

Hřích rozvrací náš klid. Dokud neovládneme vlastní já, nemůžeme dojít klidu. Panovačné choutky srdce nemůže lidská moc zvládnout. Proti nim jsme bezmocní právě tak, jako byli učedníci bezmocní utišit zuřící bouři (Mt 8,23-27). Avšak Ten, jenž slovem utišil vlnobití v Galileji, má pro každou duši slova pokoje. Ti, kdož se obrátí k Ježíši... najdou spásu, ať je bouře sebezbešilejší. Jeho milost... utišuje bouři lidských vášní a v Jeho lásce dojde srdce klidu. – DA 336 AG 101.2

Pro každou duši, která bojuje, aby se pozvedla z hříšného způsobu života k životu čistoty, velký prvek síly spočívá pouze v jediném *„jménu pod nebem daném lidem, jímž můžeme být spaseni“* (Sk 4,12). ... Jediným lékem proti neřesti je Kristova milost a moc. Dobrá předsevzetí, která člověk učiní ve své vlastní síle, nevedou k ničemu. – MH 179 AG 101.3

Každá nesvatá vášeň musí být držena pod kontrolou mocí posvěceného rozumu skrze milost, kterou nám Bůh v tak hojné míře udělil. Žijeme v ovzduší satanských svodů. Nepřítel bude tkát pouto nemravnosti kolem každé duše, která není pod ochranou Kristovy milosti. Pokušení přijdou; jsme-li však na stráži před nepřítelem, a udržujeme-li v rovnováze sebeovládání a čistotu, svůdní duchové nebudou mít na nás žádný vliv. Ti, kteří nečiní nic, co by povzbuzovalo pokušení, budou mít sílu, aby mu odolali, když se dostaví; ti však, kteří se zdržují v ovzduší zla, budou moci klást vinu sami sobě, budou-li přemoženi a selžou-li ve své neochvějnosti. ... AG 101.4

Muži a ženy musí bdít sami nad sebou; musí být neustále na stráži, nesmí dovolit, aby nějakým slovem nebo činem zavdali příčinu, že se o jejich dobru bude zle mluvit. Ten, kdo vyznává, že je následovníkem Kristovým, musí bdít sám nad sebou, udržující sám sebe čistým a neposkvrněným v myšlení, slovech a skutcích. Jeho vliv na jiné má být povznášející. Jeho život má odrážet jasné paprsky Slunce spravedlnosti. ... Ustavičná ostražitost má cenu bezpečí. – CT 257-258 AG 101.5

Zvelebí Boží zákon

„Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.“ (Jb 22,22) AG 102.1

Všechno v přírodě, počínaje zrnkem prachu v slunečním paprsku a konče světy ve vesmírném prostoru, se řídí zákony. Na poslušnosti těchto zákonů závisí pořádek a soulad v přírodě. Podobně se má i život všech rozumných bytostí řídit velkými zásadami spravedlnosti, a na souladu s těmito zásadami závisí blaho celého vesmíru. Zákon Boží existoval již před stvořením naší země. I andělé se řídí jeho zásadami. Aby země byla v souladu s nebem, musí také člověk poslouchat Boží zákon. Kristus seznámil s požadavky zákona již člověka v ráji, *„když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží“* (Jb 38,7). Kristus nepřišel na zemi proto, aby zrušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschoptil plnit jeho požadavky. ... AG 102.2

Jeho posláním bylo *„zvelebit zákon a učinit jej slavným“* (Iz 42,21). Měl ukázat jeho duchovní význam, představit jeho dalekosáhlé zásady a objasnit jeho věčnou závaznost. AG 102.3

Ti nejušlechtilejší a nejzlaskavější lidé jsou jen nepatrným odleskem božské krásy Kristovy povahy; ... Ježíš je přesný obraz Otce (Žd 1,3), odlesk Jeho slávy; Vykupitel, který prožíval sebezapření, za své pozemské pouti lásky byl živým představitelem povahy zákona Božího. Svým životem ukázal, že láska nebeského původu, křesťanské zásady, jsou podstatou zákonů věčné spravedlnosti. – MB 48-49 AG 102.4

Bible je Boží vůle vyjádřena člověku. Je jediným dokonalým měřítkem charakteru a vymezuje povinnost člověka v každé životní situaci. – 4T 312 AG 102.5

Musíme naše životní dílo konat tak, abychom mohli s důvěrou přijít k Bohu a otevřít svá srdce před Ním, povědět Mu o všech našich potřebách a věřit, že On nás slyší a že nám dá milost a sílu, abychom mohli uskutečnit všechny zásady Božího Slova. – SD 365 AG 102.6

Dává sílu k poslušnosti

„Nebo jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušnost jednoho spravedliví učinění budou mnozí.“ (Ř 5,19) AG 103.1

Ten, který byl ctěn celým nebem, přišel na tento svět, aby se v lidské podobě postavil do čela lidstva a dokázal padlým andělům a obyvatelům nepadlých světů, že skrze božskou pomoc, jež byla poskytnuta, může jít každý cestou poslušnosti vůči Božím příkazům. ... AG 103.2

Nikdo méně svatý, než Jednorozený od Otce, nemohl přinést obět', která by byla účinnější k očištění všech, i těch nejvíce hříšných a pokleslých, kteří přijali Spasitele jako smírčí obět' za sebe a stanou se poslušnými zákona Nebes. Nic nemohlo znovu vrátit člověka do dřívějšího stavu Boží přízně. – 1SM 309 AG 103.3

Kristus dal svůj život, aby člověku umožnil znovu získat Boží obraz. Mocí Jeho milosti jsou lidé pozvedáni k poslušnosti pravdy. – CT 249 AG 103.4

Bůh si přeje, abychom dosáhli té míry dokonalosti, jaká nám byla umožněna darem Krista. Vy-bízí nás, abychom se správně rozhodli, abychom se spojili s nebeskými prostředky a přijali zásady, které v nás obnoví božský obraz. Ve svém psaném Slově a ve velké knize přírody zjevuje Bůh principy života. Je na nás, abychom je poznali a řídili se jimi, abychom spolupracovali s Bohem při vra-cení zdraví tělu i duši. AG 103.5

Je třeba, aby lidé poznali, že požehnání, které plyne z poslušnosti, se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu k tomu, aby poslouchal Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje, aby zpřetrhal pouta zlovyku. Je to jediná síla, která může člověka přivést na správnou cestu a udržet ho na ní. – MH 114-115 AG 103.6

Srdce, které bylo očištěno, je celé změněné. ... Duch Boží vytváří v duši nový život a myš-lenky a touhy podřizuje poslušnosti vůle Kristovy; a tak se člověk v nitru obnovuje k obrazu Boží-mu. Slabí a bloudící tak dokazují světu, že spásná moc milosti může způsobit, že zkažená povaha se může vyvinout v povahu vyrovnanou a oplývající užitečností. – PK 233 AG 103.7

6. dubna

Láme okovy zla

„Když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost.“ (Ř 5,20) AG 104.1

Dary Ježíšovy jsou vždy nové a svěží. ... Každý nový dar působí na obdarovaného tak, že si více váží požehnání Páně a více se z něho raduje. Hospodin dává hojnost milosti. Nepřestane ji poskytovat. Přebýváte-li v Něm, pak bohaté dary, jež dostáváte dnes, jsou zárukou toho, že zítra se vám dostane ještě bohatších darů. ... AG 104.2

Kristův dar pro svatební hostinu byl symbolem. Voda představovala křest, kterým jsme pohřbeni v Kristovu smrt, víno pak prolití krve Kristovy za hříchy světa. Vodu, kterou byly naplněny nádoby, přinesly lidské ruce, avšak jen slovo Kristovo jí mohlo udělit životodárnou moc. ... AG 104.3

Slovo Kristovo poskytlo bohatou zásobu vína pro slavnost. Stejně tak bohatá je zásoba Jeho milosti, která vymazává nepravosti lidí, obcerstňuje a posiluje duši. – DA 148-149 AG 104.4

Hříchem jsme se dostali do nepřirozené situace. Síla, která nás obnoví musí být nadpřirozená, jinak je bezmocná. Je jen jedna moc, která může zlomit vládu zla v lidských srdcích. Touto silou je Boží moc v Ježíši Kristu. Jedině krev Ukřižovaného může očistit od hříchu. Jedině Kristova milost nás uschopní, abychom mohli odolat hříchu a podmanit si sklony své hříšné přirozenosti. – MH 428 AG 104.5

Satan se rozhodl, že člověk nesmí poznat Boží lásku, která Boha vedla k tomu, aby světu dal svého jednorozeného Syna pro spasení ztraceného lidstva; neboť v tom se zjevuje Boží dobrota, že lidstvo vede k pokání. Jakým způsobem bychom měli světu správně předkládat hloubku Boží drahocenné lásky? Nemůžeme ji obsáhnout jinak, než zvoláním: *„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“* (1 J 3,1) Povězte hříšníkům: *„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa!“* (J 1,29) ... AG 104.6

Pohled'te na Golgotský kříž. Je stálou zárukou nekonečné lásky a nezměrné milosti nebeského Otce. – 1SM 384-385 AG 104.7

7. dubna

Vyvyšuje pána

„A milující spasení tvé at' říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin.“ (Ž 40,17) AG 105.1

Jako Kristovi svědkové máme hlásat to, co známe, co jsme sami viděli, slyšeli a cítili. Následujeme-li Krista krok za krokem, budeme mít co říci o cestě, po které nás vede. Můžeme hlásat, jak zkoušíme Jeho zaslíbení, a dosvědčovat, že jsou pravdivá. Můžeme podávat svědectví o tom, co známe o milosti Kristově. Právě po takovém svědectví volá náš Pán a pro nedostatek takových svědectví svět hyne. – DA 340 AG 105.2

Bůh chce připravit každou rodinu pro život ve věčných příbytcích v nebesích. Vzdejme Mu tedy slávu za hojná bohatství Jeho milosti. Kdyby děti byly ve svých domovech vychovávány a cvičeny k vděčnosti Dárci za všechny dobré věci, pak bychom viděli, jak se v našich rodinách projevují zásady nebeské milosti. V našem rodinném životě by se projevovala veselá nálada a mládež přicházející z takových rodin by vnášela ducha vážnosti a úcty do školních tříd, a do sborů. ... AG 105.3

Kdyby každé časné požehnání bylo přijato s vděčností, každé duchovní požehnání by se stalo dvojnásob vzácné, protože vnímání každého člena rodiny by bylo posvěceno Slovem pravdy. Pán Ježíš je velmi blízko těm, kteří si takto váží Jeho milostivých darů, přičítajíce všechny své dobré věci laskavému, milujícímu starostlivému Bohu a poznávající Jej jako obrovský Zdroj veškerého svého pohodlí a útěchy a nevyčerpatelný Zdroj milosti. – SD 122 AG 105.4

Pro pravého křesťana je Bůh prvním a posledním, nejlepším ve všem. Žádná ctižádostivá pohnutka neochladí Jeho lásku k Bohu; neustále a vytrvale usiluje o to, aby byl veleben Jeho nebeský Otec. Vyšujeme-li věrně jméno Boží, jsou naše pohnutky pod božským dozorem a můžeme rozvíjet duchovní a rozumovou sílu. AG 105.5

Ježíš, božský Mistr, vždy vyvyšoval jméno svého nebeského Otce. Učil své učedníky, aby se modlili: „*Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.*“ (Mt 6,9) A přitom neměli opomenout uznat: „*Tvá jest... sláva.*“ (Mt 6,13) – PK 68-69 AG 105.6

Vykořeňuje sobectví

„Varujte se od kvasu farizeů, kterýž jest pokrytství.“ (L 12,1) AG 106.1

Pokrytectví farizeů bylo plodem samolibosti. Cílem jejich života bylo vlastní povznesení. ... Ani učedníci, ačkoli navenek opustili všechno pro Ježíše, nepřestali v srdci toužit po něčem velkém pro sebe sama. ... Jako kvas způsobí zkažení a znehodnocení, nechá-li se déle působit, tak samolibost, zahnízdí-li se v člověku, poskvvrňuje a ničí duši. Jak velice je i mezi dnešními následovníky našeho Pána rozšířen tento záludný, klamný hřích! Jak často je naše služba Kristu, naše soužití s druhými narušováno tajnou touhou po vlastním vyvýšení! ... Varovná slova Kristova platí Jeho vlastním učedníkům: *„Především se varujte kvasu farizeů!“* ... Jedině moc Boží může zbavit sebe-lásky a pokrytectví. – DA 409 AG 106.2

Když se Jidáš připojil k učedníkům, nemohl nepostřehnout krásu Kristovy povahy. Pocítil vliv oné božské síly, která přitahovala duše ke Spasiteli. ... Spasitel prozkoumal srdce Jidášovo; poznal hloubku nepravosti, do níž Jidáš klesne, nedostane-li se mu milosti Boží. Tím, že přijal tohoto muže, poskytl mu příležitost, aby se ocítl v každodenním styku se zdrojem nesobecké lásky. Kdyby byl otevřel Kristu své srdce, božská milost by byla zapudila zlého ducha sobectví a i Jidáš se mohl stát dědicem království Božího. – DA 294 AG 106.3

Nikdo nebyl tak vznešený jako On, a přesto se Kristus snížil, aby vykonal povinnost považovanou za nejvíce ponižující. ... Kristus sám dal příklad pokory. Kristus nechtěl tuto velkou věc ponechat v ruce člověka. Pokládal ji za tak významnou, že On sám, jenž je rovný Bohu, posloužil svým učedníkům. Zatímco se učedníci přeli o nejpřednější místo, Ten, před nímž má každý padnout na kolena, Ten, jemuž sloužit si pokládají za čest andělé slávy, se sklonil, aby umyl nohy těm, kteří Ho nazývali Pánem. Umyl nohy i tomu, jenž Ho zradil. ... Celý Jeho život byl podřízen zákonu služby. Sloužil a pomáhal všem. Tak žil zákonem Božím a svým příkladem ukázal, jak mu máme být poslušní. – DA 649 AG 106.4

9. dubna

Láme zlé návyky

„Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.“ (2 K 5,17) AG 107.1

Mocí Kristovou láskou muži a ženy okovy hříšných návyků. Zříkají se sobectví. Světáci se stávají zbožnými, opilí střízlivými, neřestní čistými. Duše, které nesou podobu satanovu, se mění v obraz Boží. Tato změna je sama o sobě divem nad divy. Změna způsobená Slovem je jedním z nejhlubších tajemství Slova. Nemůžeme ji pochopit; můžeme jen věřit, že – jak praví Písmo – je to *„Kristus ve vás, ta naděje slávy“* (Ko 1,27). ... AG 107.2

Zřekne-li se všeho, co by mu mohlo bránit v cestě vzhůru, nebo co by mohlo odvrátit nohy jiných od úzké cesty, bude pak věřící projevovat ve svém každodenním životě milosrdenství, laskavost, tichost, mírnost, shovívavost a lásku Kristovu. AG 107.3

Síla vyššího, čistšího, ušlechtlejšího života je právě to, čeho je nám velmi zapotřebí. Příliš velkou část svého myšlení věnujeme světu, příliš malou pak království nebeskému. AG 107.4

Usiluje-li křesťan, aby dosáhl Božího ideálu, nesmí se zaleknout ničeho. Mravní a duchovní dokonalost skrze milost a moc Kristovu je zaslíbena všem. Ježíš je zdroj síly, studnice života. – AA 476-478 AG 107.5

Učiňme Boží svaté slovo předmětem našeho studia, vnášejme jeho svaté zásady do našeho života. Kráčeje před Bohem v tichosti a pokoře, každý den se snažme napravit naše chyby. ... Když podřídíte svou vůli vůli Kristově dostaví se pokoj a klid. Pak bude Kristova láska panovat v srdci, přivede do podřízenosti Spasiteli tajné pohnutky jednání. Vznětlivá a popudlivá povaha bude uklidněna a potlačena olejem Kristovy milosti. ... AG 107.6

Ten, kdo obdržel nové srdce spoléhá v pokorné a vděčné závislosti na Kristovu pomoc. Zjevuje ve svém životě ovoce spravedlnosti. Kdysi miloval sebe. Jeho potěšením byly světské rozkoše. Nyní je jeho modla sesazena z trůnu a panuje svrchovaně Bůh. Hříchy, které kdysi miloval, teď nenávidí. Pevně a odhodlaně kráčí cestou svatosti. – MYP 73-74 AG 107.7

Vyvolává nenávist k satanovi

„Nedávejte místa d'áblu.“ (Ef 4,27) AG 108.1

Satanovo nepřátelství proti lidem je vyvoláváno tím, že lidé skrze Krista jsou předmětem lásky Boží a milosrdenství Božího. Satan by rád zmařil božský plán vykoupení člověka, rád by zneuctil Boha tím, že znetvořuje a poskvřňuje dílo Boží; rád by způsobil žal v nebi a naplnil zemi bídou a zpuštěním. A všem dokazuje, že toto zlo je důsledkem toho, že Bůh stvořil člověka. AG 108.2

Nepřátelství proti satanovi je vyvoláváno v člověku milostí, kterou Kristus vdechuje do duše. Bez této blahodárné milosti a obnovující síly by člověk zůstal zajatcem satanovým, služebníkem vždy ochotným vykonávat Jeho rozkazy. Avšak nový prvek v duši vytváří spor tam, kde dosud vládl mír. Moc, kterou dává Kristus umožňuje člověku, aby odolal tyranovi a uchvatiteli. Na kom se ukazuje, že si oškliví hřích, místo aby jej miloval, kdo odolává a vítězí nad vášněmi, jež ho chtějí opanovat, na tom se projevuje působení síly, která přichází shůry. – GC 506 AG 108.3

Jako řvoucí lev satan hledá svoji oběť (1 Pt 5,8). Pokouší se zlákat svými nástrahami každého mladého nic netušícího člověka; bezpečí je pouze v Kristu. Jedině skrze Jeho milost může být satan úspěšně zahnán. Satan říká mladým lidem, že je stále ještě dost času, že se mohou oddávat hříchu a neřestem, jednou a víckrát ne; ale jedno takové požitkářství otráví celý jejich život. Ani jednou se nevydejte na zakázanou půdu. V těchto nebezpečných zlověstných dnech, kdy jsou pokušení k neřesti a zkaženosti na každé straně, necht' mladý člověk pozvedne k nebi ze srdce vycházející volání: *„Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou?“* A kéž jsou jeho uši otevřeny a jeho srdce je nakloněno k uposlechnutí poučení danému v odpovědi: *„Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.“* (Ž 119,9) Jediným bezpečím pro mladé lidi v tomto zkaženém věku je, učinit Boha svou důvěrou. Bez božské pomoci budou neschopní ovládat lidské choutky a vášně. Jen v Kristu je skutečná potřebná pomoc. ... Můžete říci s apoštolem: *„Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji.“* (1 K 9,27) – 2T 409 AG 108.4

Vypuzuje neklid a pochybnosti

„Ó malé víry, proččežs pochyboval?“ (Mt 14,31) AG 109.1

Kristus přišel na tento svět, aby ukázal, že přijme-li člověk moc z výsosti, může žít skutečně neposkvrněným životem. S neúnavnou trpělivostí a laskavou ochotou pomáhal lidem v jejich potřebách. Něžným dotekem milosti vypuzoval z lidského nitra pochybnosti a neklid, nepřátelství proměňoval v lásku a nevíru v důvěru. – MH 25 AG 109.2

Není moudré pozorovat se a zkoumat své emoce. Jestliže to děláme, nepřítel nám bude předkládat nesnáze a pokušení, které oslabí víru a připraví nás o odvahu. Pečlivě zkoumat svá citová rozpoložení a dávat průchod svým pocitům znamená připravovat půdu pochybnostem a komplikovat si život. Máme odvracet pohled od sebe a upírat svůj zrak k Ježíši. AG 109.3

Přepadnou-li vás pokušení ve chvíli, kdy se zdá, že se utopíte v starostech, zmatcích a temnotě, vzhledněte tam, kde jste naposled viděli světlo. Zklidněte se v Kristově lásce a odpočiňte si v Jeho ochranné péči. Když hřích bojuje o nadvládu v srdci, když pocit viny tíží duši a obtěžkává svědomí, když nevíra zatemňuje mysl, pamatujte, že Kristova milost stačí k tomu, aby zvítězila nad hříchem a zahnala tmu. – MH 249-250 AG 109.4

Dá vám milost, abyste byli trpěliví, dá vám milost, abyste byli plní důvěry, dá vám milost, abyste přemohli neklid, rozežře vaše srdce svým vlastním sladkým Duchem a oživí vaši duši v její slabosti. ... Pak ať vaše duše spočine v důvěře v Boha. Vložte všechna svá břemena na Něho. – 2SM 231-232 AG 109.5

Duše, která miluje Boha, se povznese nad mlhu pochybnosti; získá jasnou, všestrannou, hlubokou, živou zkušenost a stane se tichou a podobnou Kristu. Jeho duše je odevzdána Bohu, skrytá s Kristem v Bohu. Bude schopna obstát ve zkoušce opomenutí, hrubého zacházení a pohrdání, protože její Spasitel to všechno vytrpěl. Nestane se podrážděnou a znechucenou, když ji sužují těžkosti, protože Ježíš neselhal ani se nenechal znechutit. Každý pravý křesťan bude silný, ne v síle a zásluhách svých dobrých skutků, ale v Kristově spravedlnosti, která je mu připočtena skrze víru. Je to velká věc být tichým a pokorným v srdci, být čistým a neposkvrněným, jako byl Kníže nebes, když chodil mezi lidmi. – 7BC 907 AG 109.6

12. dubna

Sjednocuje církev

„Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborné jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce.“ (Žd 13,9) AG 110.1

Pán ve své moudrosti zařídil, že těsnými vztahy, jež mají všichni věřící udržovat, bude křesťan spojen s křesťanem a sbor se sborem. To umožní lidskému činiteli spolupracovat s božským. Každý prostředník bude podřízen Duchu svatému a všichni věřící se spojí v organizovaném a dobře řízeném úsilí, aby ohlásili světu radostnou zvěst o milosti Boží. – AA 164 AG 110.2

Bůh jedná s lidmi jako s jednotlivci a dává každému jeho práci. Všichni musí být vyučeni od Boha (J 6,45). Milostí Kristovou musí každá duše vypracovat svou vlastní spravedlnost, udržováním živého spojení s Otcem a Synem. ... AG 110.3

I když je pravdou, že Pán vede jednotlivce, je také pravdou, že vyvádí lid, ne několik málo samostatných jednotlivců tu a tam, jednoho věřícího v to a druhého opět v ono. Andělé Boží konají dílo svěřené jejich péči. Třetí anděl vyvádí a očišťuje lid a všichni by měli s ním postupovat jednotně. ... AG 110.4

Někteří přišli s myšlenkou, že jak se přibližujeme ke konci času, mělo by každé dítko Boží jednat nezávisle na jakékoli náboženské organizaci. Byla jsem však Pánem poučena, že v tomto díle není nic takového, co by činilo kteréhokoliv člověka nezávislým. ... Aby Boží dílo mohlo zdravě a plně postupovat vpřed, musí se Jeho lid semknout. – TM 488-489 AG 110.5

Každý člen církve by měl cítit svatou povinnost přísně střežit zájmy Božího díla. ... Ježíš poskytl každému cestu k moudrosti, milosti a moci, jež může být získána. On je náš příklad ve všem a nic by nemělo odvrátit naši mysl od hlavního cíle v životě, jímž je mít Krista v duši, který obměkčuje a podmaňuje si srdce. Je-li tomu tak, každý člen církve, každý vyznavač pravdy bude Kristu podobný povahou, slovy i činy. – 5T 278 AG 110.6

Abychom mohli být vítězi

„Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého.“ (Zj 12,11) AG 111.1

Kristus umožnil každému členu lidské rodiny, aby odolal pokušení. Všichni, kteří si přejí žít bohabojným životem, mohou zvítězit, tak jako Kristus zvítězil. – MM 264 AG 111.2

Aby se Boží milost mohla stát naším vlastnictvím, musíme vykonat naši část. Hospodin nehodlá za nás konat ani chtění, ani činění. Jeho milost je nám dána proto, aby působila v nás chtění i činění, ale nikdy nebude náhradou za naše úsilí. Naše duše musí být probuzeny ke spolupráci. Duch svatý působí v nás, abychom mohli konat naše vlastní spasení. ... Ušlechtilé duševní vlastnosti a vysoká úroveň mravního charakteru nejsou výsledkem náhody. Bůh dává příležitosti; úspěch závisí na jejich využití a uskutečnění. Příležitosti Prozřetelnosti musí být rychle postřehnuty a snažně využity. Jsou mnozí, kteří by mohli být mocnými muži, kdyby podobně jako Daniel spoléhali na Boha pro milost, aby mohli zvítězit a pro sílu a schopnost konat svou práci. – MYP 147-148 AG 111.3

Je nezbytné, abychom udržovali živé spojení s nebesy a vyhledávali tak často, jak to činil Daniel – třikrát denně – božskou milost k odolávání choutkám a vášním. Zápas s chutí a vášní bez pomoci božské síly bude neúspěšný; učínte však Krista vaší tyrzi, a řečí vaší duše bude: *„Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.“* (Ř 8,37) Apoštol Pavel řekl: *„Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.“* (1 K 9,27) AG 111.4

Nechť se nikdo nedomnívá, že může zvítězit bez Boží pomoci. Musíte obdržet energii, moc vnitřního života, která se ve vás musí rozvinout. Pak budete přinášet ovoce k zbožnosti, a budete mít silný odpor ke zlu. Musíte se neustále snažit, abyste se vymanili z ovzduší pozemskosti, nízkých hovorů a veškeré smyslnosti, a usilovali o ušlechtilost duše a čistý a neposkvrněný charakter. Vaše jméno může být uchováno tak čisté, že nemůže být oprávněně spojeno s ničím nečestným nebo nespravedlivým, ale bude uznáváno všemi dobrými a čistými lidmi, a bude zapsáno v knize života Beránka, aby zůstalo navěky mezi svatými anděly. – MM 144 AG 111.5

Buduje ušlechtilé charaktery

„A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.“ (J 1,16) AG 112.1

Bůh od nás očekává, že své charaktery budeme utvářet podle vzoru, který nám předložil. Máme klást cihlu za cihlou a přidávat milost k milosti, nalézat naše slabiny a napravit je podle daných pokynů. Je-li vidět ve zdi domu trhlinu, pak víme, že se stavením není něco v pořádku. I ve stavbě našeho charakteru jsou často vidět trhliny. Pokud nejsou tyto vady odstraněny, pak když přijde bouře při náporu zkoušek, dům spadne. AG 112.2

Bůh nám dává sílu, rozumové schopnosti i čas, abychom mohli budovat charaktery, na které by mohl vložit svou pečeť uznání. On si přeje, aby si každé Jeho dítě vytvořilo ušlechtilý charakter konáním čistých, šlechetných skutků, aby nakonec mohl představit souměrnou stavbu, krásný chrám, vážený člověkem i Bohem. – CG 165-166 AG 112.3

Ušlechtilý všestranný charakter se nedědí. Nepřijde k nám náhodou. Ušlechtilý charakter se získává osobním úsilím skrze zásluhy a milost Kristovu. Bůh dává schopnosti, totiž rozumové síly a my si vytváříme charakter. Je vytvářen tvrdým, nelítostným bojem s vlastním já. Jeden boj za druhým musí být veden proti zděděným sklonům. Sebe musíme přísně kritizovat a nesmíme dovolit, aby jediný nepříznivý povahový rys zůstal neopravený. – MYP 99 AG 112.4

Životem, který žijeme milostí Kristovou, se utváří povaha. Duši se začíná vracet její původní krása. Člověk nabývá vlastností Kristovy povahy a začíná vyzařovat obraz božského. Tváře mužů a žen, kteří krácejí s Bohem a pracují pro Něho, vyjadřují pokoj nebes. Obklopuje je ovzduší nebes. Pro tyto duše už začalo království Boží. Prožívají radost Kristovu, radost, že jsou požehnáním pro lidstvo. Dostalo se jim cti, že byli přijati do služeb Mistrových, dostalo se jim důvěry, že mohou konat Kristovo dílo v Jeho jménu. – DA 312 AG 112.5

Tak jako je Bůh čistý ve své sféře, tak má být i člověk čistý ve své. A také bude čistý, jestliže v něm bude Kristus, ta naděje slávy (Ko 1,27), neboť pak bude napodobovat Kristův život a vyzařovat Jeho charakter. – GW 366 AG 112.6

15. dubna

Posiluje a povzbuzuje

„Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“ (Fp 4,13) AG 113.1

Pán je připraven dát vám ze své milosti a posílit, povzbudit upřímného, pokorného pracovníka.
– 6T 413 AG 113.2

Učedníci Kristovi si plně uvědomovali své nedostatky a svou neschopnost, a v pokoře a v prosbě spojili svou slabost s Kristovou silou, svou nevědomost s Jeho moudrostí, svou nehodnost s Jeho spravedlností, svou chudobu s Jeho nevyčerpatelným bohatstvím. Takto posílení a vybavení se vydali bez váhání, aby sloužili Mistru. – AA 57 AG 113.3

Všechno, co člověk má, pochází od Boha a ten, kdo své schopnosti zdokonaluje pro slávu Boží, bude nástrojem k činění dobra. My však nedokážeme dále žít náboženským životem bez vytrvalé modlitby a konání náboženských povinností stejně tak, jako bez požívání pozemského jídla nemůžeme mít fyzickou sílu. Musíme denně usedat k Božímu stolu, musíme přijímat sílu z živého Vinného kmene, jestliže máme být živeni. ... AG 113.4

Snažně vás prosím, abyste jednali s pohledem upřeným na slávu Boží. Necht' se Jeho moc stane vaší oporou, Jeho milost vaší silou. Studium Písma a opravdovou modlitbou se snažte získat jasnou představu o své povinnosti, a pak ji věrně plňte. Je to nezbytné, abyste pěstovali věrnost v malých věcech a když budete tak jednat, osvojíte si návyky poctivosti i ve větších zodpovědných úkolech. ... Každá událost v životě je významná buď pro dobro nebo pro zlo. Mysl se musí denními zkouškami vycvičit, aby mohla získat sílu obstát v každé obtížné situaci. Ve dnech zkoušky a nebezpečí budete potřebovat, abyste byli obrnění, abyste pevně stáli na straně práva, nezávisle na každém nepřátelském vlivu. – 4T 560-561 AG 113.5

Ježíš souhlasí, že ponese naše břemena pouze tehdy, když Mu budeme důvěřovat. Praví: „Pojďte ke mně všichni, všichni slabí a obtížení; dejte mi své břemeno; důvěřujte mi, že vykonám dílo, které nemůže vykonat lidský činitel.“ Důvěřujme Mu. Starost je slepá a nedokáže vidět do budoucnosti. Ale Ježíš vidí konec od počátku; a v každé těžkosti má připravené své východisko jak nám ulehčit. Když budeme přebývat v Kristu, můžeme vykonat všechny věci skrze Toho, který nás posiluje. – 7T 297-298 AG 113.6

Pro čas zkoušky

„Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušén, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, jenž ho milují.“ (Jk 1,12) AG 114.1

Síly temna se shromažďují kolem duše a zakrývají našemu zraku Ježíše a my někdy můžeme jen v zármutku a úžasu čekat, dokud se nerozplynou. Tato období jsou někdy strašlivá. Naděje se zdá být zklamána a zmocňuje se nás zoufalství. V těchto děsných hodinách se musíme naučit důvěřovat, spoléhat jedině na zásluhy vykoupení, a ve vši své bezmocné nehodnosti se utíkat k zásluhám ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. Pokud toto budeme činit, nikdy nezahyneme – nikdy! Svítí-li světlo na naši stezku, není velkou věcí být silným v moci milosti. Ale trpělivě čekat v plné naději, když nás zahalují mraky a všechno je temné, to vyžaduje víru a podřízení se, což způsobuje, aby naše vůle splynula s Boží vůlí. Příliš rychle se necháme odradit a vroucně voláme, aby zkoušky byly od nás odňaty v době, kdy bychom měli prosit o trpělivost k vytrvání a o milost k vítězství. – 1T 309-310 AG 114.2

Ti, kteří se obrátí k Bohu celým svým srdcem, duší, i myslí, v Něm naleznou pokojné bezpečí. ... On ví, co právě potřebujeme, co právě můžeme snést a On nám dá milost, abychom vydrželi každou zkoušku a těžkost, kterou na nás naloží. Mojí stálou modlitbou je, abychom se více přibližovali k Bohu. – SD 19 AG 114.3

Ze své velké lásky v nás chce Bůh rozvíjet vzácné ctnosti svého Ducha. Dopouští, abychom se setkávali s překážkami, pronásledováním a těžkostmi. Nemají být pro nás kletbou, ale největším požehnáním života. Když odoláme pokušení a statečně obстоjíme ve zkouškách, získáme novou zkušenost a naše povaha se zdokonalí. Duše, která skrze božskou moc odolá pokušení ukazuje světu a nebeskému vesmíru účinnost Kristovy milosti. – MB 117 AG 114.4

Ti, kteří odevzdají své životy Jeho vedení a Jeho službě, se nikdy neoctnou v situaci, pro niž by Bůh neučinil opatření. Ať se nacházíme v jakékoli situaci, plníme-li Jeho slovo, máme v něm Průvodce, který nás povede naší cestou. Ať jsme se dostali do jakýchkoli nesnází, máme v něm spolehlivého Rádce. A prožíváme-li jakýkoli zármutek nebo ztrátu, ať trpíme pocitem samoty, máme v něm laskavého Přítele. – MH 248-249 AG 114.5

Buduje domov

„Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností upevněn.“ (Př 24,3) AG 115.1

Ten, který dal Adamovi Evu jako pomocnici, učinil první zázrak na svatební slavnosti. ... Tím posvětil manželství a uznal ho za instituci, kterou sám založil. Nařídil, aby se muž a žena spojili v svatém manželství a vytvořili rodinu, jejíž členové, ozdobení ctí, budou uznáni za členy nebeské rodiny. – MH 356 AG 115.2

Jako všechny ostatní dobré Boží dary..., i manželství bylo narušeno hříchem. Evangelium má však za úkol obnovit Jeho čistotu a krásu. ... AG 115.3

Jedině Kristova milost může manželství učinit tím, čím má podle Boží vůle být – prostředkem k požehnání a k povznesení lidstva. A tak mohou pozemské rodiny svou jednotou, pokojem a láskou představovat rodinu nebeskou. Stav společnosti představuje smutný odlesk původního nebeského ideálu tohoto svatého svazku. Kristovo evangelium však nabízí útěchu i těm, kteří se setkali s hořkostí a zklamáním tam, kde očekávali přátelství a radost. Trpělivost a laskavost, které může udělit Jeho Duch, ulehčí jejich hořkému údělu. Srdce, ve kterém přebývá Kristus je tak naplněno a uspokojeno Jeho láskou, že ho nestravuje touha upoutat na sebe soucit a pozornost druhých. Když se duše odevzdá Bohu, může Jeho moudrost vykonat to, na co lidská moudrost nestačí. Zjevením Jeho milosti mohou být srdce, která byla dříve lhostejná nebo odcizená, spojena. ... AG 115.4

Muži a ženy mohou dosáhnout ideálu, který pro ně stanovil Bůh, přijmou-li za svého pomocníka Krista. Čeho nemůže dosáhnout lidská moudrost, toho dosáhne Jeho milost pro ty, kdo se mu v lásce a důvěře odevzdají. Jeho prozřetelnost může spojit srdce ve svazcích, které jsou nebeského původu. Láska pak nebude pouhou výměnou něžných lichotivých slov. Nebeský stav tká jemnější ale pevnější tkaninu, než jakou mohou utkat pozemské stavy. Výsledkem není textilní výrobek, ale tkanivo, které snese zkoušky a utrpení. Srdce pak bude připoutáno k srdci zlatými pouty lásky, která je vytrvalá. – RH Dec. 10, 1908 AG 115.5

Podpírá nositele břemen

„Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude.“ (Ž 55,23) AG 116.1

I ti nejslabší a nejpřehlíženější se ve svém skromném pracovním zařazení mohou stát spolupracovníky Boha a mohou se těšit z Jeho přítomnosti a z Jeho životodárné milosti. Nemají se vyčerpávat ustavičnou prací a zbytečnými starostmi. Ať den co den pracují a věrně plní úkol, který jim přiděluje Boží prozřetelnost a Bůh se o ně postará. ... AG 116.2

Pán pečuje o všechna stvoření. Všechna je miluje a nečiní mezi nimi rozdíl, až na to, že nejněžnější soucit má s těmi, kdo nesou nejtěžší životní břemena. – MH 199 AG 116.3

Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtěžuje ani Ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí. ... Přinášej Mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak velké, aby to nemohl unést, neboť Bůh drží všechny světy a vládne nad všemi věcmi vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby to uniklo Jeho pozornosti. Žádná kapitola našeho života není příliš temná, aby jí nemohl rozumět, žádná situace, v níž se octneme, není tak spleť, aby jí nemohl rozuzlit. Žádná pohroma, která postihne nejmenší z Jeho dítek, žádná starost, která trápí duši, žádná projevená radost, ani žádná upřímná modlitba nevychází z úst, o níž by náš nebeský Otec nevěděl a o kterou by neprojevil bezprostřední zájem. *„Kterýž uzdravuje zkroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich.“ (Ž 147,3)* Mezi Bohem a jednotlivcem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna. – SC 100 AG 116.4

Pán však na nikoho neukládá příliš těžké břemeno. Zváží všechno dřív, než to vloží na srdce těch, kteří s Ním spolupracují. Každému ze svých pracovníků náš milující nebeský Otec říká: *„Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude.“ (Ž 55,23)* Nositelé břemen by měli věřit, že On ponese každý náklad, ať velký nebo malý. – 7T 297 AG 116.5

Pro každodenní potřebu

„Bůh pak můj naplnit’ všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,19) AG 117.1

Všechna požehnání jsou udělena těm, kteří mají živé spojení s Ježíšem Kristem. Ježíš je volá k sobě ne proto, aby je občerstvil svou milostí a přítomností jen na několik hodin, a potom je poslal pryč od svého světla, aby kráčeli bez Něho ve smutku a beznaději. Ne, v žádném případě. On nám říká, že musíme přebývat v Něm a On v nás. ... Důvěřujte Mu ustavičně a nepochybujte o Jeho lásce. On zná všechny naše slabosti a ví, co potřebujeme. On nám dá dostatečnou milost pro náš den. – SD 191 AG 117.2

Jen ti, kteří dostávají stále novou a novou milost, budou mít dost síly pro svou denní potřebu a pro to, aby mohli této síly využít. Nečekají, až přijde doba, kdy zvláštním darem duchovní moci nabudou zázračné schopnosti získávat duše, nýbrž odevzdávají se denně Bohu, aby jich použil jako prostředků pro své cíle. Denně se zdokonalují pro vykonávání služby v dosahu své působnosti. Denně vydávají svědectví o Mistru, ať jsou kdekoli, ve skromném okruhu působnosti, ve vlastní rodině, nebo při veřejné činnosti. AG 117.3

Posvěcenému pracovníku poskytuje podivuhodnou útěchu vědomí, že i Kristus za svého života na zemi prosil svého Otce každý den o nový dar potřebné milosti; a po takovém obcování s Bohem se vydával, aby posiloval druhé a žehnal jim. ... AG 117.4

Každý pracovník, který následuje Kristova příkladu, bude připraven, aby mohl přijmout a použít moc, již Bůh zaslíbil své církvi pro přípravu žně na zemi. Když se hlasatelé evangelia ráno co ráno sklánějí před Pánem a obnovují svůj slavnostní slib zasvěcení, posílá jim Bůh svého Ducha s Jeho oživující, posvěcující mocí. Když se pak vydávají za svými každodenními povinnostmi, mají jistotu, že neviditelná přítomnost Ducha svatého je uschopní, aby mohli být *„Božími spolupracovníky“* (1 K 3,9). – AA 55-56 AG 117.5

Aby povznesla ty nejhříšnější

„Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.“ (Jk 4,6) AG 118.1

Marie byla pokládána za velkou hříšnici, ale Kristus znal okolnosti, jež utvářely její život. Mohl uhasit každou jiskru naděje v její duši, avšak neučinil to. Vyzvedl ji ze zoufalství a zkázy. Sedmkrát slyšela, jak kárá demony, kteří ovládli její srdce a mysl. Slyšela, jak za ni úpěnlivě prosí Otce. Poznala, jak odporný je hřích před Jeho neposkvrněnou čistotou a v Jeho síle zvítězila. AG 118.2

Lidským očím se její případ jevil beznadějným, avšak Kristus poznal, že je v ní možnost nápravy. Poznal, že její povaha má i lepší stránky. Plán vykoupení poskytuje lidstvu velké možnosti a v Marii se tyto možnosti proměnily ve skutečnost. Jeho milostí se přiblížila božství. Ta, jež padla a v jejíž mysl se usídlili démoni, byla přivedena k Spasiteli, mohla sdílet Jeho společnost a sloužit Mu. A byla to tato Marie, která pak seděla u Jeho nohou a učila se od Něho, která lila na Jeho hlavu drahocenný olej k pomazání a slzami smáčela Jeho nohy. Marie stála pod křížem a provázela Ježíše k hrobu. Marie byla první u hrobu po Ježíšově vzkříšení. Byla to tato Marie, která jako první rozhlásila, že Spasitel vstal z mrtvých. AG 118.3

Ježíš ví, co každý člověk prožívá. Můžeš říci: Jsem hříšný, velmi hříšný. Možná, že takovým jsi; čím však jsi horší, tím více potřebuješ Ježíše. Ježíš neodmítne žádného zkroušeného kajícíka. ... Nabádá každou chvějící se duši, aby sebrala odvahu. Ochotně odpustí všem, kdož k Němu přijdou pro odpuštění a posílnění. ... AG 118.4

Duše, které se k Němu utíkají, pozvedá Ježíš z dosahu všeho obviňování a pomluv. Takové duše nemůže zlehčit žádný člověk, ani zlý anděl. Kristus je přizpůsobuje své božsko-lidské povaze. – DA 568 AG 118.5

K těm, kteří se s neochvějnou vytrvalostí snaží zjevovat Kristovy vlastnosti, jsou posláni andělé, aby jim podali zvětšený pohled na Jeho charakter a dílo, Jeho sílu, milost a lásku. Takto se stanou účastníky Jeho přirozenosti. – CT 491 AG 118.6

Dává život duši

„Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému.“ (J 4,14) AG 119.1

Ten, kdo se snaží uhasit svou žízeň z pramenů tohoto světa, ten se napije a bude žíznit dále. Lidé jsou všude nespokojeni. Touží po něčem, co by uspokojilo potřebu duše. Toliko jediný může ukojit jejich potřebu. Potřebou světa – „*Žádoucím všechněm národům*“ (Ag 2,8) je Kristus. Božská milost, kterou může udělit jedině On, je jako živá voda, která očišťuje, občerstvuje a posiluje duši.

AG 119.2

Ježíš nevyslovil myšlenku, že žíznivému postačí pouze jeden doušek vody života. Kdo okusí lásky Kristovy, bude stále žádat více a nezatouží po ničem jiném. Bohatství, pocty a radosti světa už ho nebudou vábit. Jeho srdce bude stále volat: Jen Tebe více. A Ten, jenž zjevuje duši to, čeho je jí třeba, čeká na to, aby ukojil hlad a žízeň. Na to nestačí žádný lidský zdroj, žádná lidská pomoc. Zdroje se vyprázdňují, tůň vyschnou, náš Vykupitel je však studnicí nevyčerpatelnou. Smíme pít, pít opětovně, a stále nacházíme čerstvou vodu. Ten, v němž dlí Kristus, má v sobě pramen požehnání. ... Z tohoto zdroje může čerpat sílu a milost, jež postačí pro všechny jeho potřeby. – DA 187 AG 119.3

Ten, kdo pije živou vodu, stává se studnicí života. Příjemce stává se dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen v poušti, který vyvěrá, aby poskytl občerstvení všem, a aby těm, kdož zmírají, uspokojil jejich toužebné přání napít se vody života. – DA 195 AG 119.4

Voda, o které se zmínil Kristus, byla zjevením Jeho milosti v Jeho slově. ... Kristova milostivá přítomnost v Jeho slově stále promlouvá k duši, představující Ho jako pramen živé vody uhasující žízeň. Je naší výsadou mít živého, stále věrného Spasitele. On je v nás vštípeným zdrojem duchovní moci a Jeho vliv bude vyplývat z našich slov a činů, občerstvující všechny, kteří se nacházejí v dosahu našeho vlivu, vyvolávající v nich touhy i žádosti po síle a čistotě, svatosti a pokoji, a po té radosti, která nepřináší s sebou žádný zármutek. To je výsledkem uvnitř přebývajícího Spasitele – 5BC 1134 AG 119.5

Aby nás učinila svatými

„Svatí buďte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš.“ (Lv 19,2) AG 120.1

Svatost není zanícení; je to úplné podřízení se vůli Boží; znamená to žít každým slovem, které vychází z Božích úst; je to konání vůle našeho nebeského Otce; znamená to důvěřovat Bohu ve zkouškách, v temnotě jako i ve světle; je to chození vírou a ne viděním; je to spoléhání se na Boha s naprostou důvěrou a spočinutí v Jeho lásce. – AA 51 AG 120.2

Naše srdce jsou zlá a my je nemůžeme změnit. ... Výchova, vzdělání, cvičení vůle, lidské úsilí, všechno má své správné místo, ale zde jsou neúčinné a bezmocné. Ony mohou navenek způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit studnici života. Nejprve musí zapůsobit síla z vnitřku, musí přijít nový život shůry, než se člověk obrátí od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen Jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti. – SC 18 AG 120.3

Žádný člověk nezískává svatost jako dědictví nebo jako dar od jiného lidského tvora. Svatost je Boží dar skrze Krista. Ti, kteří přijímají Spasitele, se stávají Božími syny. Oni jsou Jeho duchovními dětmi, znovuzrozenými, obnovenými v spravedlnosti a pravé svatosti. Jejich mysle jsou změněny. S jasnějším pohledem vidí věčné skutečnosti. Jsou přijati do Boží rodiny a jsou utvořeni k Jeho podobě, proměňováni Jeho Duchem od slávy k slávě. Od pěstování nejvyšší lásky k vlastnímu já přešli k pěstování nejvyšší lásky k Bohu a Kristu. ... Přijetí Krista za osobního Spasitele a následování Jeho příkladu sebezapření – to je tajemství svatosti. – 6BC 1117 AG 120.4

Zapomínejme na to, co je za námi a usilovně chvátejme na cestě k nebesům. Nezanedbávejme ani jedinou příležitost, která nás může učinit způsobilejšími v Boží službě. Pak jako zlatá nit protká svatost naše životy a andělé vidouce naše posvěcení budou opakovat zaslíbení: *„Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir.“* (Iz 13,12) Celá nebesa jásají, když slabé, chybující lidské bytosti se odevzdají Ježíši a žijí Jeho životem. – MYP 108 AG 120.5

Aby ozdobila křesťana

„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v splétání vlasů, a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů. Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.“ (1 Pt 3,3-4) AG 121.1

Bůh, který stvořil všechno, co je půvabné a krásné, na čemkoli spočine oko, je milovníkem krásy. On vám ukazuje, jak si cení pravé krásy. Ozdoba tichého a pokojného ducha má v Božím pohledu velkou cenu. – 3T 376 AG 121.2

Ó, jak nepatrnou hodnotu má zlato, perly a drahé oděvy ve srovnání s krásou Kristovou. Přirozená krása spočívá ve vzájemné souměrnosti a souladném poměru jednotlivých částí. Ale duchovní krása spočívá v souladu nebo podobnosti naší duše k Ježíši. To učiní jejího vlastníka vzácnějšího než čisté zlato, než zlato z Ofir (Iz 13,12). Milost Kristova je skutečně neocenitelná ozdoba. Povznáší a zušlechťuje jejího vlastníka, odráží paprsky slávy na druhé a přitahuje je rovněž ke Zdroji světla a požehnání. – CG 423-424 AG 121.3

Náš zevnějšek by se měl v každém ohledu vyznačovat úhledností, skromností a čistotou. Slovo Boží však neschvaluje dělání změn v oděvu jenom kvůli módě, abychom mohli vypadat jako svět. Křesťané se nemají zdobit drahými rouchy, nebo drahými šperky. ... AG 121.4

Všichni, kteří vážně dychtí po milosti Kristově, budou dbát na vzácná slova poučení, daná Bohem. I střih našeho oděvu bude vyjadřovat pravdu evangelia. – 6T 96 AG 121.5

Je správné milovat krásu a toužit po ní; Bůh však na nás chce, abychom především milovali a hledali nejvyšší krásu, jež je nepomíjející. Žádná vnější ozdoba se nemůže v ceně a půvabu vyrovnat „*tichému a pokojnému duchu*“, „*čistému bílému kmentu*“ (1 Pt 3,4; Zj 19,14), v nějž budou oděni všichni svatí této země. Tento oděv je nyní učiní na zemi krásnými a milování hodnými a pak jim bude propustkou do paláce Krále. – AA 523-524 AG 121.6

Aby přinesla útěchu

„Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.“ (2 K 1,4) AG 122.1

Pán prokazuje lkajícím zvláštní milost. Její moc podmaňuje srdce a získává duše. Jeho láska otvírá cestu k raněnému a ztýranému srdci a stává se hojivým balzámem těm, kdo jsou zarmoucení. – MB 13 AG 122.2

Ti, kteří museli snášet největší žal, bývají často těmi, kteří přinášejí největší útěchu druhým a vnášejí sluneční jas, kamkoli přijdou. Takoví byli svým trápením zdokonaleni a zušlechtěni. Neztratili důvěru v Boha, když na ně dopadlo soužení, ale přimkli se těsněji k Jeho ochranné lásce. Takoví jsou živým důkazem něžné Boží péče, která tvoří temnotu jako i světlo a nás kárá pro naše dobro (Iz 45,7; Zj 3,19). Kristus je světlem světa a není v Něm žádné tmy (1 J 1,5). Drahocenné světlo! Žijme v tom světle! Zamávejme smutku a reptání. Radujte se v Pánu vždycky (Fp 4,4). – HP 273 AG 122.3

Je vaší výsadou obdržet Kristovu milost, která vás uschopní, abyste potěšili jiné tím stejným potěšením, jakým jste sami potěšeni Bohem. ... Necht' se každý snaží pomáhat dalším. Takto můžete mít kousek nebe zde na zemi a andělé Boží budou působit skrze vás, abyste činili správný dojem. ... Snažte se pomáhat kdekoli můžete. Rozvíjejte ty nejlepší sklony, aby na vás Boží milost mohla bohatě spočinout. AG 122.4

Mladí i starší se mohou naučit vzhlížet k Bohu jako k Tomu, který léčí, jako k Tomu, který má soucit, který rozumí jejich potřebám a který se nikdy nemýlí. – SD 268 AG 122.5

Najděte si čas k tomu, abyste potěšili nějaké další srdce, obdařili laskavým, povzbuzujícím slovem někoho, kdo zápasí s pokušením a možná i s utrpením. Když takto projevíte požehnání druhým, povzbuzujícími a nadějeplnými slovy a poukážete jim na Toho, který chce nést naše břemena, můžete sami nečekaně nalézt pokoj, štěstí a útěchu. – OHC 64 AG 122.6

Posvěcený křesťanský život ustavičně šíří světlo, útěchu a pokoj. Vyznačuje se čistotou, ohleduplností, prostotou a užitečností. Vede ho táž nesobecká láska, která posvěcuje jeho vliv. Je naplněn Kristem a zanechává za sebou stopu světla, kudykoli jeho nositel kráčí. – PP 667 AG 122.7

25. dubna

Činí náš základ pevným

„Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti.“ (Iz 28,16) AG 123.1

V Písmu se často používá obrazu o stavbě chrámu, aby se jím znázornilo budování církve. ... Když píše o stavbě tohoto chrámu, Petr praví: *„K kterémužto přistupujíce, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, i vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté...“* (1 Pt 2,4-5) ... AG 123.2

Apoštolé stavěli na bezpečném základě, totiž na Skále věků. Na tento základ snášeli kameny, které vylámali ze světa. Práce stavitelů nebyla bez překážek. Jejich dílo neobyčejně ztěžoval odpor nepřátel Kristových. Museli bojovat proti fanatismu, zaujatosti a nenávisti těch, kdož stavěli na falešném základě. ... Avšak přes nebezpečí uvěznění, mučení a smrti pokračovali věrní mužové v díle a stavba rostla, krásná a souměrná. ... AG 123.3

Za celou dobu, jež uplynula od dnů apoštolů, nebyla stavba chrámu Páně přerušena. Pohlédneme-li staletími zpět, můžeme vidět živé kameny, z nichž je složen, jež září jako proud světla tmou bludů a pověr. Až po věčnost budou tyto vzácné drahokamy zářit stále větším leskem. ... AG 123.4

Stavba však ještě není dokončena. My, kteří žijeme v současné době, máme ještě co dělat, máme svou úlohu. Máme snášet k základům materiál, který obstojí ve zkoušce ohněm, – zlato, stříbro a drahé kameny. ... Křesťan, který věrně hlásá slovo života a vede muže a ženy na cestu svatosti a pokoje, snáší k základům materiál, který vydrží a v království Božím bude ctěn jako moudrý stavitel. – AA 595-599 AG 123.5

Božská síla se spojí s našim úsilím a když se přimkneme k Bohu rukou víry, Kristus nám propůjčí svou moudrost a svou spravedlnost. Takto díky Jeho milosti budeme moci stavět na pevném základě. – Ev 596 AG 123.6

Je udržující mocí

„Vy jste sůl země.“ (Mt 5,13) AG 124.1

Prostřednictvím těchto Kristových slov získáváme určitou představu o tom, jaká je cena lidského vlivu. Působit Kristovým vlivem znamená povznášet tam, kde Kristus povznáší, zjevovat správné zásady a zastavit růst zkaženosti světa. Znamená to šířit milost, kterou může udělit pouze Kristus. Znamená to povznést, zpříjemnit životy a charaktery ostatních mocí čistého příkladu spojeného s upřímnou vírou a láskou. Boží lid musí používat reformující, udržující moc na světě. Má se postavit proti zničujícímu, zkázonosnému vlivu zla. ... AG 124.2

Úkolem Božího lidu na tomto světě je potlačovat zlo, povznést, očistit a zušlechtit lidstvo. Zásady dobrosrdečnosti, lásky a shovívavosti mají vykořenit každé vlákno sobectví, které proniklo celou společností a narušilo církev. ... Jestliže muži a ženy otevrou svá srdce nebeskému vlivu pravdy a lásky, tyto zásady znovu vyplynou jako potoky na poušti, občerství všechno a způsobí, že se objeví svěžest tam, kde je nyní jen neúrodnost a nouze. Vliv těch, kteří zachovávají cesty Páně, je tak dalekosáhlý jako celá věčnost. Bude je doprovázet radost nebeského pokoje jako trvalá, občerstvující a osvětlující síla. AG 124.3

Znovu má být zjeven vliv. Kristus říká: *„Tak svět’ světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“ (Mt 5,16) ... AG 124.4*

Světlo, které vyzařuje od těch, kteří přijali Ježíše Krista, nepochází samo ze sebe. Celé pochází od Světla a Života světa. ... Kristus je světlem, životem, svatostí, posvěcením všech, kteří věří a Jeho světlo má být přijímáno a předáváno dále ve všech dobrých skutcích. V mnoha různých způsobech Jeho milost také působí jako sůl země; všude, kde se tato sůl objeví, ať v domovech nebo společenstvích, stane se udržující silou pro záchranu všeho, co je dobré a ke zničení všeho, co je zlé. Právě náboženství je světlem světa, solí země. ... AG 124.5

Pramen milosti a poznání vytéká stále. Je nevyčerpatelný. Díky této překypující plnosti se dostává i nám. – RH. Aug. 22, 1889 AG 124.6

27. dubna

Je jako zářící světlo

„Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“ (Iz 60,1) AG 125.1

Společenským stykem se křesťanství dostává do styku se světem. Každý, kdo přijal božské osvícení, má osvěcovat cestu těch, kdož ještě neznají Světlo života. ... Společenský styk, posvěcený milostí Kristovou by měl být využit pro získávání duší pro Spasitele. Necht' svět vidí, že se sobecky nestaráme jen o své vlastní zájmy, nýbrž že chceme, aby se i ostatní podíleli na našem požehnání a na našich výsadách. Necht' všichni poznají, že naše náboženství z nás nečiní lidi nesoucité a přemrštěné. Necht' všichni, kdož tvrdí, že našli Krista, slouží tak, jak sloužil On pro blaho člověka. AG 125.2

Neměli bychom vzbuzovat dojem, že křesťané jsou lidé sklíčení a nešťastní. Upřeme-li svůj zrak na Ježíše, užíme soucitého Vykupitele a zachytíme světlo, jež vyzařuje Jeho tvář. Kde vládne Jeho duch, tam přebývá pokoj. A tam je také radost, neboť je tam klidná, svatá důvěra v Boha. AG 125.3

Kristus má zalíbení ve svých následovnicích, když projeví, že – ač jsou lidmi – jsou účastníky božské přirozenosti. Takoví nejsou pouhými sochami, jsou to živí muži a ženy. Jejich srdce, osvěžená rosou božské milosti, se otevírají Slunci spravedlnosti. Světlo, které je osvěcuje, vyzařují pak na druhé svým dílem, jež je prosvětleno láskou Kristovou. – DA 152-153 AG 125.4

Vyznání víry, jež učinili svatí a mučedníci, bylo zaznamenáno pro blaho a k prospěchu dalších pokolení. Tyto živoucí příklady svatosti a neochvějné poctivosti nám byly zachovány, aby vzbudily odvahu v těch, kdož jsou nyní povoláni, aby stáli jako svědkové pro Boha. Dostalo se jim milosti a pravdy, ne aby si ji nechali pro sebe, nýbrž aby Bůh mohl skrze ně osvětit zemi. Dává Bůh světlo služebníkům tohoto pokolení? Pak je tedy mají nechat zářit světu. – GC 459 AG 125.5

Máme být potrubím, skrze které by Pán mohl poslat světlo a milost světu. ... Celá církev, působící jako jeden muž, spojená v dokonalé jednotě, má být živým, účinným misijní nástrojem, puze-
ným a řízeným svatým Duchem. – 8T 46-47 AG 125.6

Boží spolupracovníci

„Božíť jsme zajisté pomocníci.“ (1 K 3,9) AG 126.1

Bůh poctí a pozdvihne každou upřímnou, opravdovou duši, která chce před Ním kráčet v dokonalosti Kristovy milosti. On nikdy nezanechá ani neopustí ani jednu pokornou, chvějící se duši. Uvěříme tomu, že On bude působit v našich srdcích? A jestli Mu dovolíme, aby tak činil, uvěříme, že nás učiní čistými a svatými a svou hojnou milostí nás uschopní, abychom byli Jeho spolupracovníky? Můžeme hlubokým, posvěceným vnímáním ocenit sílu Jeho zaslíbení a přivlastnit si je, ne proto, že jsme toho hodni, ale protože skrze živou víru požadujeme Kristovu spravedlnost? – SD 162 *AG 126.2*

Když ve starých dobách dával Bůh svému lidu světlo, nepůsobil jen prostřednictvím jedné společenské třídy. Daniel byl šlechticem z Judeje. Izaiáš pocházel rovněž z královského rodu. David byl mladým pastýřem ovcí, Amos pastevcem, Zachariáš zajatcem z Babylónu a Elizeus rolníkem. Pán vybral za své zástupce proroky a knížata, lidi vznešeného i nízkého původu a učil je pravdám, které měly být předány světu. Každému, kdo se stane účastníkem Jeho milosti, přidělí Pán práci pro druhé. ... *AG 126.3*

Všichni mají pěstovat své tělesné a duševní síly až k hranicím svých možností, aby mohli pracovat pro Boha tam, kam je povolá Jeho prozřetelnost. Táž milost, kterou dostali od Krista Pavel a Apollos a která je vyzbrojila vynikajícími duchovními vlastnostmi, bude i dnes vdechnuta oddaným křesťanským misionářům. Bůh si přeje, aby Jeho děti byly vybaveny moudrostí a znalostmi, aby Jeho sláva mohla být v našem světě zjevována s neklamnou jasností a mocí. ... *AG 126.4*

Lidé s neúplným školním vzděláním a nízkého společenského postavení dosahují někdy Kristovou milostí podivuhodných úspěchů v získávání lidí pro Boha. Tajemství jejich úspěchu tkví v jejich důvěře v Boha. Učí se každodenně od Toho, jenž je úžasný v radách a mocný v síle. – MH 148-151 *AG 126.5*

Každý, v jehož srdci přebývá Kristus, každý, kdo chce zjevit světu lásku Boží, je spolupracovníkem Božím v díle pro blaho lidstva. Takový přijímá od Spasitele milost, aby ji uděloval jiným a z celé jeho bytosti vychází proud duchovního života. – AA 13 *AG 126.6*

Rybáři lidí

„I dí jim: Pojd'te za mnou, a učiním vás rybáře lidí.“ (Mt 4,19) AG 127.1

Boží milost v nově obrácené duši je vzestupná. Přináší růst v milosti, která je přijata, ne aby byla ukryta pod kbelec, ale aby byla udělována, aby i jiní z ní měli užitek. Ten, kdo je skutečně obrácen, bude působit pro spasení jiných, kteří jsou v temnotě. – Ev 355 AG 127.2

Dostaví-li se v životě některé duše krize a vy se snažíte jí poradit nebo napomenout, vaše slova budou mít jen takový vliv k dobrému, jaký jste si získali svým vlastním příkladem a postojem k dané věci. Než budete moci konat dobro, musíte být sami dobří. Nemůžete svým vlivem měnit druhé, pokud milost Kristova neočistí vaše srdce a nenaplní je pokorou a soucitem. Když prožijete takovou změnu, stane se váš život požehnáním pro druhé právě tak přirozeně, jako růžový keř nese voňavé květy. – MB 127-128 AG 127.3

Ten, jehož srdce je naplněno Boží milostí a láskou ke svým hynoucím spolubližním, najde příležitost, ať je kdekoli, mluvit slovo v pravý čas těm, kteří jsou unaveni. Křesťané mají pracovat pro svého Mistra v tichosti a pokoře, zachovávající pevně svou bezúhonnost uprostřed hluku a shonu života. – 1SM 89-90 AG 127.4

Měli bychom se snažit pochopit slabosti druhých. Víme toho málo o zkouškách srdcí těch, kdo jsou spoutáni řetězy temnoty a jimž se nedostává rozhodnosti a mravní síly. ... AG 127.5

Příliš snadno se necháme odradit lidmi, kteří okamžitě nereagují na naše úsilí. Neměli bychom však ustávat v práci pro člověka, pokud existuje nějaký paprsek naděje. Drahocenné duše stály našeho sebeobětavého Vykupitele příliš mnoho, než aby byly tak lehce ponechány moci pokušitele. ... Bez pomocné ruky se mnozí z nich sami nikdy neuzdraví, ale trpělivým, vytrvalým úsilím mohou být povzneseni. Takoví potřebují slyšet něžná slova, vidět laskavé uznání, a dostat hmatatelnou pomoc. ... Kristus může pozvednout i ty nejhříšnější a postavit je tam, kde budou uznáni za Boží děti, za Kristovy spoludědice věčného dědictví. Divem Boží milosti mohou být mnozí zmocněni k užitečnému životu. – MH 168-169 AG 127.6

Dokončené dílo

„Nebo doloží nejvyšší kámen s hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu.“ (Za 4,7) AG 128.1

Lidská moc nezrodila Boží dílo a lidská síla ho nemůže ani zničit. Těm, kteří nesou Jeho dílo vpřed přes všechny těžkosti a odpor, Bůh nabízí neustálé vedení a ochranu svých svatých andělů. Jeho dílo na zemi nikdy nepřestane. Budování Jeho duchovního chrámu půjde vpřed, dokud nebude dokončen a nejvyšší kámen nebude vyneseno s hlučným prokřikováním: *„Milost, milost jemu“* (Za 4,7). – 7T 170 AG 128.2

Kristus ukládá církvi svatý úkol. Každý její člen by měl být nástrojem, jímž by Bůh mohl sdělovat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Nic si Spasitel nepřeje víc než mít pomocníky, kteří ukáží světu Jeho ducha a Jeho povahu. A není nic, čeho by svět tak potřeboval jako projevů Spasitelovy lásky v lidech. ... AG 128.3

Církev je nástroj Boží k hlásání pravdy; Bůh ji zmocnil, aby konala zvláštní dílo. Bude-li věrná Bohu a bude-li poslušna všech Jeho přikázání, bude v ní přebývat hojnost božské milosti. Neupustí-li od své oddanosti, bude-li ctít Pána Boha Izraele, není moci, která by se mohla postavit proti ní. – AA 600 AG 128.4

Kristus chce plností své moci tak posílit svůj lid, aby skrze něj byl celý svět obklopen ovzduším milosti. Když se Jeho lid celým srdcem odevzdá Bohu, tento záměr bude uskutečněn. ... Kristus bude přebývat v lidech a lidé budou přebývat v Kristu. V celém díle bude zjeven ne charakter smrtelného člověka, nýbrž povaha věčného Boha. ... AG 128.5

Překrásná stavba charakteru, vybudovaná Boží mocí, obdrží světlo a slávu z nebe, a před světem bude stát jako svědek, poukazující na trůn živého Boha. Pak dílo půjde vpřed pevně a s dvojnásobnou silou. – 7T 148-149 AG 128.6

1. května

Před stvořením

„Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků.“ (2 Tm 1,9) AG 129.1

Úmysl a plán milosti existoval od celé věčnosti. Před ustanovením světa to bylo v souladu s rozhodnutím Boží rady, že bude stvořen člověk, vybavený mocí konat božskou vůli. Avšak pád člověka, se všemi jeho důsledky, nebyl skryt před Všemohoucím, přesto Ho to neodradilo od uskutečnění Jeho věčného úmyslu; protože Hospodin chtěl utvrdit svůj trůn v spravedlnosti. Bůh zná konec od počátku. ... Proto vykoupení nebylo dodatečným řešením... ale věčným úmyslem uskutečněným pro požehnání nejen tohoto zrnka světa ale pro dobro všech světů, které Bůh stvořil. AG 129.2

Stvoření světů, tajemství evangelia, má jeden cíl, učinit zjevným všem stvořeným bytostem, skrze přírodu a prostřednictvím Krista, slávu božského charakteru. Podivuhodným projevem Jeho lásky, tím že dal *„svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v Něho věří nezhynul, ale měl život věčný“* (J 3,16), je Boží sláva zjevena ztracenému lidstvu a také i bytostem jiných světů. – ST April 25, 1892 AG 129.3

Ježíš svým lidským ramenem objal lidstvo, zatímco se svým božským ramenem uchopil nekonečnosti. On je „prostředníkem“ mezi svatým Bohem a naším hříšným lidstvem – Tím, který může *„položít svou ruku na nás oba“* (Jb 9,33). AG 129.4

Podmínky této jednoty mezi Bohem a člověkem ve velké smlouvě vykoupení byly stanoveny Kristem od celé věčnosti. Smlouva milosti byla zjevena patriarchům. Smlouva uzavřená s Abrahámem... byla smlouvou stvrzenou Bohem v Kristu, přesně to samé evangelium, jež je zvěstováno i nám. ... Pavel mluví o evangeliu a kázání Ježíše Krista jako o *„zjevení tajemství od časů věčných skrytého, nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušenství víry všechněm národům oznámeného“* (Ř 16,25.26). – ST Aug. 24, 1891 AG 129.5

Věčná

„Nakloňte ucha svého, a podívejte se mně, poslechněte, a budeť živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná.“ (Iz 55,3) AG 130.1

Spasení lidského rodu vždy bylo neustálým předmětem nebeských porad. Smlouva milosti byla uzavřena před založením světa. Existovala od věčnosti, a je proto nazvána věčnou smlouvou. Tak jistě jakožto nikdy nebyla doba, v níž by nebylo Boha, tak jistě nikdy nebylo chvíle, v níž by nebylo potěšením věčné mysle projevovat svou milost lidstvu. – 7BC 934 AG 130.2

Od počátku velkého sporu bylo satanovým úmyslem nesprávně představit Boží charakter a vyvolat vzpouru proti Jeho zákonu. ... Zatím co však zlo působí, uskutečňují se neustále Boží úmysly; všem rozumným stvořením zjevuje Bůh svou spravedlnost a dobrodiní. Působením satanovým a jeho sváděním hřeší celé lidstvo proti Božímu zákonu, avšak oběti Syna Božího se otevřela cesta, po níž se lidstvo může vrátit k Bohu. Milost Kristova umožňuje lidstvu, aby bylo opět poslušné zákonů Otcových. A tak v každé době, i v období odpadlictví a vzpoury, vybírá si Bůh z lidí ty, kteří jsou Mu věrni, ty, „*v jejichž srdci jest zákon jeho*“ (Iz 51,7). – PP 338 AG 130.3

Dílo Boží nedoznává změn v čase, lze však poznat různé stupně vývoje a různé projevy moci Boží v závislosti na potřebách lidí v různých dobách. Od prvního zaslíbení evangelia, přes dobu patriarchů a dobu židovskou až po naše dny se zřetelně projevuje postupný rozvoj úmyslů Božích v plánu vykoupení. ... Ten, který vyhlásil zákon ze Sinaje a oznámil Mojžíšovi předpisy obřadů, je týž, který kázal na hoře. ... V obou smlouvách je týž Učitel, jsou v nich tytéž požadavky Boží, tytéž zásady správy Boží. – PP 373 AG 130.4

Až bude končit dílo Boží na zemi, bude korouhev zákona Božího opět vyzdvížena. ... Bůh nezruší svou smlouvu, ani nezmění, co vyšlo z Jeho úst. Slovo Boží bude stát pevně navěky, nepohnutě jako trůn Boží. – PK 186-187 AG 130.5

3. května

V Edenu

„Nad to, nepřítelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (Gn 3,15) AG 131.1

Smlouva milosti byla uzavřena s člověkem v ráji, když mu bylo po pádu dáno božské zaslíbení, že semeno ženy potře hlavu hada. Tato smlouva nabízela všem lidem odpuštění a milost Boží, budou-li poslouchat skrze víru v Krista. Nabízela jim také věčný život za podmínky, že budou věrně zachovávat zákon Boží. Odtud čerpali patriarchové naději na spasení. – PP 370 AG 131.2

Adam a Eva po svém stvoření znali zákon Boží; byli seznámeni s tím, co od nich zákon požaduje. Jeho předpisy byly vepsány v jejich srdcích. – 1BC 1104 AG 131.3

Zákon Boží existoval již před stvořením člověka. Byl přizpůsoben podmínkám svatých bytostí; dokonce andělé se jím řídili. Po pádu se zásady spravedlnosti nezměnily. Nic nebylo ubráno ze zákona; ani jeden z jeho svatých předpisů nemohl být vylepšen. A tak jak to existovalo od počátku, tak to bude také existovat stále po celé nekonečné věky věčnosti. – 1SM 220 AG 131.4

Když Adam padl do hříchu, zásady zákona byly... jasně stanoveny a vysloveny tak, aby vyšly vstříc potřebám člověka v jeho padlém stavu. Kristus po poradě se svým Otcem zavedl systém přinášení obětí; místo toho, aby smrt ihned dopadla na přestupníka, měla být přenesena na oběť, která měla symbolizovat velkou a dokonalou oběť Syna Božího. ... Prostřednictvím krve této oběti člověk pohlížel vírou do budoucna na krev Krista, který se stane usmířením za hříchy světa. – 1SM 230 AG 131.5

Kristovým posláním na zemi nebylo zrušit zákon, ale aby člověka svou milostí uschopnil plnit jeho požadavky. ... Svou vlastní poslušností zákona Kristus dosvědčil jeho nezměnitelnou povahu a ukázal, že v moci Jeho milosti ho mohou být všichni synové a dcery Adamovi dokonale poslušni. – MB 48-49 AG 131.6

Sdílená Noem

„I mluvil Bůh k Noé... řka: Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás.“ (Gn 9,8-9) AG 132.1

Bezbožnost byla tak rozšířená, že Bůh řekl: *„Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil... Ale Noé našel milost před Hospodinem... Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.“ (Gn 6,7-9) – 1SM 90 AG 132.2*

Noe měl kázat lidu a také připravovat archu podle toho, jak mu nařídil Bůh pro svou záchranu i záchranu své rodiny. Měl nejen kázat, ale svým příkladem při stavbě archy měl všechny přesvědčit, že věří tomu, co káže. – 3SG 63 AG 132.3

Noe nezapomněl na Boha, který je tak milostivě zachránil, a ihned (po vyjití z archy) postavil oltář a... přinesl zápalnou oběť na oltáři, kterou osvědčil svou víru v Kristovu velkou oběť a dal najevo svou vděčnost Bohu za jejich podivuhodnou záchranu. Oběť Noeho vystoupila k Bohu jako příjemná vůně. Bůh ji přijal a požehnal jemu i jeho rodině. ... AG 132.4

Aby kupící se mraky a padající déšť nenaplňovaly lidi stálým strachem a obavami..., Bůh milostivě povzbudil Noemovu rodinu zaslíbením: *„Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy... I řekl Bůh: Totot' bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky. Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí... Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi.“ (Gn 9,11-16) – 3SG 73-74 AG 132.5*

S ujištěním o potopě, které dal Noemovi, spojil Hospodin jedno z nejskvělejších zaslíbení své milosti: *„Jakož jsem přísáhl, že se nebudou více vylévati vody Noé po zemi, tak jsem přísáhl, že se nerozhněvám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu. A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovaly, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovnick tvůj Hospodin.“ (Iz 54,9.10) – PP 107 AG 132.6*

Obnovená s Abrahámem

„Utvrďím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě.“ (Gn 17,7) AG 133.1

Po potopě začal znovu na zemi narůstat počet obyvatel a spolu s ním narůstala i bezbožnost. ... Hospodin nakonec nechal zatvrzelé hříšníky, aby následovali svých zlých cest, zatímco On vybral Abraháma, z rodu Semova a učinil ho strážcem svého zákona pro budoucí generace. – 1BC 1092 AG 133.2

Táž smlouva (smlouva milosti) byla obnovena Abrahámovi zaslíbením: *„Požehnání budou v semeni tvém všickni národové země.“* (Gn 22,18) Toto zaslíbení naznačuje příchod Krista. Abrahám je tak chápal (viz Ga 3,8.16) a věřil v Krista, který přinese odpuštění hříchů. A právě pro tuto svou víru byl pokládán za spravedlivého. Smlouva s Abrahámem také udržovala moc zákona Božího. Hospodin se zjevil Abrahámovi a pravil: *„Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“* (Gn 17,1) Svědectví Boží o věrném služebníkovi Božím zní: *„Uposlechl Abrahám hlasu mého, a ostříhal nařízení svých, ustanovení svých a zákonů svých.“* (Gn 26,5) ... AG 133.3

Ačkoli tato smlouva byla učiněna s Adamem a obnovena s Abrahámem, mohla být potvrzena až po smrti Kristově. Smlouva vznikla zaslíbením Božím, když Bůh poprvé naznačil možnost vykoupení a byla přijata vírou. Když pak byla potvrzena Kristem, byla nazvána novou smlouvou. Zákon Boží byl základem této smlouvy, která byla pouze opatřením, jak opět přivést lidstvo v soulad s božskou vůlí a vést je tak, aby mohli být poslušní zákona Božího. – PP 370-371 AG 133.4

Kdyby nebylo možné pro lidské bytosti podle Abrahámovy smlouvy zachovávat Boží přikázání, každá duše z nás je ztracena. Abraháмова smlouva je smlouvou milosti. *„Milostí spasení jste.“* (Ef 2,8) Neposlušné děti? Ne! Poslušné všem Jeho přikázáním. Kdyby to nebylo pro nás možné, abychom byli zachovavateli přikázání, proč by pak Bůh činil z poslušnosti Jeho přikázání důkaz, že Ho milujeme? – 1BC 1092 AG 133.5

Abraháмова neochvějná poslušnost je jedním z nejpozoruhodnějších příkladů víry a spoléhání na Boha, jaké můžeme nalézt v Písmu svatém. ... Právě takovou víru a důvěru, jakou měl Abrahám, potřebují Boží poslové dnes. – 4T 524 AG 133.6

6. května

Podmínky smlouvy

„Jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi.“ (Ex 19,5) AG 134.1

Na počátku dal Bůh lidem svůj zákon jako prostředek k dosažení štěstí a získání věčného života. AG 134.2

Deset přikázání: Ty budeš a ty nebudeš, je vlastně deset zaslíbení, která nám jsou zajištěna, jestliže projevíme poslušnost vůči zákonu, kterým je řízen vesmír. *„Milujete-li mě, zachovávejte má přikázání.“ (J 14,15)* Zde je jádro a podstata Božího zákona. Jsou zde jasně vytyčeny podmínky spasení pro každého syna a dceru Adamovu. ... AG 134.3

Tento zákon deseti přikázání je zákonem největší lásky, jaká mohla být prokázána člověku, je hlasem Božím z nebe mluveným k duši v zaslíbení: „To čiň a nepřijdeš pod nadvládu a kontrolu satana.“ V tomto zákonu není nic zakazujícího, i když se to může takto zdát. To ČIŇ a budeš Žít! – 1BC 1105 AG 134.4

Podmínka věčného života je dnes právě taková, jaká byla vždy – zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů – dokonalá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vši bídou a žalem nesmrtelným. – SC 62 AG 134.5

Kristus nesnížil požadavek zákona. Jednoznačně prohlásil, že podmínkou věčného života je poslušnost zákona. Táž podmínka platila pro Adama před pádem do hříchu. ... Požadavek smlouvy milosti je právě tak velký jako požadavek představený v ráji – respektovat svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon. – COL 391 AG 134.6

Starý zákon klade stejné požadavky na povahu člověka jako Nový zákon. Dosažení těchto požadavků se nevymyká našim možnostem. V každém Božím přikázání nebo nařízení je současně skryto určité zaslíbení. Bůh učinil opatření, abychom se Mu mohli podobat. Vykoná toto dílo v životě každého člověka, který se proti tomu nestaví svou zvrácenou vůlí a nemaří Jeho milost. – MB 76 AG 134.7

Sliby lidu

„Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu.“ (Ex 19,8) AG 135.1

Jiná smlouva (jiná než Abraháмова smlouva) – která se v Písmu svatém nazývá „starou“ smlouvou – byla učiněna mezi Bohem a národem izraelským na Sinaji a potvrzena pak krví obětního zvířete. Abraháмова smlouva byla potvrzena krví Kristovou a nazývá se „druhou“ nebo „novou“ smlouvou, protože krev, jíž byla zpečetěna, byla prolita po krvi první smlouvy. – PP 371 AG 135.2

Krátce potom, co se Izraelští utábořili u Sinaje, byl Mojžíš vyzván, aby vystoupil na horu a setkal se tam s Bohem. ... Izrael se nyní měl dostat do úzkého a zvláštního vztahu k Nejvyššímu – měl být postaven jako církev a jako národ pod vládu Boží. Poselství, které měl Mojžíš od Boha vyříditi lidu, zněla: *„...Jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý.“ (Ex 19,4-6) AG 135.3*

Mojžíš se navrátil do tábora, dal svolat starší Izraele a opakoval jim božské poselství. Jejich odpověď zněla: *„Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti.“ (Ex 19,8)* Tak vstoupili v svatou úmluvu s Bohem, zavazující se, že Ho přijímají za svého Vládce a stávají se v zvláštním smyslu poddanými Jeho moci. – PP 303 AG 135.4

V době své poroby pozbyl národ izraelský do značné míry známost o Bohu a o zásadách Abrahámovy smlouvy. ... Život mezi modloslužebníky a uprostřed zkaženosti způsobil, že správně nechápali svatost Boží a svou vlastní hříšnost, svou naprostou neschopnost podřídit se zákonu Božímu a svou potřebu Spasitele. ... Bůh je přivedl k Sinaji, kde jim zjevil svou slávu, dal jim svůj zákon a přislíbil jim velká požehnání za podmínky, že ho budou poslušni. ... Lidé si neuvědomovali... že bez Krista nedokáží zachovávat zákon Boží... Cítili, že mohou opět nabýt víry, a prohlašovali: *„Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme.“ (Ex 24,7) – PP 371-372 AG 135.5*

Lepší zaslíbení

„Čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.“ (Žd 8,6)

AG 136.1

Izraelští byli zvlášť upozorněni na to, aby neztratili ze zřetele přikázání Boží, neboť jen v poslušnosti těchto přikázání najdou sílu a požehnání. – PK 294 AG 136.2

Byli svědky toho, když Bůh ve svém strašném majestátu vyhlásil svůj zákon; třásl se při tom strachy pod horou Sinaj. A přesto za několik týdnů pošlapali svou smlouvu s Bohem a klaněli se rytině. Nemohli se kojit nadějí, že smlouva, kterou porušili, jim zajistí přízeň Boží. Uvědomili si svou hříšnost a potřebu odpuštění a pocítili potřebu Spasitele, kterého předvídá smlouva Abraháмова a kterého naznačují krvavé oběti. Víra a láska je nyní pudila k Bohu jako k vysvoboditeli ze jha hříchu. Nyní mohli ocenit požehnání nové smlouvy. AG 136.3

Podmínky „staré smlouvy“ zněly: Poslouchej a žij. *„Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich“* (Ez 20,11; Lv 18,5), avšak *„zlořečený, kdož by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich“* (Dt 27,26). „Nová smlouva“ poskytovala „lepší zaslíbení“ – slib odpuštění hříchů a milosti Boží, která pozvedne člověka a přivede ho v soulad se zásadami zákona Božího. – PP 372 AG 136.4

Požehnání nové smlouvy jsou založena čistě na milosrdenství ochotném odpustit nespravedlnost a hříchy. ... Všichni, kteří pokoří svá srdce, vyznávající své hříchy, naleznou milosrdenství, milost a jistotu. Má snad Bůh tím, že prokázal hříšníkovi milosrdenství, přestat být spravedlivým? Zneuctil snad svůj svatý zákon a přejde od nynějška k jeho přestupování? Bůh je věrný a pravý. On se nemění. Podmínky spasení jsou stále stejné. Život – věčný život, je pro všechny, kteří jsou poslušní Božího zákona. ... AG 136.5

Podmínky, za kterých může být získán věčný život, jsou v nové smlouvě stejné jako ve staré, a to – dokonalá poslušnost. ... V nové a lepší smlouvě Kristus naplnil zákon za přestupníky zákona, jestliže Ho přijmou vírou jako osobního Spasitele. ... V lepší smlouvě jsme očištěni od hříchu krví Kristovou. – 7BC 931 AG 136.6

Vepsán do srdce

„Po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej... Milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nevzpomenu více.“ (Jr 31,33-34) AG 137.1

Týž zákon, který byl vryt do kamenných desek, zapsal Duch svatý do našich srdcí. Místo abychom stavěli na své vlastní spravedlnosti, přijímáme spravedlnost Kristovu. Jeho krev usmíruje naše hříchy. Za nás je přijímána Jeho poslušnost. A srdce osvěžené Duchem svatým ponese „ovoce Ducha“. Milostí Kristovou budeme žít v poslušnosti zákona Božího, vepsaného do našich srdcí. S duchem Kristovým budeme kráčet, jak kráčel On. – PP 372 AG 137.2

Jsou dva omyly, před kterými se musejí dítky Boží – především ty, jež právě začaly věřit v milost Boží – zvláště ochránit. Prvním... je víra člověka ve vlastní síly a ve vlastní skutky; víra, že jimi se člověk může uvést do souladu s Bohem. Kdo se pokouší dodržovat zákon a stát se svatým vlastními skutky, pokouší se o nemožné... AG 137.3

Druhý neméně nebezpečný omyl, je víra, že Kristus osvobodil člověka od zachování zákona Božího, že jen vírou se stáváme účastníky milosti Kristovy a že naše skutky nemají s naším vykoupením nic společného. ... A je-li zákon vepsán do srdce, nebude utvářet život? ... Je to víra a jen víra, která nás místo osvobození od poslušnosti činí účastníky milosti Kristovy, která nám umožní být poslušnými. ... AG 137.4

Kde je nejen víra ve slovo Boží, ale i podřízení své vůle Bohu, kde je Bohu poddáno srdce, kde jsou k Němu upřeny city, tam je pravá víra – víra, která působí láskou a očišťuje duši. Skrze takovou víru se obnovuje srdce k obrazu Božímu. A srdce, které v neobrozeném stavu není poddáno zákonu Božímu, a ani vpravdě nemůže, se nyní raduje z jeho svatých přikázání a volá spolu s žalostou: *„Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.“* (Ž 119,97) A spravedlnost zákona se naplňuje v nás, *„kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha“* (Ř 8,1). – SC 59-64 AG 137.5

Dar pokání

„Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.“ (Sk 5,31) AG 138.1

Pokání je jedním z prvních plodů spásné milosti. Náš velký Učitel, ve svých lekcích k bloudícímu, padlému člověku, představuje životodárnou moc své milosti, ukazující, že skrze tuto milost mohou muži a ženy žít novým životem svatosti a čistoty. Ten, kdo žije takovým životem, koná zásady nebeského království. Učte, že Bůh vede ostatní po přímých stezkách. On nepovede kulhavé po nejistých cestách. Působením Ducha svatého ve svém životě prokáže, že je účastníkem božské přirozenosti. Každá duše takto vedena Duchem Kristovým přijímá tak hojné zásoby bohaté milosti, že když nevěřící svět spatří její dobré skutky, uzná, že je vedena a podpírána božskou mocí a bude puzen oslavovat Boha (1 Pt 2,12). ... AG 138.2

Čtěte a studujte 34. kapitolu knihy Ezechiele. V ní je nám uděleno to nejvzácnější povzbuzení. *„Vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež,“* praví Hospodin. ... *„A učiním s nimi smlouvu pokoje...“* (Ez 34,22.25) AG 138.3

Nejpozoruhodnějším rysem této smlouvy pokoje je nesmírné bohatství odpouštějícího milosrdenství projeveného hříšníku, jestliže činí pokání a odvrací se od svého hříchu. Duch svatý líčí evangelium jako záchranu skrze něžné milosrdenství našeho Boha. *„Milostiv budu nepravostem jejich,“* říká Pán těm, kteří činí pokání, *„a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nevzpomenou více.“* (Žd 8,12) Odvrací se snad Bůh od spravedlnosti, když prokazuje hříšníkovu milosrdenství? Ne! Bůh nemůže zneuctít svůj zákon tím, že by strpěl, aby byl beztrestně přestupován. Podle nové smlouvy je dokonalá poslušnost podmínkou života. Jestliže hříšník činí pokání a vyznává své hříchy, dojde odpuštění. Kristovou obětí přinesenou za něho je mu zajištěno odpuštění. Kristus uspokojil požadavky zákona za každého pokání činícího, věřícího hříšníka... AG 138.4

Smíření, které Kristus vykonal za nás, plně a hojně uspokojilo Otce. Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit ty, kteří věří. – Manuscript 28, 1905; 6BC 1071 AG 138.5

Dar odpuštění

„Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich.“ (Neh 9,17) AG 139.1

Spravedlnost vyžaduje, aby hřích byl nejenom odpuštěn, ale musí být vykonán trest smrti. Bůh, v daru svého jednorozeného Syna vyhověl oběma těmto požadavkům. Umíraje na místě člověka, Kristus vytrpěl trest a přinesl odpuštění. – 1SM 340 AG 139.2

Bůh požaduje, abychom vyznávali své hříchy a pokořili před Ním svá srdce; ale současně k Němu máme mít důvěru jako k něžnému Otci, který neopouští ty, kteří Mu důvěřují. ... Bůh se nás pro naše hříchy nevzdává. Můžeme se dopouštět chyb a zarmucovat Jeho Ducha; ale projevíme-li lítost a přijdeme k Němu se zkroušeným srdcem, neodvrátí se od nás. Překážky musí být odstraněny. Byly pěstovány špatné vlastnosti, pýcha, samolibost, netrpělivost a reptání. Ty nás všechny oddělovaly od Boha. Hříchy musí být vyznány, musí dojít k hlubšímu působení milosti v srdci. ... AG 139.3

Musíme se učit v Kristově škole. Nic jiného než Jeho spravedlnost nám nemůže dát právo na požehnání podle smlouvy milosti. ... Vzhlížíme k sobě, jako bychom měli moc sami se spasit, ale Ježíš za nás zemřel proto, že jsme bezmocní to udělat. V Ném je naše naděje, naše ospravedlnění, naše spravedlnost. ... AG 139.4

Ježíš je náš jediný Spasitel; a ačkoliv milióny těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítají Jeho nabízenou milost, ani jeden, kdo věří v Jeho zásluhy, nebude ponechán, aby zahynul. ... AG 139.5

Vidíte přece, že jste hříšní a ztraceni a z těchto důvodů potřebujete Spasitele. Máte-li vyznat hříchy, neztrácejte čas. Každý okamžik je drahocenný. *„Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1 J 1,9)* Ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, budou naplněni, protože Ježíš to zaslíbil. Drahý Spasitel! Jeho náruč je otevřena k našemu přijetí a Jeho velké milující srdce čeká, aby nám mohlo udělit požehnání. – 1SM 350-353 AG 139.6

Přijati vírou

„Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.“ (Ga 3,26) AG 140.1

Mluvit o náboženství lhostejně, modlit se bez touhy duše a bez živé víry, nemá ceny. Formální víra v Krista, která Krista přijímá jako Spasitele světa, nemůže přinést duši uzdravení. Víra, která vede ke spáse, nespočívá v pouhém rozumovém souhlase s pravdou. Tomu, kdo čeká, až se dozví všechno, dříve než uvěří, se nemůže dostat požehnání od Boha. Nestačí věřit o Kristu; musíme věřit v Něho. Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje Jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, již ti, kdož přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená růst síly, naprostou důvěru, jíž se duše stává vítězí silou. – DA 347 AG 140.2

Pravá víra je ta, která přijímá Krista za osobního Spasitele. Bůh dal svého jednorozného Syna, abych já, když v Něho uvěřím, *„nezahynul, ale měl věčný život“* (J 3,16). Přistupuji-li ke Kristu, mám podle Jeho slov věřit, že se mi dostává Jeho spásné milosti. Život, který nyní žiji, mám žít *„ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne“* (Ga 2,20). – MH 62 AG 140.3

Apoštol Pavel mluví jasně o vztahu mezi vírou a zákonem podle nové smlouvy. Práví: *„Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.“ „Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.“ „Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo“* – nemohl soudit člověka, protože člověk ve své hříšné přirozenosti nemohl zákon zachovávat – *„Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha.“* (Ř 5,1; 3,31; 8,3-4). – PP 373 AG 140.4

Boží zákon je jejím měřítkem

„Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží.“ (Kaz 12,13) AG 141.1

Ještě dříve než byly položeny základy země, byla učiněna smlouva pro všechny, kteří budou poslušni, pro všechny, kteří se skrze poskytnutou hojnou milost stanou svatými ve své povaze a bez viny před Bohem si přivlastní tuto milost, budou dětmi Božími. Tato smlouva uzavřena od věčnosti, byla dána Abrahámovi devatenáct století před příchodem Krista. S jakým zájmem a s jakou horlivostí Kristus v lidské podobě zkoumal lidskou rasu, aby viděl, zda mají užitek z poskytnutého jim opatření. – FE 403 AG 141.2

Ve svém učení Kristus ukázal, jak dalekosáhlé jsou základní požadavky zákona vyhlášeného na Sinaji. Přinesl živé uplatnění tohoto zákona, jehož zásady zůstávají navěky vysokým měřítkem spravedlnosti, měřítkem, podle něhož budou všichni souzeni v onom velkém dni, kdy soud zasedne a knihy budou otevřeny. On přišel, aby naplnil veškerou spravedlnost a jako hlava lidstva ukázal člověku, že může v povinnostech vykonat totéž dílo, vyhovět každému jednotlivému předpisu požadavků Božích. Jeho poskytnutou milostí ani jeden člověk nemusí minout nebe. Dokonalost charakteru je dosažitelná pro každého, kdo o ni usiluje. To je pravým základem nové smlouvy evangelia. Zákon Boží je strom, evangelium vonící květy a ovoce, které na něm roste. – 1SM 211-212 AG 141.3

Boží zákon je vyjádřením Božího charakteru. Ztělesňuje zásady Jeho království. Kdo odmítá přijmout tyto zásady, připravuje se sám o Boží požehnání. AG 141.4

Velkolepé možnosti, které se otevíraly před Izraelem, se mohly uskutečnit jen pod podmínkou poslušnosti Božích přikázání. Také my můžeme jen poslušností získat ušlechtilou povahu a plné požehnání – požehnání ducha, duše a těla, požehnání pro dům a pole, požehnání pro tento život i pro život věčný. – COL 305 AG 141.5

Nesnižujme korouhev, ale držme ji vztyčenou, s pohledem upřeným na Toho, který je Původcem a Dokonavatelem naší víry. – SD 215 AG 141.6

Slib poslušnosti

„Vzav také knihu smlouvy, četl v uších lidu. Kteříž řekli: Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme.“ (Ex 24,7) AG 142.1

Smlouva, kterou Bůh uzavřel se svým lidem na Sinaji, je naším útočištěm a ochranou... Tato smlouva má dnes zrovna tak velký význam, jako když ji Hospodin uzavřel se starověkým Izraelem.

... AG 142.2

Toto je slib, který má Boží lid učinit v těchto posledních dnech. Jejich přijetí Bohem závisí na věrném plnění podmínek jejich smlouvy s Ním. Bůh zahrne do své smlouvy všechny, kteří Mu budou poslušni. Všem, kteří činí spravedlnost a soud a zdržují svou ruku od konání zla, je dáno zaslíbení: *„Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno.“ (Iz 56,5) – 1BC 1103 AG 142.3*

Otec vložil svou lásku na svůj vyvolený lid, který žije mezi ostatními lidmi. To je ten lid, který Kristus vykoupil za cenu své vlastní krve; a protože oni odpověděli na Kristovo přitahování, skrze Boží svrchované milosrdenství, jsou vyvolenými pro spasení jako Jeho poslušné děti. Na nich se projevila hojná Boží milost, láska, jakou si je zamiloval. Každý, kdo se pokoří jako malé dítě, kdo s dětskou prostotou přijme a bude poslušný Božímu slovu, bude mezi Božími vyvolenými. – 6BC 1114 AG 142.4

Aby se Boží milost mohla stát našim vlastnictvím, musíme vykonat naši část. Hospodin nehodlá za nás konat ani chtění, ani činění. Jeho milost je nám dána proto, aby působila v nás chtění i činění, ale nikdy nebude náhradou za naše úsilí. – 4BC 1167 AG 142.5

Nechť lidský nástroj porovnává svůj život s životem Kristovým. ... Nechť napodobuje vzor Toho, který zjevil svým životem zákon Hospodinův, a který řekl: *„Já přikázání Otce svého zachoval jsem.“ (J 15,10)* Ti, kdo následují Krista, se budou neustále dívat na dokonalý zákon svobody a skrze milost danou jim Kristem, vytvoří povahu podle božských požadavků. – SD 137 AG 142.6

Role křtu

„Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.“ (Ř 6,4) AG 143.1

Kristus učinil křest vstupní bránou do svého duchovního království. Učinil to jasnou podmínkou, které musí vyhovět všichni, kdož chtějí být uznáni jako poddaní moci Otce, Syna i Ducha svatého. Ti, kteří přijali obřad křtu, tímto učinili veřejné vyznání, že se zřekli světa a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. ... AG 143.2

Kristus prikazuje těm, kteří přijali tento obřad, aby si pamatovali, že jsou zavázáni slavnostní smlouvou žít pro Pána. Mají používat pro Něho všechny jim svěřené schopnosti, a nikdy neztratit ze zřetele skutečnost, že nesou Boží pečeť poslušnosti – sobotu čtvrtého přikázání a že jsou poddanými Kristova království, účastníky božské přirozenosti. Mají odevzdat všechno, co mají a čím jsou, Bohu, používající veškeré své dary k Boží slávě. AG 143.3

Ti, kteří byli pokřtěni v trojitěm jménu Otce, Syna i Ducha svatého hned při vstupu do jejich křesťanského života veřejně prohlašují, že přijali pozvání: *„Vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“* (2 K 6,17-18) *„Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.“* (2 K 7,1) ... AG 143.4

Nechť ti, kteří obdrželi Boží pečeť skrze křest, věnují pozornost těmto slovům, pamatujíce, že na ně Pán umístil svůj podpis, prohlašující je za své syny a dcery. Otec, Syn a Duch svatý, nekonečné a vševědouce mocnosti, přijmou ty, kteří opravdu vstoupili do smluvního vztahu s Bohem. Oni jsou přítomni při každém křtu, aby přijali kandidáty, kteří se vzdali světa a přijali Krista do chrámu své duše. Tito kandidáti vstoupili do Boží rodiny a jejich jména jsou zapsána do knihy života Beránka. – 6BC 1075 AG 143.5

Není náhradou za zákon

„Což pak? Hřešiti budeme, když nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Nikoli.“ (Ř 6,15) AG 144.1

Je to satanova sofistika, že Kristova smrt přinesla milost, která má nahradit zákon. Ježíšova smrt nezměnila, nezrušila a ani v nejmenším nesnížila zákon deseti přikázání. Tato drahá milost, poskytovaná lidem skrze Spasitelovu krev, upevňuje zákon Boží. Od pádu člověka jsou Boží mravní vláda a Jeho milost neoddělitelné. Jdou ruku v ruce se všemi Božími ustanoveními. – FL 89

AG 144.2

Evangelium Nového zákona nesnižuje měřítko Starého zákona, tak aby vyhovělo hříšníkovi a aby mohl být zachráněn ve svých hříších. Bůh požaduje od všech svých poddaných poslušnost – úplnou poslušnost vůči všem svým přikázáním. – 6BC 1072 *AG 144.3*

Ježíš byl ve všem pokoušen podobně jako my (Žd 4,15), aby mohl poznat, jak má pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Jeho život je naším příkladem. Svou dobrovolnou poslušností dokázal, že člověk může zachovávat zákon Boží a že přestoupení zákona, jeho neposlušnost, jej přivede do otroctví. ... *AG 144.4*

Člověk, který vymazal obraz Boží ze své duše zkažeností, nemůže, pouhým lidským úsilím učinit rozhodnou změnu sám v sobě. Musí přijmout opatření evangelia; musí být usmířen s Bohem skrze poslušnost Jeho zákona a vírou v Ježíše Krista. Jeho život musí být od této chvíle ovládán novou zásadou. ... Musí se postavit před zrcadlo, Boží zákon, uvidět nedostatky ve svém mravním charakteru, odstranit své hříchy a vyprat roucho svého charakteru v krvi Beránkově. ... *AG 144.5*

Vliv naděje evangelia nepovede hříšníka k tomu, aby pohlížel na spasení v Kristu jako na věc bezplatné milosti, zatímco stále žije v přestupování zákona Božího. Když světlo pravdy osvítlí jeho mysl a on plně pochopí Boží požadavky a uvědomí si velikost svého přestoupení, napraví své cesty, stane se oddaným vůči Bohu skrze sílu získanou od jeho Spasitele a povede nový a čistší život. – 4T 294-295 *AG 144.6*

Dílem evangelia není oslabit požadavky Božího svatého zákona, ale přivést lidi tam, kde mohou zachovávat jeho požadavky. – 6BC 1073 *AG 144.7*

Zahrnuje v sobě lásku k Bohu i k člověku

„I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své... A... milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mt 22,37-39) AG 145.1

Veškeré dílo milosti je ustavičnou službou lásky, sebeodříkavého a sebeobětavého úsilí. V každé hodině Kristova pobytu na zemi z Něho prýštila láska Boží v nezadržitelných proudech. Všichni, kdož jsou prodchnuti Duchem Kristovým, budou milovat tak, jak miloval On. Veškeré jejich jednání s druhými bude pronikat táž zásada, jíž byl prodchnut Kristus. AG 145.2

Tato láska je důkazem jejich uřednictví. ... Jsou-li lidé navzájem spojeni ne násilím nebo sobeckými zájmy, ale láskou, dokazují tím, že na ně působí vliv, který je nad veškerým lidským vlivem. Tato jednota, všude kde se vyskytne, je důkazem, že se v lidech obnovuje obraz Boží a že se uplatňuje nová zásada života. Je důkazem, že v božské přirozenosti je moc, která dovede odolávat nadpřirozeným mocnostem zla a že milost Boží si dovede podmanit sobectví, jež je přirozenému srdci vrozeno. – DA 677-678 AG 145.3

Rozplyne-li se vlastní já v Kristu, vytryskne láska samovolně. Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra naplní naše nitro a srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy. AG 145.4

Srdce, ve kterém přebývá Kristus, nemůže zůstat bez lásky. Jestliže milujeme Boha, protože On prve miloval nás (1 J 4,19), budeme milovat také všechny, za které On zemřel. Nemůžeme mít společenství s Bohem, aniž bychom ho neměli současně s lidmi. V Ježíši Kristu, který sedí na trůnu, se pojí božství s lidstvím. Jsme-li spojeni s Kristem, jsme spojeni také s bližními poutem nesobecké lásky. V našem životě se pak projeví Kristovo milosrdenství a soucit. ... Budeme sloužit potřebným a trpícím právě tak samozřejmě a ze srdce, jako sloužil Kristus. – COL 384-385 AG 145.5

Boží zákon vyžaduje, aby člověk miloval Boha nade všechno a bližního svého jako sebe samého. Když skrze milost našeho Pána Ježíše Krista toto bude dokonale prožíváno, budeme doplněni v Kristu. – 5BC 1097 AG 145.6

Zahrnuje v sobě budování charakteru

„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1 Pt 2,9) AG 146.1

Poslušnost přikázáním Božím v člověku rozvíjí překrásný charakter, který je v souladu se vším, co je čisté, svaté a neposkvrněné. V životě takového člověka se zračí poselství Kristova evangelia, přijaté milosrdenství Kristovo a Jeho zhojení od moci hříchu, tak že člověk vstupuje do pravého spojení s Bohem. Jeho život, očištěný od marnivosti a sobectví, je naplněn Boží láskou. Jeho každodenní poslušnost zákona Božího mu udělí charakter, který mu zajistí věčný život v království Božím. – SD 42 AG 146.2

Kristus nám však nedal žádné ujištění, že dosažení dokonalosti charakteru je snadnou věcí. Vznešenou a ušlechtilou povahu nikdo nezdědil. Nezískáme ji náhodou. Šlechtnou povahu získáváme osobním úsilím, skrze zásluhy Kristovy milosti. Bůh dává nadání a rozumové schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit proti zděděným sklonům ke zlu. Musíme být přísní sami na sebe a nesmíme nechat ani jediný povahový rys bez povšimnutí. – COL 331 AG 146.3

Pravda není pravdou pro toho, kdo nezjevuje svým vznešeným duchovním charakterem tu moc, jež převyšuje vše, co může dát svět a vliv odpovídající svým posvěceným, zvláštním charakterem samotné pravdě. Ten, kdo je posvěcen pravdou, bude působit zachraňujícím, životodárným vlivem na všechny, s nimiž přijde do styku. To je biblické náboženství. – TM 378 AG 146.4

Potřebujeme stále nové zjevení Krista jako každodenní zkušenost, která je v souladu s Jeho učením. Můžeme dosáhnout vysokých a svatých cílů. Neustálý pokrok v poznání a ctnostech je Boží úmysl s námi. Jeho zákon je ozvěnou jeho vlastního hlasu, který všechny zve: „Vystupte výš. Buďte svatí, ještě svatější.“ Každý den můžeme učinit pokrok v dokonalosti křesťanského charakteru. – MH 503 AG 146.5

Požaduje čistotu

„Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.“ (1 Te 4,7) AG 147.1

Život je Boží dar. Naše tělo nám bylo svěřeno k tomu, abychom je použili v Boží službě a Pán chce, abychom se o ně starali a cenili si ho. Vlastníme tělesné i duševní schopnosti. Naše podněty a vášně mají své sídlo v našem těle, a proto nesmíme dělat nic, co by poskvřnilo tento svěřený nám majetek. Naše tělo musí být udržováno v co nejlepším tělesném stavu a pod nejlepšími duchovními vlivy, abychom mohli co nejlépe využít naše schopnosti. (Čtěte 1 K 6,13). – CH 41 AG 147.2

Naše tělo patří Bohu. On zaplatil cenu vykoupení za tělo i za duši. ... Bůh je velký správce lidského organismu. V péči o naše tělo musíme spolupracovat s Ním. Láska k Bohu je podstatná pro život a zdraví. Abychom mohli mít dokonalé zdraví, naše srdce musí být naplněno nadějí, láskou a radostí. AG 147.3

Nízké vášně musí být přísně střeženy. Jestliže se vášním dovolí, aby jim byla popuštěna uzda, schopnosti vnímání se naruší, strašně naruší. Když se dá volný průchod vášním, krev, místo aby proudila do všech částí těla, čímž by ulehčila práci srdci a očistila mysl, je odváděna v nepřiměřeném množství k vnitřním orgánům. Následkem toho přichází nemoc. Člověk nemůže být zdravý, dokud zlo není postihnuto a odstraněno. AG 147.4

„Ten pak, jenž se připojuje Pánu“ – je spojen s Kristem smlouvou milosti – „jeden duch jest s ním. Utíkejte smilstva.“ (1 K 6,17-18) Ani na chvíli nepřestaňte uvažovat. Satan by se radoval, kdyby vás viděl poražené pokušením. Nepřestaňte vyjednávat s vaším slabým svědomím. Odvráťte se od prvního kroku k přestoupení. AG 147.5

Kéž by Josefův příklad následovali všichni, kteří tvrdí, že jsou moudří, kteří cítí, že jsou ve své vlastní síle schopni plnit povinnosti života. Moudrý člověk nebude řízen a ovládán svými choutkami a vášněmi, ale bude je ovládat a řídit. Přiblíží se k Bohu a bude se snažit připravit mysl i tělo k správnému splnění povinností života. ... Satan je zhoubce; Kristus obnovitel. – CH 586-588 AG 147.6

Povzbuzovat k podobnosti Kristu

„Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi.“ (1 J 2,6) AG 148.1

Evangelium má být hlásáno ne jako neživé učení, nýbrž jako živá síla, která mění život. Bůh chce, aby ti, kdož přijímají Jeho milost, dosvědčili Jeho moc. ... Bůh chce, aby Jeho služebníci byli důkazem toho, že skrze Jeho milost mohou lidé nabýt Kristovy povahy a smějí se radovat z jistoty, že se těší Jeho velké lásce. Chce, abychom podávali svědectví o tom, že nemůže být spokojen, dokud se lidstvo nenapraví a nebude znovu uvedeno do svých svatých práv jako Jeho synové a dcery. – DA 826 AG 148.2

Boží lid se má vyznačovat tím, že Bohu slouží plně, celým srdcem, ne pro vlastní slávu, a stále pamatuje, že se dobrovolnou smlouvou slavnostně zavázal sloužit jen a jedině Pánu. – 9T 17 AG 148.3

Bůh požaduje od svých dětí dokonalost. Zákon představuje Boží charakter a je měřítkem lidských povah. Bůh seznamuje všechny s tímto věčným měřítkem, aby se nikdo nemýlil, jaký druh lidí chce mít ve svém království. Pozemský život Ježíše Krista dokonale zpříkladnil Boží zákon. Když se Kristovi následovníci budou povahou podobat Pánu Ježíši, budou také zachovávat Boží přikázání. Pán je začleněn do nebeské rodiny. Přijali Krista, oblékli skvostné roucho Kristovy spravedlnosti, aby se mohli zúčastnit královské slavnosti. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš očistil svou krví. – COL 315 AG 148.4

Všechno musí být posuzováno ve světle Kristova příkladu. On je pravda. On je to pravé světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět (J 1,9). Naslouchejte Jeho slovům, následujte Jeho příklad v sebezapření a v sebeobětování a vzhlížejte k zásluhám Kristovým pro slávu charakteru, který On vlastní, a který chce propůjčit i vám. Ti, kteří následují Krista, nežijí proto, aby se líbili sobě. Lidské vzory jsou jako slabá třtina. Hospodinovou korouhví je dokonalost charakteru. – TM 419-420 AG 148.5

Z celého srdce

„Dnes Hospodin Bůh tvůj prikazuje tobě, abys ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejž tedy a čiň je z celého srdce svého a ze vši duše své.“ (Dt 26,16) AG 149.1

V Boží smlouvě s Jeho lidem ve starodávných dobách byly dány přesné pokyny pro věrné rozpoznání milostivých a podivuhodných skutků, které Hospodin pro ně vykonal. Bůh vysvobodil svůj lid izraelský z egyptského otroctví. Přivedl je do jejich vlastní země a dal jim hojné dědictví a bezpečné příbytky. A požadoval od nich, aby uznali Jeho podivuhodné skutky. První plody země měly být zasvěceny Bohu a odevzdány Jemu zpět jako oběť vděčnosti, jako projev uznání Jeho dobroty vůči nim. ... AG 149.2

Tyto pokyny, které Hospodin udělil svému lidu vyjadřují principy zákona Božího království a jsou učiněné zvláštními tak, aby myšlení lidí nebylo ponecháno v nevědomosti a nejistotě. Tato písmata představují nikdy nekončící povinnost všech, jimž Bůh požehnal životem a zdravím a přednostmi v časných i duchovních věcech. Poselství se nemá stát oslabeným v důsledku věku. Boží požadavky jsou stejně tak závazné nyní, stejně tak nové ve svém významu, jako jsou Boží dary stále nové a nepřestávající. AG 149.3

Aby někdo nezapomenul na tyto důležité pokyny, Kristus je sám opakoval svým vlastním hlasem. On vyzývá své následovníky k posvěcenému životu a sebezapření. Říká: *„Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.“* (Mt 16,24) Mínil tím to, co říká. Pouze sebezapřením a sebeobětováním můžeme dokázat, že jsme pravými Kristovými učedníky. AG 149.4

Kristus považoval za podstatné připomenout svému lidu, že poslušnost Božích přikázání je pro jejich nynější i budoucí dobro. Poslušnost přináší požehnání, neposlušnost prokletí. Ba co víc, když Pán prokáže zvláštním způsobem přízeň svému lidu, vyzve jej, aby veřejně uznal Jeho dobrotu. Tímto způsobem bude Jeho jméno oslaveno, protože takové uznání je svědectvím, že Jeho slova jsou věrná a pravá. *„I veseliti se budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj.“* (Dt 26,11) – Manuscript 67, 1907 AG 149.5

Oboustranná dohoda

„Dnes i ty připověděl se k Hospodinu, že jej budeš mít za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostříhati ustanovení jeho, a přikázání i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho. Hospodin také připověděl se k tobě dnes, že tě bude mít za lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázání jeho.“ (Dt 26,17-18) AG 150.1

Jestliže chceme splnit podmínky naší smlouvy s Bohem, nesmí z naší strany dojít k žádnému odepření služby nebo k zadržení našich prostředků. ... Cílem všech Božích přikázání je zjevit člověku jeho povinnosti nejen vůči Bohu, ale i ke svým bližním. V této pokročilé době světových dějin nemůžeme kvůli sobectví našich srdcí zpochybňovat nebo diskutovat o Božím právu, zda můžeme zachovat tyto požadavky, neboť oklameme sami sebe a oloupíme naše duše o nejbohatší požehnání Boží milosti. Srdce, mysl i duše musí splynout s Boží vůlí. Pak smlouva vytvořená z příkazů Nekonečné Moudrosti a uzavřená mocí a autoritou Krále králů a Pána pánů bude naší radostí. ... Stačí, že On řekl, že poslušnost Jeho ustanovením a zákonům je životem a zdarem Jeho lidu. AG 150.2

Požehnání Boží smlouvy jsou oboustranná. ... Bůh přijímá ty, kteří budou působit pro slávu Jeho jména a vzdají Jeho jménu chválu v odpadlickém a modlářském světě. On bude vyvýšen lidem zachovávajícím Jeho přikázání, aby jej mohl „*vyvýšit nade všechny národy, kteréž učinil, aby byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně*“ (Dt 26,19). AG 150.3

Naším křestním slibem jsme prohlásili a slavnostně uznali, že Hospodin Bůh je naším Pánem. Ve skutečnosti jsme učinili slavnostní přísahu ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, že od nynějška bude náš život spojen s životem těchto tří velkých Mocností a že život, který nyní budeme žít v těle, budeme žít ve věrné poslušnosti Božího svatého zákona. Prohlásili jsme, že jsme zemřeli a že náš život je skryt s Kristem v Bohu, že od nynějška s Ním budeme chodit v novotě života jako muži a ženy, kteří obdrželi zkušenost znovuzrození. Uznali jsme Boží smlouvu s námi a zavázali jsme se, že budeme hledat ty věci, které jsou nahoře, kde Kristus po pravici Boží sedí. Naším vyznáním víry jsme uznali Hospodina jako našeho Boha a prohlásili jsme, že budeme poslušní Jeho přikázáním. – Manuscript 67, 1907 AG 150.4

Požehnání smlouvy

„Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno.“ (L 6,38) AG 151.1

Bůh žehná dílu lidských rukou, aby Mu lidé mohli vrátit Jeho díl. Dává jim sluneční svit a déšť; dává kvést rostlinám; dává zdraví a schopnost získávat prostředky. Všechna požehnání přicházejí z Jeho štědré ruky a On žádá muže a ženy, aby projevovali svou vděčnost a vraceli mu část v desátcích a obětech – jako projev díků, jako dobrovolné oběti a oběti za přestoupení. ... Mají projevovat nezištný zájem o budování díla Božího ve všech částech světa. – PK 707-708 AG 151.2

Ve velkém díle hlásání varovného poselství světu, ti kteří mají pravdu v srdci a jsou touto pravdou posvěceni, budou konat jim určenou úlohu. Budou věrní v placení desátků a obětí. Každý člen církve je vázán slibem vůči Bohu, že se zřekne každého přílišného vydávání prostředků. Nechť potřeba hospodaření v domácím životě nás neučiní neschopnými konat náš díl v upevňování díla již založeného a v pronikání do nových oblastí. ... AG 151.3

Naléhavě žádám své bratry a sestry na celém světě, aby si uvědomili svou odpovědnost, která na nich spočívá, aby věrně přinášeli desátky. ... Mějte vyrovnaný účet se svým Stvořitelem. ... AG 151.4

Ten, který dal svého jednorozeného Syna, aby za vás zemřel, s vámi uzavřel smlouvu. Dává vám své požehnání a na oplátku chce, abyste Mu přinesli své desátky a oběti. ... Bůh vyzývá své lidské spolupracovníky, aby byli věrní v plnění smlouvy, kterou s nimi uzavřel. *„Snete všechny desátky do obilnice,“* praví Pán, *„aby byla potrava v domě mém.“* (Mal 3,10) – CS 74-75 AG 151.5

Jak velký byl Boží dar daný člověku a jak rád to náš Bůh učinil! On ho přinesl se štědrostí, která nikdy nemůže být překonána, aby mohl zachránit vzpurné lidské syny a přivést je k tomu, aby pochopili Jeho záměr a poznali Jeho lásku. Chcete snad svými dary a obětmi ukázat, že nepřikládáte příliš velkou váhu Tomu, který *„dal svého jednorozeného Syna“*? – CS 19 AG 151.6

Potvrzena kristovou krví

„Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde.“ (1 K 11,26) AG 152.1

V ustanovení svátostní služby namísto svátku Beránka, Kristus zanechal své církvi památku své velké oběti, kterou přinesl za člověka. „*To číňte,*“ řekl, „*na mou památku.*“ Byl to bod přechodu mezi dvěma bohoslužebnými systémy a mezi jejich dvěma velkými slavnostmi. Jeden skončil navždy; druhý, který právě ustanovil Kristus, zaujal jeho místo a bude trvat po všechny časy jako připomínka Jeho smrti. ... AG 152.2

V tomto posledním činu Kristus tím, že jedl se svými učedníky chléb a pil víno, se jim novou smlouvou zavázal, že je jejich Vykupitel, v níž bylo napsáno a zapečetěno, že všem, kteří přijmou Krista vírou, budou udělena veškerá požehnání, která může nebe poskytnout v tomto životě i v životě příštím nesmrtelném. Tato smlouva měla být potvrzena Kristovou krví, kterou měl být úřad starodávného přinášení obětí uchováván před očima Jeho vyvoleného lidu. Kristus chtěl, aby tato večeře byla častěji připomínána, aby mohla vyvolat v našich vzpomínkách Jeho oběť tím, že dal svůj život na odpuštění hříchů všech, kteří v Něho uvěří a přijmou Jej. – Ev 273-276 AG 152.3

Při Spasitelově smrti se zdálo jakoby mocnosti temna zvítězily a jásaly nad svým vítězstvím. Ježíš však z propůjčeného Josefova hrobu vyšel jako vítěz. – DA 165 AG 152.4

Ježíš odmítal přijímat pocty od svého lidu, dokud se Mu nedostalo ujištění, že Otec přijal Jeho oběť. Vystoupil do nebeských dvorů a od samého Boha uslyšel ujištění, že Jeho výkupné za hříchy lidstva je dostačující a že skrze Jeho krev mohou všichni lidé získat věčný život. Otec potvrdil smlouvu učiněnou s Kristem, že přijme kajícího a poslušného a bude ho milovat tak, jako miluje svého Syna. Kristus měl dokončit své dílo a splnit svůj slib, že způsobí to, „*že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir*“ (Iz 13,12). – DA 790 AG 152.5

Zpečetěna Kristovým smířením

„V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.“ (Ef 1,7) AG 153.1

Kristus na kříži nejenom vede lidi k pokání vůči Bohu za přestoupení Jeho zákona – protože toho, komu Bůh odpouští, nejdříve činí kajícím – ale Kristus uspokojil spravedlnost; On se sám nabídl jako usmíření. Jeho prolitá krev, Jeho zlámané tělo, uspokojilo požadavky přestoupeného zákona, a takto přemostil propast, kterou způsobil hřích. Trpěl v těle, aby svým zhmožděným a zlámaným tělem mohl přikrýt bezbranného hříšníka. Vítězství získané při Jeho smrti na Golgotě zlo-milo navždy obviňující moc satana před celým vesmírem a umlčelo jeho obvinění, že sebezapření není možné u Boha a proto není podstatné pro lidskou rodinu. – 1SM 341 AG 153.2

Kristus byl bez hříchu, jinak by Jeho život v lidském těle a Jeho smrt na kříži neměly větší hodnotu pro udělení milosti hříšníkovi, než smrt jakéhokoliv jiného člověka. I když vzal na sebe lidství, Jeho život byl spojen s Božstvím. Mohl položit svůj život jako kněz i jako oběť. ... Obětoval sebe Bohu jako neposkvrněnou oběť. AG 153.3

Kristovo smíření navždy zapečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo splněním každé podmínky, na základě které Bůh vložil bezplatné udělení milosti lidské rodině. Každá překážka, která bránila v cestě nejvolnějšímu projevu milosti, milosrdenství, pokoje a lásky pro nejhříšnější Adamovo potomstvo, byla pak zlomena. – 7BC 933 AG 153.4

V nebeských dvorech prosí Kristus za svou církev, prosí za ty, za něž zaplatil výkupné svou krví. Staletí, ba věky nemohou snížit účinnost Jeho usmiřující oběti. Ani život ani smrt, ani výška ani hloubka nemohou nás odloučit od lásky Boží, jež je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se Ho drželi tak pevně, ale proto, že On nás tak pevně drží. Kdyby naše spasení záviselo na našem úsilí, nemohli bychom být spaseni; záleží však na Ném, jenž stojí za všemi svými zaslíbeními. Může se zdát, že se nedržíme dost silně, avšak Jeho láska je láskou staršího bratra; pokud jsme s Ním ve spojení, nikdo nás nemůže vyrvat z Jeho ruky. – AA 552-553 AG 153.5

Kristus – Prostředník

„Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by nesla figúru pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás.“ (Žd 9,24) AG 154.1

Hřích Adama a Evy způsobil strašné odloučení mezi Bohem a člověkem. A Kristus vstupuje mezi padlého člověka a Boha a říká člověku: „Přesto můžeš přijít k Otci; je vymyšlen plán, skrze který může být Bůh usmířen s člověkem a člověk s Bohem; skrze Prostředníka se můžete znovu přiblížit k Bohu.“ A nyní stojí, aby konal za vás prostřednické dílo. On je ten velký Velekněz, který prosí ve váš prospěch; a vy máte přijít a předložit svůj případ Otci skrze Ježíše Krista. Tak můžete najít přístup k Bohu. – 2T 591 AG 154.2

Ježíš Kristus je představen, jak neustále stojí před oltářem, aby v každé chvíli přinášel oběť za hříchy světa. On je služebníkem toho pravého stánku, který Pán vystavěl a ne člověk. Symbolické předobrazy židovského stánku nemají již více žádný význam. Každodenní a výroční symbolické smíření není již více konáno, ale usmiřující oběť skrze prostředníka je nezbytná kvůli neustálému páchání hříchu. Ježíš slouží v Boží přítomnosti, předkládá svou prolitou krev, jak tomu bylo při zabíjení beránka. ... AG 154.3

Náboženské služby, modlitby, chvály, kající vyznání hříchu stoupají od pravých věřících jako kadidlo k nebeské svatyni; ale protože procházejí skrze narušené průduchy lidství, jsou tak poskvrněné, že kdyby nebyly očištěny krví Kristovou, nikdy by neměly u Boha cenu. ... Veškeré kadidlo z pozemských stánků musí být proniknuto očišťujícími kapkami krve Kristovy. On drží před Otcem kadidelnici svých vlastních zásluh, v nichž není žádná poskvrna pozemské zkaženosti. Shromažďuje do této kadidelnice modlitby, chvály a vyznání svého lidu a k nim přikládá svou vlastní neposkvrněnou spravedlnost. Potom, provoněné zásluhami Kristova smíření, přichází kadidlo před Boha zcela a naprosto přijatelné. ... AG 154.4

Ó, kéž by všichni mohli poznat, že všechno, co je z poslušnosti, z pokání, z chvály a z díkuvzdání musí projít žhoucím ohněm Kristovy spravedlnosti. – 6BC 1077-1078 AG 154.5

Krev smlouvy

„Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše. Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své.“ (Žd 13,20-21) AG 155.1

Pro mnohé je to tajemstvím, proč ve Starém zákoně bylo požadováno tolik přinášených obětí, proč tolik krvavých obětí bylo přinášeno na oltář. Avšak velká pravda, která by měla být uchovávána před lidmi a vštípena do mysle a srdce, je tato: *„Bez prolití krve není žádného odpuštění.“* (Žd 9,22) V každé krvavé oběti byl představen *„Beránek Boží, který snímá hřích světa“* (J 1,29). AG 155.2

Kristus sám byl původcem židovského systému bohoslužeb, ve kterém předobrazy a symboly byly stínem duchovních a nebeských věcí. Mnozí zapomněli na pravý význam těchto obětí; a tuto velkou pravdu, že pouze skrze samotného Krista dochází k odpuštění hříchu, ztratili ze zřetele. Množství přinesených obětí, krev býků a kozlů, nemohly shladit hřích. ... AG 155.3

V každé oběti bylo ztělesněno naučení, vštípené v každém obřadu, slavnostně hlásané knězem v jeho svatém úřadu, a hlásané samotným Bohem – že pouze skrze Kristovu krev je odpuštění hříchů. Jak málo my jako lid pocítujeme sílu této velké pravdy! Jak zřídka kdy, skrze živou, činnou víru, vnášíme do našich životů tuto velkou pravdu, že existuje odpuštění stejně tak za nejmenší hřích jako i odpuštění za největší hřích. – 7BC 932-933 AG 155.4

Věřící ve staré době byli zachráněni stejným Spasitelem jako nyní, byl to však zahalený Bůh. Viděli Boží milosrdenství v symbolech. ... Kristova oběť je slavným naplněním celého židovského systému. ... Když Kristus jako bezhříšná oběť sklonil svou hlavu a zemřel, když Všemohoucí neviditelná ruka roztrhla chrámovou oponu na dvě části, byla otevřena nová a živá cesta. Nyní mohou všichni přistoupit k Bohu skrze Kristovy zásluhy. Právě proto byla opona roztržena, aby se lidé mohli přiblížit k Bohu. Nemusí již spoléhat na kněze nebo na ceremoniální oběť. Všem je dána svoboda, aby mohli mít přímý přístup k Bohu skrze osobního Spasitele. – 7BC 932 AG 155.5

Celá naše mysl, celá duše, celé srdce a veškerá naše síla jsou vykoupeny krví Syna Božího. – TM 130 AG 155.6

Smlouva a sobota

„Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost.“ (Ex 31,16-17) AG 156.1

Když Hospodin vysvobodil svůj lid izraelský z Egypta a dal mu svůj zákon, učil jej, že zachováváním soboty mají být odlišeni od modloslužebníků. ... AG 156.2

Tak jako sobota byla znamením, které odlišovalo Izrael, když vyšel z Egypta, aby vstoupil do pozemského Kanaánu, tak je znamením, které odlišuje Boží lid dnes, který vychází ze světa, aby vstoupil do nebeského odpočinku. Sobota je znamením spojení, jaké existuje mezi Bohem a Jeho lidem, znamením, že tento lid ctí Jeho zákon. Ona odlišuje Jeho věrné poddané od přestupníků. ... Sobota byla dána světu jako znamení, že Bůh je Stvořitel a také jako znamení Toho, který je Posvětitel. Síla, která stvořila všechny věci, je táž síla, která proměňuje v duši obraz Boží. Těm, kdo zachovávají sobotní den, je tento den znamením posvěcení. Právě posvěcení je soulad s Bohem, jednota s Ním v povaze. Dosáhne se jí poslušností těch zásad, které jsou výrazem Jeho charakteru. A sobota je znamením poslušnosti. Ten, kdo ze srdce zachovává čtvrté přikázání, bude poslouchat celý zákon. Je posvěcen skrze poslušnost. AG 156.3

Stejně jako Izraeli i nám je sobota dána „jako věčná smlouva“ (Ex 31,16). Pro všechny, kteří ctí Boží svatý den, je sobota znamením, že Bůh je uznává za svůj vyvolený lid. Sobota je zárukou toho, že Bůh svou smlouvu s nimi dodrží. Každá duše, která přijímá znamení Boží vlády, s Ním uzavírá božskou, věčnou smlouvu. Připoutává se zlatým řetězem poslušnosti, jehož každý článek je zaslíbením. AG 156.4

Ze všech deseti přikázání pouze čtvrté obsahuje pečeť velkého Zákonodárce, Stvořitele nebe a země. Ti, kteří se podřizují tomuto přikázání, přijímají Boží jméno a od této chvíle jim patří všechna s tím spojená požehnání. – 6T 349-350 AG 156.5

Sobota nepozbyla nic ze své důležitosti. Je stále znamením mezi Bohem a Jeho lidem a zůstane jím navždy. – 9T 18 AG 156.6

Boží věčná záruka

„Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení.“ (Ž 105,8)

AG 157.1

Bůh stojí za každým svým zaslíbením, které dal. S Bibli ve svých rukou řekněte: „Učinil jsem, jak jsi řekl. Předkládám Tvé zaslíbení: *„Proste a dánoť bude vám; hledejte a naleznete; tlucte a bude vám otevřeno.“* (Mt 7,7)“ ... AG 157.2

Duha kolem trůnu je ujištěním, že Bůh je pravdivý; že u Něho není proměny ani stínu odvrácení se. Zhřešili jsme proti Němu a nezasluhujeme si Jeho přízeň; a přece On sám vložil v naše ústa nejznamenitější prosbu: *„Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy své, rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi.“* (Jr 14,21) On sám se zaručil, že vyslyší naše volání, když přijdeme k Němu s vyznáním své nehodnosti a hříchu. Čest Jeho trůnu je v sázce, pokud jde o naplnění Jeho slova při nás. – 8T 23 AG 157.3

Každému, kdo se rozhodne pro službu Boží a nezadrží si nic, je bezvýhradně dána moc k dosažení nesmírných výsledků. Pán Bůh je vázán věčným slibem, že poskytne moc a milost každému, kdo je posvěcen skrze poslušnost pravdě. – 7T 30-31 AG 157.4

Nehemiáš se přimkl ke Králi králů a získal na svou stranu pomoc, která může obracet srdce, jako se obracejí toky vod (viz Nehemiáš 1 a 2). AG 157.5

Modlit se, tak jako se modlil Nehemiáš v hodině nouze, je útočištěm, k němuž se křesťan může uchýlit tehdy, když se nemůže modlit jinak. Ti, kdož jsou přetíženi prací a úkoly, kdož nevědí kudy kam, mohou takto vyslat prosbu Bohu o božské vedení. ... V okamžicích náhlé těžkosti nebo nebezpečí smí srdce vyslat své volání o pomoc k Tomu, jenž se zavázal zaslíbením, že přijde na pomoc svým věrným věřícím, kdykoli k Němu budou volat. Za všech okolností, za všech podmínek může duše, obtížená žalem a starostí nebo napadená silným pokušením, hledat bezpečí, podporu a pomoc v neselhávající lásce a moci Boha, který zachovává smlouvu. – PK 631-632 AG 157.6

Věčná a neměnná

158.1 „*Pojďte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí.*“ (Jr 50,5) AG

Smlouva je dohoda, prostřednictvím které se strany mezi sebou zavazují k plnění určitých podmínek. Takto lidský nástroj uzavírá dohodu s Bohem, že dodrží podmínky stanovené v Jeho Slově. Jeho jednání ukáže, zda tyto podmínky respektuje. AG 158.2

Člověk získává všechno, když je poslušen smlouvy zachovávajícího Boha. Boží vlastnosti jsou uděleny člověku, uschopňující ho k prokázání milosrdenství a slitování. Boží smlouva nás ujišťuje o tom, že Boží charakter je neměnný. ... Musíme sami pro sebe znát, jaké jsou Jeho požadavky a naše povinnosti. Podmínky Boží smlouvy zní: „*Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.*“ To jsou podmínky života. „*To čiň,*“ řekl Kristus, „*a budeš žít.*“ (L 10,27-28) – 7BC 932 AG 158.3

Zákon Boží byl napsán Jeho vlastním prstem na kamenných deskách, čímž dává najevo, že nikdy nemůže být změněn nebo zrušen. Má být uchovávan po věčné věky nezměnitelný jako zásady Jeho vlády. ... Kristus dal svůj život, aby umožnil člověku znovu obnovit Boží obraz. Je to moc Jeho milosti, která pozvedává lidi k poslušnosti vůči pravdě. – CT 248-249 AG 158.4

Moji bratři, držte se Hospodina, Boha zástupů. On budiž bázeň vaše i strach váš (Iz 8,13). ... Před námi jsou nejisté časy; jestliže se však sjednotíme v křesťanském obcenství a nebudeme usilovat o nadvládu, Bůh bude mocně působit v náš prospěch. ... AG 158.5

On zná všechny naše potřeby. On má veškerou moc. Může obdařit své služebníky takovou mírou zdatnosti, jak to vyžaduje jejich potřeba. Jeho nekonečná láska a soucit nikdy neochabuje. S majestátem všemohoucnosti se poji něžnost a péče starostlivého pastýře. Nikdy se nemusíme bát, že své sliby nesplní. On je věčná pravda. Nikdy nezmění svoji smlouvu učiněnou s těmi, kdož Ho milují. Jeho zaslíbení církvi jsou věčná. On ji na věky oslaví k radosti mnohých pokolení. Způsobí jí věčnou důstojnost a veselí od národu do pronárodu. – 8T 38-39 AG 158.6

Symbol smlouvy

„I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky. Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.“ (Gn 9,12-13) AG 159.1

Jaký soucit s chybujícím člověkem, že umístil v oblacích nádhernou, pestrobarevnou duhu jako znamení smlouvy velkého Boha s člověkem! ... Jeho úmyslem bylo, že když děti pozdějších pokolení uvidí duhu v oblacích... aby jim jejich rodiče mohli vysvětlit, že starý svět byl zničen potopou, protože lidé se oddávali všem druhům zkaženosti a že ruka Nejvyššího stvořila duhu a umístila ji do oblak jako znamení, že zemi již nikdy nezaplaví potopa. Tento symbol v oblacích má posílit víru všech a upevnit jejich důvěru v Boha, neboť je znamením Božího milosrdenství a dobroty k člověku. ... AG 159.2

Duha je představena v nebi kolem trůnu a také nad hlavou Krista jako symbol Božího milosrdenství, jež obklopuje zemi. Když člověk svou velkou bezbožností vyvolává Boží hněv, Kristus – přímluvce člověka, prosí za něho, a poukazuje na duhu v oblacích jako na důkaz Božího velkého milosrdenství a slitování s chybujícím člověkem. – 3SG 74-75 AG 159.3

Andělé se radují, když se dívají na toto nádherné znamení Boží lásky k člověku. Vykupitel světa se dívá na ni, protože Jeho prostřednictvím byla tato duha učiněna, aby se ukázala na nebesích jako znamení nebo zaslíbení smlouvy vůči člověku. Bůh sám se dívá na duhu na oblacích a rozpomíná se na svou věčnou smlouvu uzavřenou mezi Ním a člověkem. ... Když se díváme na tuto překrásnou podívanou, můžeme se radovat v Bohu a být ujištěni, že On sám se dívá na toto znamení své smlouvy a že když se dívá na ně, rozpomene se na děti země, kterým toto znamení bylo dáno. Jejich utrpení, nebezpečí a zkoušky nejsou před Ním ukryty. Můžeme se radovat v naději, že duha Boží smlouvy je nad námi. Bůh nikdy nezapomene na děti, o které pečuje. – 1BC 1091 AG 159.4

1. června

Vypovězen z nebeského trůnu

„Kterýž jsa v způsobu Božím, ... podobný lidem učiněn... ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.“ (Fp 2,6-8) AG 160.1

Abychom mohli plně pochopit cenu spasení, je nezbytné, abychom pochopili, co ono stálo. V důsledku omezených představ o Kristově utrpení mnozí jen málo oceňují velké dílo smíření. Slavný plán spásy člověka připravila nekonečná láska Boha Otce. V tomto božském plánu je patrný nejpodivuhodnější projev Boží lásky k padlému lidstvu. Taková láska, jaká se projevila v daru Božího milovaného Syna uvedla v úžas svaté anděly. *„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdož v Něho věří, nezhynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)* Tento Spasitel byl odleskem slávy svého Otce a obrazem Jeho podstaty (Žd 1,3). Vlastnil božský majestát, dokonalost a důstojnost. Byl rovný Bohu. *„Poněvadž se zalíbilo Otcí, aby v něm všechna plnost přebývala.“ (Ko 1,19) ... AG 160.2*

Kristus se ochotně rozhodl zemřít na místě hříšníka, aby člověk životem poslušnosti mohl uniknout trestu Božího zákona. – 2T 200-201 AG 160.3

Ježíš byl majestátem nebes, milovaný velitel andělů, kterým působilo radost činit Jeho vůli. Byl jedno s Bohem, *„v lůnu Otce“ (J 1,18)*, přesto to nepovažoval za nic být rovný Bohu, pokud člověk bude ztracen v hříchu a utrpení. Sestoupil ze svého trůnu, odložil svou korunu a královské žezlo a své božství přioděl lidstvím. Ponížil se až k smrti na kříži, aby člověk mohl být povýšen a seděl s Ním na Jeho trůnu. V Něm máme dokonalou oběť, nekonečnou oběť, mocného Spasitele, který může dokonale spasit všechny, kteří skrze Něj přistupují k Bohu (Žd 7,25). V lásce přichází zjevit Otce, smířit člověka s Bohem, učinit jej novým stvořením obnoveným podle obrazu Toho, kterýž jej stvořil (Ko 3,10). – 1SM 321 AG 160.4

Náš nebeský Otec přinesl nekonečnou oběť tím, že dal svého Syna, aby zemřel za padlého člověka. Cena zaplacená za naše vykoupení by nám měla dát vyšší pohled na to, čím se můžeme stát skrze Krista. – 4T 563 AG 160.5

Nesrovnatelná blahosklonnost

„Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest d'ábla.“ (Žd 2,14) AG 161.1

Satan způsobil pád člověka a od té doby je jeho hlavní činností vymazat v člověku Boží obraz a vtisknout do lidského srdce svůj vlastní obraz. ... Snaží se zadržet každý paprsek světla, který přichází od Boha k člověku a přivlastnit si uctívání, které patří Bohu. ... AG 161.2

Pouze jednorozený Syn Boží pohlížel na tento výjev, spatřil lidské utrpení a bídu. ... Pohlížel na úklady, kterými satan působí, aby vymazal z lidské duše každou stopu Boží podoby; jak je vedl k nestřídmosti, aby zničil mravní síly, které Bůh dal člověku jako nejdražší, neocenitelný dar. Viděl, jak povoláváním chuti byly síly mozku zkaženy a chrám Boží zničen... Smysly, nervy, vášně, ústrojí člověka byly vedeny nadpřirozenými mocnostmi k oddávání se nejhrubším, nejnižším chťičům. ... Pravá známka démonů byla vtisknuta do vzezření lidí a lidské tváře vyzařovaly obraz zástupů zla, jimiž byli ovládáni. Taková byla podívaná, na kterou se Vykupitel světa díval. Jaký to hrozný pohled pro oči nekonečné čistoty! ... AG 161.3

Velká blahosklonnost z Boží strany je tajemstvím, které je mimo naše chápání. Velikost tohoto plánu nemůže být nikdy plně pochopena, aniž mohla nekonečná Moudrost vymyslet plán, který by ho převýšil. Tento plán mohl být úspěšným pouze tenkrát, ... když se Kristus stane člověkem a vytrpí hněv, který vyvolal hřích následkem přestoupení Božího zákona. Skrze tento plán, velký a strašný Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit všechny, kteří věří v Ježíše a přijímají Ho za svého osobního Spasitele. To je nebeská věda o vykoupení, o záchraně člověka od věčné zkázy. ... AG 161.4

Bůh tak miloval svět, že dal světu v Kristu samého sebe, aby snášel trest za přestoupení člověka. Bůh trpěl spolu se svým Synem, tak jak mohla trpět pouze božská Bytost, aby svět mohl být usmířen v Něm. – RH Oct. 22, 1895 AG 161.5

Nesrovnatelná pokušení

„Jde kníže tohoto světa, ale nemá' nic na mně.“ (J 14,30) AG 162.1

Od okamžiku, kdy Kristus přišel na svět, se celé sdružení satanských mocností pustilo do díla oklamat a přemoci Ho, tak jak byl oklamán a přemožen Adam. ... AG 162.2

Když se v Betlémě narodil Kristus, Boží andělé se ukázali pastýřům, kteří v noci hlídali svá stáda a odevzdali jim božské pověření o autoritě novorozeného dítěte. Satan věděl, že Kristus přišel na zem z božského pověření, aby zpochybnil jeho autoritu. Slyšel, jak anděl oznamoval: *„...Nebo narodil se vám dnes Spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově...“ (L 2,10-11) AG 162.3*

Nebeští hlasatelé vzbudili veškerý hněv satanovy synagogy. Následoval kroky těch, kteří měli péči o dítě Ježíše. Slyšel prorocství Simeona na chrámovém nádvoří. ... *„Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé...“ (L 2,29-32)* Satan byl naplněn zuřivostí, když viděl, jak letitý Simeon poznal Kristovo božství. AG 162.4

Velitel nebes byl napadán pokušitelem. ... Již od chvíle, kdy se narodil jako bezmocné dítě v Betlémě, kdy pekelné mocnosti usilovaly o Jeho zničení během Jeho dětských let skrze Herodesovu žárlivost, až do okamžiku, kdy dospěl ke golgotskému kříži, byl neustále napadán svým úhlavním nepřítelem. V satanových radách bylo rozhodnuto, že musí být přemožen. Dosud žádná lidská bytost, která přišla na svět, neunikla moci svůdce. Všechny mocnosti zla se spikly proti Ježíši. ... Satan věděl, že musí zvítězit, nemá-li být sám poražen. Úspěch nebo neúspěch znamenal pro něho příliš mnoho, než aby mohl svěřit toto dílo některému ze svých činitelů zla. Kníže zla bude muset sám osobně vést tento boj. ... AG 162.5

Kristův život byl neustálým bojem proti satanským mocnostem. Satan shromáždil proti Synu Božímu všechny odpadlické síly. – RH Oct. 29, 1895 AG 162.6

Ani při jedné příležitosti nezareagoval na jeho různorodá pokušení. Ani jednou Kristus nevstoupil na satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu. – 5BC 1129 AG 162.7

Nevýslovná osamělost

„Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou.“ (Iz 63,3) AG 163.1

Ježíš prožíval své dětství, své mládí i svůj mužný věk osamocen. Ve své čistotě a víře tlačil vinný lis sám a nikdo z lidí nebyl s Ním. Sám nesl strašnou tíhu odpovědnosti za spásu lidstva. Byl si vědom toho, že nenastane-li rozhodná změna v zásadách, jimiž se lidstvo řídí a v cílech, jež sleduje, všechno bude ztraceno. To bylo břímě, jež tížilo Jeho duši a nikdo nemohl docenit tíhu, jež na Něm spočívala. – DA 92 AG 163.2

Za celý Jeho život nepochopila Jeho matka, ani Jeho bratři Jeho poslání. Ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, jsa jedno s Bohem, avšak svůj život na zemi musí prožít v osamocenosti. Jsa jedno s námi, musel nést břímě naší viny a bídy. Ten, jenž je bez hříchu, musel pocítit hanbu hříchu. Ten, jenž miluje pokoj, musel žít v rozbrojích, pravda musela žít se lží, čistota s neřestí. Každý hřích, každá neshoda, každý znečišťující chtíč zplozený přestoupením, trýznil Jeho ducha. AG 163.3

Kristus bude muset sám kráčet svou cestou a sám bude muset nést své břímě. Na Něm, jenž odložil svou slávu a vzal na sebe lidskou slabost, bude spočívat vykoupení světa. To vše věděl a cítil, přesto zůstal pevný ve svém úmyslu. Na Jeho bedrech ležela záchrana padlého lidstva a Ježíš rozepljal náruč, aby uchopil ruku Všemohoucí lásky. – DA 111 AG 163.4

Učedníci nepochopili a patřičně neocenili osamělost, v níž Kristus žil svůj lidský život, oddělen od nebeských dvorů. ... Když už Ježíš s nimi nebyl... začali si uvědomovat, jaké pozornosti Mu mohli prokazovat, jež by potěšily Jeho srdce. ... AG 163.5

Týž nedostatek se projevuje i v našem dnešním světě. Jen málokteří dovedou ocenit, čím vším je jim Kristus. Kdyby to lidé dovedli ocenit, vyjadřovali by svou velkou lásku, jako to učinila Marie (Mt 26,6-13), nešetřili by pomazáním. ... Nic by nepovažovali za příliš drahé, aby to dali Kristu, žádné sebezapření nebo oběť by nebyly příliš velké, jen aby je mohli pro Něho podstoupit. – DA 565 AG 163.6

Nesrovnatelná zkouška

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15) AG 164.1

Po svém křtu odešel Syn Boží do bezútěšné pouště, aby tam byl pokoušen d'áblem. ... Po čtyřicet dnů nic nejedl a nepil. ... Poznal sílu chutě doléhající na člověka; a v zájmu hříšného člověka podstoupil tu nejtěžší možnou zkoušku v tomto bodě. Zde získal vítězství, které jen málokterí dove-
dou ocenit. Ovládající moc zvrácené chutě a ohavný hřích holdování, může být pochopen jen délkou půstu, který náš Spasitel podstoupil, aby mohl zlomit její moc. ... Kristus přišel na zem, aby spojil svou božskou moc s našim lidským úsilím, abychom skrze sílu a mravní moc, kterou nám On udělí, jsme mohli zvítězit v náš vlastní prospěch. AG 164.2

Ó, jaká nesrovnatelná blahosklonnost pro Krále slávy, který sestoupil na tento svět, aby vydržel svíravou bolest hladu a prudkých pokušení lstivého nepřítele, aby mohl získat pro člověka neskona-
lé vítězství. Zde je láska, která nemá obdoby. ... AG 164.3

Nebyl to jenom šírající pocit hladu, který učinil utrpení našeho Vykupitele tak nesnesitelně těžkým. Byl to pocit viny, který vyplývá z uspokojování chuti, jež přineslo takové strašné hoře na svět, který doléhal tak těžce na Jeho božskou duši. ... AG 164.4

V přirozenosti člověka a strašnou tíhou jeho hříchů, které na Něho doléhaly, náš Vykupitel odolal moci satana v tomto velkém čelním pokušení, které ohrožuje duše lidí. Jestliže člověk zvítězí v tomto pokušení, zvítězí i v každém dalším bodu. AG 164.5

Nestřídmost leží u samého základu všech mravních neštěstí, jež jsou známy člověku. Kristus začal své dílo vykoupení právě tam, kde začala zkáza. Pád našich prvních rodičů byl způsoben uspokojováním chuti. Ve vykoupení je první Kristovou činností zapření chutě. Jakou úžasnou lásku Kristus projevil tím, že přišel na tento svět, aby nesl naše hříchy a slabosti a kráčel cestou utrpení, aby nám svým neposkvrněným životem mohl ukázat podstatu věci, jak bychom měli kráčet a zvítě-
zit tak jako On zvítězil. – Sufferings, 10-12 (ST Aug. 7, 1879) AG 164.6

Nekonečně velké utrpení

„Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ (Žd 2,18) AG 165.1

Kéž bychom mohli pochopit význam slov: Kristus „*trpěl, pokoušín byv*“. Zatímco byl zbaven poskvrny hříchu, zušlechtěné city Jeho svaté přirozenosti učinily spojení se zlem pro Něho nevy-slovitelně bolestným. Přesto s lidskou přirozeností, jež byla v Něm, se setkal s arciodpadlíkem tváří v tvář a sám bez pomoci odolával nepříteli svého trůnu. Dokonce ani v myšlence nemohl být Kris-tus přiveden k tomu, aby podlehl moci pokušení. – 7BC 927 AG 165.2

Jaký to pohled pro nebesa! Kristus, který ani v nejmenším nepoznal hřích anebo poskvrnění, přijal naši přirozenost v jejím zkaženém stavu. To bylo větší ponížení, než si člověk dovede vůbec představit. Bůh byl zjeven v těle (1 Tm 3,16). Ponížil se (Fp 2,8). Jaký to důvod k zamýšlení, k hlu-bokému opravdovému a vážnému rozjímání! Byl tak nekonečně vznešeným Majestátem Nebes a přesto se sklonil tak nízko, aniž by ztratil sebemenší část své důstojnosti a slávy! Pokořil se do chu-doby a do nejhlubšího pokoření mezi lidmi. Kvůli nám se stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout (2 K 8,9). – 1SM 253 AG 165.3

Svět ztratil svůj původní obraz dobroty a klesl do všeobecného odpadnutí a mravní zkaženosti a Ježíšův život byl životem namáhavého, sebezapíravého úsilí, aby mohl přivést člověka zpět do je-ho počátečního stavu tím, že mu vštípil ducha božské dobroty a nesobecké lásky. Ačkoli byl na svě-tě, nebyl ze světa. Bylo Mu ustavičným utrpením přicházet do styku s nepřátelstvím, zkažeností a nečistotou, kterou přivodil satan. Měl vykonat určité dílo, aby člověka přivedl do souladu s bož-ským plánem a zemi spojil s nebesy, nepokládaje žádnou oběť za příliš velikou k dosažení tohoto cíle. „*Ve všem byl podobně pokoušen jako my.*“ (Žd 4,15) Satan Ho pohotově pokoušel na každém kroku, stíhaje Ho nejprudším pokušením, přesto se však „*nedopustil hříchu a v jeho ústech nebyla nalezena lest*“ (1 Pt 2,22). „*Sám trpěl, pokoušín byv,*“ trpěl podle míry dokonalosti své svatosti. Kníže temnosti však na Něm nic nenašel, ani jedinou myšlenkou, ani pocitem nezareagoval na jeho pokušení. – 5T 421-422 AG 165.4

7. června

Zoufalá modlitba

„Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval...“ (Žd 5,7) AG 166.1

Drahá mládeži, když se modlíte, abyste nebyli uvedeni do pokušení, pamatujte, že vaše práce modlitbou nekončí. Sami musíte odpovědět na svoji modlitbu odoláváním pokušení, nakolik je to jen možné, a to, co sami nemůžete vykonat, dejte Ježíši, aby vykonal za vás. ... AG 166.2

Ráda bych připomenula mladým lidem, kteří ozdobují svá těla... že pro jejich hříchy náš Spasitel na své hlavě nesl potupnou trnovou korunu. Věnujete-li drahocenný čas ozdobování svých oděvů, pak pamatujte, že Král slávy nosil jednoduchý bezešvý plášť. Vy, kteří jste unaveni ozdobováním svých těl, nezapomeňte, prosím, na to, že Ježíš byl často znaven neustálou námahou, sebezapíráním a sebeobětováním, aby byl požeňtím trpícím a potřebným. Celé noci strávil na modlitbách v osamělých horách, ne pro vlastní slabost a potřebu, ale proto, že viděl a poznal slabost vaší přirozenosti, že neodoláte pokušením nepřítele právě v těch bodech, kde jste nyní přemoženi. Věděl, že budete lhostejně pohlížet na svá nebezpečí a nebudete pociťovat potřebu modlitby. Pro vás vyléval s velikým křikem a slzami své modlitby k svému Otci. Bylo to proto, aby nás zachránil právě od pýchy a lásky k marnosti a radovánkám, kterým nyní hovíme, a které vytlačují lásku k Ježíši; kvůli tomu proléval své slzy. ... AG 166.3

Mladí přátelé, nechcete se probudit a setřást ze sebe strašnou lhostejnost a netečnost, která vás přizpůsobuje světu? Budete naslouchat varovnému hlasu, který vám připomíná, že na cestě těch, kteří jsou v této hodině nebezpečí klidní a bezstarostní, tkví záhuba? – 3T 378-380 AG 166.4

Mnozí z naší mládeže svou nedbalou nevšímavostí k napomenutím a varováním, jichž se jim dostává, do široka otvírají dveře satanu, aby mohl vstoupit. Se Slovem Božím, jako se svým průvodcem a Ježíšem, našim nebeským Učitelem, nemusíme zůstat v nevědomosti, co se týče Božích požadavků a satanových úkladů. ... Nebude to nepříjemná úloha poslušně plnit Boží vůli, když se sami cele dáme vést Duchem svatým. – 3T 378 AG 166.5

8. června

Celé noci na modlitbách

„I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.“
(L 6,12) AG 167.1

Majestát nebes se v době, kdy vykonával svou pozemskou službu, modlil hodně ke svému Otci. Často byl celou noc skloněn na modlitbách. ... Hora Olivetská byla oblíbeným útočištěm Syna Boží k Jeho modlitbám. Často, když jej dav opustil k nočnímu odpočinku, neodpočíval, ačkoli byl unaven denní prací. ... Zatímco město bylo ponořeno do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby spánkem získali občerstvení, Ježíš nespál. Z hory Olivetské stoupaly k Jeho Otci Jeho božské prosby, aby Jeho učedníci mohli být uchováni od zlých vlivů, kterým byli na světě denně vystaveni a aby Jeho vlastní duše mohla být posílena a povzbuzena pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího dne. Celou noc, zatímco Jeho učedníci spali, se jejich božský Učitel modlil. Rosa a noční chlad dopadaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Jeho příklad je zanechán pro Jeho následovníky. ... AG 167.2

Zvolil si ticho noci, kdy nebyl vůbec rušen. Ježíš mohl léčit nemocné a křísit mrtvé. Sám byl zdrojem požehnání a síly. Poroučel i bouřím a ony Ho poslouchaly. Nebyl potřísněn zkažeností a hříchy Mu byly cizí; přesto se modlil, a to často s velikým pláčem a slzami. Modlil se za své učedníky a za sebe, a tak se ztotožňoval s našimi potřebami, našimi slabostmi a našimi selháními, které jsou pro člověka tak běžné. Byl mocným prosebníkem, nevlastnil vášně naší lidské padlé přirozenosti, byl však obklíčen podobnými nemocemi, pokoušen ve všem stejně tak jak jsme my (Žd 5,2; 4,15). Ježíš vydržel muka, která vyžadovala pomoc a podporu Jeho Otce. AG 167.3

Kristus je náš příklad. Jsou služebníci Kristovi pokoušeni a prudce napadáni satanem? Tak také byl Ten, který nepoznal hříchy (2 K 5,21). V těchto hodinách úzkosti se obracel ke svému Otci. Přišel na zem, aby nám mohl ukázat cestu, skrze kterou bychom mohli najít milost a sílu k pomoci v každém čase potřeby, když budeme následovat Jeho příklad v častých a opravdových modlitbách. – 2T 508-509 AG 167.4

Úzkost Getsemane

„Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš.“ (Mt 26,39) AG 168.1

V zahradě Getsemane Kristus trpěl na místě člověka a lidská přirozenost Syna Božího se zachvěla pod strašnou hrůzou viny hříchu, až Jeho bledé chvějící se rty vyrazily bolestné zvolání: *„Otče můj, jest-li je to možné, nechť odejde ode mne kalich tento.“* ... Lidská přirozenost by v té době a na tom místě zemřela pod hrozným vědomím hříchu, kdyby Ho anděl z nebe neposílil, aby mohl unést tato muka. ... Kristus zakusil smrt, která je vynesena nad přestupníky Božího zákona. AG 168.2

Je strašnou věcí pro nekajícího hříšníka padnout do rukou živého Boha. To dokazují dějiny zániku starého světa potopou, záznam o ohni, který spadl z nebe a zničil obyvatele Sodomy. Nikdy to však nebylo dokázáno až v tak obrovské míře, jako v mukách Krista, Syna nekonečného Boha, když snášel Boží hněv za hříšný svět. Bylo to následkem hříchu, přestoupení Božího zákona, že zahrada Getsemane se stala se předním místem utrpení za hříšný svět. Žádná bolest, žádná muka se nemohou měřit s těmi, které musel snášet Syn Boží. AG 168.3

Člověk není učiněn nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí hříchu, jež nesl Spasitel. Žádné utrpení nemůže snést nějaké srovnání s utrpením Toho, na něhož dopadl Boží hněv s ohromující silou. Lidská přirozenost může vydržet jen omezené množství zkoušek a utrpení. Omezené může snášet jen omezenou míru, a pak lidská přirozenost podlehne; Kristova přirozenost však měla větší únosnost utrpení. ... Muka, která Kristus snášel, rozšiřují, prohlubují a podávají důkladnější představu o charakteru hříchu a charakteru odplaty, kterou Bůh nechá dopadnout na ty, kteří pokračují v hříchu. Odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život skrze Ježíše Krista pro pokání činícího, věřícího hříšníka. AG 168.4

Meč spravedlnosti byl vytasen a hněv Boží namířen proti nepravosti, dopadl na zástupce člověka, Ježíše Krista, jednorozeného od Otce. – 5BC 1103 AG 168.5

Otcova nelibost

„Ale totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti.“ (L 22,53) AG 169.1

Když se Syn Boží v zahradě Getsemane sklonil k modlitbě, trýzeň Jeho ducha způsobila, že z Jeho těla stékaly velké krupěje krvavého potu. Obklopovala ho zde hrůza strašné temnoty. Spočinuly na Něk hříchy světa. Trpěl na místě člověka jako přestupník Otcova zákona. Zde se rozprostíral výjev pokušení. Božské světlo se ztrácelo Jeho zraku a On přecházel do rukou mocností temnoty. Ve své duševní úzkosti ležel tváří na chladné zemi. Uvědomoval si nelibost svého Otce. Vzal kalich utrpení od úst vinného člověka a rozhodl se ho sám vypít a místo něho dát člověku kalich požehnání. Hněv, který měl dopadnout na člověka, dopadl nyní na Krista. Zde se v Jeho rukou chvěl tento tajemný kalich. AG 169.2

Ježíš často chodil do Getsemane se svými učedníky, aby zde rozjímal a modlil se. ... Nikdy předtím Spasitel nenavštívil toto místo se srdcem tak plným žalu. Nebylo to tělesné utrpení, jež Syna Božího svíralo. ... Hříchy ztraceného světa spočívaly na Něk a přemáhaly Ho. Bylo to vědomí Otcovy nelibosti, jako důsledek hříchu, jež plnilo Jeho srdce takovou pronikavou trýzní a jež způsobilo, že z Jeho čela stékaly obrovské krupěje krve. ... AG 169.3

Můžeme mít jen chabé ponětí o nevýslovné úzkosti Božího drahého Syna v Getsemane, když si uvědomoval své odloučení od svého Otce v důsledku hříchu, jež nesl za člověka. Stal se hříchem za padlé lidstvo. Vědomí odnětí Otcovy lásky od Něho vyrazilo z Jeho úzkostné duše tato bolestná slova: *„Smutnátť jest duše má až k smrti.“* (Mt 26,38) ... AG 169.4

Božský Syn Boží slábl, umíral. Otec vyslal posla od své přítomnosti, aby posílil tohoto božského Trpitele a podepřel Ho, aby mohl kráčet touto krví skropenou stezkou. Kdyby smrtelníci mohli vidět úžas a zármutek andělských zástupů, když v tichém žalu pozorovali, jak Otec odvracel své paprsky světla, lásky a slávy od lůna svého milovaného Syna, lépe by pochopili, jak odporný je hřích v Božích očích. – 2T 203-207 AG 169.5

Opuštěn svým Otcem

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46) AG 170.1

On (Ježíš) byl zrazen políbením do rukou svých nepřátel a byl rychle veden do soudní síně pozemského soudního dvora. ... Andělské zástupy hleděly s úžasem a žalem na Toho, který byl Majestátem nebes a který nosil korunu slávy, nyní nesoucího korunu trnovou, jako krvácející oběť hněvu rozzuřené lůzy, podněcovaný šílenou zuřivostí satanovy zloby. Pohled'te na trpělivého Mučedníka! Na Jeho hlavě je trnová koruna. Jeho životodárná krev vytéká z každé rozdrásané žíly. ...

AG 170.2

Patřete na utiskovatele a utištěného! Obrovský dav obklopuje Spasitele světa! Posměšky a úšklebky se mísí s hrubými rouhavými přísahami. ... Kristus, drahý Syn Boží, byl veden dále a na Jeho ramena byl vložen kříž. ... Tlačen obrovským zástupem krutých nepřátel a bezcitných diváků je veden na místo ukřižování. ... Je přibit na kříž a visí mezi nebem a zemí... Slavný Vykupitel ztraceného světa snášel místo člověka trest za přestoupení Otcova zákona. Chtěl vykoupit svůj lid svou vlastní krví. ... AG 170.3

Snášel kdy vůbec někdo takovou bolest a utrpení, jakou snášel umírající Spasitel? Bylo to vědomí Otcovy nelibosti, jež učinilo Jeho kalich tak hořkým. Nebylo to tělesné utrpení, jež tak rychle ukončilo Kristův život na kříži. Byla to zdrcující tíha hříchů světa a pocit Otcova hněvu. ... Prudké pokušení, že Ho Jeho vlastní Otec navždy opustil, vydralo tento bolestný výkřik z kříže: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“* ... AG 170.4

Ve svém smrtelném zápase, když obětoval svůj drahocenný život, mohl jen vírou spoolehnot na Toho, jehož vždy bylo Jeho radostí poslouchat. ... Vzdal se i jasné naděje a důvěry ve své budoucí vítězství; volá velikým hlasem: *„Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“* (L 23,46) Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a v podřízenosti se poroučí do Jeho rukou. – 2T 207-211 AG 170.5

Hříchy světa

„On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.“ (Iz 53,5) AG 171.1

Někteří mají velmi omezenou představu o díle vykoupení. Domnívají se, že Kristus vytrpěl jen nějakou nepatrnou část trestu za přestoupení Božího zákona; myslí si, že i když Jeho drahý Syn pocíťoval Boží hněv, že měl ve všech svých bolestných utrpeních důkaz Otcovy lásky a Jeho přijetí; že brány hrobu Mu osvěcovala jasná naděje a že měl trvalý důkaz o své budoucí slávě. Toto je velký omyl. Největší úzkost působil Kristu pocit Otcovy nelibosti. Jeho duševní zápas byl následkem toho tak silný, že člověk může mít o tom jen nepatrnou představu. AG 171.2

U mnohých příběh blahosklonnosti, ponížení a oběti našeho božského Pána neprobouzí žádný hlubší zájem. ... než dějiny smrti Ježíšových mučedníků. Mnozí umírali v pomalých mukách, jiní byli ukřižováni. V čem se liší smrt Božího drahého Syna od smrti těchto mučedníků? ... Kdyby Kristova utrpení spočívala jen v tělesné bolesti, pak by Jeho smrt nebyla o nic strašnější než smrt některých mučedníků. Avšak tělesná bolest byla jen nepatrnou částí muk drahého Božího Syna. Hříchy světa na Něk spočinuly, také i pocit Otcova hněvu, když snášel trest přestoupeného zákona. To bylo to, co rozdrtilo Jeho božskou duši. ... Nevinný Trpitel z Golgoty si plně uvědomoval a nejpronikavěji pocíťoval odloučení, které mezi Bohem a člověkem vytváří hřích. Byl sužován mocnostmi temna. Ani jediný paprsek světla neosvěcoval Jeho budoucnost... To bylo v této strašné hodině temnoty, když Otec skryl svou tvář, kdy Ho obklíčily zástupy zlých andělů, kdy na Něk spočinula tíha hříchů světa a z Jeho úst vyšla tato slova: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“* (Mt 27,46) ... AG 171.3

Ve srovnání s úsilím o věčný život je každá jiná námaha bezvýznamná. – 2T 213-215 AG 171.4

13. června

Jaká cena!

„Vědouce, že ne těmi porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, ... ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista.“ (1 Pt 1,18-19) AG 172.1

„Vědouce“, říká Petr, *„že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste.“* Ó, kdyby tyto věci stačily k zaplacení spasení člověka, jak snadno by to mohl vykonat Ten, který říká: *„Mé jest stříbro a mé jest zlato.“* (Ag 2,9) Avšak přestupník svatého Božího zákona mohl být vykoupen jedině drahocennou krví Syna Božího. – 4T 458 AG 172.2

Skrze nekonečnou oběť a nevýslovné utrpení nám náš Spasitel položil naše vykoupení na dosah. Na tomto světě nebyl uctěn a poznán, aby skrze svou obdivuhodnou blahosklonnost a ponížení mohl vyvýšit člověka, aby získal věčné pocty a nesmrtelnou radost v nebeských dvorech. Během třiceti let života na zemi bylo Jeho srdce svíráno nepředstavitelnou úzkostí. Jeho cesta od jeslí po Golgotu byla zahalena stínem bolesti a zármutku. Stal se mužem bolesti, poznal žal, snášel takový zármutek, jaký lidskou řečí nelze vylíčit. *„Pohled'te a vizte, jestli bolest podobná bolesti mé.“* (Pl 1,12) Nenáviděl hřích dokonalou nenávistí, přesto však snesl na svou duši hříchy celého světa. Bez viny nesl trest viníků. Nevinný a přece se obětoval jako zástupce za hříšníka. Vina každého hříchu svou váhou doléhala na božskou duši Vykupitele světa. Zlé myšlenky, zlá slova, zlé skutky každého syna a dcery Adama, Ho vyzývaly k odplatě, protože se stal zástupcem člověka. I když vina hříchu nebyla Jeho, přesto byl Jeho duch drásán a drcen přestoupením člověka a On, který nepoznal hřích, se za nás stal hříchem, abychom se my mohli stát spravedlností Boží v Ném (2 K 5,21). – 1SM 322

AG 172.3

Jaká cena byla zaplacená za nás! Pohled'te na kříž a na oběť vyvýšenou na něm. Pohled'te na ty ruce, jež byly probodnuty krutými hřeby. Pohled'te na Jeho nohy, jež byly přibity ke dřevu. Kristus nesl naše hříchy na svém vlastním těle. Toto utrpení, tato muka jsou cenou za vaše vykoupení. – 6T 479 AG 172.4

Cena jediné duše

„Zdaliž nevíte, že... nejste sami svoji? Nebo koupeni jste za velikou mzdu.“ (1 K 6,19-20) AG 173.1

Všichni lidé byli vykoupeni za tuto nekonečně velkou cenu. Tím, že vylil všechny nebeské poklady na tento svět, tím, že nám dal v Kristu celé nebe, Bůh vykoupil vůli, city, mysl i srdce každého člověka. Věřící i nevěřící, všichni lidé jsou Božím vlastnictvím. – COL 326 AG 173.2

Patříme Kristu stvořením i vykopením. Naše tělo není naším vlastnictvím, abychom s ním zacházeli, jak se nám líbí, abychom ho mržčili zlozvyky, které vedou ke zkáze. Když tak budeme činit, nebudeme moci přinést Bohu dokonalou službu. Náš život a naše schopnosti náležejí Jemu. V každém okamžiku o nás pečuje; udržuje živý stroj v činnosti; kdyby byl na okamžik ponechán bez dohledu, zemřeli bychom. Jsme absolutně závislí na Bohu. AG 173.3

Naučíme se velké lekci, když pochopíme náš vztah k Bohu a Jeho vztah k nám. Slova: *„Nejste sami svoji! Nebo koupeni jste za velikou mzdu,“* by měla být pověšena v pamětní síni, abychom vždy mohli uznat Boží právo na naše schopnosti, na náš majetek, na náš vliv, na nás samotné. Musíme se naučit, jak bychom měli zacházet s tímto Božím darem, v mysli, v duši, v těle, abychom jako Kristovo vykoupené vlastnictví, mohli konat zdravou, libou službu. – TM 423 AG 173.4

Bohatství země je úplně bezcenné ve srovnání s cenou jediné duše, pro níž náš Pán a Mistr zemřel. Ten, kdo *„zvážil na váze hory a pahrbky na závaží,“* (Iz 40,12) v lidské duši spatřuje nekonečnou hodnotu. – 4T 261 AG 173.5

Necht' si mladí lidé vštípí myšlenku, že nejsou sami svoji. Náležejí Kristu. Jsou vykoupeni Jeho krví, má na ně právo pro svou lásku. Žijí proto, že je svou mocí udržuje při životě. Jejich čas, síla a schopnosti patří Kristu a pro Něho je mají rozvíjet, cvičit a používat. – MH 396-397 AG 173.6

Kristus vás vykoupil za drahou cenu a nabízí vám milost a slávu, pokud ji přijmete. – 2T 289 AG 173.7

15. června

Oběť lásky

„A chod'tež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.“ (Ef 5,2) AG 174.1

Je to oběť daru života přinesena v náš prospěch, abychom se mohli stát vším, čím si On přeje, abychom byli – Jeho představiteli, vyzařujícími vůni Jeho charakteru, Jeho vlastních čistých myšlenek, Jeho božských vlastností, jak se projevily v Jeho posvěceném lidském životě, aby Ho jiní mohli spatřit v Jeho lidské podobě a... mohli být přivedeni k tomu, aby toužili být jako Kristus – čistí, neposkvrnění, zcela přijatelnými Bohu, bez poskvrny nebo vrásky, anebo cokoli takového (Ef 5,27). – 6BC 1118 AG 174.2

Jak horlivě Kristus konal dílo naší záchrany! Jakou oddaností svého života ukázal, jak se snažil udělit hodnotu padlému člověku tím, že každému pokání činícímu, věřícímu hříšníkovi udělil zásluhy své neposkvrněné spravedlnosti! Jak neúnavně pracoval! V chrámu i v synagoze, na ulicích měst, na tržišti, v dílně, u moře, uprostřed hor kázal evangelium a léčil nemocné. Dal všechno, co sám měl, aby mohl uskutečnit plán vykupující milosti. – HP 43 AG 174.3

Kristus obětoval své zmučené tělo, aby vykoupil zpět Boží dědictví a aby dal ještě jednu příležitost. *„A protože i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žd 7,25)* Kristus se přimlouval za ztracené lidstvo svým bezhříšným životem, dokonalou poslušností i smrtí na kříži Golgoty. Dnes se za nás Vůdce našeho spasení nejen přimlouvá jako prosebník, ale dělá si na nás nárok jako Vítěz. Přinesl dokonalou oběť a nyní jako náš prostředník pokračuje v díle záchrany, které začal. Pozvedá před Otcem kadidelnici naplněnou svými neposkvrněnými zásluhami, modlitbami vyznání a vděčnosti Jeho lidu. Ty pak přicházejí k Božímu trůnu provoněné spravedlností Ježíše Krista jako příjemná vůně kadidla. Otec tuto oběť přijímá a odpouští lidem všechna přestoupení. – COL 156 AG 174.4

Nebe se samo vystavilo nebezpečí

„Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir.“ (Iz 13,12) AG 175.1

Hodnota duše, kdo ji může vyčíslit? Pokud chcete znát její cenu, jděte do Getsemanské zahrady a tam bděte s Kristem během těch hodin úzkosti, kdy Mu z čela stékaly velké krůpěje krvavého potu. Pohleďme na Spasitele vyvýšeného na kříži a zaposlouchejme se do Jeho zoufalého volání: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.“* (Mk 15,34) Pohleďme na zkrvavenou hlavu, probodený bok a poraněné nohy. Uvědomme si, že Kristus dal všechno v sázku. Celé nebe se pro naši záchranu vydalo v nebezpečí. Pod křížem si připomeňme, že Kristus by svůj život položil i pro jediného hříšníka. Jedině tak můžeme poznat hodnotu člověka. AG 175.2

Jsme-li spojeni s Kristem, budeme si každého člověka vážit, jako si ho váží Spasitel. Pocítíme k jiným podobnou lásku, jakou Kristus cítí k nám. Teprve potom budeme schopni získávat a ne odhánět, přitahovat a ne odpuzovat lidi, za které On zemřel. ... Čím větší je jejich hřích a hlubší jejich bída, tím více bychom se měli snažit o jejich záchranu. Začneme si všímat potřeb trpících lidí, kteří zhřešili proti Bohu a jsou zdeptáni tíhou svých vin. Pocítíme k nim soucit a nabídneme jim pomocnou ruku. – COL 196-197 AG 175.3

Kristus a Jeho ukřižování by se mělo stát předmětem našich myšlenek a pohnout nejhlubšími city našich duší. ... Jedině skrze kříž můžeme ocenit hodnotu lidské duše. Taková je hodnota lidí, za které Kristus zemřel, že Otec je spokojen s nekonečnou cenou, kterou zaplatí za spásu člověka tím, že vydá svého vlastního Syna na smrt za jejich vykoupení. Jaká moudrost, milosrdenství a láska ve své plnosti se zde projevila! Hodnota člověka se pozná pouze cestou na Golgotu. V tajemství Kristova kříže můžeme odhadnout cenu člověka. – 2T 634-635 AG 175.4

Jak slavné jsou možnosti, jež leží před padlým lidstvem! Bůh skrze svého Syna zjevil dokonalost, kterou člověk může dosáhnout. Skrze Kristovy zásluhy je člověk povznesen ze svého porušeného stavu, očištěn a učiněn dražším nad zlato z Ofir. – KH 134 AG 175.5

Otcova nesmírná oběť

„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.“ (1 J 4,10) AG 176.1

Láska je základní zásadou Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanského charakteru. ... A láska se projevuje v oběti. AG 176.2

Plán vykoupení spočívá na oběti – oběti tak široké, hluboké a vysoké, že ji nelze změřit. Kristus dal za nás vše a ti, kteří Jej přijímají, budou ochotni obětovat všechno pro svého Vykupitele. – COL 49 AG 176.3

Když Adamův hřích uvrhl lidstvo do beznadějně bídy, Bůh se mohl od padlých bytostí odvrátit. Mohl s nimi naložit tak jak si hříšníci zaslouží, aby bylo s nimi naloženo. Mohl přikázat nebeským andělům, aby na náš svět vyhlídli koflíky Jeho hněvu. Mohl odstranit tuto temnou skvrnu ze svého vesmíru. On to však neučinil. Místo, aby je vykázal ze své přítomnosti, ještě více se přiblížil k padlému lidstvu. Dal svého Syna, aby se stal kostí z našich kostí a tělem z našeho těla. ... AG 176.4

Boží dar člověku převyšuje veškeré počítání. Nic nebylo odepřeno. Bůh by nedovolil, aby bylo řečeno, že mohl učinit více, anebo zjevit lidstvu větší míru lásky. V daru Krista dal celá nebesa. – SD 11 AG 176.5

Ti, kteří tvrdí, že milují Krista, nechápou vztah, jaký existuje mezi nimi a Bohem, protože je to jen matně nastíněno jejich chápání. Oni jen nejasně chápou úžasnou Boží milost v daru svého jednorozeného Syna pro záchranu světa. – 1SM 134 AG 176.6

Aby získal člověka pro sebe a zajistil jeho věčné spasení, Kristus opustil královské dvory nebes a přišel na tuto zem, místo člověka vytrpěl muka hříchu a hanby a zemřel, aby ho učinil svobodným. V pohledu nekonečně velké ceny zaplacené za vykoupení člověka, jak se může někdo, kdo vyznává Kristovo jméno odvážit zacházet s nevšímavostí s jedním z Jeho maličkých? ... Jak trpělivě, vlídně a laskavě by měli jednat s vykoupěnými Kristovou krví! – 5T 614 AG 176.7

Jediné přijatelné výkupné

„Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny.“ (1 Tm 2,5-6) AG 177.1

Skrze Krista je člověku zajištěno obnovení i usmíření. Propast, která byla učiněna hříchem, je překlenuta golgotským křížem. Celé výkupné zaplatil Ježíš cenou, kterou je hříšníkovi odpuštěno a je přitom zachována spravedlnost zákona. Všichni, kdo věří, že Kristus je usmiřující obětí, mohou přijít a obdržet odpuštění svých hříchů, protože skrze Kristovy zásluhy bylo otevřeno spojení mezi Bohem a člověkem. Bůh mě může přijmout za své dítě a já se k Němu mohu hlásit a radovat se v Něm jako ve svém milujícím Otcí. Musíme svou nebeskou nadějí soustředit pouze na Krista, protože On je naším Zástupcem a Ručitelem. ... AG 177.2

Nejlepší snaha, kterou člověk může ve své vlastní síle vyvinout, je bezcenná, má-li se střetnout se svatým a spravedlivým zákonem, který byl přestoupen. Avšak skrze víru v Krista si může činit nárok na spravedlnost Syna Božího jako plně dostačující. Kristus uspokojil požadavky zákona ve své lidské přirozenosti. Nesl za hříšníka prokletí zákona, vykonal za něho smíření, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul. (J 3,16) ... Opravdová víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a hříšník je učiněn vítězem spolu s Kristem, protože je učiněn účastníkem božské přirozenosti, a tak je spojeno božství s lidstvím. AG 177.3

Ten, kdo se snaží dosáhnout nebe svými vlastními skutky, tím, že zachovává zákon, se snaží o nemožné. Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být z něho. Kristus by v něm měl působit chtění i činění podle dobře libé vůle své (Fp 2,13) ... Vše, co člověk dělá bez Krista, je poskvrněno sobectvím a hříchem. Ale to, co je konané vírou, Bůh přijímá. Snažíme-li se získat nebe skrze Kristovy zásluhy, duše bude dělat pokrok. Pohledem na Ježíše, na Vůdce a Dokonavatele naší víry, můžeme jít od síly k síle, od vítězství k vítězství, protože skrze Krista Boží milost uskutečnila naše dokonalé spasení. – 1SM 363-364 AG 177.4

Nemůžeme docenit převzácné výkupné, zaplacené za vykoupení padlého člověka. Nejlepší a nejsvětější city srdce by měly být opětovány za tak obdivuhodnou lásku. – 4T 119 AG 177.5

Boží nevýslovný dar

„Díka pak budiž Bohu z nevýmluvného daru jeho.“ (2 K 9,15) AG 178.1

Zjevení Boží lásky člověku se soustřeďuje v kříži. Jeho plný význam nedokáže jazyk vyjádřit, pero popsat ani rozum člověka pochopit. ... Kristus, který byl ukřižován pro naše hříchy, Kristus, který vstal z mrtvých a Kristus, který vystoupil na nebesa, to je věda o spasení, kterou se máme zabývat a které máme učit druhé. AG 178.2

„Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.“ (Fp 2,6-8) „Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.“ (Ř 8,3) „A protože i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žd 7,25) ... AG 178.3

Zde je nekonečná moudrost, nekonečná láska, nekonečná spravedlnost, nekonečné milosrdenství – *„hlubokost bohatství i moudrosti a umění Božího“ (Ř 11,33). AG 178.4*

Kristus je darem, z nějž plyne každé požehnání. Prostřednictvím tohoto daru k nám den co den proudí mohutný proud Hospodinovy dobroty. Každá květina se svými jemnými barevnými odstíny a líbeznou vůní je dána k našemu potěšení skrze tento jedinečný Dar. Slunce i měsíc byli jím učiněny. Neří hvězdy, která krásí oblohu, kterou by On neučinil. Na svém stole nemáme pokrm, který by On nebyl připravil k našemu životu. Na tom všem je Kristův podpis. Všechno je dáno člověku skrze Ten nevýslovný Dar, jednorozeného Syna Božího. Byl přibit na kříž, aby všechny tyto dary mohly spočinout na člověku. – 8T 287-288 AG 178.5

„Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“ (1 K 2,9) Zajisté žádný člověk, který uvažuje o bohatství Jeho milosti, nemůže opomenout zvolat s apoštolem: „Díky pak Bohu z nevýmluvného daru jeho.“ (2 K 9,15) – 5T 730 AG 178.6

Tak drahocenná – a přesto zadarmo

„Skrze ospravedlnění jednoho (zdarma) všickni lidé mohou přijíti k ospravedlnění života.“ (Ř 5,18) AG 179.1

Za peníze ho nelze koupit, rozumem pochopit, silou přikázat; ale všem, kteří ho přijmou, je dána Boží slavná milost bezplatně. Lidé však mohou cítit svou potřebu a vzdát se veškeré závislosti na sobě a přijmout spasení jako dar. Ti, kteří vstoupí do nebe, nebudou měřit jeho zdi svou vlastní spravedlností, ani jim nebudou jeho brány otevřeny díky drahým obětem ze zlata či stříbra; ale oni získají přístup k mnohým příbytkům Otcova domu skrze zásluhy Kristova kříže. AG 179.2

Pro hříšné lidi je nejvyšší útěchou a největším důvodem k radosti, že nebe dalo Ježíše, aby byl Spasitelem hříšníků. ... Rozhodl se projít územím, kde Adam klopýtl a padl, aby se setkal s pokuše-
telem na bitevním poli a přemohl ho v zájmu člověka. Pohleďte na Něho na poušti pokušení. Čtyřicet dnů a čtyřiceti nocí se postil a snášel nejprudší útoky mocností temnoty. Tlačil *„vinný lis sám, aniž kdo z lidí byl s Ním“* (Iz 63,3). Nebylo to kvůli Němu, ale proto, aby mohl zlomit pouto, jímž satan držel lidstvo v otroctví. – RH March 15, 1887 AG 179.3

Tak jako Kristus ve svém lidství hledal sílu u svého Otce, aby mohl být schopen vydržet zkoušky a pokušení, tak máme činit i my. Máme následovat příklad bezhříšného Syna Božího. Denně potřebujeme pomoc, milost a sílu ze Zdroje veškeré moci. Máme uvrhnout svou bezmocnou duši na Toho, který je ochoten pomoci nám v každém čase potřeby. Příliš často zapomínáme na Pána. Vlastní já dává přednost popudům a my ztrácíme vítězství, která bychom měli získat. AG 179.4

Máme-li zvítězit, neodkládejme pokání a přijetí odpuštění, které nás postaví do výhodného postavení. Činíme-li pokání a věříme-li, Boží očišťující moc bude naše. Jeho spasitelná milost je nabízena zadarmo. Jeho odpuštění je dáno všem, kteří ho přijmou. ... Nad každým hříšníkem, který činí pokání Boží andělé plesají písněmi radosti. Ani jeden hříšník nemusí být ztracen. Dar spasitelné milosti je úplný a bezplatný. – HP 50 AG 179.5

Koupená bez peněz

„Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši.“
(1 K 1,4) AG 180.1

Jsou mnozí, kteří doufají, že si svými vlastními skutky zaslouží Boží přízeň. Neuvědomují si svou bezmocnost. Nepřijímají Boží milost zdarma jako dar, ale pokoušejí se vybudovat svou vlastní spravedlnost. – COL 245-246 AG 180.2

Požehnání vykupující lásky náš Spasitel přirovnal k drahocenné perle (Mt 13,45-46). ... AG 180.3

Podobenství nepředstavuje perlu jako dar. Obchodník ji koupil za cenu všeho, co měl. Mnozí lidé se ptají po smyslu tohoto přirovnání, vždyť Písmo hovoří o Ježíši Kristu jako o daru. Kristus je opravdu dar, ale jen pro ty, kdo mu bez výhrad odevzdají celou svou bytost – duši, ducha i tělo. Máme se Kristu odevzdat a ochotně žít životem ochotné poslušnosti všech Jeho požadavků. Vše, co jsme, všechno naše nadání a schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit Jeho službě. Jestliže se takto plně odevzdáme Kristu, dá se Kristus se všemi nebeskými poklady nám. Získáme drahocennou perlu. AG 180.4

Spasení je nezasloužený dar, a přesto má být kupován a prodáván. Na trhu, který řídí Boží milost, je drahocenná perla nabízena ke koupi bez peněz a bez placení. ... AG 180.5

Kristovo evangelium je požehnáním, které mohou získat všichni. Spasení mohou dosáhnout nejchudší právě tak jako nejbohatší, nelze je zajistit žádným pozemským bohatstvím. Spasení dosahujeme, když se odevzdáváme Kristu jako Jeho vykoupené vlastnictví a když jej ochotně posloucháme. ... AG 180.6

Musíme hledat perlu nesmírné ceny, ne však na pozemských tržištích a světskými způsoby. Cenu, kterou za ni máme zaplatit nelze vyčíslit hodnotou zlata a stříbra, protože to patří Bohu. Odložme názor, že nějaké časné nebo duchovní výsady nám mohou zajistit spasení. Bůh od nás požaduje ochotnou poslušnost. – COL 115-117 AG 180.7

Všechny Jeho dary jsou zaslíbeny pod podmínkou poslušnosti. Bůh má nebesa plná požehnání pro ty, kteří s Ním spolupracují. – COL 145 AG 180.8

Milost dostačující pro všechny

„Nebo poněvadž pro ten pád jeden smrt kralovala pro toho jednoho, mnohem více, kteříž rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijímají, v životě kralovati budou skrze toho jediného Jezukrista.“ (Ř 5,17) AG 181.1

Bůh má hojnost milosti a moci, která čeká na to, že se jí budeme dožadovat. Důvod, proč necítíme její velikou potřebu, spočívá v tom, že hledíme příliš na sebe a ne na Ježíše. Nevvyšujeme Ježíše a nespolehnáme cele na Jeho zásluhy. – 5T 167 AG 181.2

Učiněná opatření jsou dokonalá a věčné ospravedlnění Kristovo je dáno, aby si ho vážila každá duše, která uvěřila. Nádherné, neposkrvněné roucho, utkané na nebeském stavu je připraveno pro kajícího a věřícího hříšníka, a proto může říct: *„Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti.“* (Iz 61,10) AG 181.3

Milost je přichystaná v přebohaté míře, aby duše, která věří, mohla být uchráněna od hříchu. Neboť celé nebe se svými neomezenými zdroji je nám dáno k dispozici. Můžeme čerpat ze studnice spasení. ... My sami jsme hříšníci, v Kristu jsme však spravedliví. Když jsme byli učiněni spravedlivými skrze připočtenou spravedlnost Kristovu, Bůh nás prohlašuje za spravedlivé a jedná s námi jako se spravedlivými. Pohlíží na nás jako na své drahé děti. Kristus působí proti moci hříchu a kde se rozhojnil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost. – 1SM 394 AG 181.4

Můžeme činit každodenní pokrok na cestě vzhůru k svatosti a přesto nenalezneme ještě větších výšek, než jaké mohou být dosaženy; ale každé natažení duchovních svalů, každý výkon srdce a mozku, vynese na světlo hojnost bohatství milosti pro nás nezbytné, abychom mohli postupovat vpřed. AG 181.5

Čím více přemýšlíme o těchto bohatstvích, tím více se jich zmocňujeme a tím více zjevujeme zásluhy Kristovy oběti, záštitu Jeho spravedlnosti, Jeho nevýslovnou lásku, plnost Jeho moudrosti a Jeho schopnost představit nás Otci bez poskvrny a vrásky nebo něčeho podobného (Ef 5,27). – HP 34 AG 181.6

Žijeme ve dnech přípravy. Musíme obdržet plnou hojnost milosti z božské pokladnice. Pán učinil opatření pro každodenní potřebu. – HP 50 AG 181.7

Nezasloužená přízeň

„Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv mne spasením svým.“ (Ž 106,4)

AG 182.1

Milost je nezasloužená přízeň a věřící je ospravedlněn bez jakýchkoliv svých zásluh, bez jakéhokoliv požadavku, aby obětoval Bohu. On je ospravedlněn skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši, který stojí v nebeských dvorech jako zástupce a ručitel hříšníka. Zatímco však je ospravedlněn pro Kristovy zásluhy, není zproštěn možnosti činit nespravedlivost. Víra působí skrze lásku a očisťuje duši. Víra pučí a kvete a přináší úrodu převzácného ovoce. Kde je víra, tam se projeví i dobré skutky. Nemocní jsou navštěvováni, o chudé je pečováno, sirotci a vdovy nejsou opomíjeni, nazí jsou přioděni, strádající jsou nasyceni. AG 182.2

Kristus chodil a činil dobro (Sk 10,38) a když jsou lidé spojeni s Ním, milují ostatní Boží děti a tichost a pravda bude provázet jejich kroky. Výraz jejich tváře zjevuje jejich zkušenost a lidé na nich musí poznat, že byli s Ježíšem a učili se od Něho. Kristus a věřící jsou spojeni v jedno a krása Jeho povahy se projevuje v těch, kteří jsou životodárně spojeni se Zdrojem moci a lásky. Kristus je největší opatrovník ospravedlňující spravedlnosti a posvěcující milosti. AG 182.3

Všichni mohou přijít k Němu a obdržet Jeho plnost. Říká: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“* (Mt 11,28) ... Upři svůj pohled na Ježíše, který je Původcem a Dokonavatelem tvé víry. Hledíš na Toho, v němž je plnost pravdy a milosti? Přijal jsi pokoj, který může dát jedině Kristus? Pokud ne, pak se Mu odevzdej a prostřednictvím Jeho milosti usiluj o povahu, která bude povznášející a zušlechťující. Usiluj o vytrvalého, rozhodného a radostného ducha. Živ se Kristem, jenž je chlebem života a budeš pak projevovat krásu Jeho charakteru i Jeho ducha. – 1SM 398 AG 182.4

Ani tím nejlepším, co můžete učinit, si nezasloužíte Boží přízeň. Jsou to Ježíšovy zásluhy, které vás spasí, Jeho krev, která vás očistí. – 1T 167 AG 182.5

Kristus naše spravedlnost

„Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím.“ (Ř 3,25) AG 183.1

Kristus je nazýván „*Hospodin spravedlnost naše*“ a vírou může každý říci: „Hospodin moje spravedlnost.“ Když vírou uchopíme tento Boží dar, Boží chvála bude na našich rtech a budeme schopni říci ostatním: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ (J 1,29) Budeme pak moci říci ztraceným o plánu spasení, že zatímco svět ležel pod prokletím hříchu, Hospodin představil padlému a beznadějnému hříšníku podmínky milosrdenství a zjevil hodnotu a význam své milosti. Milost je nezasloužená přízeň. ... Byla to milost, která poslala našeho Spasitele, aby nás hledal jako poutníky a přivedl nás zpět do svého stáda. ... AG 183.2

Nikdo nemůže pohlédnout do svého nitra a najít ve své povaze něco, co by ho mohlo doporučit Bohu, anebo mu zajistit jeho přijetí. Jedině skrze Ježíše, kterého Otec dal za život světa, může hříšník najít přístup k Bohu. Jedině Ježíš je našim Vykupitelem, našim Obhájcem a Prostředníkem. V Něm je naše veškerá naděje na odpuštění, pokoj a spravedlnost. Působením krve Kristovy může být duše obtížená hříchem obnovena k bezúhonnosti. ... AG 183.3

Oddělení od Krista nemáme žádných zásluh, žádnou spravedlnost. Naše hříšnost, naše slabost, naše lidská nedokonalost znemožňuje, abychom se mohli ukázat před Bohem, pokud nejsme přioděni Kristovou neposkvrněnou spravedlností. ... AG 183.4

Když odpovíte na Kristovo přitahování a spojíte se s Ním, projevíte spásnou víru. ... Víra znamená duši s existencí a přítomností Boha a životem soustředěným pouze na slávu Boží, stále více poznáváme krásu Jeho povahy a dokonalost Jeho milosti. Naše duše sílí duchovní mocí, protože vdechujeme ovzduší nebes. ... Povznášíme se nad svět, hledíme na Toho, který je znamenitější nežli deset tisíců jiných, a všecken jest přezádstivý (Př 5,10.16) a tímto pohledem se měníme k Jeho obrazu. – 1SM 331-335 AG 183.5

Jasná stránka náboženství

„Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.“ (Abk 3,18) AG 184.1

Každý, kdo miluje Boha, má svědčit o vzácnosti Jeho milosti a pravdy. Ti, kteří obdrželi světlo pravdy, mají přijímat poučení za poučením, aby se naučili ne mlčet, ale mluvit často jeden k druhému. Mají mít na paměti sobotní shromáždění, kdy ti, kteří milovali a báli se Boha a kteří myslí na Jeho jméno, měli příležitost vyjádřit své myšlenky tím, že mluvili jeden k druhému (Mal 3,16). ...

AG 184.2

Majestát nebes ztotožňuje své zájmy se zájmy věřících, bez ohledu na to, jak skromné mohou být jejich okolnosti. A kdekoli mají výsadu setkat se spolu, je to vhodná příležitost k tomu, aby často mluvili jeden k druhému, vyjadřující vděčnost a lásku, která je důsledkem přemýšlení o Hospodinově jménu. Takto bude Bůh oslaven, jako Ten, který slyší a vyslýchá a svědectví těchto setkání bude považováno za nejvzácnější ze všech setkání, protože tato mluvená slova jsou zaznamenaná v knize pamětné. ... *AG 184.3*

Nedělejte radost nepříteli rozmlouváním o temných stránkách vaší zkušenosti; důvěřujte plněji Ježíši, že vám pomůže odolávat pokušení. Kdybychom více přemýšleli a hovořili o Ježíši a méně o sobě, měli bychom mnohem více z Jeho přítomnosti. Jestliže budeme zůstat v Něm, budeme tak naplněni pokojem, vírou a odvahou, prožijeme takovou vítěznou zkušenost, že budeme o tom vyprávět, když přijdeme na naše shromáždění a jiní budou občerstveni naším jasným a mocným svědectvím o Bohu. Tato drahocenná vyznání o chvále slávy Jeho milosti, když budou podepřena Kristu podobným životem, mají neodolatelnou moc, působící pro záchranu duší. Jasná a radostná stránka náboženství bude představována všemi, kteří se každodenně posvěcují Bohu. Neměli bychom zneuct'ovat našeho Pána líčením těžkostí, které se jeví jako bolestné. Všechny tyto zkoušky, když jsou přijímány jako výchovný prostředek, působí radost. Celý náboženský život bude povznesen, vyvýšen, zušlechtěn a provoněn dobrými slovy a skutky. – 4BC 1183 *AG 184.4*

26. června

Hoden jest Beránek

„Hodent' jest ten zabítý Beránek vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.“ (Zj 5,12) AG 185.1

Nejsme hodni lásky Boží, avšak Kristus, naše záruka, je jí hoden a může spasit všechny, kdo k Němu přijdou. – MB 8-9 AG 185.2

Kristus se těší, když bere do rukou zdánlivě beznadějný materiál – ty, které satan ponížil a které ve své službě zotročil – a formuje z něho nádoby své milosti. Působí Mu potěšení, když je může vysvobodit z utrpení a od hněvu, který má dopadnout na neposlušné. – 6T 308-309 AG 185.3

Podarí-li se nepříteli oči zmalomyslněných odvrátit od Ježíše, aby hleděli na sebe a zabývali se svou nehodností, namísto toho, aby přemýšleli o Ježíšově důstojnosti, Jeho lásce, Jeho zásluhách a Jeho velkém milosrdenství, odejme jim tímto jejich štít víry a dosáhne svého cíle. Tím budou vystaveni jeho prudkým pokušením. Ti, kteří jsou slabí, by se proto měli dívat na Ježíše a důvěřovat Mu, pak jejich víra poroste. – EW 73 AG 185.4

Syn Boží obětoval vše – život, lásku a utrpení – za naše vykoupení. A je možné, abychom My, kteří jsme nehodni tak velké lásky, nedali svá srdce? V každém okamžiku svého života přijímáme požehnání Jeho milosti, a proto nemůžeme plně pochopit hloubku nevědomosti a bídy, před kterou nás zachránil. – SC 45 AG 185.5

Mnozí se ve svém náboženském životě dopouštějí vážné chyby tím, že udržují svou pozornost upřenou na své pocity a tak posuzují své pokroky nebo pády. Pocity nejsou bezpečným měřítkem. Nemáme hledět do sebe, abychom obdrželi důkaz našeho přijetí u Boha. Nenalezneme tam nic než to, co nás zbavuje odvahy. Naše jediná naděje je v *„pohledu na původce a dokonavatele naší víry Ježíše“* (Žd 12,2). V Něm je všechno prodchnuto nadějí, vírou a odvahou. On je naše spravedlnost, naše útěcha a naše radost. ... AG 185.6

Vědomí naší slabosti a nehodnosti by nás mělo vést k pokoře srdce, abychom se dovolávali usmířující oběti Kristovy. Spoléháme-li na Jeho zásluhy, nalezneme klid, pokoj a radost. On dokonce spasí všechny, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu. – 5T 199-200 AG 185.7

Tajemství všech tajemství

„A v pravdě veliké jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.“ (1 Tm 3,16) AG 186.1

Jaké tajemství všech tajemství! Je těžké rozumem pochopit Kristův majestát, tajemství vykoupení. Potupný kříž byl vztyčen, hřeby probily Jeho ruce i nohy a ostré kopí probodlo Jeho srdce a výkupné za lidstvo byla zapláceno. ... AG 186.2

Vykoupení je nevyčerpatelným tématem, hodným našeho nejdůkladnějšího rozjímání. Přesahuje chápání nejhlubších myšlenek, možnosti naší nejživější představivosti. ... AG 186.3

Kdyby Ježíš byl dnes s námi, jistě by nám řekl jako kdysi svým učedníkům: *„Ještěť bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní.“* (J 6,12) Ježíšovým přáním bylo odhalit před zraky svých učedníků hluboké a živé pravdy, ale jejich pozemskost, jejich nejasné, nedostatečné chápání to učinilo nemožným. ... Potřeba duchovního růstu uzavírá dveře před bohatými paprsky světla, které vyzařují od Krista. ... AG 186.4

Ti, kteří pilně hloubají v dolech Božího Slova a naleznou drahocennou rudu v bohatých žilách pravdy, v božských tajemstvích, která byla po celé věky skryta, vyvýší Pána Ježíše, Zdroj veškeré pravdy tím, že projeví ve svých charakterech posvěcující moc toho, čemu věří. Ježíš a Jeho milost musí být uchovávána ve svatyni duše. Pak bude Kristus zjeven ve slovech, v modlitbách, v povzbuzeních, v předkládání posvátné pravdy. – 1SM 403-405 AG 186.5

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, jež září z Golgoty, jsou vlastnosti Boží, které nás plnily strachem a posvátnou hrůzou, krásné a přitažlivé. Milost, něžnost a otcovskou lásku uvidíme spjatou se svatostí, spravedlností a mocí. Patříme na majestát trůnu Božího, vysoký a úctyhodný a poznáváme Jeho charakter v Jeho milostivých projevech a chápeme, jako nikdy předtím, význam onoho drahého jména: „Otec náš“. – GC 652 AG 186.6

Nevystižitelná bohatství

„Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova.“ (Ef 3,8) AG 187.1

Není to způsobeno nějakým omezením ze strany Boha, že bohatství milosti Boží neplyne proudem na zem na lidi. Kdyby ho všichni byli ochotni přijmout, byli by všichni naplněni Jeho Duchem.

AG 187.2

Je výsadou každé duše, aby se stala živým prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevýčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Není nic, co by si Kristus tolik přál, než aby měl prostředníky, kteří by světu představovali Jeho ducha a Jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží prostředníky, skrze které by mohl téci k lidským srdcím svatý olej, aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání. – COL 419 AG 187.3

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy... a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.“ (Ef 2,4-7) AG 187.4

Taková jsou slova, v nichž „starý Pavel,“ „vězeň Ježíše Krista“ (Fm 1,9), píše ze svého domácího žaláře v Římě a snaží se předložit svým bratřím skutečnost, kterou není schopen v její plnosti vyjádřit slovy – „ta nevystižitelná bohatství Kristova,“ poklady milosti, jež jsou štědře nabízené padlým lidským synům. – 5T 730 AG 187.5

Zatouží-li vaše duše po Bohu, budete nacházet více a stále více z nevyzpytatelných bohatství Jeho milosti. Zahlubáte-li se nad tímto bohatstvím, stanete se jeho vlastníky a budete zjevovat zásluhy Spasitelovy oběti, záštitu Jeho spravedlnosti, plnost Jeho moudrosti a Jeho moc představit vás Otci „bez poskvrny a bez úhony“ (2 Pt 3,14). – AA 567 AG 187.6

Pohled'te, jaká láska

„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“ (1 J 3,1) AG 188.1

Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu zjevené proudy božského soucitů na všechny lidi. ... Bůh dopustil, aby Jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy (J 1,14), přišel ze světa nepopsatelné slávy na svět poskvrněný a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Bůh Mu dovolil, aby opustil náruč Jeho lásky a zřekl se úcty andělů a vystavil se hanbě, urážkám a ponižování, nenávisti a smrti. ... Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu, jež odděluje duši od Boha, která zlomila srdce Syna Božího. ... AG 188.2

Bůh trpěl se svým Synem. Ve smrtelném zápase v zahradě getsemanské, při smrtelném zápase na kříži Golgoty zaplatilo srdce Věčné lásky cenu za naše vykoupení. ... Nic menšího než nekonečně velká oběť, kterou přinesl Kristus pro padlého člověka, nemohlo vyjádřit lásku Otcovu k ztracenému lidstvu. ... AG 188.3

Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečně velká oběť našeho nebeského Otce spočívající v tom, že dal svého Syna, aby zemřel za nás, by nám měla poskytnout vznešenou představu o tom, čím se můžeme stát skrze Krista. Když apoštol Jan pod vnuknutím Ducha svatého poznal výšku, hloubku a šířku lásky Otcovy k hynoucímu lidstvu, naplnil ho hluboký obdiv a úcta; nemohl nalézt vhodná slova, jimiž by vyjádřil velikost a něžnost takové lásky, a proto volal k světu, aby na ni pohleděl. ... Jak vysoce jsou zde lidé hodnoceni! Přestoupením se lidé stávají poddanými satana. Vírou v usmiřující oběť Kristovu se potomci Adamovi mohou stát opět syny Božími. Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost, pozvedl Kristus hříšné lidstvo. Lidé padlí do hříchu se spojením s Kristem vskutku mohou stát hodnými jména „synové Boží“. AG 188.4

Taková láska nemá obdoby. Stát se dítkami nebeského Krále! Jaké skvostné zaslíbení! Jaký námet pro nejhlubší úvahy! Nepřekonatelná láska Boží k světu, který Ho nemiloval! – SC 12-15 AG 188.5

Jak dlouho musí nebesa trpět?

„*Já a Otec jedno jsme.*“ (J 10,30) *AG 189.1*

Sám Bůh byl ukřižován spolu s Kristem, protože Kristus byl jedno s Otcem. – 5BC 1108 *AG 189.2*

Jen nemnozí se zabývají myšlenkou utrpení, jež hřích způsobil našemu Stvořiteli. Celá nebesa trpěla v Kristových mukách; toto utrpení však nezačalo ani neskončilo Jeho zjevením v lidské podobě. Kříž zjevuje našim otupělým smyslům bolest, kterou od samého prvopočátku působil hřích Božímu srdci. Každé odchýlení se od spravedlnosti, každý skutek krutosti, každé selhání lidstva při dosahování Jeho ideálu, Mu působí zármutek. Když dopadly na Izrael pohromy, které byly jistým důsledkem jejich odloučení od Boha – podrobení jejich nepřáteli, krutost a smrt – je napsáno, že „*zželelo se duši jeho nad trápením Izraele*“. „*Ve všelikém soužení jejich i on měl soužení; ... a pěstoval je, i nosil je po všechny dny věků.*“ (Sd 10,16; Iz 63,9) *AG 189.3*

Jeho Duch „*prosí za nás lkáními nevypravitelnými.*“ Když „*všecko stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje*“ (Ř 8,26.22), srdce věčného Otce je dotčeno soucitem. Náš svět je jedním obrovským lazaretem a takovým dějištěm bídy, že se ani neodvážíme dovolit svým myšlenkám, aby se tím zabývaly. Kdybychom si uvědomili pravou skutečnost, bylo by to pro nás příliš nesnesitelným břemenem. Bůh to však všechno plně pociťuje. – Ed 263-264 *AG 189.4*

Každé vzdechnutí, každý záchvěv bolesti, každý žal, jenž svírá duši, najde odezvu v srdci Otcově a rozechví je. – DA 356 *AG 189.5*

Ten, kdo zná hloubku bídy a zoufalství světa, ví, jakými prostředky lze přinést úlevu. ... Přestože lidské bytosti zneužily milosrdenství, promrhaly své hřivny a ztratily důstojnost Bohu podobného lidství, Stvořitel bude oslaven jejich vykoupením. – Ed 270 *AG 189.6*

Aby zničil hřích a jeho následky dal svého Nejmilovanějšího a zmocňuje nás, abychom ve spolupráci s Ním ukončili toto ubohé dějiště bídy. – Ed 264 *AG 189.7*

Jak brzy by mohlo být poselství o ukřižovaném, zmrtvýchvstalém a brzy přicházejícím Spasiteli rozneseno do celého světa, s takovou armádou pracovníků jako je naše mládež, správně vycvičená a mocně vyzbrojená! Jak brzy by mohl nastat konec – konec utrpení, zármutku a hříchu! – Ed 271

AG 189.8

1. července

Od počátku

„Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.“ (2 Pt 1,21) AG 190.1

Je to sláva evangelia, která spočívá na zásadě obnovení božského obrazu v padlém lidstvu ustavičným projevem laskavosti. Toto dílo začalo v nebeských dvorech. ... Božství bylo pohnuto lítostí vůči lidskému rodu a Otec, Syn a Duch svatý začali uskutečňovat plán vykoupení. – CH 222 AG 190.2

Než se objevil hřích, mohl Adam přímo obcovat se svým Tvůrcem; když se však člověk přestoupením sám odloučil od Boha, bylo lidské pokolení připraveno o tuto vysokou výsadu. Plánem vykoupení se však otevřela cesta, po níž mohou obyvatelé země zůstat nadále ve spojení s nebem. Bůh je ve styku s lidmi prostřednictvím svého Ducha a světu se dostává božského světla skrze zjevení učiněná Jeho vyvoleným služebníků. – GC v AG 190.3

Od začátku působí Bůh svým Duchem svatým skrze lidské nástroje, aby uskutečnil svůj záměr s padlým lidstvem. To se projevilo v životech patriarchů. Také církvi na poušti, v době Mojžíšově, dal Bůh *„Ducha svého dobrého k vyučování jich“* (Neh 9,20). A ve dnech apoštolů vykonal Bůh mocné věci pro svou církev skrze působení Ducha svatého. Táž síla, která pomáhala patriarchům... a která přinesla dílu apoštolské církve úspěch, pomáhá věrným dítkám Božím v každé době. Byla to moc Ducha svatého, která během temného středověku pomohla valdenským křesťanům připravit cestu k reformaci. A byla to táž moc, které přinesla zdar snahám ušlechtilých mužů a žen, kteří razili cestu k založení moderních misí. ... AG 190.4

Hlasatelé kříže dnes... připravují cestu pro druhý příchod Kristův. ... A když dávají svému světlu stále zářit, jako to činili ti, kteří byli pokřtěni Duchem o letnicích, dostává se jim stále víc a více z moci Ducha. Tak má být země osvětlena slávou Boží. – AA 53-54 AG 190.5

2. července

Kristův příslib Ducha

„A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy.“
(J 14,16-17) AG 191.1

Kristus dříve než položil svůj život jako smířčí oběť, dal svým učedníkům poučení o nejdůležitějším a nejdokonalejším daru, který udělí svým následovníkům, o daru, který jim přinese na dosah nezměrné zdroje Jeho milosti. *„Já budu prositi Otce,“* pravil, *„a on vám dá jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmouti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá a ve vás bude.“* (J 14,16-18) AG 191.2

Již předtím byl Duch na světě; hned od počátku díla vykoupení působil na lidská srdce. Pokud však byl na zemi Kristus, učedníci netoužili po jiném pomocníku. Teprve až budou připraveni o Jeho přítomnost, pocítí potřebu Ducha a tehdy přijde. AG 191.3

Duch svatý je zástupce Krista, nemá lidskou podobu a je na něm nezávislý. Kristus, obtížený svou lidskou schránkou nemohl být osobně na každém místě. Proto bylo v zájmu učedníků, že odejde k Otci a pošle Ducha, aby byl Jeho zástupcem na zemi. Nikdo se pak nebude těšit výhodě, že se může osobně setkat s Kristem. Prostřednictvím Ducha bude Spasitel přístupný všem. V tomto smyslu bude všem bližší, než kdyby nebyl vstoupil na nebesa. – DA 668-669 AG 191.4

Tento příslib nám dnes patří tak určitě, jako patřil učedníkům. ... Necht' každý člen církve padne na svá kolena před Bohem a prosí vroucně o udělení Ducha. Necht' volá k Pánu: *„Přispoř nám víry.“* (L 17,5) Dej mi porozumět Tvému slovu, protože vstup tvého slova dává světlo (Ž 119,130). Občerstvi mě svou přítomností. Naplň mé srdce svým Duchem. – RH June 10, 1902 AG 191.5

Vždy a všude, při všech strastech a v každém utrpení, když vyhlídky jsou temné a budoucnost nejistá, když se cítíme bezmocní a opuštěni, bude k nám vyslán Utěšitel jako odpověď na modlitbu víry. – DA 669-670 AG 191.6

3. července

Moc Ducha

*„A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebude-
te oblečeni mocí s výsosti.“ (L 24,49) AG 192.1*

Učedníci budou zakrátko připraveni o Kristovu viditelnou přítomnost, budou však vybaveni novou mocí. Dostane se jim Ducha svatého v jeho plnosti, jenž je vyznačí pro jejich dílo. – AA 30
AG 192.2

Uposlechli Kristova příkazu a čekali v Jeruzalému na splnění Otcova zaslíbení – vylití Ducha. Nečekali nečinně. Písmo praví, že byli *„stále v chrámě, chválice a dobrořečice Boha“* (L 24,53). Také se spolu scházeli, aby se ve jménu Ježíšově modlili k Otci. ... Výše a stále výše napřahovali ruku víry s tímto mocným důkazem: *„Je to Kristus, který umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.“* (Ř 8,34) ... AG 192.3

Učedníci se s opravdovou vážností modlili, aby jim byla dána schopnost jednat s lidmi a promlouvat k nim v běžném styku taková slova, jež přivedou hříšníky ke Kristu. Zapomněli na všechny rozpory, na touhu po nadvládě a semkli se v křesťanském společenství. Přibližovali se stále víc a více Bohu. ... AG 192.4

Tyto dny přípravy byly dny hlubokého zpytování srdce. Učedníci pocíťovali svůj duchovní nedostatek a prosili Pána o svaté pomazání, jež by jim dalo schopnost pracovat na záchraně duší. Neprosili o požehnání jen pro sebe. Leželo na nich břímě záchrany lidí. Uvědomovali si, že evangelium musí být přineseno světu a žádali, aby se jim dostalo moci, kterou jim Kristus přislíbil. AG 192.5

Za časů patriarchů se vliv Ducha svatého často projevil význačným způsobem, neprojevil se však nikdy ve své plnosti. Nyní, poslušni slova Spasitelova, prosili učedníci snažně o tento dar a na nebesích je Kristus podporoval svou přímluvou. Prosil o dar Ducha, aby ho mohl vylít na svůj lid. – AA 35-37 AG 192.6

Letnice

„A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě. I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli.“ (Sk 2,1-2) AG 193.1

Duch sestoupil na čekající a modlící se učedníky v takové plnosti, že naplnil všechna srdce. Věčný se projevil v moci své církvi. Bylo to, jakoby po staletí byl tento vliv zadržován a jakoby se nyní nebe zaradovalo, že může vylít na církev bohatství milosti Ducha. A pod vlivem Ducha nastalo pokání a vyznávání hříchů, do něhož se mísilo díkůvzdání za odpuštění hříchů. Byly slyšet chvalozpěvy a prorocká slova. Celé nebe se sklonilo, aby vidělo a obdivovalo moudrost bezmezná, nekončící lásky. Jati údivem apoštolové zvolali: „V tom je láska.“ S dychtivostí přijali udělený dar. A co pak následovalo? Meč Ducha, čerstvě nabroušený mocí a zakalený blesky nebes, protal nevěru. Tisíce lidí bylo obráceno v jednom dni. ... AG 193.2

Kristovo nanebevstoupení bylo znamením, že se Jeho následovníkům dostane zaslíbeného požehnání. Na ně museli čekat, než zahájí své dílo. Když Kristus prošel nebeskou branou, byl dosazen jásajícími anděly na trůn. Jakmile skončil tento obřad, sestoupil Duch svatý na učedníky v hojných proudech a Kristus byl v pravdě oslaven, a to slávou, kterou měl u Otce od věčnosti. Vylití Ducha o letnicích bylo sdělením nebes, že byl Vykupitel slavnostně dosazen na trůn. Podle svého zaslíbení poslal pak svým následovníkům Ducha svatého z nebe jako znamení, že přijal jako Kněz a Král všechnu moc na nebi a na zemi a že je Pomazaným svého lidu. – AA 38-39 AG 193.3

Bůh je ochoten nám dát podobné požehnání, když budeme po něm tak opravdově toužit. Pán nezavřel pokladnici nebes po vylití svého Ducha na první učedníky. Také i my můžeme obdržet plnost Jeho požehnání. Nebe je plné pokladů Jeho milosti a ti, kteří přicházejí k Bohu ve víře, mohou požadovat všechno, co On zaslíbil. – 6BC 1055 AG 193.4

Působení Ducha

„A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.“ (J 16,8) AG 194.1

Duch byl dán jako oživující činitel; bez něho by oběť Kristova byla marná. Moc zla po staletí sílila a podřízení člověka satanově otroctví bylo úžasné. Hříchu bude možné odolat a nad ním zvítězit jen s mocnou pomocí třetí božské osoby, která nepřijde v omezené síle, ale v plnosti božské moci. Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny zděděné i vypěstované sklony ke zlému a aby vštípil své církvi svou povahu. – DA 671 AG 194.2

Staneme-li se nástroji Ducha svatého, bude v nás působit Boží milost, abychom se zřekli starých návyků, překonali přirozené sklony ke zlému a vytvořili si nové návyky. – COL 354 AG 194.3

Vstoupí-li Duch Boží do duše, oživí všechny její schopnosti. Pod vedením Ducha svatého se mysl, jež se bezvýhradně odevzdá Bohu, rozvíjí vyrovnaně a získává schopnosti porozumět požadavkům Božím a plnit je. Slabá, kolísavá povaha se mění v silnou a pevnou. ... AG 194.4

Je to Duch, který způsobuje, že do zatemněných myslí zazáří jasné paprsky Slunce spravedlnosti a že se lidská srdce rozhoří uvědoměním si věčných pravd. Je to Duch, který představuje před mysl velké měřítko spravedlnosti a přesvědčuje ji o hříchu. Je to Duch, který vzbuzuje důvěru v Toho, který jedině může zachránit před hříchem a který způsobuje změnu charakteru tím, že odvádí city lidí od věcí časných a pomíjitelných a upíná je k věčnému dědictví. Duch obnovuje, zjemňuje a posvěcuje lidské bytosti a uschopňuje je, aby se mohly stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. – GW 285-287 AG 194.5

Utěšitel jako Kristus

„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.“ (J 16,7) AG 195.1

Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil poslat po svém nanebevstoupení, je Duch v celé plnosti Božství. Všem, kteří přijímají Krista a věří v Něho jako osobního Spasitele, prokazuje moc božské milosti. – Ev 615 AG 195.2

S každým Bohu posvěceným pracovníkem, ať je kdekoliv, přebývá Duch svatý. Slova pronesená učedníkům jsou pronesena také i nám. Utěšitel je stejně náš jako jejich. – AA 51 AG 195.3

Není Utěšitele jako je Kristus, tak něžný a tak věrný. On soucítí s našimi slabostmi (Žd 4,15). Jeho Duch promlouvá k srdci. Okolnosti nás mohou oddělit od našich přátel; širý, neklidný oceán se může rozléhat mezi námi a jimi. I když jejich upřímné přátelství může stále trvat, nemusí být schopni ho projevit. ... Ale žádné okolnosti ani žádná vzdálenost nás nemůže oddělit od nebeského Utěšitele. Ať jsme kdekoli, ať jdeme kamkoli, vždy je tam Ten, který je dán místo Krista, aby jednal místo Něho. On je vždy po naší pravici, aby pronášel lahodná, něžná slova; aby pomáhal, podpíral, povzbuzoval a potěšoval. Vliv Ducha svatého je Kristův život v duši. Tento Duch působí uvnitř každého člověka, který přijímá Krista. Ti, kteří mají tohoto uvnitř přebývajícího Ducha, zjeví jeho ovoce – lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotu, věrnost. – KH 171 AG 195.4

Duch svatý stále přebývá v tom, kdo usiluje o dokonalost křesťanského charakteru. Duch svatý uděluje čisté pohnutky, živou účinnou zásadu, jež udržuje bojující, zápasící, věřící duši v každé nouzi a při každém pokušení. Duch svatý posiluje věřícího uprostřed nenávisti světa a nepřátelství příbuzných, uprostřed zklamání, uvědomění si nedokonalosti a životních omylů. V závislosti na nesrovnatelné čistotě a dokonalosti Kristově, je vítězství jisté pro toho, kdo upírá svůj pohled na Původce a Dokonavatele naší víry. ... On nesl naše hříchy, abychom skrze Něho mohli mít mravní důstojnost a dosáhnout dokonalosti křesťanského charakteru. – RH Nov. 30, 1897 AG 195.5

Kristův zástupce

„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,20) AG 196.1

Když Kristus vystoupil k Otcí, nenechal své následovníky bez pomoci. Duch svatý jako Jeho zástupce a nebeští andělé jako služební duchové, jsou posíláni na pomoc těm, kteří bojují proti velkým přesilám dobrý boj víry. Vždy si pamatujte, že Ježíš je váš pomocník. Nikdo nezná tak dobře jako On zvláštnosti vašeho charakteru. Bdí nad vámi a jestliže budete ochotni dát se Jím vést, obklopí vás takovými dobrými vlivy, které vás uschopní vykonat celou Jeho vůli pro vás. – MYP 17 AG 196.2

Křesťanský život je boj. *„Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.“* (Ef 6,12) V tomto boji spravedlnosti proti nepravosti můžeme být úspěšní jen s božskou pomocí. Naše omezená vůle musí být přivedena do podřízenosti vůle Nekonečného; lidská vůle musí být spojena s božskou. Toto přivede Ducha svatého k tomu, aby nám pomohl. ... AG 196.3

Pán Ježíš působí skrze Ducha svatého, protože On je Jeho zástupce. Skrze Něho vlije duchovní život do duše, oživí její schopnosti ke konání dobra, očistí ji od mravní poskvrny a činí ji způsobilou pro své království. Ježíš může udělit velká požehnání a dává lidem bohaté dary. On je podivuhodný Rádce, nekonečný v moudrosti a síle; a jestliže uznáme moc Jeho Ducha a podvolíme se, abychom jí byli přetvořeni, budeme v Něm doplněni. Jaká je to myšlenka! V Kristu *„přebývá všechna plnost božství tělesně. A v něm jste doplněni“* (Ko 2,9.10). Lidské srdce nikdy nepozná štěstí, dokud se nepodvolí, aby bylo přetvořeno Božím Duchem. Duch pak přizpůsobí obnovenou duši podle vzoru Ježíše Krista. Vlivem Ducha je nepřátelství proti Bohu změněno na víru a lásku a pýcha na pokoru. Duše si všímá krásy pravdy a Kristus je ctěn v znamenitosti a dokonalosti charakteru. Když jsou tyto změny uskutečněny, andělé propuknou v nadšené písní a Bůh i Kristus se radují nad dušemi přetvořenými k božské podobě. – MYP 55-56 AG 196.4

8. července

Jako rosa, déšť a sluneční svit

„Budu jako rosa Izraelovi, zkvete jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán.“ (Oz 14,5) AG 197.1

Z téměř nesčíslných poučení, které nám poskytují různé procesy růstu, se ta nejcennější nacházejí ve Spasitelově podobenství o růstu semene. ... AG 197.2

Semeno má samo v sobě zákon klíčení, zákon, který do něho vložil sám Bůh; kdyby však bylo odkázáno samo na sebe, nemělo by sílu vzklíčit. I člověk má svou roli při podporování růstu zrnka; je zde však jistá mez, za kterou už nemůže vykonat nic. Musí se spoléhat na Toho, který spojil setí a žeň úžasnými články své vlastní všemohoucí síly. AG 197.3

V semínku je život a v půdě síla, avšak pokud dnem i nocí nepůsobí nekonečná moc, semeno nepřinese žádný užitek. Sprška deště musí obcerstvit žíznivá pole a slunce musí udělit teplo; životodárná energie musí být vložena do zahrabaného semene. Život, který do něho vložil Stvořitel, může vyvolat jen On sám. Každé semeno roste a každá rostlina se rozvíjí Boží mocí. ... AG 197.4

Klíčení semene představuje začátek duchovního života a vývoj rostliny je obrazem rozvoje charakteru. Bez růstu nemůže být život. AG 197.5

Rostlina musí buď růst nebo zahynout. Tak jak je její růst tichý a nepostřehnutelný, ale nepřetržitý, tak je to i s růstem charakteru. Náš život může být na každém stupni svého vývoje dokonalý a pokud se splní Boží úmysl s námi, bude tam ustavičný pokrok. AG 197.6

Rostlina roste přijímáním toho, co jí Bůh poskytl k udržení jejího života. Tak i duchovní růst je dosažen spoluprací s božskými prostředky. Jako se rostlina zakořeňuje v půdě, tak se i my máme zakořenit v Kristu. Tak jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak i my máme přijmout Duha svatého. Jsou-li naše srdce zakotvena v Kristu, přijde k nám *„jako déšť jarní a podzimní na zemi“* (Oz 6,3). Vzejde nad námi jako Slunce spravedlnosti *„a zdraví bude na paprscích jeho“* (Mal 4,2). Budeme *„růst jako lilie“* (Oz 14,5.7). – Ed 104-106 AG 197.7

Osvětlí Písmo svaté

„Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské.“
(1 K 2,10) AG 198.1

Bohu se zalíbilo sdělit svou pravdu světu skrze lidské prostředníky a sám svým Duchem svatým zvolil lidi a dal jim schopnost, aby toto dílo mohli vykonat. Bůh vedl jejich mysl, aby vybrala to, o čem budou mluvit a o čem budou psát. Poklad byl svěřen hliněným nádobám, přesto však je z nebes. Svědectví je podáváno nedokonalým výrazem lidské řeči, přesto je to svědectví Boží; a poslušné, věřící dítě Boží v něm spatřuje slávu božské moci, plnou milosti a pravdy. AG 198.2

Ve svém Slově poskytuje Bůh lidem vědomosti potřebné ke spasení. Písmo svaté je proto nutno přijímat jako směrodatné, neomylné zjevení vůle Boží. Je v něm ukázán vzor povahy, zjevuje věrouku a je zkušebním kamenem pro posuzování zkušeností. ... Skutečnost, že Bůh zjevil lidem svou vůli skrze své slovo, ovšem neznámá, že je už zbytečná stálá přítomnost a pomoc Ducha svatého. Naopak, náš Spasitel přislíbil Ducha, aby sděloval slovo služebníkům Božím, aby objasňoval Jeho učení a učil, jak je užívat. – GC vi, vii AG 198.3

Ti, kteří kopou pod povrchem, objevují skryté drahokamy pravdy. Duch svatý je s tím, kdo opravdu hledá. Jeho osvětlení osvětluje Slovo, tak že vstěpuje do mysle nový, svěží význam. Ten, kdo hledá je naplněn pocitem pokoje a radosti, jaký nikdy dříve nezakusil. Uvědomuje si jako nikdy předtím, vzácnost pravdy. Nové nebeské světlo ozařuje Slovo, prosvěcuje je, jakoby každé písmeno bylo pozlaceno. Bůh sám promluvil k mysli a srdci a učinil Slovo duchem a životem. – 2SM 39 AG 198.4

Duch svatý vstěpuje milost Kristovu do srdce mnohého šlechetného hledače pravdy a vzbuzuje v něm soucit, který nevychází z jeho přirozenosti a neodpovídá jeho dosavadní výchově. *„Světlo, které osvětluje každého člověka, přicházejícího na svět“* (J 1,9), září v jeho duši; a toto Světlo bude řídit jeho kroky do království Božího, bude-li ho dbát. – PK 376-377 AG 198.5

Učitel pravdy

„Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu.“ (J 16,13) AG 199.1

Utěšitel je nazván „Duchem pravdy“. Jeho posláním je stanovit pravdu a udržovat ji. Nejprve přebývá v srdci jako Duch pravdy, a tím se stává Utěшитelem. V pravdě je útěcha a pokoj; pravý pokoj ani pravou útěchu nelze najít ve lži. Lživými názory a nesprávnými tradicemi získává satan nadvládu nad lidskou myslí. Přivádí lidi k nesprávným názorům, a tím znetvořuje jejich povahu. Duch svatý působí skrze Písmo na mysl a vštěpuje pravdu do srdce. Tak odhaluje blud a vypuzuje ho z duše. Skrze Ducha pravdy působícího slovem Božím přitahuje Kristus svůj vyvolený lid k sobě. – DA 671 AG 199.2

Bůh chce, aby se pravdy Jeho Slova odhalovaly Jeho lidu již v tomto životě. Je jen jeden způsob, jak lze získat tuto znalost. K pochopení slova Božího můžeme dospět jen tehdy, budeme-li osvíceni tím Duchem, jenž slovo dal. *„Takt' i Božích věcí nezná žádný, jedině Duch Boží;“ „Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské.“ (1 K 2,11.10) – SC 109 AG 199.3*

Od Boha, studnice moudrosti, pochází veškeré poznání, které je pro člověka důležité, vše, co může rozum pochopit nebo zachytit. Ovoce stromu představující dobro a zlo nemá být chtivě trháno, protože ho doporučuje ten, který byl kdysi zářivým andělem slávy. Řekl, že budou-li z něho lidé jíst, poznají dobré i zlé; nechte ho však na pokoji. Právě poznání nepřichází od nevěřících ani od bezbožných lidí. Slovo Boží je světlem a pravdou. Právě světlo vyzařuje od Ježíše Krista, který *„osvěcuje každého člověka, který přichází na svět“ (J 1,9).* Od Ducha svatého pochází božské poznání. On ví, co lidstvo potřebuje, aby podporovalo pokoj, štěstí a klid zde na tomto světě, a aby si zabezpečilo věčný odpočinek v království Božím. – CT 360-361 AG 199.4

Nikdy bychom Bibli neměli studovat bez modlitby. Než otevřeme její stránky, měli bychom prosit o osvícení Duchem svatým, a obdržíme ho. ... Duch pravdy je jediným účinným učitelem božské pravdy. – SC 91 AG 199.5

11. července

Věrný průvodce

„Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.“ (Ž 48,15) AG 200.1

Žádnou pravdu neučí Bible jasněji než tu, že Bůh skrze svého Ducha svatého vede své služebníky na zemi, aby vyvolávali velká hnutí, jež by šířila dílo spásy. Lidé jsou nástroji v rukou Božích a Bůh je používá k tomu, aby uskutečňovali Jeho milostivé záměry. – GC 343 AG 200.2

Jsem velmi povzbuzena a šťastná, když si uvědomím, že Bůh Izraele stále vede svůj lid a že s ním bude stále, a to až do konce. ... AG 200.3

Pokud byl vůbec kdy čas, kdy jsme potřebovali zvláštní vedení Duchem svatým, pak je to právě nyní. Potřebujeme být dokonale posvěceni. Je čas, kdy máme podat světu plný důkaz o Boží moci v našich vlastních životech a v naší službě. AG 200.4

Pán si přeje vidět, jak dílo hlásání třetího andělského poselství postupuje vpřed s rostoucí účinností. Tak jak působil v každé době, aby dal vítězství svému lidu, tak i v této době touží přivést k vítězoslavnému splnění své úmysly se svou církví. Vyzývá své věřící svaté aby v jednotě postupovali vpřed, aby kráčeli od síly k ještě větší síle, od víry k narůstající jistotě a důvěře v pravdu a spravedlnost Jeho věci. AG 200.5

Máme být pevní jako skála v zásadách Božího slova a uvědomit si, že Bůh je s námi, aby nám udělil sílu setkat se s každou novou zkušeností. ... Máme se držet pevně svaté víry, která byla položena učením a schválením Božího Ducha od naší nejranější zkušenosti až dodnes. Máme mít v lásce tak velice vzácné dílo, které Pán nesl vpřed skrze svůj lid zachovávající Jeho přikázání a který se skrze moc Jeho milosti postupem času stane silnějším a účinnějším. Nepřítel se snaží zatemnit soudnost Božího lidu a oslabit jeho užitečnost, bude-li však pracovat, jak ho Boží Duch povede, otevře mu dveře příležitosti. ... Jeho zkušenost bude jedním neustálým růstem, dokud Pán nesestoupí z nebe s moci a velikou slávou, aby vložil na svůj věrný lid pečeť konečného vítězství. – 2SM 406-407 AG 200.6

Náš osobní Průvodce

„A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chod'te po ní, bud' že byste se na pravo neb na levo uchýlili.“ (Iz 30,21) AG 201.1

Nemám většího přání, než vidět naši mládež proniknutou oním duchem čistého náboženství, který je povede k vyzdvižení kříže a k následování Ježíše. Vyjděte, mladí učedníci Kristovi, ovládaní zásadou, oděni rouchem čistoty a spravedlnosti! Spasitel vás povede na to místo, které nejlépe odpovídá vašim schopnostem a kde můžete být nejužitečnější. – 5T 87 AG 201.2

„Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž ji od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána.“ (Jk 1,5) Takové zaslíbení má větší hodnotu než zlato nebo stříbro. V každé těžkosti a problému hledejte s pokorným srdcem Boží pomoc. Jeho slovo je zárukou, že obdržíte milostivou odpověď. A Jeho slovo nikdy nezkłame. – 5T 427 AG 201.3

Jak se přibližujeme konci času, faleš bude tak smíšená s pravdou, že jen ti, kteří budou vedeni Duchem svatým, budou schopni odlišit pravdu od bludu. Musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom zůstali na cestě Páně. Nesmíme se v žádném případě odvrátit od Jeho vedení, abychom vložili naši důvěru na člověka. Boží andělé byli určeni, aby drželi přísnou stráž nad těmi, kteří vložili svou víru na Pána a tito andělé mají být našimi zvláštními pomocníky v každém čase nouze. Každý den máme přicházet k Pánu s plnou jistotou víry a očekávat od Něho moudrost. ... Ti, kteří se nechají vést slovem Páně, budou umět s jistotou rozlišit mezi falší a pravdou, mezi hříchem a spravedlností. – 7BC 907 AG 201.4

„Emmanuel, Bůh s námi.“ (Mt 1,23) To pro nás znamená všechno. Jaký široký základ je tím položen pro naši víru! Jakou velkou naději spojenou s nesmrtností to klade před věřící duši! Bůh s námi v Ježíši Kristu nás doprovází na každém kroku na cestě k nebesům! Duch svatý s námi jako Utěšitel, Průvodce v našich těžkostech, aby mírnil naše utrpení a chránil nás v pokušení! – SD 295 AG 201.5

Kdo činí vůli Boží, kdo kráčí po cestě, kterou vyznačil Bůh, nemůže klopýtnout ani padnout. Světlo řídícího Ducha Božího osvětluje jeho povinnost a vede ho přímo až do ukončení jeho díla. – DA 527 AG 201.6

13. července

Ten tichý, jemný hlas

„Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujtež srdcí svých.“ (Žd 3,7-8) AG 202.1

Svědomy je hlas Boží, ozývající se uprostřed zápasů lidských vášní; když je mu odoláváno, Duch Boží je zarmoucen. – 5T 120 AG 202.2

Lidé mají moc uhasit Ducha Božího, možnost volby je ponechána na nich. Mohou se svobodně rozhodovat. Ve jménu našeho Vykupitele a skrze Jeho milost mohou být poslušnými anebo neposlušnými, a uvědomit si důsledky. – GW 174 AG 202.3

Pán od nás vyžaduje, abychom byli poslušní hlasu povinnosti, zatímco všude kolem nás mohou být jiné hlasy, které nás pobízí, abychom si zvolili zcela opačný směr. Vyžaduje to od nás soustředěnou pozornost, máme-li rozeznat hlas, který přichází od Boha. Musíme odolávat sklonům a přemáhat je, a být poslušní hlasu svědomí bez vyjednávání a ústupků, aby Jeho výzvy nepřestaly a neovládla nás vůle a popudy. Slovo Páně přichází k nám ke všem, kteří jsme neodporovali Jeho Duchu tím, že jsme se rozhodli neslyšet a být neposlušnými. Tento hlas zaznívá ve varováních, v radách i pokáráních. Je to Hospodinovo poselství světla Jeho lidu. Čekáme-li na hlasitější výzvy nebo lepší příležitosti, světlo nám může být odňato, a my budeme ponecháni v temnotě. ... AG 202.4

Zanedbání výzev Ducha dnes pro záliby a pobavení vede opačným směrem a ochromuje přesvědčivost pro zítřek. Jediný způsob růstu v milosti a poznání pravdy je ve využití přítomných příležitostí s pohotovým a ochotným srdcem. Vždy bychom měli pěstovat vědomí, že každý sám stojíme před Hospodinem zástupů a neměli bychom strpět žádné slovo, žádný čin nebo myšlenku, které by ranily oko Věčného. ... Kdybychom si uvědomovali, že jsme na každém místě služebníky Nejvyššího, byli bychom mnohem obezřetnější, a celý náš život by pro nás získal smysl a posvátnost, kterou pozemské pocty nemohou nikdy dát. AG 202.5

Myšlení srdce, slova rtů, a každý skutek života, učiní náš charakter hodnotnějším, jestliže si budeme stále uvědomovat Boží přítomnost. Řečí srdce by mělo být: „Hle, Bůh je zde.“ Pak život bude čistý, charakter neposkvrněný a duše bude ustavičně povznášena k Bohu. – 5T 69-70 AG 202.6

14. července

Zušlecht'ující a posvěcující síla

„Jáť jsem Hospodin posvětitel jejich.“ (Lv 22,9) AG 203.1

Jedině Ten, kdo stvořil člověka, může učinit změnu v lidském srdci. ... Lidská soudnost a názory i těch nejzkušenějších jsou nedokonalé a omylné a křehký nástroj, poddán svým zděděným rysům charakteru, se potřebuje podřizovat každodennímu posvěcení svatého Ducha, jinak vlastní já převezme otěže a chce vládnout. – 6T 167 AG 203.2

Mysl vycvičená pouze ve světském poznání nechápe věci Boží; avšak tatáž mysl, obrácená a posvěcená, uží v tomto slově Boží moc. Jen mysl a srdce očištěné posvěcením Ducha mohou vidět nebeské věci. – 8T 301 AG 203.3

Pozemský rodič nemůže dát svému dítěti posvěcený charakter. Nemůže přenést svůj charakter na své dítě. Pouze Bůh nás může proměnit. Kristus dechl na své učedníky a řekl: *„Přijměte Ducha svatého.“* (J 20,22) Toto je velký dar nebes. Kristus jim udělil skrze Ducha své vlastní posvěcení. Naplnil je svou mocí, aby mohli získávat duše pro věc evangelia. Od této chvíle chtěl Kristus žít v jejich schopnostech a promlouvat skrze jejich slova. ... Musí pěstovat Jeho zásady a být ovládáni Jeho Duchem. Již více neměli jít svou vlastní cestou a neměli mluvit svá vlastní slova. Slova, která mluvili, vycházela z posvěceného srdce a splývala z posvěcených rtů. – SD 294 AG 203.4

Potřebujeme obměkčující, podmaňující a zušlecht'ující vliv Ducha svatého, aby zformoval naše charaktery a přivedl každou myšlenku do podřízenosti Krista. Je to Duch svatý, který nás uschopňuje k tomu, abychom zvítězili, který nás vede k tomu, abychom se posadili u Ježíšových nohou jako Marie a učili se Jeho tichosti a pokoře srdce. Potřebujeme být posvěceni Duchem svatým v každou denní hodinu, abychom nebyli polapeni nepřítelem a naše duše nebyla vystavena nebezpečí. – TM 223 AG 203.5

Světlo pravdy má zářit do všech končin země. Větší a stále větší světlo má svým nebeským jassem zářit z Vykupitelovy tváře na Jeho zástupce, aby proniklo temnotu nevědomého světa. Jako Jeho spolupracovníci prosíme o posvěcení Jeho Duchem, abychom mohli stále více a více jasněji svítit. – 8T 40 AG 203.6

Proměňuje k božské podobě

„A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.“ (1 J 3,24) AG 204.1

Zaslíbení Ducha svatého není určeno jen lidem určitého věku nebo určité rasy. Kristus prohlásil, že božský vliv Jeho Ducha bude působit na Jeho následovníky až do konce. Od oněch památných letnic až po současnou dobu je Utěšitel poslán ke všem, kdož se plně oddali Pánu a Jeho službě. Ke všem, kdož přijímají Krista za svého osobního Spasitele, přichází Duch svatý jako rádce, posvětitel, vůdce a svědek. Čím blíže krácejí věřící s Bohem, tím jasněji a mocněji svědčí o lásce svého Vykupitele a o Jeho spásné milosti. Za dlouhých staletí pronásledování a zkoušek se vyskytli mužové a ženy, kteří za svého života pocítili ve značné míře přítomnost Ducha; ti pak byli ostatním na světě jako znamení a div. Před anděly a lidmi zjevovali přetvářející moc vykupitelské lásky. AG 204.2

Ti, kdož byli o letnicích nadáni mocí shůry, nebyli tím osvobozeni od dalšího pokušení a dalších zkoušek. Když podávali své svědectví o pravdě a spravedlnosti, byli znovu a znovu napadáni nepřítelem vší pravdy, který se pokoušel připravit je o jejich křesťanské zkušenosti. Byli nuceni nasadit do boje všechny své síly, jichž se jim dostalo od Boha, aby dosáhli úrovně mužů a žen v Kristu Ježíši. Denně se modlili o novou milost, aby se směli přiblížit vyšší a stále vyšší dokonalosti. Vliv Ducha svatého způsobil, že i ti nejslabší se vírou v Boha naučili rozmnožovat schopnosti jim svěřené a stávali se posvěcenějšími, čistšími a ušlechtilějšími. Když se v pokoře poddávali přetvářejícímu vlivu Ducha svatého, přijímali z plnosti Boží a měnili se k božskému obrazu. ... AG 204.3

Duch svatý odvrátí náklonnosti od věcí tohoto světa a naplní duši touhou po svatosti. ... Je-li člověk ochoten dát se přetvořit, dochází k posvěcení celé bytosti. Duch vezme z věcí Božích a vtiskne je duši. – AA 49-53 AG 204.4

Přináší rozvlažení

„Protož číňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváře Páně.“ (Sk 3,19) AG 205.1

Třetí andělské poselství přechází v hlasité volání a vy se nesmíte cítit svobodnými, abyste zanedbali nynější povinnost, a přitom chovali představu, že teprve někdy v budoucnu se stanete příjemci velkého požehnání, kdy bez jakéhokoliv úsilí z vaší strany dojde k úžasnému oživení. Dnes se musíte odevzdat Bohu, aby vás mohl učinit nádobami ke cti a připravit pro Jeho službu. Dnes se musíte sami zasvětit Bohu, abyste mohli být zbaveni vlastního já, oproštění závisti, žárlivosti, zlých domněnek, sporů, všeho, co zneucťuje Boha. Dnes musíte mít svou nádobu očištěnou, abyste tím mohli být připraveni pro nebeskou rosu, připraveni na vylití pozdního deště; protože pozdní déšť přijde a Boží požehnání naplní každou duši, která je očištěna od každé poskvrny. Dnes je naší povinností podřídit svou duši Kristu, abychom mohli být připraveni na dobu rozvlažení od tváře Páně – připraveni pro křest Duchem svatým. ... AG 205.2

Bůh nám nezjevil čas, kdy toto poselství bude ukončeno nebo kdy skončí doba zkoušky. ... Naší povinností je bdít, pracovat a čekat, pracovat každým okamžikem pro duše lidí, kteří jdou na zahynutí. Neustále máme kráčet ve šlépějích Ježíšových, pracovat podle Jeho příkladu, rozdělovat Jeho dary jako dobří správci rozličné milosti Boží (1 Pt 4,10). ... AG 205.3

Slovo Hospodinovo zjevuje skutečnost, že konec všech věcí je nablízku a jeho svědectví je velmi rozhodné, že pro každou duši je nanejvýš nezbytné, aby měla pravdu vštípenou v srdci, tak že bude ovládat život a posvětit charakter. Duch Páně spolupůsobí při přijetí pravdy inspirovaného Slova a vštěpuje jí do duše, tak že ten, kdo se prohlašuje za následovníka Kristova, bude mít svatou, posvěcenou radost, kterou bude moci předat ostatním. AG 205.4

Naše jediná jistota spočívá v tom, abychom byli připraveni pro nebeské rozvlažení a abychom měli naše lampy připravené a hořící. ... Den co den máme žádat o osvětlení Duchem Božím, aby mohlo vykonat své dílo na duši a charakteru. – 1SM 190-192 AG 205.5

Očišťující a oživující moc

„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“ (Ž 51,12) AG 206.1

Pán očisťuje srdce tak mnohokrát, jak my větráme místnost. Nezavíráme dveře a okna a nevpouštíme tam některé očisťující látky; ale otevřeme dveře a okna dokořán a necháme, aby čisté ovzduší nebes proudilo dovnitř. ... Okna impulsů, naše pocity, musí být otevřené směrem k nebi a prach sobectví a pozemskosti musí být vymeten. Milost Boží musí zasáhnout komůrky mysli, představivost musí přijmout nebeská témata k rozjímání a každá částička přirozenosti musí být očistěna a oživena Duchem Božím. – SD 107 AG 206.2

Ten, kdo žije podle zásad biblického náboženství, nebude nalezen slabým v mravní síle. Pod zušlechťujícím vlivem Ducha svatého se záliby a sklony stanou čistými a svatými. Nic neuchopí tak silně city, nic nepronikne v takové plnosti do nejhlubších pohnutek jednání, nic nevykoná tak silný vliv na život a neudělí povaze tak velkou pevnost a neochvějnost charakteru, jako Kristovo náboženství. Ono vede jeho vlastníka stále výše, naplňuje ho ušlechtilými úmysly, učí ho správným způsobům a vštěpuje každému jeho činu patřičnou důstojnost. – GW 127 AG 206.3

Církev je předmětem Boží nejněžnější lásky a péče. Pokud Mu to členové dovolí, zjeví jejich prostřednictvím svůj charakter. Říká jim: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) Ti, kteří chodí a hovoří s Bohem, uplatňují Kristovu laskavost. V jejich životech je trpělivost, tichost a zdrženlivost spojena se svatou upřímností a horlivostí. Jak postupují směrem k nebi, ostré a hrubé rysy charakteru jsou odstraněny a je patrná zbožnost. Duch svatý, plný milosti a síly působí na mysl a srdce. – HP 283 AG 206.4

Srdce, v němž Ježíš učiní svůj příbytek bude oživováno, očisťováno, vedeno a ovládáno Duchem svatým a lidský nástroj pak bude činit vytrvalé úsilí, aby uvedl svůj charakter do souladu s Bohem. Vyvaruje se všeho, co je v rozporu se zjevenou Boží vůlí a Božím myšlením. – SD 98 AG 206.5

Přijetí prostou vírou

„Spravedlivý z víry své živ bude.“ (Abk 2,4) AG 207.1

Mnozí se necvičí ve víře, jak je to jejich předností a povinností a často čekají na pocity, které může dát jenom víra. Pocit není víra, jsou to dvě rozdílné věci. Cvičit se ve víře je naší povinností, ale udělit radostné pocity a požehnání je Boží věcí. Milost Boží přichází do duše skrze živou víru a v naší moci je tuto víru cvičit. AG 207.2

Pravá víra se chápe a dožaduje zaslíbených požehnání dříve, než jsou vyplněna a pocítěna. Své prosby musíme vysílat ve víře vzhůru za druhou oponu a nechat naši víru, aby se chopila zaslíbených požehnání, a přivlastnit si je. Potom můžeme věřit, že požehnání obdržíme, protože naše víra se jich chopila jako vlastních, podle slov Pisma: *„Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete a stanete se vám.“* (Mk 11,24) Zde je zapotřebí víry, prosté víry, abychom věřili, že obdržíme požehnání dříve, než si je uvědomíme. ... Mnozí se však domnívají... že nemají víru, dokud necítí moc Ducha. Takoví lidé si pletou víru s požehnáním, které přichází skrze víru. Pravý čas k prokazování víry je tehdy, když se cítíme opuštěni Duchem svatým. Když se zdá, že nad námi visí husté mraky temnoty, tehdy je čas, abychom živou vírou tuto temnotu prolomili a rozptýlili mračna. Pravá víra spoléhá na zaslíbení, která jsou obsažena ve Slově Božím a pouze ti, kteří jsou tohoto Slova poslušní, se mohou dožadovat Jeho slavných zaslíbení. – EW 72 AG 207.3

Mohl by někdo zneuctít Boha tím, že by se již předem domníval, že Bůh neodpoví na volání svých dětí? ... Duch svatý představitel samotného Boha, je největší ze všech darů. V Něk jsou obsaženy všechny „dobré dary“. Sám Stvořitel nám nemůže dát nic většího, nic lepšího. Prosíme-li Boha, aby se v naší bídě nad námi slitoval a vedl nás svým svatým Duchem, nikdy neodmítne naši modlitbu. – MB 131-132 AG 207.4

Míra Ducha svatého, kterého máme přijmout, bude úměrná míře naší touhy a víry pro toto prokázání. ... Můžeme si být jisti, že obdržíme Ducha svatého, pokud se osobně snažíme vyzkoušet Boží slovo. – HP 336 AG 207.5

19. července

Pro všechny, kdo věří

„Vývolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy.“ (2 Te 2,13) AG 208.1

V tomto textu jsou ukázáni dva činitelé v díle záchrany – božský vliv a silná živá víra těch, kteří následují Krista. Posvěcením Ducha a vírou v pravdu se stáváme Božími spolupracovníky. Kristus očekává od své církve spolupráci. ... Krev Ježíše Krista, Duch svatý a Boží slovo, to vše patří nám. Cíl všeho tohoto nebeského opatření leží před námi – spasení duší, za které Kristus zemřel; a na nás záleží, jestli se chopíme zaslíbení, které Bůh dal a staneme se Jeho spolupracovníky. Božské a lidské nástroje musí v tomto díle spolupracovat. ... AG 208.2

Kristus ukřižovaný pro naše hříchy; Kristus vzkříšený z mrtvých; Kristus, který vystoupil na nebesa jako náš Přímluvce – to je věda spasení, kterou potřebujeme studovat a vyučovat. – CT 22-23 AG 208.3

Je to Božím úmyslem, aby Jeho lid byl posvěceným, čistým, svatým lidem, šířícím světlo všude kolem sebe. Bůh chce, aby představením pravdy ve svém životě, byl chválou na zemi. Kristova milost je dostačující, aby toho dosáhl. – 8T 14 AG 208.4

Užitečnost toho, jenž odloží všechno sobectví, nechá na své srdce působit Ducha svatého a žije životem plně zasvěceným Bohu, je bez mezí. Všem, kdo zasvětit tělo, duši, i ducha Jeho službě, se bude neustále dostávat nové tělesné, duševní a duchovní moci. Takovým jsou k dispozici nevyčerpatelné zásoby nebe. Kristus jim dává dech svého vlastního Ducha, život svého vlastního života. Duch svatý uděluje svou nejvyšší energii, aby působila v mysli a srdci. Milostí, které se nám dostává, můžeme dosáhnout vítězství, o němž se zdálo, že ho pro naše falešné názory a představy, pro naše povahové kazy a pro naši malověrnost nelze dosáhnout. AG 208.5

Každý, kdo se cele odevzdá Pánu do služby a nic si nezdrží pro sebe, dostane sílu k dosažení nezměrných výsledků. – MH 159-160 AG 208.6

Víc než smrtelná síla

„Když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův přeč zažene.“ (Iz 59,19) AG 209.1

Bůh připravil božskou pomoc pro všechny případy, na níž naše lidské zdroje nestačí. Dává svatého Ducha, aby pomáhal v každé tísní, posílil naši naději a důvěru, osvětlil naši mysl a očistil naše srdce. – 6T 415 AG 209.2

Vaším úkolem je postavit svou vůli na Kristovu stranu. Když svou vůli podřídíte Jemu, On se vás ihned zmocní a působí ve vás chtění i činění podle dobré libé vůle své. Vaše přirozenost je přivedena pod kontrolu Jeho Ducha. Dokonce i vaše myšlenky jsou Mu podřízeny. Jestliže nedokážete ovládat své podněty, své emoce, jak si možná přejete, můžete ovládnout vůli a tak nastane ve vašem životě úplná změna. Když podřídíte svou vůli Kristu, váš život bude skryt s Kristem v Bohu (Ko 3,3). To je spojeno se silou, která je nade všemi kněžstvy a mocnostmi. Máte od Boha sílu, která vás pevně poutá k Jeho síle; a je vám umožněn nový život, a to život víry. AG 209.3

Nikdy se vám nepodaří povznést, nebude-li vaše vůle na straně Kristově ve spolupráci s Duchem Božím. Nedomnívejte se, že nemůžete; ale řekněte: „Já mohu, já chci.“ A Bůh zaslíbil svého svatého Ducha, aby vám pomáhal v každém rozhodném úsilí. – ML 318 AG 209.4

Životní dílo, které nám bylo svěřeno, je oním dílem přípravy pro život věčný. Jestliže vykonáme toto dílo, jak si přeje Bůh, pak bude každé pokušení působit pro náš pokrok; protože když odoláme jeho pokušením, učiníme pokrok v božském životě. V zápalu sporu budou po našem boku neviditelné mocnosti, kterým nebe poručilo, aby nám pomáhaly v našich zápasech; a v rozhodném okamžiku nám udělí sílu, neochvějnost a energii a budeme mít víc než smrtelnou sílu. ... AG 209.5

Ti, kteří mají být vítězi, musí vést boj s neviditelnými mocnostmi. ... Duch svatý stále působí, snaží se očistit, zušlechtit a ukáznit duše lidí, aby se mohli stát způsobilými pro společenství svatých a andělů. – CT 237-238 AG 209.6

Přináší soulad

„Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne. Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“ (J 17,20-21) AG 210.1

Po vylití Ducha Svatého šli učedníci zvěstovat vzkříšeného Spasitele, jejich jedinou touhou bylo spasení duší. Těšili se ze sladkého společenství svatých. Byli něžní, ohleduplní, sebezapíraví, ochotní přinést jakoukoli oběť pro pravdu. Ve svém každodenním společenství jednoho s druhým zjevovali lásku, kterou jim Kristus přikázal projevovat. ... AG 210.2

Soulad a jednota mezi lidmi různých sklonů je nejmocnějším svědectvím, které může být přineseno, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby hříšné spasil. Je naší výsadou přinášet takové svědectví. Abychom to však mohli konat, musíme se podrobit Kristovu příkazu. Naše povaha musí být přetvořena v souladu s Jeho povahou. Naše vůle musí být podřízena Jeho vůli. – 8T 241-243 AG 210.3

Všichni máme stejnou víru, všichni jsme členové jedné rodiny, dětmi jednoho Otce nebeského, a máme stejnou blahoslavenou naději na nesmrtelnost. Jak pevné a něžné mělo by být pouto, které nás spojuje. Lidé ze světa nás pozorují, aby viděli, zda má naše víra posvěcující vliv na naše srdce. Oni rychle postřehnou každý nedostatek v našem životě a každou nedůslednost v našem jednání. Nedejme jim proto žádnou příležitost k pohanění naší víry. ... AG 210.4

Nepatrné rozdíly, u kterých prodléváme, povedou k činům, které zničí křesťanské společenství. Nedovolme nepříteli, aby takto získal nad námi převahu. Usilujme vždy o těsnější společenství s Pánem a jednoho s druhým. Spasitelovo srdce se soustředí na Jeho následovníky, kteří vyplňují Boží záměr v celé jeho výši i hloubce. Oni mají být jedno v něm i když jsou rozptýleni po celém světě. ... Kdyby Boží lid plně věřil Kristově modlitbě... jednota úsilí by byla v našich řadách patrná. Bratr bude spojen s bratrem zlatými pouty Kristovy lásky. Jedině Duch Boží může uskutečnit tuto jednotu. Ten, kdo posvětil sám sebe, může posvětit své učedníky. Spojení s Ním, budou spojeni jeden s druhým v nejsvětější víře. – 8T 243 AG 210.5

Vytváří jednotu v rozmanitosti

„Protož prosímť... abyste hodně chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povolání jste, se vši pokorou, tichostí, i s snášlivostí, snášejíce se vespolek v lásce, usilující zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.“ (Ef 4,1-3) AG 211.1

Pavel naléhavě žádá Efezské, aby si uchovali jednotu a lásku. ... Rozdělení v církvi působí hanbu Kristovu náboženství před světem a skýtá nepřátelům pravdy příležitost, aby svůj způsob života ospravedlňovali. – 5T 239 AG 211.2

Spojení věřících s Kristem bude přirozeným důsledkem vedoucím k jednotě mezi sebou navzájem, neboť pouto jednoty je nejtvrdejším na zemi. Jsme jedno v Kristu, jako je Kristus jedno s Otcem. ... Jenom osobním spojením s Kristem, každodenním společenstvím s Ním, ba každou hodinu, můžeme přinášet ovoce Ducha svatého. ... Náš růst v milosti, naše radost i užitečnost, všechno závisí na našem spojení s Kristem a na míře víry, kterou zjevujeme. – 5T 47-48 AG 211.3

Slovo a Duch pravdy přebývající v našich srdcích, nás oddělí od světa. Neměnitelné zásady pravdy a lásky poutají srdce spolu, a síla tohoto spojení bude odpovídat míře milosti a pravdy, které se těšíme. – 5T 537 AG 211.4

Vinná réva má mnoho ratolestí, ale i když jsou všechny ratolesti rozmanité, nehádají se. V rozmanitosti je tam jednotu. Všechny ratolesti získávají svou výživu z jednoho zdroje. Toto je obrazem jednoty, jež má existovat mezi Kristovými následovníky. Ve svých rozmanitých oblastech díla mají všichni jen jednu Hlavu. Různými způsoby působí skrze ně ten stejný Duch. Zde je harmonická činnost, přestože dary jsou různé. ... Bůh vyzývá každého... aby konal svou určenou práci podle schopností, jichž se mu dostalo. – 6BC 1090 AG 211.5

Máme si zachovat charakter, avšak charakter Kristův. Máme-li Kristovu povahu, pak také můžeme konat společně dílo Boží. Kristus přebývající v nás, se setká s Kristem přebývajícím v srdci našich bratří. Duch svatý vytvoří onu jednotu srdcí a jednání, která dosvědčí světu, že jsme dítkami Božími. ... AG 211.6

Svět potřebuje vidět před sebou vykonaný zázrak, který spojuje srdce Božího lidu dohromady v křesťanské lásce. – 9T 187-188 AG 211.7

Udělen za podmínek

„Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.“ (Ř 8,5) AG 212.1

Kristus zaslíbil své církvi dar Ducha svatého a toto zaslíbení patří nám stejně tak jako patřilo prvním učedníkům. Ale jako každé jiné zaslíbení, je uděleno za určitých podmínek. Jsou mnozí, kteří prohlašují, že věří Božím zaslíbením a dožadují se jich, mluví o Kristu a Duchu svatém, avšak nedostává se jim žádného požehnání, protože nepodřizují svou duši vedení a řízení božských mocností. AG 212.2

Nemůžeme používat Ducha svatého; Duch má použít nás. Skrze Ducha působí Bůh ve svém lidu „*chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své*“ (Fp 2,13). Mnozí však nechtějí být vedeni. Chtějí vládnout sami. To je důvod, proč se jim nedostává nebeského daru. Pouze těm, kteří pokorně očekávají na Boha, kteří vyhlíží Jeho vedení a milost, bude dán Duch svatý. Toto vírou požadované zaslíbené požehnání přináší s sebou všechna ostatní požehnání. Je uděleno podle bohatství Kristovy milosti a on je připraven udělit ho každé duši podle toho, jak je schopná ho přijmout. AG 212.3

Udělení Ducha svatého je propůjčením života Kristova. Pouze ti, kteří jsou takto poučeni o Bohu, pouze ti, kteří mají uvnitř působícího Ducha a v jejichž životě se zračí Kristův život, se mohou postavit jako praví představitelé Spasitele. ... AG 212.4

Kristus zaslíbil, že Duch svatý bude přebývat v těch, kteří bojují o vítězství nad hříchem, aby se projevila síla božské moci tím, že vybaví lidský nástroj nadpřirozenou silou a poučí nevědomé o tajemstvích Božího království. ... AG 212.5

Když se člověk úplně zřekne vlastního já, když jsou všichni falešní bohové vypuzeni z duše, tato prázdnota je pak vyplněna vylitím Ducha Kristova. Takový člověk má víru, která očišťuje duši od veškerého poskvrnění. Je podřízen Duchu a přemýšlí o věcech Ducha. Nespolehá na sebe. Kristus je mu vším ve všem. – GW 284-287 AG 212.6

24. července

Dávání a přijímání

„Darmo jste vzali, darmo dejte.“ (Mt 10,8) AG 213.1

Když vám Duch svatý odhalí pravdu, prožijete mnoho cenných zkušeností a zatoužíte vyprávět druhým o radostné věci, kterou vám Duch svatý odhalil. Když s nimi přijdete do styku, seznámíte je s novými poznatky o povaze nebo díle Ježíše Krista. Budete umět říci něco nového o soucitné lásce Spasitele těm, kdo Ho milují, i těm, kdo Ho nemají rádi. ... AG 213.2

Srdce, které jednou okusilo lásku Kristovu, chce ji mít co nejvíc. Dostane ji v bohatší a hojnější míře, když ji bude rozdávat. Každé Boží zjevení člověku zvětšuje schopnost poznávat a milovat. Srdce jakoby ustavičně volalo: „Chci Tě mít více,“ a Duch vždy odpovídá: „Dostaneš víc.“ ... Pán Ježíš, který se všeho vzdal, aby spasil ztracené lidstvo, obdržel Ducha svatého v neomezené míře. Podobně obdrží Ducha svatého každý následovník Kristův, odevzdá-li Mu celé srdce. Sám náš Pán přikázal: *„Bud'te naplněni Duchem.“* (Ef 5,18) Tento příkaz je současně zaslíbením, že se tak stane. Otci se zalíbilo, aby v Kristu přebývala *„veškerá plnost“* a *„v něm jste doplněni“* (Ko 1,19; 2,10). – MB 20-21 AG 213.3

Čím více Ducha Božího bude uvedeno do naší každodenní zkušenosti, tím více Jeho milosti a tím méně neshod tam bude, tím více štěstí budeme mít a tím více budeme udělovat jiným. AG 213.4

Kristus je velký střed, zdroj veškeré síly. ... I nejmoudřejší a nejduchovnější lidé mohou dávat jen tolik, kolik přijímají. Sami ze sebe nemohou uspokojit žádnou z potřeb duše. Můžeme dávat jen to, co přijímáme od Krista; a přijímat můžeme jen tolik, kolik dáváme druhým. Když stále dáváme, stále dostáváme, a čím více dáváme, tím více dostáváme. Tak smíme stále věřit, důvěřovat, přijímat a dávat. – DA 370 AG 213.5

25. července

Olej pro naše lampy

„Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.“ (Mt 25,4) AG 214.1

Dvě skupiny strážných (v podobenství o deseti pannách) představují dvě třídy lidí, kteří prohlašují, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány také panny, protože představují lidi, kteří vyznávají čistou víru. Lamy znázorňují Boží slovo. ... Olej je symbolem Ducha svatého.

AG 214.2

V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádoby na olej. Po určitou dobu mezi nimi nebylo vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají, až se Kristus vrátí. Avšak právě tak jako v podobenství, je tomu i v současnosti. Žijeme v době očekávání, naše víra je podrobována zkoušce. Když zazní volání: „Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc!“, mnozí budou nepřipraveni. ... Nepřijali Ducha svatého. Bez Božího Ducha nám znalost Bible nebude nic platná. Pouze teoretická znalost pravdy bez Ducha svatého nemůže člověka oživit, ani posvětit jeho srdce. ... Pokud jej Duch svatý neosvítí, nebude s to rozeznat pravdu od bludu a neodolá mistrovským pokušením satana. *AG 214.3*

Bůh nabízí svou milost každému člověku... Povaha je ovšem nepřenosná. Nikdo nemůže věřit za druhého. ... Nikdo nemůže přenést na druhého povahu, která je výsledkem působení Božího Ducha. ... *AG 214.4*

Nebudeme připraveni na setkání s Pánem, jestliže procitneme až na volání: „Hle, ženich je zde“ a začneme sbírat prázdné lampy, abychom je naplnili. ... Prozíravé družičky v podobenství měly v nádobkách u svých lamp olej. Jejich lampy hořely nezmenšeným plamenem po celou noc čekání. ... Podobně mají také následovníci Ježíše Krista šířit světlo v temnotách světa. Prostřednictvím Ducha svatého se Boží slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přetvářející síla. Duch svatý vstěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy – Jeho povaha – má vyzařovat z Jeho následovníků. – COL 406-414 *AG 214.5*

Žádejte Boha, aby vám udělil hojnost oleje své milosti. – TM 104 *AG 214.6*

Hřích, který Bůh nemůže odpustit

„Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno lidem.“ (Mt 12,31) AG 215.1

Ať jde o jakýkoli hřích, smyje se vina v krvi Kristově, jestliže se duše kaje a věří; ten však, kdo odmítá dílo Ducha svatého, ocitá se tam, kam pokání a víra za ním nemohou přijít. Právě skrze Ducha působí Bůh na srdce; když lidé svévolně odmítají Ducha a prohlašují o Něm, že přichází od satana, přerušují spojení, jimž s ním Bůh může obcovat. Když člověk Ducha nakonec zavrhne, nemůže Bůh pro něho už nic učinit. ... AG 215.2

Není to Bůh, kdo zaslepuje lidi a zatvrzuje jejich srdce. Bůh posílá lidem světlo, aby jim pomohlo napravit jejich bludy a aby je vedlo po bezpečných cestách; odmítnutí tohoto světla zaslepuje zrak a zatvrzuje srdce. Často se tak děje pozvolna a téměř nepozorovaně. Světlo přichází do duše skrze slovo Boží, skrze Jeho služebníky nebo přímým působením Ducha svatého; nechá-li však člověk jediný paprsek světla bez povšimnutí, otupí poněkud svou duchovní vnímavost, takže druhý příliv světla pozná již méně jasně. Tím přibývá tmy, až je nakonec v duši úplná noc. ... AG 215.3

Nemusíme se ani záměrně rozhodovat pro službu království temna, abychom se dostali pod jeho nadvládu. Stačí, abychom se opomněli spojit s královstvím světla. ... Nejběžnějším projevem hříchu proti Duchu svatému je ustavičné odmítání výzvy nebes k pokání. Každé nové odmítání Krista je krokem k odmítnutí spásy a ke hříchu proti Duchu svatému. – DA 322-324 AG 215.4

Když se duše odevzdá Kristu, zmocní se nového srdce nová moc. Nastává změna, kterou si člověk nemůže sám přivodit. Je to nadpřirozený zásah, který do lidské povahy vnáší nadpřirozený prvek. Duše, která se odevzdala Kristu, se stává tvrzí Kristovou v tomto odbojném světě a Kristus požaduje, aby v ní nebyla uznávána žádná moc kromě Jeho moci. Duše, které takto vládnou nebeské síly, je jistá před satanovými útoky. – DA 324 AG 215.5

Zarmoucen našimi pochybnostmi

„A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenáni jste ke dni vykoupení.“ (Ef 4,30) AG 216.1

Pochybujeme-li o Boží lásce a nevěříme-li v zaslíbení Boží, zneuctíváme tím Boha a zarmucujeme Jeho svatého Ducha... A co si může náš nebeský Otec myslet o nás, když nevěříme v Jeho lásku, jež Ho vedla k tomu, aby dal svého jednorozeného Syna, abychom my mohli žít? Apoštol píše: *„Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám spolu s ním nedaroval všechny věci?“* (Ř 8,32) A přesto tak mnozí říkají, i když ne slovy, ale svými činy: „Pán nemyslí mne. Snad miluje druhé, ale mne nemiluje.“ – SC 118-119 AG 216.2

Víra bere Boha za slovo, neprosí o to, aby rozuměla významu těžkých zkoušek, které přicházejí. Mnozí však mají jen malou víru. ... A těžkosti, se kterými se setkávají, je odlučují od Boha, místo aby je k Němu přiváděly blíže, a vyvolávají v nich nepokoj a reptání. Učinili správně, že byli tak nevěřící? Ježíš je jejich přítel. Celé nebe se zajímá o jejich blaho a jejich strach a nespokojenost Ducha svatého zarmucují. Nemáme věřit proto, že vidíme nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Máme důvěřovat Jeho zaslíbením. ... Když jsme prosili o Jeho požehnání, měli bychom věřit, že ho obdržíme a děkujeme Mu za to, že ho máme. Pak máme konat naše povinnosti s jistotou, že požehnání nám bude uděleno tehdy, když nám toho bude nejvíce zapotřebí. – GW 261 AG 216.3

Je to vážná věc zarmoutit Ducha svatého a On je zarmoucen tehdy, když chce lidský nástroj konat dílo sám a odmítá vstoupit do Boží služby proto, že kříž je příliš těžký anebo sebezapření příliš velké. Duch svatý chce přebývat v každé duši. Je-li přivítán jako čestný host, pak ti, jež ho přijímají, budou doplněni v Kristu (Ko 2,10). – CH 561 AG 216.4

Snažíme se ze všech svých sil dosáhnout míru postavy mužů a žen v Kristu? Usilujeme o Jeho plnost, stále směřující k předloženému nám cíli – dokonalosti Jeho charakteru? Když lid Páně dosáhne tohoto cíle, bude zapečetěn na svých čelech. Naplněn Duchem, bude doplněn v Kristu a zapisující anděl oznámí: „Je dokonáno.“ – 6BC 1118 AG 216.5

28. července

Pro ty, kteří hledají

„Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťtež se, a svatí buďte, nebo já svatý jsem.“ (Lv 11,44) AG 217.1

Patří k Boží slávě, že dává svým dítkám své ctnosti. Bůh chce, aby muži a ženy dosahovali nejvyššího stupně. A když se ve své víře uchopí moci Kristovy, když prosí o Jeho neselhávající zaslíbení a přivlastňují si je, když s neodbytností, již nelze odmítnout, hledají pomoc Ducha svatého, budou učiněni dokonalými v Kristu (Ko 2,10). ... AG 217.2

Před věřícím se otevírá podivuhodná možnost být podoben Kristu, poslušnému všech zásad zákona. Sám od sebe je však člověk naprosto neschopen dosáhnout tohoto stavu. Svatost, o níž slovo Boží praví, že ji musí mít, dříve než může být spasen, je výsledkem působení božské milosti, již se mu dostává, když se podrobí kázni a omezením pod vlivem Ducha pravdy. Člověk může být dokonale poslušný jen kadidlem Kristovy spravedlnosti, které dodává božskou vůni každému skutku poslušnosti. Úlohou křesťana je vytrvat v přemáhání každého nedostatku. Má neustále prosit Spasitele, aby léčil poruchy jeho hříšné duše. Nemá moudrost ani sílu, aby je přemohl; moudrost a sílu má Pán a udělí je těm, kdož v pokoře a v pokání u Něho hledají pomoc. – AA 530-532 AG 217.3

Duch svatý bude dán těm, kteří hledají Jeho moc a milost a bude pomáhat v našich slabostech, když budeme mít slyšení u Boha. Nebe je otevřeno k naším prosbám a my jsme vyzváni, abychom přistoupili *„směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný“* (Žd 4,16). Máme přijít v důvěře, věříce, že obdržíme právě to, o co Ho prosíme. – HP 80 AG 217.4

Cítíte-li, že něco potřebujete, hladovíte-li a žízníte po spravedlnosti, je to důkaz, že Kristus působí na vaše srdce, abyste Ho hledali. Prostřednictvím Ducha svatého pro vás vykoná to, co vy sami pro sebe nejste schopni vykonat. – MB 19 AG 217.5

Jestliže vyprázdníme svou duši od svého já, On se postará o naše potřeby. – 7T 213 AG 217.6

Moc letnic

„A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.“ (Sk 4,33) AG 218.1

Jaký následek mělo vylití Ducha o letnicích? Radostná zvěst o vzkříšeném Spasiteli se dostala do nejzazších končin obydleného světa. Když učedníci ohlásili poselství o spásné milosti, moc tohoto poselství zapůsobila na lidská srdce. A do církve proudili obrácení ze všech stran. Odpadlíci byli znovu obráceni na víru. Hříšníci spolu s věřícími začali hledat perlu nezměrné ceny. Někteří z těch, kdož byli nejzarputilejšími odpůrci evangelia, se stali Jeho obhájci a obránci. ... Každý křesťan spatřoval ve svém bratru zjevení božské lásky a blahovůle. Všichni měli jen jeden zájem, jemuž ustoupilo všechno ostatní. Věřící začali usilovat o to, aby nabyli Kristovy povahy a začali pracovat na rozšíření Kristova království. AG 218.2

„Apoštolové pak velkou mocí vydávali svědectví. ...“ Jejich působení vedlo k tomu, že se k církvi připojili vyvolení mužové, kteří přijavše slovo pravdy, zasvětili své životy poslání poskytovat druhým naději, jež plnila jejich srdce pokojem a radostí. Nedali se odradit nebo zastrašit hrozbami. Skrze ně mluvil Pán, a jak chodili z místa na místo, dostávalo se chudým zjevení evangelia a divů božské milosti. Tak mocně může Bůh zapůsobit, když se lidé poddají vedení Jeho Ducha. – AA 48-49 AG 218.3

Nám dnes stejně tak jako prvním učedníkům patří zaslíbení Ducha. Bůh i dnes obdaří muže i ženy mocí z výsosti, tak jako obdařil ty, kteří o letnicích slyšeli slovo spasení. I v této chvíli Jeho Duch a milost jsou pro všechny, kdo je potřebují a vezmou Ho za slovo. ... AG 218.4

Horlivost pro Pána vedla učedníky k nesení svědectví pravdy s velikou mocí. Neměla by tato horlivost zapálit naše srdce rozhodnutím svědčit o vykupující lásce, o Kristu, o Tom ukřižovaném? Neměl by Duch Boží přijít dnes jako odpověď na opravdové, vytrvalé modlitby a naplnit muže mocí k službě? – 8T 20-22 AG 218.5

Proste o něj

„Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?“ (L 11,13) AG 219.1

Náš Pán je bohatý v milosti, mocný v síle. On hojně poskytuje tyto dary všem, kteří ve víře přicházejí k Němu... Měli bychom prosit tak horlivě o seslání Ducha svatého jako se učedníci modlili v den letnic. Jestliže to oni potřebovali tehdy, mnohem víc to potřebujeme my dnes. Mravní temnota jako těžký příkrov zahaluje zemi. Lidi svádí všechny druhy falešného učení, bludy a satanské svody. Bez Božího Ducha a Jeho moci bude naše úsilí zvěstovat přítomnou pravdu marné. – 5T 157-158 AG 219.2

Milostí Kristovou byli apoštolé tím, čím byli. Byla to upřímná odevzdanost a pokorná, opravdová modlitba, která je přivedla do úzkého společenství s Ním. Seděli spolu s Ním v nebeských příbytcích. Uvědomovali si velikost svého dluhu vůči Němu. Opravdovou, vytrvalou modlitbou obdrželi dar Ducha svatého a pak šli obtíženi břemenem záchrany duší. ... Máme být méně horlivými než byli apoštolé? – 7T 32 AG 219.3

Proč nehladovíme a nežízníme po daru Ducha, když je tím jediným prostředkem, kterým se nám dostává moci? Proč o tom nemluvíme, proč o to neprosíme, proč o tom nekážeme? ... Každý pracovník by měl prosit Pána o každodenní křest Ducha. Měly by se shromažďovat skupinky křesťanů a prosit o zvláštní pomoc, o nebeskou moudrost, aby dovedly plánovat a tyto plány moudře provádět. – AA 50 AG 219.4

Den za dnem ubíhá do věčnosti a přivádí nás blíže ke konci doby milosti. Musíme prosit jako nikdy předtím o Ducha svatého, aby nám byl udělen v hojnější míře a pak musíme čekat, aby jeho posvěcující vliv sestoupil na Jeho pracovníky... AG 219.5

Ti, kteří jsou pod vlivem Ducha Božího, nebudou fanatičtí, ale klidní a stálí, prostí výstřednosti v myšlenkách, slovech, či v skutcích. Uprostřed zmatku klamných učení, bude Duch Boží vůdcem a pavézou těm, kteří neodporovali důkazům pravdy a umlčí každý další hlas kromě toho, který přichází od Toho, který je pravdou. – GW 288-289 AG 219.6

Pozdní déšť

„Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný, i způsobí Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný, a každému bylinu na poli.“ (Za 10,1) AG 220.1

Podobenstvím raného a pozdního deště, jenž ve východních zemích padá v době setí a v době žní, předpověděli židovští proroci, že se církvi dostane duchovní milosti v mimořádné míře. Vylití Ducha za dnů apoštolů bylo začátkem raného deště a slavný byl jeho účinek. ... Době před ukončením žní na zemi je však zaslíbeno zvláštní udělení duchovní milosti, která má připravit církev na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha je zpodobeno padáním pozdního deště; a právě o tuto rozmnoženou moc mají křesťané vysílat prosby k Pánu žní „v čas příhodný“. – AA 54-55 AG 220.2

Tak jako byl Kristus oslaven ve dnech letnic, má být také znovu oslaven v závěrečném díle zvěstování evangelia, kdy Bůh připraví lid, aby obstál v poslední konečné zkoušce závěrečného konfliktu velkého sporu. – 7BC 983 AG 220.3

Mnozí... budou viděni, jak spěchají sem a tam, puzení Duchem Božím, aby přinesli světlo ostatním. Pravda, slovo Boží, je jako oheň v jejich kostech, naplní je horoucí touhou osvětlit ty, jež sedí v temnotách (L 1,79). Mnozí, dokonce mezi nevzdělanými, nyní hlásají slova Páně. Děti jsou puzeny Duchem, aby šly a zvěstovaly poselství z nebe. Duch je vylit na všechny, kteří se podvolili jeho výzvě a... tito budou zvěstovat pravdu s mocí a silou Ducha. – Ev 700 AG 220.4

Jestliže však členové Boží církve nemají dnes živé spojení se Zdrojem veškerého duchovního růstu, nebudou připraveni pro dobu žní. Pokud neudrží své lampy ozdobené a hořící, nepřijmou přidanou milost v době zvláštní potřeby. – AA 55 AG 220.5

Božská milost je potřebná na začátku, božská milost je potřebná na každém kroku vpřed a pouze božská milost může dokončit dílo. Neexistuje pro nás žádné místo, kde bychom mohli spočinout v bezstarostném postavení. ... Modlitbou a vírou máme neustále žádat o větší míru Ducha. – TM 508 AG 220.6

1. srpna

Zázrak

„Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým.“ (Žd 2,4) AG 221.1

Kristus nevykonal žádný div na přání farizeů. Nevykonal žádný div na poušti jako odpověď na satanovo našeptávání. Nevybavuje nás mocí, abychom se mohli ospravedlnit nebo abychom mohli uspokojit přání nevěřících a nadutých. Evangelium však nepostrádá znamení svého božského původu. Což není div, že můžeme být vytrženi ze satanova otroctví? Nepřátelství k satanu není lidskému srdci vrozeno; to je nám dáno milostí Boží. Když někdo, kdo je ovládán neústupnou, scestnou vůlí, se osvobodí a celým srdcem se odevzdá působení nebeských sil Božích, stal se zázrak. Stejně tak, když člověk, který žil v klamu, pojednou pochopí mravní pravdu. Po každé, když se duše obrátí a naučí se milovat Boha a zachovávat Jeho přikázání, plní se zaslíbení Boží: *„Dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich.“* (Ez 36,26) Změna, k níž dochází v lidských srdcích, proměna lidských povah je zázrak, který zjevuje věčně živého Spasitele působícího k záchraně duší. Důsledný život v Kristu je velkým zázrakem. V hlásání slova Božího je znamení, jež se projevuje dnes a bude se projevovat vždy, totiž přítomnost Ducha svatého, jenž ze slova činí moc, která obnovuje ty, kdož je poslouchají. To je svědectví Boží před světem o božském poslání Jeho syna. – DA 407 AG 221.2

Mnozí jsou naprosto znechuceni. ... Pohlíží se na ně jako na neschopné pochopit nebo přijmout evangelium Kristovo. A přece divem božské milosti mohou být proměněni. Pod působením Ducha svatého zmizí i otupělost, která jejich duchovní stav dělá téměř beznadějným. ... Zločinnost se rozplyne a nevědomost bude přemožena. AG 221.3

Řetěz, který byl spuštěn od trůnu Božího je dostatečně dlouhý, aby dosáhl do nejnižších hlubin. Kristus má moc pozvednout i toho nejhlříšnějšího z hlubin ponížení, a postavit ho tam, kde by byl uznán za Boží dítě a Kristova spoludědice v nesmrtelném dědictví. – 7T 229 AG 221.4

2. srpna

Úžasné proměny

„Nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.“ (1 K 4,9) AG 222.1

Pán Ježíš zkouší lidská srdce zjevením Svého milosrdenství a přehojné milosti. Uskutečňuje tak úžasné proměny, že satan se vším svým vítězným vychloubáním, se vším svým spiknutím zla spojeným proti Bohu a zákonům Jeho vlády, v nich vidí nedobytné pevnosti i pro svou vychytralost a své podvody. Jsou pro něho nepochopitelnou záhadou. Andělé Boží, serafíni a cherubíni, mocnosti určené ke spolupráci s lidskými nástroji, hledí s údivem a radostí, že padlí lidé, kdysi děti hněvu, rozvíjejí pod Kristovým vedením charakter podle božské podobnosti, aby se stali Božími syny a dcerami, a aby hráli důležitou roli v práci i radostech nebeských. AG 222.2

Své církvi dal Kristus neomezené možnosti, aby mohl získat velký užitek slávy od Svého vykoupného a zaplaceného vlastnictví. Církev, nadaná spravedlností Kristovou je Jeho klenotnicí, ve které se má zjevit v konečné přehlídce plnost bohatství Jeho milosti, Jeho lásky, Jeho milosrdenství. V Jeho prostřednické modlitbě je prohlášení, že Otcova láska k nám je stejně tak veliká jako k Němu, jednorozenému Synu a že budeme s Ním tam, kde je On, navěky jedno s Kristem a Otcem. To je divem pro nebeské zástupy a jejich velikou radostí. Dar Jeho Svatého Ducha, bohatý, plný a přehojný, má být pro Jeho církev ochranou a ohnivou zdí, kterou mocnosti pekla nepřemohou. Ve Své neporušené čistotě a neposkvrněné dokonalosti pohlíží Kristus na Svůj lid jako na odměnu za všechno Své utrpení, ponížení, lásku a dovršení Své slávy – Kristus je velikým středem, z kterého vyzařuje všechna sláva. – TM 18-19 AG 222.3

Celé nebe pozoruje tyto nástroje, které jsou jako ruka uskutečňující Boží záměr na zemi, konající tak vůli Boží v nebesích. Takovou spoluprací se uskutečňuje dílo, které přináší Bohu poctu, slávu i majestát. Ó, kdyby všichni dovedli milovat tak, jako miloval Kristus, aby hynoucí lidé mohli být zachráněni od záhuby, jaká změna by nastala na světě! – 6T 457 AG 222.4

3. srpna

Obnovení srdce

„Obnoviti se pak duchem mysli vaší, a obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.“ (Ef 4,23-24) AG 223.1

Kristus byl věrným karatelem. ... Už jen Jeho samotná přítomnost kárala všechno nízké a nesprávné. Ve světle Jeho čistoty lidé spatřovali svou vlastní nečistotu a své nízké a klamné životní cíle. Přesto je však přitahoval. Ten, který stvořil člověka, znal cenu lidstva. ... AG 223.2

V každé lidské bytosti objevoval nekonečné možnosti. Viděl, jakými by se lidé mohli stát, kdyby byli proměněni Jeho milostí – *„ke slávě Hospodina Boha našeho“* (Ž 90,17). – Ed 79-80 AG 223.3

Všechny nedostatky charakteru mají svůj původ v srdci. Pýcha, ješitnost, podrážděnost a žádostivost pocházejí z tělesného srdce neobnověného Kristovou milostí. – OHC 336 AG 223.4

Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce a tím přetvořuje celý život. Žádná pouhá vnější změna není dostačující k tomu, aby nás přivedla do souladu s Bohem. Někteří lidé se snaží reformovat napravením toho či onoho zlovyku. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, berou však věc za nesprávný konec. Změna musí začít v srdci. ... AG 223.5

Písmo svaté je velkým činitelem v této proměně charakteru. Kristus se modlil: *„Posvětiž jich v pravdě své; slovo tvé pravda jest.“* (J 17,17) Když studujeme a jsme poslušnými, Slovo Boží působí v srdci a podmaňuje si každou nesvatou vlastnost. Duch svatý přichází k tomu, kdo je usvědčen z hříchu a víra, která pramení v srdci, působí skrze lásku ke Kristu a přizpůsobuje nás, naše tělo, duši i ducha Jeho vůli. ... AG 223.6

Nebudme shovívaví vůči sobě, ale postupme vpřed v důkladném díle reformy, která musí být vykonána v našich životech. Ukřižujme vlastní já. Bezbožné návyky dožadující se nadvlády, můžeme přemoci jen ve jménu Ježíše a skrze Jeho sílu. Tomu, kdo se denně snaží o to, aby chránil své srdce se vši horlivostí (Př 4,23), je dáno zaslíbení: *„Ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“* (Ř 8,38-39) – RH July 7, 1904 AG 223.7

Je zapotřebí čas

„Já Hospodin, kterýž ji ostříhám, každé chvílky budu ji svlažovati, a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostříhati.“ (Iz 27,3) AG 224.1

Mysl mužů a žen neklesne náhle ze stavu čistoty a svatosti do mravní zkaženosti, porušenosti a zločinnosti. Je zapotřebí jisté doby, aby člověk mohl být přetvořen k božské podobě, anebo než ti, kdož byli stvořeni k obrazu Božímu, klesnou tak, že se přiblíží zvířeti nebo satanovi. Pohledem se měníme. Ačkoli stvořen k obrazu svého Tvůrce, může člověk tak vychovat svou mysl, že hřích, který se mu kdysi ošklivil, se mu začne zdát příjemným. Když přestane bdít a modlit se, přestane střežit hradby svého srdce. ... Musí být veden neustálý boj proti tělesnému smýšlení (Ř 8,7); musí nám pomáhat zušlechťující vliv Ducha svatého, který pozvedá mysl a navyká ji rozjímat o čistých a svatých věcech. – 2T 478-479 AG 224.2

Charakter není dílem náhody. Není to podmíněno jedním vzplanutím temperamentu, jediným krokem nesprávným směrem. Je to opakování skutků, jež způsobuje, že se stávají návykem a utváří charakter buď k dobrému nebo k zlému. Správný charakter může být utvořen jen vytrvalým a neúnavným úsilím, zdokonalováním každé svěřené hřivny a schopnosti k slávě Boží. AG 224.3

Bůh od nás očekává, že budeme utvářet charaktery podle vzoru, který nám předložil. Máme přikládat cihlu k cihle, přidávat milost k milosti, objevit naše slabé stránky a uvádět je na pravou míru dle pokynů, jež nám byly dány. AG 224.4

Bůh nám dává sílu, rozumové schopnosti i čas, abychom si mohli vybudovat charaktery, na které by mohl umístit pečeť svého schválení. Přeje si, aby si každé Jeho dítě vytvořilo ušlechtilý charakter konáním ryzích, šlechetných činů, a aby nakonec mohl představit souměrnou stavbu, krásný chrám, ctěný člověkem i Bohem. ... AG 224.5

Ten, kdo se chce stát krásnou stavbou Pána, musí rozvíjet každou schopnost své bytosti. Je to možné pouze správným používáním schopností, aby se charakter mohl rozvíjet harmonicky. Takto přineseme do základu to, co Boží slovo představuje jako zlato, stříbro, drahé kamení – materiál, který bude vystaven zkoušce Božím očišťujícím ohněm. – CG 164-166 AG 224.6

5. srpna

Klíč k rozhodnutí

„Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.“ (1 K 2,2) AG 225.1

Mnozí jsou přitahováni krásou Kristovou a slávou nebes, ustupují však před podmínkami, za kterých se tato jedinečnost může stát jejich vlastnictvím. ... Zřeknutí se své vlastní vůle, oblíbených předmětů svých náklonností a snah, vyžaduje oběť, kterou se zdráhají přinést, váhají, a nakonec se od ní odvracejí. ... Touží po dobru, vynakládají určité úsilí, aby ho získali; nikdy si ho však opravdově nezvolili, nemají jasný cíl, aby si ho zajistili za každou cenu. AG 225.2

Pokud chceme zvítězit, pak naší jedinou nadějí je spojit naši vůli s vůlí Boží a spolupracovat s Ním hodinu co hodinu a den co den. Nemůžeme si ponechat vlastní já a přesto vejít do Božího království. Pokud dosáhneme svatosti, pak to bude jedinečným tím, že se vzdáme vlastního já a přijmeme Kristovo smýšlení. Pýcha a soběstačnost musí být ukřižovány. Jsme ochotni zaplatit cenu, která se od nás vyžaduje? Jsme ochotni přivést svou vůli do dokonalého souladu s vůlí Boží? Dokud nejsme ochotni, proměňující moc Boží milosti se na nás nemůže projevit. – MB 143 AG 225.3

Když se důkladně seznámíme sami se sebou a pak spojíme naše pevné rozhodnutí s Boží milostí, můžeme být vítězi a stát se dokonalými ve všech věcech, nemajíce v ničem nedostatku (Jk 1,4). – ML 97 AG 225.4

Těžké okolnosti nás mají vést k pevnému rozhodnutí, abychom je překonali. Vítězství nad jednou překážkou ti dodá více schopnosti a odvahy jít vpřed. Postupuj odhodlaně správným směrem a okolnosti se stanou tvými pomocníky, nikoli překážkami. – COL 332 AG 225.5

Pravý křesťanský charakter se vyznačuje jedinečností úmyslu, nezdolnou odhodlaností, která nechce podlehnout světským vlivům, které budou směřovat ke snížení biblické úrovně. ... Posvěcení Kristova následovníka musí být úplné. ... Musí být ochotný snášet trpělivě, spokojeně a radostně všechno, co z Boží prozřetelnosti může být povolán trpět. Jeho konečnou odměnou bude podíl spolu s Kristem na trůnu nesmrtelné slávy. – 2BC 1003 AG 225.6

Pociťována v domově

„Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj.“ (Sk 16,31) AG 226.1

Misijní dílo má být konáno v domově. Zde ti, kteří přijali Krista, mají prokázat, co pro ně milost učinila. Božský vliv ovládá pravé věřící v Krista a tento vliv se projevuje v celém domově a napomáhá pro dokonalost charakteru všech doma. ... AG 226.2

Církev potřebuje veškeré rozvíjené duchovní síly, jaké mohou být získány, aby mohla pečlivě chránit všechny, a zvláště pak mladší členy Boží rodiny. Pravda prožívaná v domově se projevuje v nezištné práci v širokém okolí. Ten, kdo prožívá křesťanství doma, bude jasným a zářným světlem všude. – ML 221; AH 38 AG 226.3

Bůh chce, aby se děti a mládež připojili k armádě Páně. ... Musí se učit odolávat pokušení a bojovat dobrý boj víry. Obrátte jejich mysl k Ježíši, jakmile mohou chápat vaše naučení v jednoduchých slovech, snadno pochopitelných. Učte je sebeovládání. Naučte je začít dílo přemáhání ve své mladosti a obdrží drahocennou pomoc, kterou Ježíš může a chce dát, spojenou se zbožným úsilím rodičů. Potěšte je povzbudivými slovy pro boje, které bojují při odolávání pokušení a odtrhnutí se od dobyvatele skrze milost danou jim v Ježíši Kristu. – KH 42 AG 226.4

Soulad domácího kruhu je často narušen ukvapeným slovem a hanlivým jazykem. Jak mnohem lepší by bylo nechat ho nevyřčené. Jeden příjemný úsměv, jedno klidné, přívětivé slovo vyřčené v duchu pokory, je silou k utišení, povzbuzení a požehnání. ... Mnozí omlouvají svá ukvapená slova a popudlivou povahu slovy: „Já jsem precitlivělý; mám prudkou povahu.“ To nikdy nevyléčí rány způsobené ukvapenými, vášnivými slovy. ... Tělesný člověk musí zemřít a nový člověk, Ježíš Kristus, se zmocní duše. ... Svým životem můžete prokázat, co může vykonat moc a milost Boží v proměně přirozeného člověka na duchovního člověka v Ježíši Kristu. – 4T 348-349 AG 226.5

Aby svět mohl poznat

„Vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.“ (Iz 43,12) AG 227.1

Živý křesťan ponese živé svědectví. Jestliže následujete Ježíše krok za krokem, budete mít určité právo vypravovat o cestě, kterou vás vedl. Můžete říci, že jste zkoušeli Jeho zaslíbení a zjistili jste, že je to pravé zaslíbení. Můžete poukázat na živé okamžiky ve vaší zkušenosti, aniž byste museli jít o několik let zpět do minulosti. Kéž bychom mohli často slyšet jednoduché, upřímné svědectví statečných bojů a vítězství. ... AG 227.2

Každý pravý křesťan bude vést boj o uplatňování zásad pravdy v životě, stejně jako o jejich souhlas. ... Vůdce našeho spasení povolává nové svědky z bitevního pole. Ti, kteří byli nelítostně napadeni protivníky pravdy a nepřítelem duší, a kteří se zachovali tak, jak se zachoval Ježíš v hodině Jeho zkoušky, ponese svědectví, které uchvátí srdce posluchačů. Oni budou vskutku Ježíšovými svědky. – RH Dec. 20, 1881 AG 227.3

Ne vždy si uvědomujeme moc příkladu. Musíme vejít do styku s ostatními. Setkáme se s osobami, které jsou v bludu, které různým způsobem činí zlo; mohou být nepříjemní, prudcí, vznětliví a pánovití. Při jednání s nimi musíme být trpěliví, shovívaví, laskaví a vlídní. ... Všichni z nás musí čelit zkouškám a těžkostem, protože se nacházíme na světě starostí, obav a zklamání. Ale těmto neustálým obtížím musíme čelit v Kristově duchu. Skrze milost se můžeme povznést nad své okolí a zachovat svého ducha tichého a pokojného uprostřed mrzutosti a starostí každodenního života. Takto máme představovat Krista světu. – OHC 243 AG 227.4

Kristus se snažil spasit svět, ne přizpůsobením se mu, ale tím, že světu zjevil proměňující moc Boží milosti, která formuje a přetváří lidský charakter k podobnosti charakteru Krista. – SD 123 AG 227.5

Milost Kristova působí podivuhodnou změnu v životě a charakteru jejího příjemce; a pokud jsme skutečně Kristovými učedníky, svět pozná, že pro nás božská moc vykonala určité dílo; protože i když jsme na světě, nejsme z něho. – ML 152 AG 227.6

8. srpna

Udržuje duchovní život

„I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy.“ (J 6,35) AG 228.1

Bůh k nám promlouvá ve svém Slově. V něm se nám jasně zjevuje Jeho povaha, Jeho jednání s lidmi a velké dílo vykoupení. Zde se před námi otevírají dějiny patriarchů, proroků a jiných svatých mužů z dávných dob. Byli to lidé „*poddaní stejným bídám jako my*“ (Jk 5,17). Vidíme, jak se probíjávali zklamáními, která jsou stejná jako ta naše, jak podléhali pokušení, jak podléháme my, jak se přesto vzchopili a milostí Boží zvítězili; uvažujeme-li o tom, dostává se nám povzbuzení v našem úsilí o spravedlnost. Čteme-li o vzácných zkušenostech, které mohli zažít, o světle, lásce a požehnání, jichž se jim dostalo, a o díle, jež vykonali milostí jim udělenou, zažehne duch, jenž je povzbuzoval, i v našich srdcích plamen svatého nadšení a touhu podobat se jim povahou a kráčet s Bohem jako oni. AG 228.2

Ježíš pravil o Písmech Starého zákona – a oč více to platí o Písmech Nového Zákona – „*ona svědčí o mně*“ (J 5,39). ... Chceš-li poznat Spasitele, zkoumej Písmo svaté. Naplň své srdce výroky Božími. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. ... Naše těla jsou budována a rostou z toho, co jíme a pijeme; a jak je tomu v oblasti hmotné, tak je tomu i v oblasti duchovní: z toho, o čem přemýšlíme, roste a sílí náš duchovní život. – SC 87-88 AG 228.3

Duchovní život musí být udržován společenstvím s Kristem skrze Jeho Slovo. Mysl musí přebývat u něho, srdce Jím musí být naplněno. Slovo Boží uložené v srdci a posvátně uchováváno a posloucháno, může skrze moc milosti Kristovy učinit člověka spravedlivým a zachovat ho spravedlivým. – 2SM 125 AG 228.4

Když jsme přijali slova Jeho naučení a když se nás cele zmocnila, Ježíš se pro nás stává trvalou přítomností, ovládá naše myšlenky, názory i skutky. ... Ježíš Kristus je pro nás vším – prvním, posledním a nejlepším ve všem. – TM 389 AG 228.5

9. srpna

Zjevuje Boží charakter

„Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.“ (Ex 34,6) AG 229.1

Všechno světlo, jež zářilo v minulosti a všechno světlo, které svítí v přítomnosti a proniká až do budoucnosti, tak jak je zjeveno v Božím slově, je pro každou duši, která ho chce přijmout. Sláva tohoto světla je samotnou slávou podstaty Kristovy a má se odrážet v životě každého křesťana, v rodině, v církvi, v kazatelském úřadu a v každém ústavu založeném lidem Božím. Podle Boží vůle má všechno toto být příkladem toho, co lze pro svět vykonat. Tyto ústavy mají být představiteli spásné moci pravd evangelia. ... AG 229.2

Když spatří dobrotu, milosrdenství, spravedlnost a lásku Boží zjevenou v církvi, světu se dostane představení Jeho charakteru. ... AG 229.3

Abychom mohli zjevit Boží charakter... musíme osobně znát Boha. Máme-li obecnství s Bohem, jsme Jeho služebníky, i když nikdy nemusíme kázat ve shromáždění. Máme být Božími spolupracovníky představujícími dokonalost Jeho charakteru lidstvu. – 6T 11-13 AG 229.4

Bůh udělil svým lidským prostředníkům povinnost, aby oznámili Boží charakter, dosvědčující Jeho milost, Jeho moudrost a Jeho blahovůli, zjevením Jeho čisté, něžné a soucitné lásky. ... AG 229.5

Naším dílem je obnovit mravní obraz Boží v člověku skrze hojnou milost danou nám Bohem skrze Ježíše Krista. ... Ó, jak mnoho potřebujeme znát Ježíše a našeho nebeského Otce, abychom Ho mohli představovat svou povahou! – KH 45 AG 229.6

Duše, která je proměněná milostí Kristovou, bude obdivovat Jeho božský charakter. ... Čím méně si myslíme o sobě, tím více oceňujeme nekonečnou čistotu a půvab našeho Spasitele. Pohled na vlastní hříšnost nás pudí k tomu, jenž nám může odpustit; a chopí-li se duše, uvědomující si svou bezmocnost, Krista, zjeví mu Kristus svou moc. Čím více nás k Němu a k Slovu Božím pudí pocit potřeby, tím plněji poznáme Kristovu povahu a tím dokonaleji budeme zrcadlit Jeho obraz. – SC 65 AG 229.7

Dokonalost nyní?

„Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“ (Mt 5,48) AG 230.1

Když dal Bůh světu svého Syna, umožnil mužům a ženám, aby se využitím každé schopnosti své bytosti k slávě Boží mohli stát dokonalými. V Kristu jim dal bohatství své milosti a poznání Jeho vůle. Kdyby se lidé oprostili vlastního já a naučili se kráčet v pokoře, a spoléhali se na Boha, aby je vedl, byli by schopni uskutečnit Boží vysoký záměr pro ně určený. – RH April 22, 1909 AG 230.2

Dokonalost charakteru je založena na tom, čím je Kristus pro nás. Jestliže neustále spoléháme na zásluhy našeho Spasitele a kráčíme v Jeho šlépějích, staneme se Mu podobnými, čistými a neposkvrněnými. AG 230.3

Náš Spasitel nežadá nemožné od žádné duše. Neočekává nic od svých učedníků, kterým je ochoten dát milost a sílu ke konání. Nevybízeli by je, aby byli dokonalými, kdyby neměl k dispozici možnost udělit veškerou dokonalost milosti těm, na kterých by chtěl projevit tak vysokou a svatou výsadu. ... AG 230.4

Naším dílem je snažit se dosáhnout v naší oblasti působení dokonalosti, jakou Kristus dosáhl ve svém životě na zemi v každém stupni svého charakteru. On je náš příklad. Ve všech věcech se máme snažit vzdát Bohu čest svou povahou. ... Máme se zcela spolehnout na moc, kterou nám zaslíbil udělit. – KH 130 AG 230.5

Ježíš neprokázal žádné vlastnosti a neprojevil žádnou moc, jakou by lidé vírou v Něho nemohli mít. Jeho lidské dokonalosti mohou nabýt všichni Jeho následovníci, podřídí-li se Bohu tak, jak se podřídil On. – DA 664 AG 230.6

Náš Spasitel je Spasitelem pro dokonalost celého člověka. On není Bohem pouze určitou částí své bytosti. Milost Kristova vede k ukázněnosti celé lidské bytosti. On učinil všechno. On vykoupil všechny. On učinil mysl, sílu, tělo, stejně tak jako i duši, účastníkem božské přirozenosti a všichni jsou Jeho vykoupeným vlastnictvím. Jemu musí být slouženo celou myslí, srdcem, duší i silou. Pak bude Pán oslaven ve svých svatých dokonce i v běžných, časných věcech, do nichž jsou zapojeni. „Svatost Hospodinu“ bude stát na nápisu umístěném na nich. – KH 331 AG 230.7

11. srpna

Dalekosáhlý vliv

„Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, a zachovávaje v učení celost, vážnost, slovo zdravé bez úhony.“ (Tt 2,7-8) AG 231.1

Kristův život svým dalekosáhlým vlivem spojil celou lidskou rodinu s Bohem. Bůh nás prostřednictvím Krista ovlivnil natolik, že už nemůžeme žít jen pro sebe. Jako jednotlivci jsme spojeni se členy velké Boží rodiny. Vážou nás vzájemné povinnosti. Nikdo nemůže žít naprosto nezávisle na svých bližních, vzájemně se ovlivňujeme. Podle Božího plánu si má každý uvědomit, že má přispívat k dobru druhých a že má usilovat o jejich štěstí. ... AG 231.2

Atmosféra, která nás obklopuje, má vliv na každého, s nímž přicházíme do styku, ať si to uvědomujeme, nebo ne. AG 231.3

Naše slova, činy, oděv, chování, dokonce i výraz tváře působí svým vlivem. ... Jestliže druhým pomůžeme svým příkladem v rozvoji dobrých zásad, povzbudíme je ke konání dobra. Oni budou působit na druhé podobným vlivem a ti zase na další. Vliv, kterým nevědomky působíme, se může stát požehnáním pro tisíce. ... AG 231.4

V charakteru je moc. Tiché svědectví, pravý, nesobecký, zbožný život působí tichým a téměř neodolatelným vlivem. Jestliže ve svém životě projevujeme povahu Ježíše Krista, spolupracujeme s Ním na záchraně lidí. Čím víc působí náš vliv, tím více dobra můžeme vykonat. Budou-li se Kristovi následovníci řídit příkladem svého Pána, promítnou zásady Jeho zákona do svého každodenního života a svými činy prokáží, že milují Boha nade všechno a své bližní jako sebe sama. Církev získá moc, která pohne světem. AG 231.5

Nikdy nezapomeňme, že náš vliv může stejně tak vést i ke zlému. Ztratit vlastní život je hrozné, ale mnohem horší je mít na svědomí životy jiných. ... Jedině Boží milost nás uschopní, abychom správně využívali svůj vliv. – COL 339-341 AG 231.6

Očišťuje srdce

„A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ (1 J 3,3) AG 232.1

Zde je pro člověka k vykonání určité dílo. Musí se postavit před zrcadlo Božího zákona, poznat vady ve svém mravním charakteru a odstranit své hříchy, tím, že vypere roucho svého charakteru v krvi Beránkově. Závist, pýcha, zlomyslnost, podvod, svár a zločinnost bude vypuzena ze srdce toho, kdo je příjemcem Kristovy lásky a v sobě udržuje naději, že Mu budeme podobni, když Ho uvidíme takového, jaký je (1 J 3,2). Kristovo náboženství zušlechťuje a pozvedává jeho vlastníka, bez ohledu na to jaké jsou jeho styky nebo postavení v životě. Lidé, kteří se stanou osvícenými křesťany se povznesou nad úroveň svého dřívějšího charakteru k větší duševní a mravní síle. Tito padlí a zkažení hříchem a zločinností mohou skrze zásluhy Spasitele být povýšeni do postavení, které je jen o málo menší, než postavení andělů (Ž 8,6; Žd 2,7). AG 232.2

Avšak vliv naděje evangelia nepovede hříšníka k tomu, aby se na Kristovo spasení díval jako na věc pouhé milosti, zatímco bude pokračovat v životě plném přestupování Božího zákona. Když v jeho mysli zazáří světlo pravdy a on plně pochopí Boží požadavky a uvědomí si rozsah svých přestoupení, pak změní způsob svého života; skrze sílu získanou od svého Spasitele se stane věrným Bohu a povede nový a čistý život. – 4T 294-295 AG 232.3

Máme vykonat práci a to přetvořit charakter podle božského Vzorů. Všechny zlé návyky musí být opuštěny. Ti, kteří jsou poskvrnění se musí stát čistými v srdci; sobecký člověk musí odstranit své sobectví; pyšný člověk se musí zbavit své pýchy; samolibý člověk musí překonat svou sebedůvěru a uvědomit si, že bez Krista je ničím. ... Musíme mít živé spojení s Bohem. – RH Nov. 17, 1885 AG 232.4

Tvrdošíjné a vzpurné srdce se dovede uzavřít všem sladkým vlivům Boží milosti a vší radosti v Duchu svatém; avšak cesty moudrosti jsou cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné (Př 3,17). Čím těsněji jsme spojeni s Kristem, tím více budou naše slova a skutky svědčit o podmaňující, proměňující moci Jeho milosti. – 4T 626 AG 232.5

Proměněn pohledem

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 K 3,18) AG 233.1

Dílo přeměny od nesvatosti k svatosti je nepřetržité. Den za dnem působí Bůh pro posvěcení člověka a člověk má s Bohem spolupracovat a vytrvale usilovat o vypěstování správných návyků. Má nabývat ctnost za ctností; a když takto přidává jednu ctnost k druhé, Bůh způsobí, že se mu znásobí. Náš Spasitel je vždy ochoten vyslechnout a vyslyšet modlitbu kajícího srdce a rozhojnit svým věrným milost a pokoj. S radostí jim udělí požehnání, jichž potřebují ve svém boji proti zlům, jež na ně dotírají. – AA 532 AG 233.2

Jan a Jidáš jsou představiteli těch, kdož vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Oba tito učedníci měli stejnou příležitost pozorovat a následovat božský Vzor. Oba žili v těsné blízkosti s Ježíšem a oba se těšili výsadě, že mohli naslouchat Jeho učení. Každý z nich měl vážné povahové nedostatky a každý měl přístup k božské milosti, jež přetváří povahu. Avšak zatím co první se v pokoře učil od Ježíše, ten druhý prokázal, že se neřídí slovem, nýbrž je jen vyslechne. První, každodenně odumíraje světu a přemáhaje hřích, byl posvěcován pravdou, druhý odoláváje proměňující síle milosti a hově sobeckým choutkám, upadal do satanova područí. AG 233.3

Taková změna povahy, jaká se projevovala v Janově životě, je vždy výsledkem spojení s Kristem. Člověk může mít v povaze výrazné nedostatky, stane-li se však věrným učedníkem Kristovým, moc božské milosti ho promění a posvětí. Patře jako v zrcadle slávu Páně, mění se od slávy k slávě, až je podoben Tomu, jehož zbožňuje. ... AG 233.4

Bůh může být ctěn svými vyznavači, jen když se připodobňují Jeho obrazu a dají se vést Jeho Duchem. Tehdy mohou jako svědkové pro Spasitele zvěstovat, co pro ně božská milost učinila. – AA 558-559 AG 233.5

Pro velmi beznadějně

„A tak sumou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.“ (1 Pt 3,8) AG 234.1

Kristus přišel, aby přinesl spasení všem na dosah. Na kříži Golgoty zaplatil nesmírnou cenu za vykoupení ztraceného světa. ... Jeho poslání bylo určeno pro hříšníky, pro hříšníky všeho druhu, každého jazyka a každé země. ... Nepominul ty, kteří byli nejvíce chybujícími, kteří byli nejvíce hříšnými. Jeho úsilí bylo zaměřeno na ty, kteří nejnaléhavěji potřebovali spasení, jež přinášel. Čím více jim bylo zapotřebí nápravy, tím větší byl Jeho zájem, soucit a horlivější úsilí. Jeho velké láskyplné srdce bylo až do hloubi pohnuto pro ty, jejichž stav byl nejvíce beznadějný, a kteří nejvíce potřebovali Jeho proměňující milost. ... AG 234.2

Musíme pěstovat toho ducha, kterým se Kristus snažil zachránit bloudící. Oni jsou Mu tak drazí jako jsme my. Mohou být stejně tak kořistí Jeho milosti a dědici Jeho království. Ale oni jsou vystaveni osidlům lstivého nepřítele, nebezpečí a poskvrnění. Bez spasitelné Kristovy milosti upadnou do jisté záhuby. Kdybychom pohlíželi na tuto věc ve správném světle, jak by ožila naše horlivost. Naše vážné, sebeobětavé úsilí by se znásobilo, přiblížili bychom se k těm, kteří potřebují naši pomoc, naše modlitby, soucit a lásku. ... Když budou naše srdce obměkčena a podmaněna Kristovou milostí, když zahoří pocitem dobroty a lásky, tehdy z nich zcela přirozeně bude vytékat láska, soucit a něžnost k druhým. – 5T 603-606 AG 234.3

Přiblížte se k velikému srdci plnému soucitné lásky a necht' proud Božího slitování plyne do vašeho srdce a odtud do srdcí ostatních. Necht' něžnost a milosrdenství, jež Kristus projevoval ve svém vlastním drahém životě, je pro nás příkladem způsobu, jak máme jednat s našimi bližními, zvláště s těmi, kteří jsou našimi bratry v Kristu Ježíši. ... Nikdy, ani na okamžik nebud'te necitelní, chladní, nesoucitní a přísní. Nikdy nepromeškejme příležitost říci povzbudivé slovo nebo přinést naději. Nemůžeme předvídat, jak dalekosáhlý vliv mohou mít naše něžná laskavá slova, naše křesťanské úsilí, abychom ulehčili nějaké břemeno. Žádným jiným způsobem nemůžeme uzdravit chybující, než duchem tichosti, přívětivosti a soucitné lásky. – 5T 612-613 AG 234.4

Účastníci Kristovy přirozenosti

„Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekše porušení toho, kteráž jest na světě v žádostech zlých.“ (2 Pt 1,4) AG 235.1

Jaká krása charakteru vyzařovala v každodenním životě Krista! On je naším vzorem. Máme vykonat velké dílo, které spočívá v utvoření charakteru podle božské podobnosti. Milost Kristova musí přetvořit celou bytost, a její vítězství nebude úplné, dokud nebeský vesmír nespátří přirozenou soucitnou něžnost, Kristu podobnou lásku a svaté činy v jednání Božích dětí. – KH 200 AG 235.2

Každý člověk musí získat zkušenost sám pro sebe. Nikdo nemůže být závislý ve věci svého spasení na zkušenosti nebo jednání jiného člověka. Každý z nás musí osobně znát Krista, aby Ho mohl správně představit světu. *„Jakož nám od jeho božské moci všecko, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“ (2 Pt 1,3)* Nikdo z nás nesmí omlouvat svou prchlivou povahu, svůj porušený charakter, své sobectví, závist, žárlivost, či nějakou nečistotu duše, těla a ducha. ... AG 235.3

Musíme se učit od Krista. Musíme vědět, čím je On pro ty, které vykoupil. Musíme pochopit, že je naší výsadou skrze víru v Něho, stát se účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkaženosti, která je na světě v žádostivosti (2 Pt 1,4). Tehdy budeme očištěni od veškerého hříchu, od všech nedostatků charakteru. Nemusíme mít ani jediný hříšný sklon. ... AG 235.4

Když jsme se stali účastníky božské přirozenosti, pak zděděné a vypěstované sklony ke zlu jsou z charakteru odstraněny a my se stáváme živou mocí pro dobro. Když se stále učíme od božského Učitele, když se denně podílíme na Jeho přirozenosti, pak spolupracujeme s Bohem ve zdolávání satanových pokušení. Bůh působí, a člověk působí, aby člověk mohl být jedno s Kristem tak jako je Kristus jedno s Bohem. Pak budeme sedět spolu s Kristem v nebeských místech. Mysl spočine v pokoji a důvěře v Ježíši. ... V něm je nevyčerpatelná plnost. ... AG 235.5

Bůh nám dal každou schopnost, každou ctnost. On nám poskytl bohatství z nebeského pokladu, a je naší výsadou, abychom neustále čerpali z tohoto pokladu. – RH April 24, 1900 AG 235.6

Přetváří charakter

„Jakožto synové poslušní, nepřírovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, o vy svatí ve všem obcování buďte.“ (1 Pt 1,14-15) AG 236.1

Proměňující moc Kristovy milosti přetváří toho, kdo se cele odevzdává Jeho službě. Naplněn duchem Vykupitele, je ochoten zapřít sám sebe, hotov vzít na sebe kříž a připraven přinést jakoukoliv oběť pro svého Mistra. Nemůže být již déle lhostejný k hynoucím duším kolem sebe. Je povznesen nad službu sobě samému. Je novým stvořením v Kristu a služba vlastnímu já nemá v jeho životě místa. Uvědomuje si, že každá část jeho bytosti patří Kristu, který ho vykoupil z otroctví hříchu; aby každá chvíle jeho budoucnosti byla vykoupěna předrahou krví jednorozeného Syna Božího. – 7T 9-10 AG 236.2

Kristus je naším vzorem, a ti, kteří následují Krista, nebudou kráčet v temnotě, protože nebudou vyhledávat své vlastní potěšení. Oslavování Boha bude neustálým smyslem jejich života. Kristus představoval světu charakter Boží. Pán Ježíš tak spravoval svůj život, že lidé byli nuceni uznat, že dělal všechny věci dobře. Vykupitel světa byl světlem světa, protože Jeho charakter byl prost omylů. I když byl jednorozeným Božím Synem a dědicem všech věcí na nebi i na zemi, nezanechal příklad lhostejnosti a hovění sobě. ... AG 236.3

Kristus nikdy nikomu nelichotil. Nikdy nikoho neobelhal ani neoklamal, nikdy nezměnil své přímé jednání jen proto, aby získal přízeň nebo uznání. Vždy mluvil pravdu. Zákon dobroty byl na Jeho rtech a v jeho ústech nebyla žádná lest. Necht' lidský nástroj srovnává svůj život se životem Kristovým a skrze milost, kterou Ježíš uděluje těm, kdo Ho učiní svým osobním Spasitelem, dosáhnou úrovně spravedlnosti. ... Ti, kteří následují Krista, ustavičně hledí do dokonalého zákona svobody a skrze milost jim danou, utvoří charakter podle božských požadavků. – KH 156 AG 236.4

17. srpna

Zjevena láskou

„Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého. Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (J 13,34-35) AG 237.1

Zlatý řetěz lásky spojuje srdce věřících v jednotě pouty bratrství a lásky, a v jednotě s Kristem a Otcem učiní dokonalé spojení a nese světu svědectví o moci křesťanství, která nemůže být popřena. ... AG 237.2

Satan rozumí síle tohoto svědectví jako svědectví světu o tom, co může milost učinit v díle proměny charakteru. ... On bude působit každým možným podvodem, aby přetrhl tento zlatý řetěz, který pojí srdce k srdci těch, kdo věří pravdě a pojí je v úzkém spojení poutem s Otcem a Synem. – KH 173 AG 237.3

Ti, kteří nikdy nezakusili něžnou, podmanivou lásku Kristovu, nemohou vést druhé ke zdroji života. Jeho láska v srdci je hnací silou, která vede lidi k tomu, aby Ho zjevovali ve svém hovoru, v něžném a soucitném duchu, v povznesení životů těch, s nimiž se stýkají. ... AG 237.4

V srdci obnoveném božskou milostí je láska vládnoucí zásadou jednání. Ona mění charakter, řídí popudy, ovládá vášně a zušlechťuje city. Tato láska, pěstovaná v duši, zpříjemní život, a šíří zúšlechťující vliv na všechny kolem. – AA 550-551 AG 237.5

Ten, kdo miluje Boha nade všechno a svého bližního jako sebe samého, bude pracovat s neustálým vědomím, že je divadlem světu, andělům i lidem. Činíce Boží vůli svou vůlí, projeví ve svém životě proměňující moc Kristovy milosti. ... Za všech životních okolností bude brát Kristův příklad za svého průvodce. AG 237.6

Každý opravdový, sebeobětavý dělník Boží je ochoten strávit čas a být obětován pro druhé... Opravdovým, pečlivým úsilím pomáhat tam, kde je pomoc potřebná, pravý křesťan projeví svou lásku k Bohu a vůči svým bližním. On může ztratit svůj život ve službě. Když však Kristus přijde, aby shromáždil své klenoty k sobě, znovu jej nalezne. – 1SM 86 AG 237.7

Životodárné ovzduší

„Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou.“ (2 K 2,14-15) AG 238.1

V nepřekonatelném daru svého Syna obklopil Bůh celý svět ovzduším milosti, které je právě tak skutečné jako vzdušný obal, jenž obklopuje zeměkouli. Všichni, kdo se rozhodnou dýchat toto životodárné ovzduší, budou žít a růst v dospělé muže a ženy v Kristu Ježíši. – SC 68 AG 238.2

Všechna krása umění se nedá srovnat s krásou povahy, jakou mají projevovat Kristovi následovníci. Bůh zahrnuje věřícího svou milostí, Duch svatý působí na jeho mysl a srdce tak, že se stává „*vůně života k životu*“ a Bůh pak může jeho dílu požehnat. – COL 298 AG 238.3

Proměna charakteru má být před světem svědectvím o tom, že v nás přebývá láska Kristova. Pán očekává od svého lidu důkaz, že obnovující moc milosti může působit na nedokonalý charakter a může jej přimět k tomu, aby se rovnoměrně rozvinul a nesl hojné ovoce. ... AG 238.4

Když milost Boží vládne v srdci, duše bude obklopena ovzduším víry, odvahy a Kristu podobné lásky, ovzduším, které oživuje duchovní život všech, kteří ho vdechují. ... Ty, kteří jsou pokorného srdce, Pán použije k dosažení duší, k nimž i vysvěcení kazatelé nemohou najít přístup. Oni budou puzeni mluvit slova, jež zjevují zachraňující milost Kristovu. AG 238.5

Když přinášíme požehnání jiným, budeme sami přijímat požehnání. Bůh nám dává příležitost, abychom předávali dále milost, aby nás znovu naplnil větší milostí. Pracuje-li dítě Boží s dary a schopnostmi, jež mu Bůh propůjčil, naděje a víra budou posíleny. Ve své práci bude mít božskou podporu. – 6T 43-44 AG 238.6

Od těch, kteří byli posvěceni pravdou, má do světa vyzařovat svatý vliv. Svět má být obklopen ovzduším milosti. Duch svatý má působit na lidská srdce, má vzít Boží věci a zjevovat je lidem. – 9T 40 AG 238.7

Čeká na naši prosbu

„Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.“ (J 16,24) AG 239.1

Modlitba je nebesy ustanovený prostředek, jak vést úspěšný boj s hříchem a rozvíjet křesťanskou povahu. Božské vlivy, které se dostavují po modlitbě víry, splní v duši prosícího vše, oč se modlí. Smíme prosit o odpuštění hříchu, o Ducha svatého, o Kristovu pokoru, o moudrost a sílu ke konání díla Božího, o každý dar, který nám Bůh zaslíbil; a zaslíbení zní: *„Bude vám dáno.“* – AA 564 AG 239.2

Ježíš je náš pomocník; v Něm a skrze Něho musíme vítězit. ... Kristova milost čeká na to, až o ní budeme žádat. On vám dá milost a sílu podle vaší potřeby, jestliže Ho budete o ni prosit. ... Kristovo náboženství spoutává a krotí každou nesvatou vášně, podněcuje k čínorodosti, sebekázní a pílí, a to i ve věcech každodenního života, vede nás k naučení se hospodárnosti, ohleduplnosti a sebezapření a trpělivému snášení i strádání bez reptání. Duch Kristův v srdci se projeví v povaze, rozvine v něm ušlechtilé vlastnosti a schopnosti, rysy. *„Dosti máš na mé milosti“* (2 K 12,9), říká Kristus. – OHC 29 AG 239.3

Snaž se ze všech sil udržovat stále spojení mezi Ježíšem a svou vlastní duší. ... Měli bychom se modlit v rodinném kruhu; především však bychom neměli zanedbávat modlitbu v soukromí; neboť ta je podstatou duchovního života. Je nemožné, aby duše vzkvétala, dařilo se jí, když se nemodlí. Modlitba v rodinném kruhu nebo na veřejnosti nestačí. V samotě otevři své nitro zkoumavému oku Božímu. Modlitbu v ústraní má slyšet jen naslouchající Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá slyšet obsah takových proseb. V soukromé modlitbě cítíme, že jsme prosti okolních vlivů, ničím nevyrušováni. ... Pokojnou, jednoduchou vírou člověk udržuje spojení s Bohem a shromažďuje paprsky božského světla, které mu propůjčí sílu a vytrvalost v boji se satanem. ... AG 239.4

Modli se ve svém koutku a při své každodenní práci, povznášej své srdce často k Bohu. Tak kráčel s Bohem i Enoch. Tyto tiché modlitby stoupají jako vůně vzácného kadidla k trůnu milosti. Satan nemůže zvítězit nad tím, jehož srdce je takto zakotveno v Bohu. – SC 98-99 AG 239.5

Kára a očišťuje

„Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protože káráním Všemohoucího nepohrdej.“ (Jb 5,17) AG 240.1

Zkoušky a překážky jsou metody, které Pán zvolil, aby naučil kázni, a které stanovil jako podmínky úspěchu. ... Ví, že někteří mají sílu a schopnosti, které by mohly být použity k rozvoji Božího díla, kdyby byly správně usměrněny. Ve své prozřetelnosti Bůh přivádí tyto osoby do různých postavení a okolností, aby mohli ve své povaze objevit nedostatky, o kterých zatím nevěděli. Dává jim příležitost, aby tyto nedostatky napravili a stali se tak vhodnými pro Boží službu. ... AG 240.2

Skutečnost, že jsme podrobováni zkouškám, ukazuje, že v nás Pán Ježíš vidí něco vzácného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas, aby nás tříbil. Nehází do své pece bezcenné kameny. Zušlechťuje jen hodnotnou rudu. Kovář dává železo a ocel do ohně, aby poznal, o jaký druh kovu jde. Pán dopouští, aby se Jeho vyvolení dostali do pece utrpení, aby se projevilo, jakou mají povahu a zda jsou způsobilí pro Boží dílo. – MH 471 AG 240.3

Může se nám zdát, že máme zkoumat naše vlastní srdce a srovnávat naše vlastní skutky s nějakým svým vlastním měřítkem; ale to není naše věc. Toto by však způsobilo pouze znetvoření místo nápravy. Toto dílo musí začít v srdci a tehdy duch, slova, výraz tváře a skutky života, budou jasně ukazovat, že nastala změna. Poznáváním Krista skrze milost, kterou On vylil v hojnosti, jsme proměňováni. ... V pokoře napravíme každou chybu a vadu charakteru; protože Kristus přebývá v srdci, budeme způsobilými stát se členy nebeské rodiny. – SD 117 AG 240.4

Křesťan si nemůže ponechat své hříšné zvyky a pěstovat nedostatky své povahy. ... Ať jsou vaše povahové nedostatky jakékoli, Duch Páně vás uschopní je rozeznat a dá vám milost, abyste je mohli překonat. – SD 349 AG 240.5

Stále směřovat vzhůru

„Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chod'te.“ (Ko 2,6) AG 241.1

To znamená, že máte studovat život Kristův. Musíte jej studovat s mnohem větší vážností, než s jakou se studují světské obory poznání, tak jako jsou věčné zájmy mnohem důležitější než dočasné a pozemské záležitosti. Jestliže oceňuješ hodnotu a posvátnost věčných věcí, pak své nejbystřejší myšlenky a svou nejlepší sílu použiješ k rozřešení problémů, na nichž závisí tvé věčné blaho, neboť každý jiný zájem je v porovnání s tím pouhou nicotností. AG 241.2

Máte před sebou vzor – Ježíše Krista; chod'te v Jeho šlépějích. – FE 303 AG 241.3

„Připojte ke své víře ctnost.“ (2 Pt 1,5) Není žádné zaslíbení dané tomu, kdo nepostupuje vpřed. Apoštol se ve svém svědectví snaží věřící podnítit k růstu v milosti a svatosti. Oni se již hlásí k živé pravdě, mají poznání drahocenné víry, stali se účastníky božské přirozenosti. Ale jestliže se zde zastaví, ztratí milost, kterou obdrželi. ... AG 241.4

Pravda je účinná, působivá zásada, utvářející naše srdce a život tak, že je zde neustálý pohyb vzhůru. ... Při každém kroku směrem vzhůru naše vůle získává nové pohnutky k činnosti. Naše myšlení a povaha se stávají stále více podobnějšími morální úrovni Ježíše Krista. Křesťan, který postupuje vpřed, vlastní milost a lásku, která převyšuje poznání, neboť božský pohled do Kristovy povahy se hluboce zmocňuje jeho citů. Boží sláva odhalená nad žebříkem může být oceněna pouze tím, kdo se po něm snaží neustále postupovat vzhůru a je přitahován stále výše ke vznešeným cílům, které Ježíš zjevuje. – OHC 68 AG 241.5

Kroky vzhůru k nebesům musí být učiněny jeden po druhém; každý krok vpřed nám dodává sílu k dalšímu. Působení proměňující moci Boží milosti na lidské srdce je dílem, které jen málokterí chápou, protože jsou příliš lhostejní vyvinout nezbytné úsilí. ... AG 241.6

Je to nad síly člověka, aby pochopil vysoké a vznešené cíle, které jsou v jeho dosahu, i když spojí lidské úsilí s milostí Boha, který je Zdrojem veškeré moudrosti a síly. A nad tím vším je věčné břímež slávy (2 K 4,17). – 4T 444-446 AG 241.7

Dostačující milost

„Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.“ (2 K 12,9) AG 242.1

Tedy řekl Samuel: *„Zdali jsi nebyl maličký sám u sebe? A předce učiněn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále nad Izraelem.“ (1 S 15,17)* Zde Samuel poukazuje na důvod Saulova dosazení na trůn Izraele. Měl skromné mínění o svých schopnostech a byl ochotný nechat se poučit. Když na něho padla Boží volba, trpěl nedostatkem, postrádal poznání a zkušenosti, a kromě mnoha dobrých vlastností měl vážné nedostatky charakteru. ... Kdyby však zůstal pokorným a stále usiloval o to, aby byl usměřňován Boží moudrostí, ... byl by uzpůsoben vykonat povinnosti svého vysokého úřadu se zdarem a ctí. Pod vlivem Boží milosti každá dobrá vlastnost nabývala na síle, zatímco zlé rysy postupně ztrácely svou moc. AG 242.2

To je dílo, které Hospodin chce, aby konali všichni, kteří se Mu odevzdají. ... Všem, kteří přijmou Jeho poučení, udělí milost a moudrost. ... On jim odhalí vady jejich charakteru a udělí všem, kteří hledají Jeho pomoc, sílu k napravení jejich chyb. Jakýkoli může být hřích, který obklopuje člověka, jakkoli hořké a zhoubné vášně mohou usilovat o nadvládu, může je přemoci, jestli bude bdít a bojovat proti nim ve jménu a síle Pomocníka Izraele. Děti Boží by měly pěstovat bystrou citlivost na hřích... Jedním ze satanových nejúspěšnější svodů, je vést člověka k spáchání malých hříchů, k otupení mysle vůči nebezpečí malých požitků, malých úchylek od jasně stanovených požadavků Božích. Mnozí, kteří by se s hrůzou odvrátili od nějakého velkého přestoupení, jsou vedeni k tomu, aby se dívali na hřích v malých záležitostech jako na bezvýznamný ve svých důsledcích. Ale tyto malé hříchy vyhlodají zbožný život v duši. Nohy, které vstoupí na stezku odchylující se od pravé cesty, jsou vedeny na širokou cestu, která vede k smrti. AG 242.3

Ať se nacházíme v jakémkoliv postavení, do kterého nás Bůh umístil, ať jsou jakékoliv naše zodpovědnosti nebo hrozící nám nebezpečí, měli bychom pamatovat, že On sám se zavázal, že udělí potřebnou milost každému opravdovému badateli. Ti, kteří se cítí nezpůsobilými pro své postavení, a přesto ho přijímají, protože jim to přikázal Bůh, spoléhající na Jeho moc a moudrost, budou pokračovat od síly síle. – 2BC 1016-1017 AG 242.4

Dokud trvá čas milosti

„Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě.“ (Zj 22,11) AG 243.1

Všechno dobré, čemu se člověk těší přichází prostřednictvím Boží milosti. Bůh je veliký a štědrý Dárce. Jeho láska ke všem se projevuje v hojném opatření učiněném pro člověka. On nám dal zkušební dobu, ve které máme utvořit charaktery pro nebeské dvory. – 6T 385 AG 243.2

Neochvějně věříme, že Kristus brzy přijde. Není to pro nás žádná báje, je to skutečnost. ... Při svém příchodu nás již nebude očišťovat od našich hříchů a odstraňovat nedostatky našeho charakteru, ani léčit vady našich povah či sklonů. Jestliže má být toto dílo pro nás vykonáno, pak musí být dokončeno ještě před Jeho příchodem. Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými. Ti, kteří zachovali své tělo a ducha ve svatosti, posvěcení a cti, obdrží pak konečný dotek nesmrtelnosti. Avšak nespravedliví, neposvěcení a nečistí, zůstanou takovými navždy. Potom už nic neodstraní jejich nedostatky a neudělí jim svatý charakter. Potom už Orodovník nebude pokračovat ve své přímělné službě a neodstraní jejich hříchy a porušenost. Toto všechno musí být vykonáno v těchto hodinách času milosti. Nyní má být toto dílo pro nás dokončeno. – 2T 355 AG 243.3

Během zkušební doby každému člověku Bůh nabízí milost, jestliže však lidé promrhají nabídnuté příležitosti uspokojováním sama sebe, oddělují se od zdroje věčného života. Další zkušební lhůtu už nedostanou. Vlastní volbou vytvořili mezi sebou a Bohem nepřekonatelnou propast. – COL 260 AG 243.4

Mnozí klamou sami sebe, když si myslí, že charakter bude proměněn až při příchodu Kristově, když se však objeví nebude již možná žádná proměna srdce. Naše nedostatky charakteru musí být odčiněny zde a nyní, milostí Kristovou je musíme překonat, dokud trvá čas milosti. Toto je místo pro přípravu na nebeskou rodinu. – AH 319 AG 243.5

Čas milosti je téměř u konce. ... Připravte se! Připravte se! Pracujte, dokud je den, neboť přichází noc, kdy už žádný nebude moci pracovat (J 9,4). – 2T 401 AG 243.6

Odměna

„A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.“ (Zj 22,12) AG 244.1

Ve svém božském opatření, skrze svou nezaslouženou přízeň, Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsme přijati pouze skrze Kristovy zásluhy; a činy milosrdenství, skutky dobročinnosti, které konáme, jsou ovocem víry; a ony se stanou pro nás požehnáním; protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Je to příjemná vůně Kristových zásluh, která činí naše dobré skutky Bohem přijatelné, a je to milost, která nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh. ... Nezasloužíme si žádné díky od Boha. Vykonali jsme pouze to, co bylo naší povinností, a naše skutky nemohly být vykonány v síle naší vlastní hříšné přirozenosti. – OHC 122 AG 244.2

Potřebujeme... vnášet světlo a milost Kristovu do všech našich skutků. Musíme se pevně uchopit Krista a držet se Ho, dokud nepoznáme, že moc Jeho proměňující milosti se v nás projevila. Musíme mít víru v Krista, máme-li odrážet božský charakter. ... Víra v Boží Slovo a v moc Kristovu, která je schopná změnit náš život, uschopní věřícího konat Jeho skutky. – 9T 279 AG 244.3

Kristus svěřuje svým služebníkům „svůj majetek“, který má být použit v Jeho prospěch. ... Tak jako je jisté, že máme připravené místo v nebeských příbytcích, tak je také jisté, že nám Bůh na zemi určil zvláštní místo, kde máme pro Něj pracovat. ... AG 244.4

Kristus za nás zaplatil mzdu svou krví a utrpením, abychom Mu ochotně sloužili. Přišel na náš svět, aby nám dal příklad, jak a z jakých pohnutek máme pracovat. Přeje si, abychom uvažovali, jak co nejvíce rozšířit Boží dílo a oslavit Jeho jméno ve světě. – COL 326-331 AG 244.5

Posvěcení duše působením Ducha svatého znamená vštěpení Kristovy přirozenosti do našeho lidství. Náboženství podle evangelia znamená Kristus v životě, Kristus jako živá působivá zásada. Je to Kristova milost projevená v povaze a uskutečněna v dobrých skutcích. – COL 384 AG 244.6

Pro celého člověka

„On pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.“ (1 Te 5,23) AG 245.1

Posvěcení, o němž mluví Písmo svaté, zahrnuje celou bytost – ducha, duši a tělo. ... Křesťanům se přikazuje, aby „*přinášeli svá těla v živou, svatou, Bohu milou oběť*“ (Ř 12,1). Aby to mohli učinit, musí být všechny jejich síly uchovávány v nejlepším stavu. Každý čin, který oslabuje tělesnou nebo duševní sílu, činí člověka neschopným pro službu jeho Stvořiteli. ... Kristus pravil: „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.*“ (Mt 22,37) Ti, kdož milují Boha celým svým srdcem, Mu budou chtít dát nejlepší službu svého života a stále usilovat ze všech sil o to, aby byli v souladu se zákony, jež zvýší jejich schopnost činit vůli Boží. Nebudou hověním choutkám a vášním oslabovat nebo poskvřňovat oběť, kterou přinášejí svému nebeskému Otci. – GC 473-474 AG 245.2

Bůh chce, abychom si uvědomili, že On má právo na naši mysl, duši, tělo i ducha – na všechno, co máme. Jsme Jeho stvořením i vykoupením. Jako náš Stvořitel vyžaduje celou naši službu. Jako náš Vykupitel má právo na lásku – na lásku, jež nemá obdoby. ... Naše těla, naše duše i naše životy patří Jemu nejenom proto, že jsou Jeho nezištným darem, ale protože nás stále obdařuje svými dobrodiními a dává nám sílu používat naše schopnosti. ... AG 245.3

Neměli bychom tedy odevzdat Kristu to, co vykoupil svou smrtí? Jestliže to učiníte, On oživí vaše svědomí, obnoví vaše srdce, posvěti vaše city, očistí vaše myšlenky a vloží všechny vaše síly do díla pro Něho. Každá pohnutka a každá myšlenka bude poddána Ježíši Kristu. AG 245.4

Ti, kteří jsou Božími syny, budou představovat Krista svou povahou. Jejich skutky budou provoněné nekonečnou něžností, soucitem, láskou a čistotou Syna Božího. A čím dokonaleji budou mysl a tělo poddány Duchu svatému, tím větší bude vůně našeho obětování se Jemu. – 7BC 909 AG 245.5

26. srpna

K Božímu obrazu

„A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvořil.“
(Ko 3,10) AG 246.1

Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. ... AG 246.2

Božská podoba byla hříchem poskvrněna a téměř setřena. Tělesné síly člověka byly oslabeny, jeho duševní schopnosti byla zmenšeny a jeho duchovní obzor se zatemnil. Stal se zajatcem smrti. Lidský rod však nebyl ponechán bez naděje. Nekonečná láska a milost připravila plán spasení a poskytl život na zkoušku. Dílo vykoupení mělo v člověku obnovit obraz jeho Tvůrce, přivést ho zpět k původní dokonalosti, v které byl stvořen, podporovat rozvoj těla, mysli a duše, aby božský úmysl při jeho stvoření mohl být uskutečněn. – Ed 15-16 AG 246.3

I když byl Boží morální obraz Adamovým hříchem téměř vymazán, skrze Ježíšovy zásluhy a Jeho moc může být znovu obnoven. Člověk se může postavit s Božím morálním obrazem ve svém charakteru, protože Ježíš mu ho chce dát. – 6BC 1078 AG 246.4

Bylo to pro Boha úžasnou věcí stvořit člověka a obdařit ho myslí. Boží sláva byla zjevena ve stvoření člověka k Božímu obrazu a v jeho vykoupení. Jedna duše má větší cenu než celý svět. ... Pán Ježíš Kristus je původcem našeho bytí a On je také původcem našeho vykoupení, a každý, kdo vejde do Božího království rozvine charakter, který je kopií Božího charakteru. – 6BC 1105 AG 246.5

Pán, přesnými a jasnými pravdami pro tyto poslední dny, odděluje lid ze světa a očišťuje ho pro sebe. Pýcha a nezdravá móda, láska k okázalosti, milování uznání – všechno musí být opuštěno spolu se světem, chceme-li být obnoveni v poznání podle obrazu Toho, který nás stvořil. – 3T 52 AG 246.6

Proměňujícím působením Jeho milosti se v učedníku vytváří Boží obraz; učedník se stává novým stvořením. – DA 391 AG 246.7

Je to Duch svatý, Utěšitel, o kterém Ježíš řekl, že Ho pošle na svět, který promění náš charakter k obrazu Krista; a když to bude vykonáno, budeme jako v zrcadle odrážet slávu Páně. – 6BC 1097 AG 246.8

Představitelé Krista

„Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil.“ (Iz 43,10) AG

247.1

Život, který Kristus žil na tomto světě, mohou muži a ženy žít skrze Jeho moc a pod Jeho vedením. Ve svém boji se satanem mohou obdržet veškerou pomoc, kterou měl i On. ... AG 247.2

Život vyznávajících křesťanů, kteří nežijí Kristovým životem, je výsměchem náboženství. Každý, jehož jméno je zapsáno ve sborové knize, je povinen představovat Krista zjevením vnitřní ozdoby krotkého a pokojného ducha (1 Pt 3,4). Mají být Jeho svědky, oznamující přednosti kráčení a žijíce a počínající si tak, jak jim dal Kristus příklad. Pravda pro tuto dobu má se ve své plné síle projevit v životě těch, kdož v ní věří a má být zvěstována světu. Věřící musí ve svém životě zjevovat moc této posvěcující a zušlechťující pravdy... Mají ukázat moc milosti, kterou Kristus vydobyl lidem svou smrtí. ... Mají být lidmi víry, lidmi odvahy, horlivými lidmi, kteří bezvýhradně důvěřují v Boha a Jeho zaslíbení. ... AG 247.3

V životě těch, kteří mají zvěstovat tak svaté a slavné poselství jako my, nesmí být žádné předstírání. Svět sleduje adventisty s. d., protože ví něco o jejich vyznání víry a o jejich vysoké úrovni, když však vidí ty, kteří nežijí podle svého vyznání, ukazuje na ně s pohrdáním. AG 247.4

Ti, kdož milují Ježíše, uvedou vše ve svém životě do souladu s Jeho vůlí. ... Milostí Boží jsou uschopněni zachovat bez poskvrny čistotu svých neposkvřených zásad. Svatí andělé jsou jim těsně po pravici a Kristus se zjevuje v jejich pevném přidržení se pravdy. V každé chvíli jsou Kristovi a jako praví svědkové nesou rozhodné svědectví o pravdě. Osvědčují, že existuje duchovní moc, která muže i ženy činí schopnými neustoupit ani o píď od pravdy a spravedlnosti pro všechny dary, které lidé mohou poskytnout. Takoví služebníci, ať jsou kdekoliv, budou poctěni nebesy, neboť podřídili svůj život vůli Boží a nestarají se o to, jaké oběti se od nich budou žádat. – 9T 22-24 AG 247.5

Každý den, všude

„Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati.“ (Př 3,6) AG 248.1

Biblické náboženství není kus oděvu, který si můžeme obléknout a svléci, jak se nám líbí. Je to vše pronikající vliv, který nás vede k tomu, abychom byli trpělivými, sebeodříkavými následovníky Kristovými, jednajícími tak, jak jednal On, kráčejícími tak, jak kráčel On. ... AG 248.2

Jestliže jste nikdy nevěnovali pozornost nikomu, kdo potřeboval váš soucit, vaše slova slítování a lítosti, pak byste byli před Bohem nevinní, že jste zanedbali používat tyto vzácné dary; ale každý následovník Kristův nalezne vhodnou příležitost projevit křesťanskou dobrotu a lásku; a tím, že tak bude jednat, dokáže, že je vlastníkem náboženství Ježíše Krista. AG 248.3

Toto náboženství nás učí uplatňovat trpělivost a dlouhoshovivavost, když jsme přivedeni na místa, kde se nám dostane krutého a nespravedlivého zacházení. ... *„Neodplacujíce zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, věduce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi.“* (1 Pt 3,9) ... Když bylo Kristu spíláno, nezlořečil (1 Pt 2,23). ... Jeho náboženství s sebou přináší tichého a pokojného ducha. ... AG 248.4

Při uplatňování biblického náboženství existuje neustálá potřeba trpělivosti, laskavosti, sebezapření a sebeobětování. Je-li však slovo Boží učiněno trvalou zásadou v našem životě, všechno s čím přicházíme do styku, každé slovo, každý všední čin ukáže, že jsme podřízeni Ježíši Kristu... Jestliže je slovo Boží přijato do srdce, zbaví duši soběstačnosti a spoléhání na sebe. Náš život bude pak mocí k dobrému, protože Duch svatý naplní naši mysl Božími věcmi. ... AG 248.5

Sami nemůžeme ani získat ani uplatnit náboženství Kristovo, protože naše srdce je nejlstivější nade všecko (Jr 17,9); ale Ježíš... nám ukázal, jak můžeme být očištěni od hříchu. *„Dostí máš na mé milosti.“* (2 K 12,9) On praví. ... Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, budeme proniknuti světlem Jeho tváře, budeme odrážet Jeho obraz a dorosteme do plné míry postavy mužů a žen v Kristu Ježíši (Ef 4,13). Naše náboženství bude přitažlivé, protože bude mít vůni Kristovy spravedlnosti. Budeme šťastní, protože naším duchovním pokrmem a nápojem bude spravedlnost, pokoj a radost. – RH May 4, 1897 AG 248.6

Dílo reformace

„Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké.“ (L 3,4-5) AG 249.1

Dílo reformace, které zde Jan přináší našemu pohledu, očistění srdce a mysli i duše, je tím dílem, které potřebují mnozí z těch, kteří dnes prohlašují, že mají víru Kristovu. Špatné jednání, kterému bylo hověno, musí být odstraněno; křivé stezky musí být učiněné přímými a nerovná místa vyhlazena. Hory a pahorky samolibosti a pýchy musí být sníženy. Zde musí být přinášeno „*ovoce hodné pokání*“ (Mt 3,8). Když je toto dílo vykonáno v životě Božího věřícího lidu, pak „*všeliké tělo uzří spasení Boží*“ (L 3,6). ... AG 249.2

Skutečnost, že jsou naše jména zapsána ve sborových knihách, nám nezajistí vstup do nebeského království. Bůh se zeptá: Využili jste své příležitosti ke službě a k rozvoji křesťanského charakteru? Obchodovali jste věrně s Hospodinovým majetkem? Když znáte vůli Boží pro vás, víte, jak máte být poslušni této vůli? Snažili jste se přinášet prospěch a požehnání těm, kteří potřebovali pomoc a povzbuzení? ... AG 249.3

Neexistuje lidská bytost na světě, která by nenesla nějaké ovoce, buď dobré nebo špatné; a Kristus umožnil každé duši, aby nesla to nejvzácnější ovoce. Poslušnost vůči Božím požadavkům, podřízení se vůči Kristově, přinese v životě pokojné ovoce spravedlnosti. Obyvatelé tohoto světa jsou v očích Boží rodiny vzácnými. ... Bůh dal nejbohatší dar, jaký nebesa mohla vůbec dát, aby se muži a ženy mohli navrátit ze své vzpoury k Jeho zákonu a přijmout ho do svého srdce a žít zásadami nebes. Jestliže lidé uznají tento Dar a přijmou Jeho oběť, jejich přestoupení jim bude odpuštěno a bude jim udělena Boží milost, aby jim pomohla přinášet ve svém životě drahocenné ovoce ke svatosti. AG 249.4

„Každý dobrý strom nese dobré ovoce.“ (Mt 7,17) Máme světu představit čisté zásady, svaté tužby, šlechetné cíle, které nás budou odlišovat od všech ostatních lidí, a učiní nás odděleným národem, zvláštním lidem. – RH April 22, 1909 AG 249.5

30. srpna

Příprava pro nebesa

„Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.“ (L 12,8) AG 250.1

Myšlenka, že Bůh může vzít ubohou, hříšnou, politováníhodnou lidskou bytost, a tak ji proměnit svou milostí, že se může stát dědicem Božím a spoludědicem s Ježíšem, je příliš velká pro naše chápání. ... Kristus vezme na sebe hříchy přestupníka a připočte mu svou spravedlnost a svou proměňující milostí ho uschopní pro společenství s anděly a obcování s Bohem. – YI Jan. 19, 1893

AG 250.2

Zušlechťující vliv Boží milosti změní přirozenou povahu člověka. Nebesa by nebyla žádoucí pro tělesně smýšlejícího člověka; jeho přirozené, neposvěcené srdce by nepociťovalo žádnou přitažlivost vůči tomuto čistému a svatému místu, a kdyby bylo umožněno, aby tam vstoupil, nenalezl by tam nic, co by bylo příjemné. Sklony, které ovládají přirozené srdce musí být podmaněny milostí Kristovou, dříve než bude padlý člověk připraven vstoupit do nebe a těšit se ze společenství čistých a svatých andělů. Když člověk umírá hříchu a je oživen k novému životu v Kristu, božská láska vyplní jeho srdce; jeho rozum je posvěcen; pije z nevyčerpatelného zdroje radosti a poznání a světlo věčného dne svítí na jeho cestu, protože je s ním stále Světlo života. – AA 273 AG 250.3

Bůh chce, aby byl uskutečněn nebeský plán a aby nebeský božský řád a soulad převládal v každé rodině, v každém sboru a v každém ústavu. Kdyby tato láska prokvasila společenství, uviděli bychom vnější působení vznešených zásad v křesťanské jemnosti a zdvořilosti a v křesťanské dobročinnosti vůči vykoupeným krví Kristovou. Duchovní proměna by byla patrná ve všech našich rodinách, v našich ústavech, v našich sborech. Když se tato proměna uskuteční, tyto prostředky se stanou nástroji, skrze které Bůh udělí nebeské světlo světu a tak skrze božskou kázeň a výchovu, připraví muže a ženy pro společenství nebes. AG 250.4

Ježíš šel připravit příbytky pro ty, kteří se připravují skrze Jeho lásku a milost na příbytky blaženosti. – 8T 140 AG 250.5

Touha po nebi a domově

„Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé plěše k Bohu živému.“ (Ž 84,3) AG 251.1

Ó, kéž by byl projeven velký zájem o svět, který má přijít! Proč lidé projevují takový nezájem o spasení duše, když byla vykoupěna Synem Božím za takovou cenu? AG 251.2

Srdce člověka se může stát příbytkem svatého Ducha. Kristův pokoj, který převyšuje rozum (Fp 4,7) může spočívat ve vaší duši, a proměňující moc Jeho milosti může působit ve vašem životě a připravit vás pro dvory slávy. Jestliže však mozek, nervy a svaly jsou všechny zaměstnány ve službě vlastnímu já, tehdy nečiníte Boha a nebe první důležitostí svého života. ... AG 251.3

Jestliže je oko čisté (L 11,34), když je nasměrované do nebe, pak nebeské světlo naplní duši a pozemské věci se budou jevit bezvýznamnými a nepřitažlivými. Úmysl srdce bude změněn a Ježíšova napomenutí bude dbáno. ... Vaše myšlenky se zaměří na nádhernou odměnu věčnosti. Všechny vaše plány budou učiněny se zřetelem na budoucí, nesmrtelný život. ... Biblické náboženství bude vetkáno do vašeho každodenního života. – RH Jan. 24, 1888 AG 251.4

Mnozí, kteří tvrdí, že mají pravé náboženství velice přehlédli průvodce daného Bohem, který ukazuje cestu do nebe. Mohou číst Bibli, ale pouze čtení Božího Slova, jakoby někdo četl slova napsána lidským perem, udělí jen povrchní poznání. ... AG 251.5

Jestliže nepřijmeme Kristovo náboženství požíváním Božího slova, nebudeme mít právo na vstup do města Božího. Tím, že se živíme pozemským pokrmem, že vychováváme naši chuť, aby milovala světské věci, bychom se nehodili pro nebeské dvory; nemohli bychom ocenit čistý, nebeský proud, který protéká v nebi. Hlasy andělů a tóny jejich harf by nás neuspokojily. Věda nebe by byla pro naši mysl jako hádanka. Potřebujeme hladovět a žíznit po spravedlnosti Kristově; musíme být formováni a utvářeni proměňujícím vlivem Jeho milosti, abychom mohli být způsobilí pro společenství nebeských andělů. – RH May 4, 1897 AG 251.6

Abychom mohli žít v nebeském domově, musíme mít nebe uchované v našich srdcích již zde na zemi. – 4T 442 AG 251.7

1. září

Viděli a slyšeli

„A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa.“ (1 J 4,14) AG 252.1

Jako svědek pro Krista se Jan nepouštěl do rozprav a do neplodných sporů. Hlásal, co věděl, co viděl a slyšel. Pobýval s Kristem v těsném společenství, poslouchal Jeho učení, byl svědkem Jeho mocných činů. Jen nemnozí mohli poznat krásu Kristovy povahy tak, jak ji poznal Jan. Pro Jana zmizela tma, na něho svítilo pravé světlo. Jeho svědectví o životě a smrti Spasitelově bylo jasné a pádné. Mluvil z hojnosti srdce, překypujícího láskou ke Spasiteli; a žádná síla ho nemohla umlčet. – AA 555 AG 252.2

On mohl dosvědčit: *„Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.“ (1 J 1,1-3) AG 252.3*

A tak může každý jeden ze své vlastní zkušenosti *„zpečetiti to, že pravdomluvný jest“ (J 3,33)*. Může svědčit o tom, co sám viděl a slyšel a z moci Kristovy pocítil. Může svědčit: „Potřeboval jsem pomoc a našel jsem ji v Ježíši. Každá potřeba byla uspokojena, hlad mé duše ukojen; Písmo je mi zjevením Krista. Věřím v Ježíše, neboť On je mým božským Spasitelem. Věřím Písmu, neboť jsem poznal, že je Božím hlasem, promlouvajícím k mé duši.“ – 8T 321 AG 252.4

Jak z vlastní zkušenosti poznáme Boží dobrotu a Jeho lásku? Žalmista nám neříká: Slyšte a poznejte, čtete a poznejte, nebo věřte a poznejte, nýbrž: *„Okuste a vizte jak dobrý je Hospodin.“ (Ž 34,8)* Místo spoléhání na slova jiných, zkoušejte sami. Zkušenost je poznání vycházející ze zkoušek. Náboženství zkušeností je to, co nejvíc potřebujeme. *„Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin.“ – 5T 221 AG 252.5*

2. září

Moc být poslušný

„Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.“ (Fp 2,13) AG 253.1

Milost Boží v Kristu je základem křesťanovy naděje a tato milost se projeví v poslušnosti. – GC 256 AG 253.2

Kristus je soucitný, lítostivý Vykupitel. V Jeho udržující moci se muži a ženy stávají silnými k odolávání zlu. Když se přesvědčený hříšník dívá na hřích, tento se mu stává nesmírně hříšným. ... Vidí, že jeho nedostatky musí být přemoženy a že jeho choutky a vášně musí být podřízeny Boží vůli. ... Když se kál ze svého přestoupení Božího zákona, usilovně se snaží zvítězit nad hříchem. Snaží se zjevit moc Kristovy milosti a být přiveden do osobního spojení se Spasitelem. Ustavičně hledí na Krista. V modlitbě u víře přijímá Jeho požehnání, které potřebuje, přibližuje se stále více Božímu měřítku, které bylo pro něho stanoveno. AG 253.3

Nové ctnosti se objevují v jeho povaze, když zapírá sebe, nese kříž a jde tam, kam jej Kristus vede. Celým svým srdcem miluje Pána Ježíše a Kristus se stává jeho moudrostí, jeho spravedlností, posvěcením a jeho vykoupením. ... AG 253.4

Zázraky konající moc Kristovy milosti se projeví při vytvoření nového srdce v člověku, vyšším životem a svatějším nadšením. Bůh říká: *„A dám vám srdce nové.“* (Ez 36,26) Zda toto obnovení člověka není největším zázrakem, jaký může být vykonán? Co všechno může vykonat lidský nástroj, který se vírou chopí božské moci? – 9T 151-152 AG 253.5

Lidské úsilí nedosáhne bez božské pomoci ničeho; a bez lidského přispění je božské usilování u mnohých bez užitku. Abychom pocítili milost Boží, musíme se o to sami přičinit. Milost Boží je udělována, aby v nás vyvolala chtění i činění, není však náhradou za naše úsilí. ... Ti, kdož krácejí po cestě poslušnosti, narazí na četné překážky. Silné vlivy je mohou spoutat se světem; Bůh však může zneškodnit každého činitele, který by mohl porazit vyvolené; v síle Boží mohou překonat každé pokušení, přemoci každou potíž. – PK 487 AG 253.6

Odolává satanu

„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.“ (1 K 10,13) AG 254.1

Chopí se člověk božské moci a se vši rozhodností a vytrvalostí odolá satanovi, tak jak mu dal Kristus příklad ve svém boji s nepřítelem na poušti pokušení? Bůh nemůže zachránit člověka proti jeho vůli z moci satanských úskoků. Člověk musí působit svou lidskou silou, podpíranou božskou mocí Kristovou, aby za každou cenu odolal a zvítězil nad sebou samým. Zkrátka, člověk musí zvítězit tak, jak zvítězil Kristus. A pak skrze vítězství, které je jeho výsadou získat v Ježíšově všemohoucím jménu, se může stát dědicem Božím a spoludědicem s Ježíšem Kristem. Toto by nemohlo být tak, kdyby Kristus vykonal pro toto vítězství všechno sám. Člověk musí učinit svou část; musí být vítězem ve vlastním zájmu, skrze sílu a milost, kterou mu dává Kristus. V úsilí o vítězství musí být člověk Kristovým spolupracovníkem. – 4T 32-33 AG 254.2

Oběti zlých návyků musí být probuzeny k nezbytnosti konání úsilí pro sebe. Můžeme se snažit pozvednout je, Boží milost jim může být nabízena v hojnosti, Kristus se za ně může přimlouvat a Jeho andělé jim mohou být nápomocni. To vše však bude nadarmo, nevzchopí-li se, aby sami bojovali. ... AG 254.3

Ti, kdo svou důvěru vkládají v Krista, se nemusejí dát zotročit žádným zděděným ani vypěstovaným zlozvykem či sklonem. Nemusejí zůstat v otroctví své hříšné přirozenosti, nýbrž mohou ovládat každou svou choutku nebo vášně. Bůh nás neponechává, abychom se zlem bojovali ve své omezené síle. Ať jsou naše zděděné nebo získané sklony ke zlu jakékoli, můžeme nad nimi zvítězit silou, kterou nám Bůh ochotně daruje. – MH 174-176 AG 254.4

Ani nejsilnější pokušení nemůže ospravedlnit hřích. Ať je naše duše vystavena sebevětšímu tlaku, hřích padá vždy na náš vrub. Není v moci země nebo pekla, aby nás donutily konat zlo. Satan vyhledává naše slabé stránky a útočí na naše slabá místa, nemusíme mu však podlehnout. Ať je útok sebeprudší a sebeneočekávanější, Bůh stojí při nás a v Jeho síle můžeme zvítězit. – PP 421 AG 254.5

Učiní nás vítězi

„Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“ (J 16,33) AG 255.1

Kristus nepadl, ani nebyl zmalomyslněn a Jeho následovníci mají projevit víru stejné vytrvalé podstaty. Mají žít jako žil On a pracovat jako pracoval On, protože jsou na Něm závislí jako na velkém Mistru. AG 255.2

Musejí mít odvahu, rozhodnost a vytrvalost. I když se jim v cestu stavějí věci, zdánlivě nepřekonatelné, mají kráčet vpřed provázeni milostí Kristovou. Jsou povoláni k tomu, aby nesnáze překonávali, ne aby nad nimi naříkali. Nad ničím si nesmějí zoufat, ale musejí věřit, že dosáhnou všeho. Zlatým řetězem své neposkvrněné lásky je Kristus spojuje s trůnem Božím. Chce, aby nabyli nejvyššího vlivu, jenž existuje ve vesmíru a jenž vychází ze Zdroje vší moci. Mají získat sílu, která odolá zlu, sílu, kterou nezdolá ani země, ani smrt, ani peklo, sílu, která jim umožní zvítězit, jako zvítězil Kristus. – DA 679-680 AG 255.3

Inspirace věrně zaznamenává chyby těch, kdož byli vyznamenáni přízní Boží. Jejich chyby uvádí vskutku mnohem podrobněji než jejich ctnosti. ... AG 255.4

Muži, kteří byli Bohem poctěni a jimž svěřil velkou odpovědnost, často podlehlí pokušení a zhřešili, právě tak jako i my dnes bojujeme, kolísáme a často se dopouštíme omylů. Bible líčí jejich životy se všemi jejich chybami a pošetilostmi, a to k našemu povzbuzení i pro výstrahu. Kdyby je bible vylíčila jako lidi bez chyb, museli bychom si při své hříšné přirozenosti zoufat nad svými vlastními nedostatky a nezdary. Vidíme-li však, že jiní bojovali s malověrností právě tak jako my, že podléhali pokušení právě tak jako my a přesto se vzchopili a zvítězili milostí Boží, dodává nám to odvahy v našem usilování o spravedlnost. Jako ti, kteří se po porážce znovu vzchopili a Bůh jim požehnal, můžeme i my zvítězit silou Ježíšovou. – PP 238 AG 255.5

Život Kristových učedníků má být podobný Jeho životu řadou nepřetržitých vítězství, která nyní nejsou viditelná, nýbrž uznaných za takové až ve slavné budoucnosti. – 6T 307 AG 255.6

Sebeovládání

„Lepší jest zpozdlý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města.“ (Př 16,32) AG 256.1

Nejvyšším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Ten, kdo zůstane klidný uprostřed bouří urážek, je jedním z Božích hrdinů. Ovládat mysl znamená uchovat vlastní já v ukázněnosti; odolávat zlu; usměrňovat každé slovo a skutek podle Božího velkého měřítka spravedlnosti. Ten, kdo se naučil ovládat svou mysl, povznese se nad malichernosti, překážky a nepříjemnosti, kterým jsme denně vystavováni, a tyto přestanou vrhat temnotu na jeho ducha. AG 256.2

Je to Boží vůlí, aby královská moc posvěceného rozumu, ovládána božskou milostí, panovala v životě lidských bytostí. Ten, kdo ovládá svou mysl, vlastní tuto sílu. – MYP 134 AG 256.3

Nejdůležitějším prostředkem k vytváření povahy, v němž se vyvíjí mysl a duše, je tělo. Proto nepřítel duší zaměřuje svá pokušení tak, aby oslabil a poškodil tělesné síly. ... Tělo musí být podřízeno vyšším silám bytosti. Vášně musí být ovládány vůlí, jež sama musí být podřízena Bohu. ... Síla rozumu, tělesná síla a délka života jsou závislé na neměnných zákonech. Poslušností těchto zákonů může člověk zvítězit nad sebou, nad svými sklony, nad *„démonskými vládami a vrchnostmi“*, nad *„vládci světa nynější temnoty“* a *„duchovními silami v oblasti nebeské“* (Ef 6,12). ... AG 256.4

Danielova ducha by měli mít i dnešní mladí lidé; mohou čerpat z téhož zdroje síly, mohou dosáhnout téhož sebeovládání a mohou projevat tutéž krásu ve svých životech, a to i za okolností třeba nepříznivých. Ačkoli na ně doléhá pokušení ukájet své choutky, zvláště ve velkých městech, kde je snadný přístup ke všem způsobům ukájení smyslových požitků, mohou zůstat působením božské milosti pevní ve svém úmyslu ctít Boha. Pevným odhodláním a neustálou bdělostí mohou odolat každému pokušení, jež doráží na jejich duše. – PK 488-490 AG 256.5

Anděl posiluje

„Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí.“ (L 10,19) AG 257.1

Padlý člověk je satanovým zákonitým zajatcem. Kristovým posláním bylo osvobodit jej z moci jeho velkého protivníka. Člověk je od přirozenosti náchylný následovat satanova našeptávání a nemůže úspěšně odolávat tak hroznému nepříteli, dokud Kristus, mocný vítěz, v něm nepřebývá, neusměřňuje jeho tužby a nedává mu sílu. Jedině Bůh může omezit satanovu moc. ... Satan zná lépe než Boží lid moc, kterou by nad ním mohli mít, kdyby jejich síla byla v Kristu. I ti nejslabší věřící pravdě, spoléhající se pevně na Krista, když pokorně prosí mocného Vítěze o pomoc, mohou úspěšně odrazit satana a všechny jeho zástupy. ... AG 257.2

Satan zavolá na pomoc zástupy svých andělů, aby zabránili v pokroku byť i jediné duše, a pokud možno ji vyrvali z ruky Kristovy. ... Jestliže však ten, který je ohrožený, vytrvá, a ve své bezmocnosti se vrhne na zásluhy krve Kristovy, náš Spasitel vyslyší tuto opravdovou modlitbu víry a pošle posilu těch andělů, kteří vynikají v síle, aby ho vysvobodili (Jk 5,16; Ž 103,20). Satan nemůže snést, aby se někdo dovolával jeho mocného protivníka, protože se bojí a chvěje před Jeho silou a majestátem. Při vyslovení vroucí modlitby se třesou všechny satanovy zástupy. – 1T 341-346 AG 257.3

Nic než Kristův milující soucit, Jeho božská milost, Jeho všemohoucí moc nás nemůže uschopnit k tomu, abychom porazili nelítostného nepřítele a přemohli odpor našich vlastních srdcí. Co je naší silou? Radost v Pánu (Neh 8,10). Nechť láska Kristova naplní naše srdce a pak budeme připraveni obdržet moc, kterou On pro nás má. ... AG 257.4

Hleděním na Krista, aby se stal podobným Jemu, vidí badatel pravdy dokonalost zásad Božího zákona, a stává se nespokojeným se vším, kromě dokonalosti. ... Bitva musí být vybojována vlastnostmi, které satan upevňuje pro své vlastní použití. ... Lidský nástroj vidí, že musí bojovat proti cizí moci, která je protichůdná myšlence dosažení dokonalosti, kterou nabízí Kristus. Avšak on ví, že ve Vykupiteli je spásná moc, která mu v tomto boji dobude vítězství. Spasitel ho posílí a pomůže mu, když k Němu přijde s prosbou o milost a moc. – RH March 31, 1904 AG 257.5

Pro ukáznění mysli

„A v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti.“ (1 Pa 29,12) AG 258.1

Mysl je utvořena tak, že musí být zaměstnána buď dobrem nebo zlem. Pokud se smíří s nízkou úrovní, je to většinou proto, že byla ponechána, aby se zabývala všedními věcmi. ... Člověk má moc ovládat a usměrňovat pochody své mysli a dát směr proudu svých myšlenek. To však vyžaduje větší úsilí, než můžeme vyvinut ve své vlastní síle. Máme-li mít správné myšlenky a vhodná témata k přemýšlení, musíme se svou myslí prodlévat u Boha. AG 258.2

Jen nemnozí si uvědomují, že jejich úkolem je vládnout nad svými myšlenkami a představami. Je těžké udržet neposlušnou mysl, aby se soustředila na prospěšné věci. Když ale myšlenky nejsou používány správným způsobem, víra nemůže mít v duši dobré podmínky ke svému rozkvětu. Mysl musí být upoutána posvátnými a věčnými věcmi, jinak bude zaujata věcmi malichernými a povrchními. Rozumové schopnosti i mravní vlastnosti je nutno stále cvičit, aby se správným používáním postupně zdokonalovaly a sílily. AG 258.3

Abychom tuto věc správně pochopili, musíme si uvědomit, že naše srdce je od přírody mravně zkažené a sami od sebe nejsme schopni udržovat správný směr. Vítězství můžeme získat pouze díky Boží milosti, spojené s nejupřímnějším úsilím na naší straně. ... AG 258.4

Rozum, i srdce musí být zasvěceny službě Bohu. On má právo na vše, co máme. ... AG 258.5

Požitkářství, lehkomyšlnost, duševní a mravní hýření zaplavují svět svým demoralizujícím vlivem. Každý křesťan by se měl snažit potlačovat příliv zla, a oprostít naši mládež od vlivů, které by jí uvedly do záhuby. Kéž nám Bůh pomůže jít cestou proti proudu! – RH Jan. 4, 1881 AG 258.6

Bez pomoci Boží milosti a Ducha nemůžeme dosáhnout vysoké úrovně, kterou Bůh před námi postavil. Zde je božská dokonalost charakteru, ke které musíme dospět, a ve snaze vyhovět nebeské úrovni nás budou pudit božské pohnutky, mysl se stane vyváženou a neklid duše zanikne Kristovým pokojem. – KH 85 AG 258.7

Naše síla a jistota

„Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.“ (Ef 6,10) AG 259.1

Mnozí jsou duchovně slabými, protože se dívají na sebe namísto na Krista. ... Kristus je velkou pokladnicí, z které můžeme při každé příležitosti čerpat sílu a štěstí. Proč tedy odvracíme náš zrak od Jeho dostatečnosti, abychom pohlíželi na naše slabosti a truchlili nad nimi? Proč zapomínáme na to, že On je ochoten nám pomoci v každém čase potřeby? Zneuctvíme Ho, když mluvíme o naší neschopnosti. Místo abychom se dívali na sebe, dovolme, abychom neustále vzhlíželi k Ježíši, každý den se stávali Jemu stále více podobnými, stále více schopnějšími hovořit o Něm, lépe připravenými mít užitek z Jeho laskavosti a prospěšnosti a obdržet nám nabízené požehnání. Když žijeme ve společenství s Ním, silíme v Jeho síle, pomoci a požehnání pro ty, kteří jsou kolem nás.

AG 259.2

Kristus pro nás učinil veškeré opatření, abychom se stali silnými. Dal nám svého svatého Duha, jehož úkolem je připomínat nám všechna zaslíbení, jež dal Kristus, abychom mohli zakusit pokoj a sladký pocit odpuštění. Udržíme-li naše zraky upřené na Spasitele a spoléháme-li na Jeho moc, budeme naplněni pocitem jistoty, protože Kristova spravedlnost se stane naší spravedlností. ...

AG 259.3

Přepadnou-li vás pokušení, jako že jistě přijdou, obklíčí-li vás starosti a zmatek, cítíte-li se nešťastní a malomyslní, jste-li téměř hotovi podlehnout zoufalství, pohlédněte tam, kde jste okem víry naposled viděli světlo, a temnota, která vás zahaluje, bude rozptýlena jasem vyzařujícím z Jeho slávy. Když hřích usiluje o nadvládu ve vaší duši a obtěžkává svědomí, když nevíra zatemňuje mysl, běžte k Spasiteli. Jeho milost stačí k tomu, aby přemohla hřích. On nám odpustí a tím nás učiní radostnými v Bohu. – RH Oct. 1, 1908 *AG 259.4*

Bůh chce rozšířit naše chápání. Přeje si nám dát svou milost. ... Máme být jedno s Kristem, tak jako je On jedno s Otcem a Otec nás bude milovat, jako miluje svého Syna. Můžeme obdržet stejnou moc, jakou přijal Kristus, můžeme obdržet sílu pro každou naléhavou potřebu, protože Bůh bude naší přední i zadní stráží. Obklopí nás ze všech stran. – 1SM 416 *AG 259.5*

Naprosto postačující

„Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ (2 Tm 2,1) AG 260.1

Lekce obsažené v Pavlových slovech adresovaných Timoteovi jsou pro nás dnes věci největšího významu. Prikazuje mu snad, aby „byl silným“ ve své vlastní moudrosti? Nikoli, nýbrž *„v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši“*. Kdo chce být Kristovým následovníkem, ten nemá spoléhat na své vlastní schopnosti, nebo projevovat sebedůvěru. Nikdo nemá ochabovat ve svém zbožném úsilí, vyhýbat se odpovědnosti a zůstat v Božím díle neužitečným... Jestliže křesťan pocítuje svoji slabost a svoji neschopnost, tím, že vloží svou důvěru na Boha, nalezne Kristovu milost postačující pro každou kritickou situaci. AG 260.2

Kristův voják musí čelit všemožným druhům pokušení, má jim odolávat a vítězit nad nimi. Čím prudší je boj, tím hojnější přísun milosti naplní potřebu duše. ... Pravý křesťan pochopí, co znamená procházet krutým bojem a zkouškami; bude však neustále růst v Kristově milosti a úspěšně čelit nepříteli své duše. ... Jeho duši bude občas tísnit temnota, ale pravé světlo zazáří a jasné paprsky Slunce spravedlnosti rozptýlí mrak; a... skrze Kristovu milost může být věrným svědkem pravd, které slyšel od inspirovaného posla Božího. ... Oznamující pravdu jiným, Kristův dělník získává jasnější pohled na hojná opatření, účinná pro všechny, na dostatečné množství Kristovy milosti pro každý čas boje, zármutku a zkoušky. Skrze tajuplný plán vykoupení byla poskytnuta milost tak, že nedokonalá práce lidského nástroje může být přijata ve jménu Ježíše našeho Obhájce. AG 260.3

Člověk má malou sílu a proto může vykonat jen nepatrné dílo pro své vlastní dobro. ... Bůh je všemohoucí a v každé situaci, kdy potřebujeme božskou pomoc a žádáme o ni v upřímnosti, nám bude dána. Bůh zaslíbil ve svém slově, že Jeho milost bude postačující pro vás ve vaší největší nouzi, ve vaší nejbolestnější úzkosti. Kristus vám poskytne pomoc, pokud si přivlastníte Jeho milost. — RH June 16, 1896 AG 260.4

Pro dnešní potřebu

„Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“ (Dt 33,25) AG 261.1

Není nám dáno zaslíbení, že se nám dnes dostane síly pro budoucí obtížné situace, že na budoucí předvídané potíže budeme připraveni dříve, než se dostaví. Pokud chodíme vírou (2 K 5,7), můžeme sílu a naše zaopatření očekávat tak rychle, jak to budou vyžadovat okolnosti. Žijeme vírou, ne skrze vidění (2 K 5,7). Hospodin pro nás učinil opatření, abychom Ho žádali právě o ty věci, které potřebujeme. Zítřejší milost nám nebude dána dnes. Lidská potřeba je Boží příležitostí. ... Boží milost není nikdy poskytována na to, aby byla promarněna, aby byla nesprávně použita nebo zneužita, anebo aby nepoužíváním zchátrala. ... AG 261.2

Když budete plnit své každodenní povinnosti s láskou a v bázni Boží jako poslušné děti kráčející v naprosté pokoře myslí, dostanete od Boha sílu a moudrost, abyste mohli čelit každé obtížné situaci. ... AG 261.3

Každý den musíme přebývat blízko Zdroje naší síly a když se nepřítel přivalí jako řeka, Duch Hospodinův proti němu pozdvihne v našem zájmu korouhev (Iz 59,19). Boží zaslíbení nás ujišťuje, že síla bude úměrná potřebám našich dnů. Do budoucnosti si můžeme být jisti pouze v síle, která je nám dáována pro dnešní potřeby. ... Nedělejte si obavy o budoucnost. Je to dnes, kdy potřebujeme pomoc. – OHC 125 AG 261.4

Mnozí jsou přitlačeni k zemi, protože si budoucí potíže vybírají předem. Neustále se pokoušejí přenést starosti zítřka na dnešek. Velká část jejich zkoušek spočívá proto na domněnkách. Na toto Ježíš neučinil žádné opatření. On zaslibuje milost jen pro tento den. Prikazuje nám, abychom se nezatěžovali starostmi a nesnázemi zítřka. ... AG 261.5

Pán od nás žádá, abychom plnili povinnosti dnešního dne a snášeli jeho zkoušky. Denně musíme bdít, abychom nechybovali slovem ani skutkem. Dnes máme chválit a ctít Boha. Dnes máme užitím živé víry přemoci nepřitele. Dnes musíme hledat Boha a být rozhodnutí, že se nespokojíme bez Jeho přítomnosti. Měli bychom bdít, pracovat a modlit se, jako by to byl poslední den, který je nám poskytnut. Jak neobyčejně vážný by pak byl náš život. Jak svědomitě bychom následovali Ježíše ve všech našich slovech a skutcích. – 5T 200 AG 261.6

Dává neomezenou sílu

„Bůh jest síla má i vojska mého, onť působí volnou cestu mou.“ (2 S 22,33) AG 262.1

Máme jen nepatrnou představu o síle, která by mohla patřit nám, kdybychom se spojili se Zdrojem veškeré síly. Padáme znovu a znovu do hříchu a myslíme si, že to musí tak být navždy. Lpíme na našich slabostech, jako na něčem, na co bychom mohli být pyšní. Kristus nám říká, že musíme nastavit svou tvář, jako kdyby byla z křemene, jestliže chceme zvítězit (Iz 50,7). On vnesl naše hříchy na svém vlastním těle na dřevo (1 Pt 2,24); a skrze moc, kterou nám dal, můžeme odolat světu, tělu i ďáblu. Nehovořte tedy o své slabosti a neschopnosti, ale o Kristu a Jeho síle. Když mluvíme o satanově síle, nepřítel na nás ještě více soustředí svou moc. Když hovoříme o moci Nejsilnějšího, nepřítel je zahnán zpět. Když se přiblížíme k Bohu, On se přiblíží k nám (Jk 4,8). – MYP 105 AG 262.2

Slovo věčného Boha je naším průvodcem. Skrze toto slovo máme být učiněni moudrými ke spasení (2 Tm 3,15). Toto slovo má být stále v našich srdcích a na našich rtech. Naší kotvou má být: *„Psáno jest.“* Ti, kteří učiní Boží slovo svým rádcem, si uvědomují slabost lidského srdce a moc milosti Boží schopnou podříditi si každou neposvěcenou, nesvatou pohnutku. Jejich srdce je vždy připraveno k modlitbě a jejich strážci jsou svatí andělé. Když se nepřítel přivalí jako řeka, Duch Hospodinův ho pryč zažene (Iz 59,19). V srdci je soulad, neboť tu vládou vzácné mocné vlivy pravdy. – 6T 160-161 AG 262.3

Musíme se lépe seznámit s našimi Biblemi. Mohli bychom zavřít dveře mnoha pokušením, kdybychom se naučili nazpaměť části Písma svatého. Zahraďme cestu satanovým pokušením slovy: *„Jest psáno.“* Budeme čelit bojům, které mají vyzkoušet naši víru a odvahu, ale ony nás učiní silnými jestli dobudeme vítězství skrze Ježíšovu milost, kterou je nám ochotný udělit. Musíme však věřit; musíme se chopit zaslíbení bez pochybnosti. – FL 8 AG 262.4

Vybídněte pokoušeného, aby nehleděl na okolnosti, nedíval se na vlastní slabost a nezabýval se silou pokušení, nýbrž aby se opřel o moc Božího Slova. Veškerá moc tohoto slova patří nám. – MH 181 AG 262.5

Vytváří milující křesťany

„Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti.“ (Ef 6,24)

AG 263.1

Mnozí mají za to, že jsou křesťany prostě proto, že uznávají určité teoretické zásady. Neuvádějí však pravdu do praktického života. Nevěří v pravdu a nemilují ji, a proto se jim nedostává moci a milosti, které přicházejí z posvěcování pravdy. Lidé mohou předstírat, že věří v pravdu; nečiní-li je však upřímnými, laskavými, trpělivými, shovívavými a zbožnými, je pravda kletbou pro své vyznavače a jejich vlivem kletbou pro svět. – DA 309-310 *AG 263.2*

Světu je zapotřebí důkazu upřímného křesťanství. Vyznávající křesťanstvo lze vidět všude; bude-li však moc Boží milosti patrná v našich sborech, budou i členové činit Kristovy skutky. Vrozené a zděděné rysy charakteru budou proměněny. Přebývání Jeho Ducha v nich jim umožní zjevovat Kristovu podobu a podle čistoty jejich zbožnosti bude jejich dílo provázet zdar. – TM 416

AG 263.3

Važme si našeho vyznání víry. Ozdobme naše životy krásnými rysy charakteru. Tvrdost v řeči a jednání nepochází od Krista, ale od satana. Máme snad tím, že budeme lnout k našim nedokonalostem a deformacím způsobit, aby kvůli nám byl Kristus zahanben? Je nám přislíbena Jeho milost. Jestliže ji přijmeme, ozdobí naše životy. ... Zkaženost bude vyměněna za dobrotu a dokonalost. Naše životy budou ozdobené ctnostmi, které učinily Kristův život tak překrásným. ... *AG 263.4*

Pravý, milý křesťan je nejmocnějším důkazem, který může být předložen ve prospěch biblické pravdy. Takový člověk je Kristovým představitelem. Jeho život je nejpádnejším důkazem, jaký může být podán o moci božské milosti. – RH Jan. 14, 1904 *AG 263.5*

Každý den našeho života je obtížen povinnostmi, které musíme nést. Každý den naše slova a jednání činí dojmy na ty, s nimiž se stýkáme. ... Věrný následovník Kristův podpoří dobré úmysly všech, s nimiž přichází do styku. Před nevěřícím, hříšným milujícím světem, zjeví moc Boží milosti a dokonalost Jeho povahy. – PK 348 *AG 263.6*

Ukazuje cestu

„Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jít, a co činiti měli.“ (Jr 42,3) AG 264.1

Prodléváním u krásy, dobroty milosrdenství a lásky Ježíšovy se upevňují duševní a mravní síly, a když je vaše mysl stále vychovávána k tomu, abyste činili skutky Kristovy a byli poslušnými dětmi, budete zvyklí se tázat: Je tato cesta Páně? Bude Ježíš spokojen, když budu toto činit? ... AG 264.2

Mnozí musí učinit rozhodnou změnu v průběhu svých myšlenek a svého jednání, jestliže chtějí potěšit Ježíše. Můžeme zřídka vidět naše hříchy v žalostném světle, tak jak je vidí Bůh. Mnozí si navykli soustavně páchat hřích a jejich srdce se zatvrdila pod vlivem moci satana. ... AG 264.3

Když však v síle a milosti Boží postaví své mysle proti pokušením satana, jejich myšlení se stanou jasnějšími, jejich srdce a svědomí budou ovlivněna Duchem Božím a stanou se citlivými, a pak se hřích bude jevit takovým, jakým ve skutečnosti je – neobyčejně hříšným. – 3BC 1150 AG 264.4

Každý čin, kterým dokazujeme poslušnost Kristu, každý projev sebezapření pro Něho, každá zkouška, v níž jsme obstáli, každé vítězství získané nad pokušením, je krokem v postupu k slávě konečného vítězství. Přijmeme-li Krista za svého průvodce, povede nás bezpečně. Ani ten největší hříšník nemusí sejít z cesty. Ani jeden chvějící se badatel nemusí zanedbat kráčet v čistém a svatém světle. Ačkoli je cesta tak úzká a tak svatá, že na ní nelze trpět hřích, může na ni vstoupit každý. Žádný, kdo se trápí pochybnostmi, žádná chvějící se duše nemusí říci: „Bůh o mne nepečuje.“ ... AG 264.5

A podél celé cesty vzhůru – strmé cesty vedoucí k věčnému životu, jsou prameny radosti pro osvěžení unavených. Lidé, kteří krácejí cestou moudrosti, zůstanou i v soužení radostní, protože Ten, kterého milují, jde s nimi, i když Jej nevidí. Při každém kroku vzhůru poznávají zřetelněji dotyk Jeho ruky a na jejich cestu dopadají stále jasnější paprsky slávy Neviditelného a jejich chvalozpěvy dosahují stále vyššího tónu a stoupají vzhůru, aby se spojily se zpěvem andělů před Božím trůnem. *„Stežka spravedlivých je jako světlo jasné, kteréž se rozmáhá a svítí až do pravého dne.“* (Př 4,18) – MB 140-141 AG 264.6

Tomu, kdo věří

„A protož z víry jde dědictví, aby šlo podle milosti.“ (Ř 4,16) AG 265.1

Bez Kristovy milosti se hříšník nachází v zoufalé situaci, nic pro něj nelze vykonat. Ale skrze božskou milost je mu udělena nadpřirozená moc. ... Tímto propůjčením Kristovy milosti je hřích rozpoznán ve své hrozné podstatě a nakonec z chrámu duše vypuzen. Touto milostí jsme byli uvedeni do společenství s Kristem a jsme s Ním spojeni v díle záchrany. Víra je podmínkou, za které Bůh slibuje hříšníkům odpuštění, ne proto, že by ve víře byla nějaká ctnost, skrze níž by spasení bylo zaslouženo, ale proto, že víra se může pevně chopit Kristových zásluh – prostředku poskytutého na hřích. ... AG 265.2

„Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.“ (Ř 4,3-5) Spravedlnost je poslušnost zákona. Zákon požaduje spravedlnost a tu hříšník zákonu dluží. Ale je neschopen ji splatit. Jediným způsobem, jakým může dosáhnout spravedlnosti, je víra. Vírou může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Pán klade poslušnost svého Syna na účet hříšníka. Kristova spravedlnost je přijímána na místo hříšníkova nezdaru. Bůh, kající se, věřící duši přijímá, odpouští ji, omilostňuje ji, nakládá s ní, jako by byla spravedlivá a miluje ji, jako miluje svého Syna. Tak je víra počtena za spravedlnost a duše, které bylo odpuštěno, postupuje od milosti k milosti, od světla k většímu světlu. – 1SM 366-367 AG 265.3

Dotek víry nám otvírá božskou pokladnici moci a moudrosti; a takto skrze hliněné nádoby Bůh koná divy své milosti. Tato živá víra je naší velkou potřebou dneška. Musíme vědět že Ježíš je vskutku náš; že Jeho Duch očišťuje a zušlechťuje naše srdce. Kdyby Kristovi následovníci měli pravou víru, spolu s tichostí a láskou, jaké dílo by mohli vykonat! Jaké ovoce by bylo viděno k Boží slávě! – ML 13 AG 265.4

Moc v zaslíbeních

„Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášlivost obdrželi dědictví zaslíbené.“ (Žd 6,12) AG 266.1

Musíme se pevně držet Božího slova. Potřebujeme jeho varování i povzbuzení, jeho hrozby i zaslíbení. – 5T 198 AG 266.2

Písmo svaté máme přijímat jako Boží slovo pro nás, a to nejen slovo psané, ale i mluvené. Když nemocní přicházeli ke Kristu, viděl v nich nejen ty, kdo žádají o pomoc, ale spatřoval v nich všechny, kdo k Němu přijdou v budoucnu se stejnými potřebami a se stejnou vírou. Když řekl ochrnutému: *„Bud' dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy“* (Mt 9,2)..., řekl to i všem ostatním nemocným, hříchem obtíženým lidem, kteří budou vyhledávat Jeho pomoc. Tak je tomu se všemi zaslíbeními Božího slova. Bůh jimi promlouvá ke každému z nás. Mluví přímo k nám, jako bychom mohli naslouchat Jeho hlasu. Právě v těchto zaslíbeních nám Kristus představuje svou milost a moc. Tato zaslíbení jsou listy z toho stromu, který je *„ke zdraví národů“* (Zj 22,2). Přijmeme-li Boží milost a moc a přivlastníme-li si Jeho zaslíbení, budou silou pro naši povahu. Budou nás inspirovat a udržovat nás při životě. Nic nemá takovou uzdravující moc. – MH 122 AG 266.3

Bůh miluje svá stvoření něžnou a silnou láskou. On vytvořil přírodní zákony, ale Jeho zákony nejsou žádnými svévolnými požadavky. Každé „nebudeš“ v přírodním nebo v mravním zákoně obsahuje určité zaslíbení. Jestliže je uposlechneme, naše kroky bude provázet požehnání, když neuposlechneme, výsledkem bude nebezpečí a neštěstí. Boží zákony mají Boží lid přivést blíže k Bohu. On je chce zachránit od zlého a vést je, pokud se ochotně dají vést k dobru, ale nikdy je nepovede násilím. – 5T 445 AG 266.4

Jsme příliš nevěřící. Ó, jak bych si přála, abych mohla přivést náš lid k tomu, aby měl víru v Boha! Nedomnívejme se, že když chceme projevit víru, musíme být uvedeni do stavu silného vzrušení. Vše, co musíme učinit, je věřit Božímu Slovu, stejně tak, jako když věříme slovům jednoho k druhému. On to řekl a Své slovo splní. Tiše spoléhejme na Jeho zaslíbení, protože On, všechno, co praví, myslí vážně. Řekněte: On ke mně hovořil ve Svém Slově a On splní také každé zaslíbení, jež dal. Nebud'te nedůvěřiví. Důvěřujte. Boží Slovo je pravé. Jednejte tak, abyste mohli důvěřovat svému nebeskému Otci. – 1SM 83-84 AG 266.5

Ne se světskou okázalostí

„Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.“ (1 K 2,5) AG 267.1

Ježíš měl konat své dílo, ... ne s okázalostí a vnější nádherou, ale měl oslovit lidská srdce životem plným milosrdenství a sebeobětování. ... AG 267.2

Kristovi následovníci mají být světlem světa. Bůh jim však nepřikazuje, aby svítili vlastním světlem. Nechce, aby samolibě vystavovali na odiv svou dobrotu. Přeje si, aby se ztotožnili se zásadami nebes. Když pak přijdou do styku se světem, budou vyzařovat Boží světlo, které je v nich. Jejich neochvějná věrnost v každém životním činu bude prostředkem světla. ... AG 267.3

Světská okázalost, i když vzbuzuje úctu, nemá v Božích očích žádnou cenu. Pán Bůh si více cení hodnot neviditelných a věčných než viditelných a časných. Viditelné a časné věci mají cenu, pokud nám přibližují neviditelné a věčné skutečnosti. Ani nejvybranější umělecké díla však nemůžeme srovnávat s krásou povahy, kterou v člověku vytváří Duch svatý. ... AG 267.4

Lidské úsilí je v Božím díle účinné natolik, nakolik je člověk oddaný Ježíši Kristu a nakolik Kristova milost proměnila jeho život. Svět má poznat, že jsme jiní, protože Bůh nám dal svou pečeť, protože v nás zjevuje svou vlastní povahu lásky. Náš Vykupitel nám uděluje svou spravedlnost. AG 267.5

Když Bůh vybírá muže a ženy pro svou službu, neptá se, zda vlastní světské bohatství, vzdělání nebo výřečnost. Ptá se: „Kráčejí v takové pokoře, abych je mohl vyučit své cestě? Mohu vložit svá slova do jejich úst? Budou mě správně představovat?“ Bůh může použít každého člověka jen do té míry, nakolik může vložit svého Ducha do chrámu jeho duše. Přijme jen takovou službu, ve které se odráží Jeho obraz. Kristovi následovníci mají nést světu jako své pověřovací listy nesmazatelné rysy Božích nesmrtelných zásad. – MH 36-37 AG 267.6

Ježíš poznal bezcennost pozemské nádhery, a proto nevěnoval žádnou pozornost jejímu projevu. Důstojností své duše, vznešeností svého charakteru a ušlechtilostí svých zásad daleko převyšoval světské způsoby života. – 1SM 259-260 AG 267.7

Rozhojněná požehnání

„Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“ (2 Pt 1,2-3) AG 268.1

V první kapitole druhé Petrovy epištoly nacházíme zaslíbení, že milost a pokoj bude rozmnožen, jestliže budete přidávat *„k víře své ctnost, a k ctnosti umění a k umění pak zdrženlivost a k zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost. Ku pobožnosti pak bratrstva milování a k milování bratrstva lásku“* (2 Pt 1,5-7). Tyto ctnosti jsou úžasným pokladem. ... AG 268.2

Nebudeme usilovat o to, abychom své schopnosti v tento krátký čas, který je nám ponechán v tomto životě, použili k tomu nejlepšímu, abychom přidávali k milosti milost, k síle sílu a osvědčovali to, že v nebi je zdroj naší síly? Kristus říká: *„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“* (Mt 28,18) Pro koho mu byla dána tato moc? – Pro nás. On chce, abychom věděli, že se vrátil do nebes jako náš starší Bratr a že pro nás obdržel nesmírnou moc. ... AG 268.3

Máme představovat Krista ve všem, co říkáme a konáme. Máme žít Jeho životem. Zásady, jimiž se řídil On, mají utvářet naše jednání vůči těm, s nimiž žijeme. Jsme-li bezpečně zakotveni v Kristu, máme moc, kterou nám žádný člověk nemůže vzít. – 9T 186-187 AG 268.4

Nestrojený, neúmyslný vliv svatého života je nejpřesvědčivějším kázáním, které může být přineseno ve prospěch křesťanství. Důkaz, i když je nevyvratitelný, může vzbudit jen odpor; avšak zbožný příklad má moc, jíž je zcela nemožné vzdorovat. – AA 511 AG 268.5

Bůh prostřednictvím svého Syna zjevil dokonalost, které je člověk schopný dosáhnout. A před světem nás Bůh staví jako živé svědky toho, čím se člověk může stát skrze Kristovu milost. ... AG 268.6

Jakou poctu nám Bůh prokazuje tím, že nás vybízí, abychom byli svatí v naší sféře, tak jako je Otec svatý ve své sféře. A skrze Jeho moc to jsme schopni učinit, neboť On prohlašuje: *„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“* (Mt 28,18) Vaší výsadou je pak činit si nárok na tuto neomezenou moc. – OHC 108 AG 268.7

Mládež to potřebuje

„Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti.“ (Ž 71,5) AG 269.1

Mezi námi je mnoho mladých mužů a žen, kteří nejsou neznalými naší víry, jejichž srdce se však nikdy nedotkla moc božské milosti. Jak můžeme my, kteří tvrdíme, že jsme Božími služebníky zůstat den po dni, týden po týdnu lhostejnými k jejich stavu? Necháme-li je zemřít v jejich hříších bez varování, jejich krev bude požadována z rukou strážných, kteří jim opomenuli dát varování. AG 269.2

Proč by se mělo pohlížet na práci pro mládež v našem okolí jako na misijní práci nejvyššího významu? Právě mládež vyžaduje nejněžnější takt, nejpozornější uznanost, nejvroucnější prosby o nebeskou moudrost. Zejména mladí lidé jsou předmětem zvláštních satanových útoků; ale laskavost, zdvořilost a soucit, který vychází ze srdce naplněného Ježíšovou láskou, si získá jejich důvěru a ochrání je před mnohými nástrahami nepřítele. AG 269.3

Mládež potřebuje více než příležitostnou pozornost, více než sem tam pronesené slovo povzbuzení. Potřebuje pilné, zbožné, pečlivé úsilí. ... Často ti, kolem nichž procházíme s lhostejností, protože je posuzujeme podle vnějšího zdání, mají v sobě ty nejlepší předpoklady stát se Božími služebníky, a tak vynahradí veškeré úsilí, jež jim bylo věnováno. – GW 207-208 AG 269.4

Rodiče, adventisté sedmého dne, by si měli mnohem plněji uvědomit svou zodpovědnost jako stavitelé charakteru. Bůh jim uděluje výsadu posilovat Jeho dílo posvěcením a úsilím svých dětí. Přeje si vidět mimo domovy našeho lidu shromážděné velké společenství mladých lidí, kteří zásluhou zbožného vlivu svého domova Mu odevzdali svá srdce a rozhodli se, že Mu prokážou tu největší službu svého života. Vedení a vychovávání zbožným poučením domova, vlivem ranních a večerních pobožností, důsledným příkladem rodičů, kteří milují a bojí se Boha, byli učeni, aby se poddali Bohu jako svému Učiteli a byli připraveni prokázat Mu přijatelnou službu jako oddaní synové a dcery. – CT 131 AG 269.5

Pro pokorné

„Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým.“ (1 Pt 5,6) AG 270.1

Být oděni pokorou neznamena duševně zakrňet, ztratit odvalu, bát se odpovědnosti, vyhýbat se břemenům, kdybychom je nedokázali nést úspěšně. Pravá pokora uskutečňuje Boží záměry a přitom se opírá o Boží sílu. AG 270.2

Bůh působí prostřednictvím, koho chce. Někdy volí nejskromnější nástroj k vykonání největšího díla, protože v lidské slabosti se projevuje Boží moc. Lidé mají svá měřítká, podle kterých označují jednu věc za velkou a druhou za malou. Bůh však věci neměří podle našich měřítek. Nesmíme si myslet, že to, co se nám zdá velké, musí být velké i pro Boha, nebo co se jeví nám malé, musí být malé i z Božího hlediska. – COL 363-364 AG 270.3

Každé vychloubání vlastními zásluhami je nemístné. ... Pán nás neodmění za naše skutky, aby se někdo nechlubil. Odměnu dostaneme jen z milosti. ... AG 270.4

Sebevyvyšování nepatří do náboženství. Jestliže někdo usiluje pouze o sebevyvýšení, postrádá milost, která mu může přinést úspěch ve službě Kristu. Kde se usadí pýcha a samolibost, tam trpí práce. ... AG 270.5

Křesťan, který se v soukromém životě chová jako křesťan, denně se podřizuje Kristu, má upřímné pohnutky a čisté úmysly, projevuje tichost, i když je provokován, vykazuje zbožnost a věrnost i v maličkostech, který i v rodinném prostředí představuje povahu Pána Ježíše, může být v Božích očích cennější než světoznámý misionář nebo mučedník. ... AG 270.6

Tajemství úspěchu nespočívá ve vzdělání, v postavení, v našem počtu, v množství přijatých hřiven nebo v síle lidské vůle. Máme si uvědomovat svou nedostatečnost a vzhlízet ke Kristu. V Kristu, který je zdrojem veškeré síly a nejvyšších myšlenek, ochotný a poslušný člověk dobývá vítězství za vítězství. ... Lidé, kteří pracovali pro Boha v prostotě víry a lásky, obdrží požehnanou odměnu milosti. – COL 401-404 AG 270.7

Abychom mohli vynikat

271.1 „*Vzácnější jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je.*“ (Př 12,26) AG

Pán očekává od svých služebníků, aby převyšovali ostatní lidi v životě a charakteru. On dal každý prostředek k dispozici těm, kteří Mu slouží. Na křesťana pohlíží celý vesmír jako na toho, který usiluje o vítězství, musí zdolat závod, který má před sebou, aby mohl získat cenu, a to nesmrtelnou korunu. Jestliže však ten, kdo se zaváže následovat Krista, neprokáže, že jeho pohnutky převyšují světské pohnutky v tomto velkém zápase, kde buď může všechno vyhrát anebo všechno ztratit, nikdy nebude vítězem. Musí použít každou mu svěřenou sílu, aby mohl přemoci svět, tělo a ďábla mocí Ducha svatého, hojně udělenou milostí. ... AG 271.2

Ti, kdož chtějí být vítězi by měli zvážit a spočítat cenu spasení. Silné lidské vášně musí být potlačeny; nezávislá vůle musí být podřízena Kristu. Křesťan si musí uvědomit, že nepatří sám sobě. Bude mít pokušení vzdorovat a bojovat bitvy proti svým vlastním sklonům; protože Pán nepřijme žádnou polovičatou službu. Pokrytectví je Mu odporné. Kristův následovník musí kráčet vírou, jako by viděl Neviditelného (2 K 5,7; Žd 11,27). Kristus bude jeho nejdražší poklad, jeho všechno a ve všem (Ko 3,11). AG 271.3

Tato zkušenost je podstatná pro ty, kdož vyznávají Kristovo jméno, protože jeho vliv prostupuje jednání, a posvěcuje vliv křesťanského života ve své účinnosti na druhé. Obchodní styky a styk křesťanů s lidmi tohoto světa bude posvěcen milostí Kristovou; a všude, kde se ocitnou, bude vytvořeno morální ovzduší, jež bude mít sílu pro dobro, protože ono vydechuje ducha Mistra. AG 271.4

Ten, kdo má mysl Kristovu, ví, že jeho jedinou bezpečnou cestou je držet se blízko Ježíše, následující světlo života. Nepřijme práci, ani se neúčastní záležitosti, která by mu bránila v dosažení dokonalosti křesťanského charakteru. ... „*Žádný, kdož rytěruje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.*“ (2 Tm 2,4) – RH June 16, 1896 AG 271.5

Zdroj pravého vlivu

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.“ (Iz 58,8) AG 272.1

Pán má zvláštní dílo k vykonání pro každého z nás osobně. Když vidíme bezbožnost světa vynesenu na světlo v soudních síních a zveřejněnou na stránkách denních novin, přiblížme se k Bohu a živou vírou se uchopme Jeho zaslíbení, aby se v nás mohla projevit Kristova milost. Můžeme mít ve světě vliv, silný vliv. ... Máme mít oko upřené na slávu Boží. Máme pracovat se všemi rozumnými schopnostmi, které nám Bůh dal a postavit se do proudu světla tak, aby na nás mohla spočinout Boží milost, a aby nás formovala a přetvořila k božské podobě. Nebesa čekají na to, aby mohla udělit svá nejbohatší požehnání těm, kteří se zasvěti Božímu dílu v těchto posledních dnech dějin světa. – MYP 26 AG 272.2

V nás samých není nic, čím můžeme ovlivňovat jiné k dobrému. Jestliže si uvědomíme svou bezmocnost a svou potřebu božské síly, nebudeme spoléhat na sebe. Nevíme, co přinese další den, hodina, nebo příští okamžik, proto bychom nikdy neměli začínat den, aniž bychom se neodevzdali nebeskému Otci. Boží andělé nás mají chránit. Když se odevzdáme pod jejich ochranu, budou nám po boku i v době pokušení. Když se neuvědoměle octneme v nebezpečí, že bychom mohli šířit nesprávný vliv, andělé nás povedou k lepšímu výběru slov a ovlivní naše jednání. Tak se může náš vliv stát tichou, neuvědomělou, avšak mocnou silou, která vede druhé ke Kristu a nebeskému světu. – COL 341-342 AG 272.3

V osobním vlivu je síla. Musí s ním spolupůsobit vliv Kristův, musí pozvedávat tam, kde Kristus pozvedává, musí vštěpovat správné zásady a stavět se proti postupu zkaženosti světa. Musí rozšiřovat milost, již může udělovat toliko Kristus. Musí povznášet, zpřijemňovat život a zušlechtňovat povahu druhých mocí čistého příkladu, opravdové víry a lásky. – PK 232 AG 272.4

Pro běh života

„Odvrhoute všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje. Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše.“ (Žd 12,1-2) AG 273.1

Závist, zloba, podezírání, pomlouvání, chamtivost – to jsou břemena, jež musí křesťan odvrhnout, chce-li mít úspěch v běhu o nesmrtelnost. Každý návyk a každé jednání, jež vede k hříchu a zneuctívá Krista, nutno odložit, ať je to jakkoli těžké. Požehnání nebes nemůže spočinout na někom, kdo porušuje věčné zásady práva. ... AG 273.2

I když se účastníci antických her podrobili přísné kázni a sebezapření, nebyli si ještě jisti vítězstvím. ... Ať se závodníci snažili sebeusilovněji a sebehorlivěji, cena mohla být udělena toliko jednomu z nich. Jen jedna ruka mohla sáhnout po vytouženém věnci. Mnozí vynaložili krajní úsilí, aby získali cenu, avšak když už po ní vztahovali ruku, uchopil o okamžik dříve kýžený poklad někdo jiný. AG 273.3

V zápase křesťanské víry tomu tak však není. Ani jediný, kdo plní podmínky nebude na konci zápasu zklamán. Ani jediný, kdo je opravdový a vytrvalý, nebude bez úspěchu. Není to závod o rychlost, ani boj o tělesnou převahu. Nejslabší svatý může stejně jako nejsilnější získat korunu věčné slávy. Mohou zvítězit všichni, kdož mocí božské milosti uvedou svůj život v soulad s vůlí Kristovou. ... Každý skutek zatíží váhu, která rozhodne o životním vítězství či porážce. A odměna, jíž se dostane těm, kdož zvítězí, bude odpovídat úsilí a horlivosti, s níž bojovali. ... AG 273.4

Pavel věděl, že jeho zápas se zlem neskončí, pokud bude žít. Stále si uvědomoval, jak je na sebe nutné dávat bedlivý pozor, aby světské žádosti nenabýly vrchu nad duchovní horlivostí. Se vší silou neustával bojovat s přirozenými náklonnostmi. Stále měl před očima ideál, o který usiloval a tohoto ideálu se snažil dosáhnout poslušností zákona Božího z vlastní vůle. Svá slova, své konání, své city – všechno podřídil vedení Ducha Božího. – AA 312-315 AG 273.5

Vypravujte o Jeho moci

„Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví.“ (Ž 145,1) AG 274.1

Kdyby se křesťané sdružovali a vyprávěli si o lásce Boží a o vzácných pravdách vykoupení, jejich srdce by se posílila a posilovali by jeden druhého. Kdybychom se každý den dozvídali více o svém nebeském Otci a zažívali nové projevy Jeho milosti, pak bychom zatoužili mluvit o Jeho lásce. Budeme-li tak činit, budou naše srdce vřelejší a odvážnější. Kdybychom více mluvili a přemýšleli nad Ježíšem a méně na sebou, cítili bychom mnohem více Jeho přítomnost. AG 274.2

Kdybychom na Boha mysleli tak často, jak často se přesvědčujeme o Jeho péči o nás, obírali bychom se Jím ve svých myšlenkách stále a s radostí bychom o Něm mluvili a velebili Ho. Mluvíme rádi o časných věcech, protože nás zajímají. Mluvíme o svých přátelích, protože je milujeme, protože s nimi sdílíme své radosti i své starosti. Máme však nekonečně větší důvod milovat Boha než své pozemské přátele a mělo by být tudíž nejpřirozenější věcí na světě, zabývat se na prvním místě ve všech svých myšlenkách Bohem, mluvit o Jeho dobrotivosti a vyprávět o Jeho moci. – SC 101-102 AG 274.3

Ti, kteří studují Slovo Boží a denně přijímají poučení od Krista, poneseou pečeť nebeských zásad. Bude z nich vyzařovat vznešený a svatý vliv. Jejich duše obklopí ovzduší pomoci. Čisté, svaté, vznešené zásady, jimiž se řídí, je uschopní nést živé svědectví o síle božské milosti. – HP 311 AG 274.4

Kristus touží, aby Mu Jeho následovníci byli podobní, protože chce být správně představen v rodinném kruhu, v církvi i ve světě. ... Musíme přijmout Krista jako naši účinnost, naši sílu, abychom mohli zjevit Jeho povahu světu. Toto je dílo, které spočívá na nás jako na křesťanech. Máme být svědky o moci nebeské milosti. ... AG 274.5

Bůh chce, aby Jeho synové a dcery zjevíli před satanovou synagogou, před nebeským vesmírem, před světem, sílu Jeho milosti, aby se lidé i andělé mohli dovědět, že Kristus nezemřel nadarmo. Ukažme světu, že máme moc z výsosti. – HP 321 AG 274.6

Moc, která otřásla světem

„V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo.“ (2 K 6,7) AG 275.1

Příkaz, který dal Kristus učedníkům, byl splněn. Když tito poslové kříže vyšli, aby hlásali evangelium, zjevila se taková sláva Boží, jakou předtím žádný smrtelník nespatriil. Za spolupráce božského Ducha vykonali apoštolové dílo, jež otřásla světem. V jednom pokolení bylo evangelium přineseno všem národům. AG 275.2

Slavné byly výsledky, jež provázely působení vyvolených apoštolů Kristových. Když začali působit, byli někteří z nich nevzdělaní, ale zasvětili se cele věci svého Mistra a Jeho pokyny je připravily pro velký úkol, který jim byl svěřen. V jejich srdcích byla milost a pravda; ty řídily jejich pohnutky a jednání. Jejich život byl skryt s Kristem v Bohu a nemysleli na sebe, ponořeni v hloubkách nekonečné lásky. ... Ježíš Kristus, moudrost a síla Boží byl obsahem každého rozhovoru. ... Když hlásali, jak je Kristus, zmrtvýchvstalý Spasitel, dokonalý, jejich slova dojímala srdce lidí a muži i ženy se obraceli k evangeliu. Mnozí z těch, kdož předtím tupili jméno Spasitelovo a pohrdali Jeho mocí, hlásili se nyní za učedníky Ukřižovaného. AG 275.3

Nebyla to jejich síla, kterou učedníci plnili své poslání, nýbrž síla živého Boha. ... Vědomí odpovědnosti, jež na nich ležela, očišťovalo a obohacovalo jejich život a milost nebeská se projevila ve vítězstvích, jichž dobyli pro Krista. Svou všemohoucí mocí konal skrze ně Bůh, aby evangelium zvítězilo. – AA 593-595 AG 275.4

Jako vyslal své učedníky, tak dnes vysílá Kristus členy své církve. Táž moc, která provázela učedníky, je připravena i pro ně. Učiní-li Boha svou silou, bude Bůh působit s nimi a nebudou pracovat nadarmo. Necht' si přitom uvědomí, že dílu, jež konají, vtiskl svou pečeť Pán. ... A nás vybízí, abychom vyšli a hlásali slova, jež nám dává, a pociťovali na svých rtech Jeho svatý dotyk. – AA 599-600 AG 275.5

Křesťanův znak

„Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás.“ (Ef 3,20) AG 276.1

Pán čeká na to, aby mohl prostřednictvím svého lidu zjevit svou milost a moc. Žádá však, aby ti, kteří vstupují do Jeho služby, měli vždy svou mysl obrácenou k Němu. Každého dne by měli věnovat čas četbě Božího slova a modlitbě. ... AG 276.2

Každý z nás osobně máme chodit a rozmlouvat s Bohem; pak svatý vliv Kristova evangelia v celé jeho vznešenosti bude patrný v našich životech. – 6T 253 AG 276.3

Rozvážný a důsledný život ryziho, věrného křesťana promlouvá mnohem mocněji než slova. To, kým člověk je, má větší vliv než to, co říká. AG 276.4

Služebníci, kteří byli posláni k Ježíšovi, se vrátili se zprávou, že ještě nikdo nemluvil tak, jak mluví On. Příčinou toho však bylo, že nikdy nikdo nežil tak, jak žil On. Kdyby byl Jeho život jiný, než jaký byl, nemohl by mluvit tak, jak mluvil. Jeho slova měla přesvědčivost, protože vycházela z čistého a nevinného srdce, plného lásky, soucit, shovívavosti a pravdy. AG 276.5

Náš vliv na druhé je určován naší povahou a zkušenostmi. Abychom přesvědčili druhé o síle Kristovy milosti musíme vědět o její síle ve svém srdci a životě. Evangelium, které předkládáme k záchraně lidí, musí být evangelium, které zachraňuje nás samotné. Jedině skrze živou víru v Krista jako osobního Spasitele je možné, aby byl v tomto skeptickém světě pocíťován náš vliv. Chceme-li vytahovat hříšníky z dravého proudu hříchu, musíme stát pevnýma nohama na Skále, na Ježíši Kristu. AG 276.6

Znakem křesťanství není nějaké vnější znamení. Není to nošení kříže nebo koruny. Je to něco, čím se zjevuje jednota člověka s Bohem. Silou Boží milosti, která se projeví ve změně povahy, má být svět přesvědčen o tom, že Bůh poslal svého Syna jako Vykupitele světa. Nic nemá na člověka větší vliv než nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan. – MH 469-470 AG 276.7

Neodolatelná

„Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.“ (Ž 31,20) AG 277.1

Hospodin nás vyzývá, abychom o Jeho dobrotě podávali svědectví. ... Naše svědectví o Kristově věrnosti je nebem zvolený způsob, jak zjevovat Krista světu. Musíme uznávat Jeho milost, kterou ohlásili svatí mužové ve starých dobách; nejúčinnější je však svědectví, které pochází z naší vlastní zkušenosti. Jsme svědky Božími, když v sobě objevujeme působení božské moci. Jeden každý žije životem, naprosto odlišným od života ostatních lidí, jeho zkušenost je zcela jiná než zkušenosti druhých. Bůh si přeje, aby k Němu stoupala naše chvála, vyplývající z naší vlastní zkušenosti. Tato vzácná uznání a chvála slávy milosti Boží, potvrzené křesťanským životem, mají neodolatelnou moc, jež působí ke spáse duší. – DA 347 AG 277.2

Abychom mohli vyznávat Krista, musíme Ho napřed sami vlastnit. Nikdo nemůže Krista skutečně vyznávat, dokud v něm nepřebývá Kristova mysl a Jeho duch. ... Musíme rozumět tomu, co to znamená vyznávat Krista a v čem Ho zapíráme. ... Ovoce Ducha projevující se v životě je přiznáním se k Němu. Jestliže jsme opustili všechno pro Krista, náš život bude pokorný, naše rozmluvy nebeské, naše jednání bezúhonné. Mocný, očišťující vliv pravdy v duši a ztělesnění charakteru Kristova v příkladném životě je přiznáním se k Němu. – 1T 303-304 AG 277.3

Bezúhonnost, pevnost a vytrvalost jsou vlastnosti, o jejichž rozvíjení by všichni měli opravdově usilovat, protože odívají svého vlastníka mocí, která je neodolatelná – mocí, která ho činí silným konat dobro, odolávat zlu a snášet i protivenství. ... Ti, kteří se bezvýhradně postavili na Kristovu stranu, setrvají neochvějně při tom, o čem jim rozum a svědomí řeknou, že je správné. – CT 226 AG 277.4

Život pravého věřícího zjevuje Spasitele přebývajícího v srdci. Ježíšův následovník se podobá Kristu duchem i povahou. Je tichý a pokorný jako Kristus. Jeho víra působí skrze lásku a očišťuje duši. Celý jeho život je svědectvím o moci Kristovy milosti. – 7T 67 AG 277.5

Dědicové nesmrtelnosti

„Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.“ (Tt 3,7)

AG 278.1

Každá opravdová prosba o milost a sílu bude vyslyšena. ... Proste Boha, aby pro vás vykonal to, co nemůžete vykonat sami. Řekněte všechno Ježíši. Odhalte Mu tajemství svého srdce, protože Jeho oko zkoumá nejvnitřnější zákoutí duše a čte vaše myšlenky jako v otevřené knize. Když žádáte o věci, které jsou nezbytné pro dobro vaší duše, věřte, že je obdržíte a budete je mít. Přijměte Jeho dary celým svým srdcem, protože Ježíš zemřel, abyste mohli mít drahocenné věci nebes jako své vlastnictví. – ML 16 AG 278.2

Mládež si nesmí myslet, že může žít neustále bezstarostným a sebeuspokojujícím životem, neusilující o přípravu na Boží království, a přesto se v době zkoušky postavit neochvějně na straně pravdy. Musí vážně usilovat o to, aby vnesli do svých životů dokonalost, která se projevila v životě Spasitele, tak aby, když přijde Kristus, byli připraveni vejít branami do města Božího. Boží přehojná láska a Jeho přítomnost v srdci dá sílu k sebeovládání a zformuje a přetvoří mysl i charakter. Kristova milost v životě bude řídit cíle, úmysly a schopnosti k prostředkům, které dodají mravní a duchovní sílu – sílu, kterou mládež nebude muset nechat na tomto světě, ale kterou si bude moci přenést s sebou do budoucího života a ponechá si ji po celé věčné věky. – YI Nov. 12, 1907 AG 278.3

Celá nebesa se zajímají o muže a ženy, jichž si Bůh tak velmi cení, že dal svého milovaného Syna, aby za ně zemřel a vykoupil je. Žádné jiné stvoření, které Bůh učinil, není schopno dosáhnout takového zdokonalení, takového zušlechtění, takové vznešenosti jako člověk. Pak když se lidé stanou oslabenými následkem svých zkažených vášní, ponoření v neřesti, jaký pohled se pak Bohu naskýtá! Člověk si nemůže představit, čím by mohl být a čím by se mohl stát. Skrze milost Kristovu je schopen neustálého duševního růstu. Necht' světlo pravdy září do jeho mysli a Boží láska bude vyzařovat z jeho srdce a on může skrze Kristovu milost zemřít, aby se mohl stát člověkem síly – dítětem země, avšak dědicem nesmrtelnosti. – HP 195 AG 278.4

Nepřemožitelný

„Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.“ (Př 10,22) AG 279.1

Když se Jákob ve své úzkosti pevně přimkl k Andělovi a se slzami v očích ho úpěnlivě prosil, tu nebeský Posel, aby vyzkoušel jeho víru, připomněl mu rovněž jeho hřích a snažil se od něho oprostít. Jákob se však nedal odvrátit. Poznal, že Bůh je milosrdný a odevzdal se Jeho milosrdenství. Projevil lítost nad svým hříchem a úpěnlivě prosil o vysvobození. Když přehlédl a zvážil celý svůj život, byl dohnán takřka k zoufalství. Držel se však pevně anděla a v smrtelné úzkosti volal svou prosbu, až byl vyslyšen. AG 279.2

Podobné zažije i lid Boží ve svém posledním zápase s mocnostmi zla. Bůh podrobí zkoušce jejich víru, jejich vytrvalost, jejich důvěru v moc Boží, že je osvobodí. Satan bude usilovat o to, aby je poděsil pomyslením, že jejich případ je beznadějný. ... Budou si hluboce uvědomovat své nedostatky a když zváží své prožité životy, jejich naděje se scvrknou. Vzpomenou však na velikost Božího milosrdenství a u vědomí své upřímné kajícího se budou dovolávat zaslíbení, jež dal Bůh prostřednictvím Krista bezmocným kajícím hříšníků. Neochabnou ve své víře, nebudou-li jejich modlitby okamžitě vyslyšeny. Přimknou se k moci Boží, tak jako se Jákob přimkl k Andělu a jejich duše řeknou: *„Nepustím tě, leč mi požehnáš.“* (Gn 32,26) ... AG 279.3

Jákobův příběh nám dává jistotu, že Bůh nezavrhne ty, kdo byli k hříchu svedeni, ale vrátili se k Bohu s opravdovou lítostí. Naprostou odevzdaností a neochabující vírou dosáhl Jákob toho, čeho nemohl dosáhnout v boji svou vlastní silou. Bůh tak dal svému služebníku naučení, že jen božská moc a božská milost mu mohou dát požehnání, po němž dychtil. Tak tomu bude i s těmi, kdož budou žít v posledních dnech. Až budou ze všech stran ohroženi nebezpečím a jejich duše se zmocní zoufalství, mohou spoléhat toliko na Boží smíření. Sami nic nezmůžeme. Ve své žalostné ne-hodnosti musíme doufat v zásluhy ukřižovaného Spasitele. Nikdo z těch, kdož tak učiní, nezahyne. – PP 201-203 AG 279.4

„Více než vítězové“

„A protože kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč? ... Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.“ (Ř 8,35-37) AG 280.1

Božím služebníkům se nikdy nedostane cti nebo uznání světa. Štěpán byl kamenován, protože kázal Krista, a to Toho ukřižovaného (1 K 2,2). Pavel byl uvězněn, zbit, kamenován a nakonec i usmrcen, protože byl věrným Božím poslem mezi pohany. Apoštol Jan byl poslán do vyhnanství na ostrově Patmos, *„pro slovo Boží, a pro svědectví Ježíše Krista“* (Zj 1,9). Tyto příklady lidské neochvějnosti v moci božské síly jsou světu svědectvím věrnosti Božích zaslíbení, Boží trvalé přítomnosti a udržující milosti. – GW 18 AG 280.2

Ježíš nedává svým následovníkům naději, že dosáhnou slávy a bohatství na zemi, že jejich život bude prost zkoušek. Místo toho od nich žádá, aby Ho následovali po cestě sebezapření a potupy. Proti Tomu, jenž přišel, aby vykoupil svět, stály spojené síly zla. ... AG 280.3

Ve všech věcech pronásleduje satan dítky Boží. Mučí je a zabíjí, avšak v umírání jsou vítězi. Svědčí o síle Toho, jenž je mocnější než satan. Bezbožníci mohou mučit a usmrtnout tělo, nemohou se však dotknout života, který je skryt s Kristem v Bohu. Mohou věznit muže a ženy ve zdech žalářů, nemohou však spoutat ducha. AG 280.4

V protivenstvích a za pronásledování se zjevuje sláva – povaha Boží v Jeho vyvolených. Věřící v Krista, jež svět nenávidí a pronásleduje, se vychovávají a ukáží ve škole Kristově. Na zemi krácejí po úzkých stezkách, jsou čištěni v ohnivě peci utrpení. Následují Krista, procházejíce těžkými boji, odpírají si a prožívají hořká zklamání, poznávají tím však tíži a muka hříchu a učí se na něj dívat s ošklivostí. Jako účastníci Kristových utrpení mohou patřit na slávu, která přijde po tmě, a říkat: *„Mám za to, že utrpení přítomného času nejsou ničím proti budoucí slávě, jež se má zjevit na nás.“* (Ř 8,18) – AA 576-577 AG 280.5

„On je schopen“

„Vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostráhati až do onoho dne.“ (2 Tm 1,12) AG 281.1

Apoštol (Pavel) očekává to veliké, co přijde potom, ne s nejistotou a se strachem, nýbrž s radostnou nadějí a toužebným očekáváním. Když stane na místě, kde skončí mučednickou smrtí, nevidí meč popravčího ani zemi, jež brzy vsákne jeho krev, nýbrž vzhledne... k trůnu Věčného. AG 281.2

Tento muž víry vidí před sebou žebřík z Jákobova vidění, který představuje Krista, jenž spojuje zemi s nebesy a smrtelného člověka s věčným Bohem. Jeho víra se posiluje, když si připomíná, jak patriarchové a proroci spoléhali na Toho, jenž je jeho oporou a útěchou a pro něhož nyní dává svůj život. Od těchto svatých mužů, kteří po staletí vydávali svědectví o své víře, slyší ujištění, že Bůh je věrný. Od svých spoluapoštolů, kteří vyšli hlásat evangelium Kristovo, nelekajíce se náboženského fanatismu a pohanské pověrčivosti, pronásledování a pohrdání, kteří nelitovali životů, aby mohli vyzvednout světlo kříže v temných zmatcích nevěry – od nich slyší svědectví, že Ježíš je Syn Boží a Spasitel světa. Z mučidel, z hranic, z žalárních kobek, z temnic a hladomoren doléhá k jeho sluchu vítězné volání mučedníků. Slyší svědectví nezlomených, kteří ač připraveni o vše, týrání a mučení, neohroženě a slavně svědčí o své víře, říkajíce: *„Vím komu jsem uvěřil.“ (2 Tm 1,12) ... AG 281.3*

Vykoupen obětí Kristovou, očištěn od hříchu Kristovou krví a oděn Kristovou spravedlností, má Pavel svědectví o sobě, že jeho duše je v očích Vykupitele vzácná. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu a Pavel je přesvědčen, že Ten, jenž přemohl smrt, může uchránit to, co je svěřeno Jeho péči. – AA 511-513 AG 281.4

Jsem tak šťastná, že můžeme přijít k Bohu ve víře a v pokoře, a úpěnlivě Ho prosit, dokud nejsou naše duše přivedeny do takového blízkého příbuzenství s Ježíšem, že můžeme složit naše břemena k Jeho nohám, říkajíce: „Já vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, zachovat až do onoho dne.“ – MM 203 AG 281.5

Růst jako Ježíš

„Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.“ (L 2,40)

AG 282.1

I když byl majestátem nebes, Králem slávy, stal se v Betlémě malým dítětem a po určitou dobu byl jako každé jiné dítě odkázán na péči své matky. V dětství mluvil a jednal jako dítě. Vážil si svých rodičů a plnil ochotně jejich přání. Od prvních začátků záblesku rozumu ustavičně rostl v milosti a v poznání pravdy. AG 282.2

Rodiče a učitelé by se měli snažit tak zušlechtovat vlohy mládeže, aby na každém stupni života mohla představovat krásu úměrnou tomuto věku a aby se vyvíjela tak přirozeně, jako rostliny v zahradě. – Ed 107 AG 282.3

Jako dítě Ježíš projevil zvláštní krásu povahy. Jeho ruce byly vždy ochotné pomoci druhým. Projevoval trpělivost, kterou nic nedovedlo narušit a opravdovost, která před ničím neustoupí. Jeho život se vyznačoval půvabem nesobeckosti a obětavosti, v dodržování zásad pak byl pevný jako skála. AG 282.4

S hlubokou vroucností sledovala matka Ježíšova rozvoj svého dítěte a povšimla si, že Jeho povaha vykazuje znaky dokonalosti. S radostí se snažila pomáhat rozvoji této bystré a vnímavé mysli. Duch svatý jí nadal moudrosti, aby mohla spolupracovat s nebeskými silami na vývoji tohoto dítěte, které se hlásilo toliko k Bohu jako ke svému Otci. ... Z jejích úst a ze svitků proroctví se dovídal o nebeských věcech. Na klíně své matky se nyní učil týmž slovům, která sám vzkazoval po Mojžíšovi Izraeli. ... Před Ním se rozevírala velká knihovna Božího stvoření. Ten, jenž stvořil všechny věci, učil se nyní to, co vlastní rukou napsal na zemi, na moře a oblohu. ... Jeho průvodci byly nebeské bytosti, k svatým myšlenkám a úvahám dospíval sám. Od prvního záblesku rozumového vnímání ustavičně rostl v duchovní milosti a v poznání pravdy. AG 282.5

Každé dítě může nabýt znalostí, jakých nabyl Ježíš. Pokoušíme-li se poznat svého nebeského Otce skrze Jeho slovo, přistupují k nám andělé, posilují naši mysl, pozvedávají a zušlechtují naši povahu. Připodobňujeme se více našemu Spasiteli. – DA 68-70 AG 282.6

Božský postup růstu

„Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v klasu.“ (Mk 4,28) AG 283.1

Toto podobenství vyprávěl Ten, kdo stvořil nepatrné semeno, kdo mu daroval jeho životní sílu a kdo vydal zákony, kterými se řídí růst rostlin. Pravdy, kterými nás toto podobenství učí, prakticky prožil ve vlastním životě. Pán Ježíš se řídil v tělesné i duchovní oblasti Božím příkazem růstu, jak jej ukázal na příkladu rostlin. Přeje si, aby podobně rostli všichni mladí lidé. ... V dětství se choval jako poslušné dítě. ... Na každém stupni svého rozvoje byl dokonalý a projevoval jednoduchý, přirozený půvab bezhříšného života. – COL 82-83 AG 283.2

Podobenství o semeni ukazuje, jak Bůh řídí dění v přírodě. ... V semeni je život, v půdě je síla. Kdyby však ve dne i v noci nepůsobila nekonečná Boží moc, semeno by nepřineslo plody. ... Každé semeno klíčí, každá rostlinka se vyvíjí působením Boží moci. ... AG 283.3

Klíčení semene představuje začátek duchovního života a růst rostliny je nádherným znázorněním křesťanského růstu. Podobně jako v přírodě je tomu i s působením Boží milosti. Život nemůže být bez růstu. Rostlina buď roste, nebo zahyne. Roste tiše, nepozorovatelně, ale neustále. Stejně se rozvíjí také povaha křesťana. Náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje. Jestliže se v našem životě uskutečňuje Boží záměr stále se rozvíjíme. Posvěcení je celoživotní dílo. S rozvojem možností se rozšíří naše zkušenosti a porostou naše znalosti. Budeme silní, abychom mohli nést odpovědnost. Naše zralost bude úměrná výsadám, které nám Bůh poskytuje. AG 283.4

Rostlina se rozvíjí, jestliže přijímá všechno, co jí Bůh připravil k uchování života. Zapouští kořeny hluboko do země. Nechává na sebe působit sluneční svit, rosu a déšť. Přijímá životodárné prvky ze vzduchu. Stejně má růst i křesťan, tím že bude spolupracovat s Božími prostředky. ... Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i my máme hlouběji zakotvit v Kristu. Jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak máme i my otevřít svá srdce působení Ducha svatého. ... Budeme-li soustavně spoléhat na Pána Ježíše jako na svého osobního Spasitele, porosteme ve všem v Toho, který je naší hlavou (viz Ef 4,15). – COL 63, 67 AG 283.5

Jak růst

„Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista.“ (2 Pt 3,18) AG

284.1

Je výsadou mládeže, aby rostla v Ježíši, a také se rozmáhala v duchovní milosti a poznání. Můžeme stále více poznávat Ježíše pozorným zkoumáním Písma svatého a pak následovat cestu pravdy a spravedlnosti v něm zjevenou. Ti, kteří neustále rostou v milosti, budou neochvějní ve víře a budou se stále pohybovat vpřed. AG 284.2

V srdci každého mladého člověka, který chce být učedníkem Ježíše Krista má být opravdová touha dosáhnout nejvyšší křesťanské úrovně – a to stát se Kristovým spolupracovníkem. Jestliže se stane jeho cílem, aby byl v tomto počtu, který bude představen bez poskvrny před trůnem Božím, bude ustavičně postupovat vpřed. Jedinou cestou jak zůstat pevným, je postupovat denně v božském životě. Víra bude růst, když přijde do styku s pochybnostmi a překážkami, a překoná je. Právě posvěcení je postupující. Jestliže rostete v milosti a poznání Ježíše Krista, využijete každou výsadu a příležitost, abyste mohli získat stále větší poznání Kristova života a Jeho charakteru. AG 284.3

Víra v Ježíše poroste, jak se stanete lépe obeznámeni se svým Vykupitelem, uvažováním o Jeho neposkvrněném životě a Jeho nekonečné lásce. Nemůžete zneuctít Boha víc než tvrzením, že jste Jeho učedníky, zatímco jste od Něho vzdáleni a nesyťíte a neživíte se Jeho svatým Duchem. Když rostete v milosti, budete velmi rádi navštěvovat náboženská setkání a budete radostně svědčit o Kristově lásce před shromážděním. Bůh ve své milosti může učinit mladého muže rozumným a může dát dětem poznání a zkušenost. Mohou denně růst v milosti. – MYP 121-122 AG 284.4

Dokud stále udržujeme své oči upřeny na Vůdce a Dokonavatele své víry, jsme bezpeční. Naše city však musí být vloženy na věci nebeské a ne na zemské. Vírou se musíme vznášet výše a výše pro dosažení Kristovy milosti. Denně musíme rozjímat o Jeho nesrovnatelném půvabu a stále více růst k Jeho slavnému obrazu. Když budeme žít v takovém společenství s nebesy, bude na nás satan marně vrhat své sítě. – MYP 104 AG 284.5

Podmínky křesťanského růstu

„A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu... Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.“ (Fp 1,9-11) AG 285.1

Tam, kde je život je i růst a tam se objeví i ovoce. Pokud však nerosteme v milosti, náš duchovní život bude zakrnělý, slabý a neplodný. Jedině když rosteme a neseme ovoce můžeme naplnit Boží úmysl s námi. *„V tomť bývá oslaven Otec můj,“* řekl Kristus *„když ovoce nesete hojně.“* (J 15,8) Abychom mohli nést hodně ovoce, musíme co nejvíce využívat naše výsady. Musíme využít každou příležitost, jež nám byla udělena k získání síly. AG 285.2

Čistý, ušlechtilý charakter se všemi jeho velikými schopnostmi byl nabídnut každé lidské bytosti. Jsou však mnozí, kteří po takovém charakteru netouží opravdově. Nejsou ochotni rozloučit se se zlem, aby mohli mít dobro. ... Nechtějí se chopit požehnání, která by je přivedla do souladu s Bohem. ... Proto nemohou růst. AG 285.3

Jedním prvkem z božského plánu růstu je sdílení. Křesťan má získávat sílu tím, že bude posilovat jiné. *„Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“* (Př 11,25) To není pouze zaslíbení; to je božský zákon, zákon, kterým Bůh chce, aby proudy laskavosti, jako vody velkých hlubin, byly udržovány v neustálém oběhu, ustavičně tekoucí zpět ke svému zdroji. V naplňování tohoto zákona tkví tajemství duchovního růstu. ... AG 285.4

Přijdeme-li ve víře k Bohu, přijme nás a dá nám sílu stoupat vzhůru k dokonalosti. Jestliže hlídáme každé slovo a každý čin, abychom neučinili nic, co by zneuctilo Toho, který nám důvěřoval, využijeme-li každou nám udělenou příležitost, dorosteme do plné postavy mužů a žen v Kristu (Ef 4,13). ... AG 285.5

Křesťané, zjevuje se v nás Kristus? Činíme všechno, co je v našich silách, abychom získali tělo, které nemůže být snadno oslabeno, mysl, která vzhlíží nad své já k příčině a následku každého hnutí, aby mohla zápasit s těžkými problémy a přemoci je, a vůli, která může pevně odolávat zlu a hájit právo? Ukřižovali jsme vlastní já? Dorůstáme do plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši a jsme hotovi snášet těžkosti jako dobří vojáci kříže? – ST June 12, 1901 AG 285.6

Tajemná moc

„Všickni, kteříž je uzří, poznají je, že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin.“ (Iz 61,9) AG 286.1

V plánu vykoupení jsou tajemství, jež lidská mysl nemůže pochopit, obsahuje mnohé, co lidská moudrost nemůže vysvětlit; avšak příroda nás může velice poučit o tajemství pobožnosti. Každý keř, každý strom nesoucí ovoce, všechna vegetace nám má co říci. Při růstu semene máme postihovat tajemství království Božího. Slunce, měsíc, hvězdy, stromy, polní kvítí skýtají srdci, jež je obměkčeno Boží milostí, slova poučení. ... AG 286.2

Příroda poslouchá Boží zákony jí vyznačené. Mraky a bouře, sluneční svit i sprška, rosa i déšť, všechno je pod Božím dohledem a poslouchá Jeho příkazy. Poslušností Božího zákona pučí zrno ze země. *„Nejprv bylina, potom klas, potom plné obilí v klasu.“* (Mk 4,28) Plod se nejprve objeví v pupenu a Pán ho rozvíjí v náležitý čas, neboť se nebrání Jeho působení. ... AG 286.3

Je možné, aby člověk učiněný k obrazu Božímu a obdařen rozumem a řečí, jediný nedoceníl Jeho dary a byl neposlušný Jeho zákonů? ... AG 286.4

Bůh chce, abychom se z přírody naučili poslušnosti. ... Kniha přírody a psané Slovo se vzájemně osvěcují. Obojí nás lépe seznamuje s Bohem, poučuje nás lépe o Jeho povaze a o zákonech, jimiž působí. – 8T 326-328 AG 286.5

Vyprávějte svým dětem o divotvorné moci Boží. Budou-li studovat úžasnou přírodu, Bůh zapůsobí na jejich mysl. Rolník oře svoji půdu a rozsévá své semeno, nemůže však způsobit jeho růst. Musí se spoléhat na Boha, aby učinil to, co nemůže učinit žádná lidská síla. Hospodin vkládá do semene svou životodárnou moc, která způsobí, že vypučí do života. Pod Jeho péčí proráží zárodek života tvrdou zemskou kůru tím, že se zapouzdří a vyrazí, aby přinesl ovoce. ... Když je dětem vyprávěno o práci, kterou Bůh vykonává pro semeno, dovědí se o tajemství růstu v milosti. – CT 124-125 AG 286.6

Od dětství

287.1 „*Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýcht' jest království Boží.*“ (Mk 10,14) AG

V dětech, jež byly k Němu přivedeny, viděl Ježíš muže a ženy, z nichž se stanou dědici Jeho milosti a účastníky Jeho království. ... Když je poučoval, dovedl se přiblížit jejich úrovni. On, Majestát nebes, se nerozpakoval odpovídat na jejich otázky a podávat svá důležitá naučení prostými slovy, přizpůsobenými jejich dětskému chápání. Zasíval do jejich myslí sémě pravdy, jež v pozdějších letech vzklíčí a přinese ovoce k životu věčnému. AG 287.2

Ta pravda stále platí, že dětská mysl je k učení evangelia nejvnímavější; srdce dětí jsou přístupna božským vlivům a nezapomínají poučení, jichž se jim dostalo. Malé děti mohou být křesťany, protože mají zážitky přiměřené jejich věku. Je jim třeba, aby byly vychovávány v duchovních věcech a rodiče by jim měli poskytnout všechny možnosti k tomu, aby se jejich povaha utvářela k obrazu povahy Kristovy. ... AG 287.3

Křesťanský pracovník může být pomocníkem Kristovým v tom, že přivádí takové děti ke Spasiteli. Moudře a ohleduplně je může připoutat ke svému srdci... a milostí Kristovou může zažít, jak se změní v povaze tak, že bude možno o nich říci: „*Takovým náleží království nebeské.*“ – DA 512-517 AG 287.4

Bůh si přeje, aby každé dítě již od útlého věku bylo Jeho dítětem, aby bylo přijato do Jeho rodiny. Byť i sebestarší, může být členem rodiny víry a vlastnit tu nejvzácnější zkušenost. ... Mohou mít svá srdce připoutána vírou a láskou k Ježíši a žít pro Spasitele. Kristus z nich učiní malé misiónáře. Celý proud jejich myšlenek se může změnit, tak že hřích se jim nebude jevit jako něco, co by je mohlo potěšit, nýbrž čemu se musí vyhýbat a co musí nenávidět. – CT 169 AG 287.5

Spasitel chce zachránit mladé. Těšilo by Ho, kdyby je viděl kolem svého trůnu, oděné neposkvrněným rouchem své spravedlnosti. On čeká na to, aby mohl na jejich hlavy vložit korunu života a slyšet, jak se jejich šťastné hlasy připojují a vzdávají čest, slávu a majestát Bohu a Beránkovi v písni vítězství, která bude znít a ozývat se nebeskými dvory. – CT 48 AG 287.6

V domově

„Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej.“ (Ž 127,1) AG 288.1

Bůh si přeje, aby rodiny na zemi byly obrazem nebeské rodiny. Křesťanské domovy, které jsou založeny a uvedeny v soulad s Božím plánem, patří mezi nejúčinnější nástroj k utváření křesťanského charakteru a pokroku Jeho díla. – 6T 430 AG 288.2

Význam a příležitosti rodinného života se odrážejí v Ježíšově životě. Ten, který přišel z nebe, aby byl naším příkladem a učitelem, prožil třicet let jaké člen rodiny v Nazaretu. – MH 349 AG 288.3

Jeho matka byla Jeho prvním lidským učitelem. Z jejích úst a z prorockých svitků se dovídal o nebeských věcech. Žil ve venkovském domově a věrně, s radostí konal svou část při plnění domácích povinností. Byl velitelem nebes a andělé s radostí plnili Jeho slovo; nyní byl ochotným služebníkem a milujícím, poslušným synem. ... AG 288.4

Takto připraven šel za svým posláním. V každém svém styku s lidmi působil na ně požehnaným vlivem, proměňující mocí, jež svět nikdy předtím nebyl svědkem. – 8T 222-223 AG 288.5

Nechť je váš domov takovým místem, kde by Kristus mohl přebývat jako stálý host. Nechť je takovým místem, aby lidé poznali, že jste bývali s Ježíšem a učili se od Něho. ... AG 288.6

Nebeští andělé často navštěvují domov, ve kterém vládne vůle Boží. Pod mocí božské milosti se takový domov stane místem osvěžení pro vyčerpané a unavené poutníky. Vlastní já je drženo na uzdě od prosazování sama sebe. Jsou vytvořeny správné návyky. Je zde pečlivé uznání práv ostatních lidí. Víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši stojí u kormidla, řídí celou domácnost. – FL 254 AG 288.7

Míra vašeho křesťanství je měřena charakterem vašeho domácího života. Kristova milost umožní jejímu vlastníkovu učinit domov šťastným místem, plným klidu a pokoje. AG 288.8

Nechť světlo nebeské milosti vyzařuje z vašeho charakteru, aby v domově mohl přebývat sluneční svit. – ML 102 AG 288.9

Každodenní modlitba je podstatná

„Chce-li kdo přijít za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“ (L 9,23) AG 289.1

Jestliže chceme dosáhnout charakteru, s kterým Bůh může souhlasit, pak ve svém náboženském životě musíme vytvářet správné návyky. Každodenní modlitba má pro růst v milosti podstatný význam, ba duchovní život přímo podporuje, neboť je tak důležitá jako každodenní potřava pro tělesné zdraví. Měli bychom si navyknout své myšlenky častěji modlitebně usměřňovat k Bohu. Když mysl bloudí, musíme ji vracet zpět; vytrvalým úsilím bude návyk nakonec snadný. Pokud se nechceme dostat do nebezpečí, nemůže se ani na okamžik odloučit od Krista. Jestliže splňujeme Jeho podmínky, pak nás Jeho přítomnost bude provázet na každém kroku. AG 289.2

Náboženství se musí stát hlavní záležitostí našeho života. Všechno ostatní by tomu mělo být podřízeno. Všechny své duševní, tělesné i duchovní schopnosti musíme zapojit do křesťanského zápasu. Od Krista musíme očekávat milost a sílu. Zvítězíme právě tak jistě, jako jistě za nás Ježíš zemřel. – MYP 114-115 AG 289.3

Na začátku dne se nezapomeňte, drazí mladí lidé, opravdově modlit k Ježíši, který vám chce udělit sílu a milost, abyste mohli odolat pokušením nepřítele, ať přijdou v jakékoli podobě; a prosíte-li vážně ve víře a kajícínosti duše, Pán vyslyší vaši modlitbu. Musíte však bdít a modlit se. ... AG 289.4

Děti a mládež mohou přijít k Ježíši se svými břemeny a starostmi, a vědět, že bude brát ohled na jejich prosby a dá jim právě to, co potřebují. Buďte horliví; buďte rozhodní. Předložte Boží zaslíbení a pak bez pochybování věřte. Nečekejte, až budete pociťovat zvláštní pohnutí dříve, než si myslíte, že vám Pán odpoví. Nevyznačujte Pánu nějaký zvláštní způsob, jakým musí pracovat pro vás dříve, než můžete uvěřit, že od Něho obdržíte to, oč Ho žádáte. Důvěřujte však Jeho slovu a svěřte celou záležitost do rukou Páně, s plnou vírou, že vaše modlitba bude uznána a že odpověď přijde v pravý čas a způsobem, jak váš nebeský Otec uzná za vhodné pro vás; a pak žijte podle svých modliteb. Krácejte pokorně a stále postupujte vpřed. – MYP 122-123 AG 289.5

Soukromá modlitba jako nezbytnost

„Hleďte Hospodina i síly jeho, hleďte tváři jeho ustavičně.“ (1 Pa 16,11) AG 290.1

Když žil Ježíš na zemi, učil své učedníky, jak se mají modlit. Radil jim, aby své každodenní potřeby předkládali Bohu a přenechali Mu všechny své starosti (1 Pt 5,7). Ježíšovo ujištění, že jejich prosby budou vyslyšeny, platí i pro nás. – SC 93 AG 290.2

Urči si místo pro soukromou modlitbu. Ježíš měl vybraná místa, kde rozmlouval s Bohem, i my bychom si měli zvolit podobná místa. Často potřebujeme odejít na nějaké místo, byť se-
beskromnější, kde bychom byli sami s Bohem. ... AG 290.3

Na skrytém místě, kde nás může vidět a slyšet jedině Bůh, můžeme vyjádřit svá nejtajnější přání a touhy Otci nezměrného slitování. A v samotě, když se vnitřně ztišíme, promluví k našemu srdci onen hlas, který vždy odpoví na volání lidské nouze. ... AG 290.4

Když si zvolíme Krista za svého každodenního průvodce, pocítíme, že nás obklopuje moc neviditelného světa. Tím, že vzhlížíme k Ježíši, stáváme se Mu podobni. Takový pohled nás mění. Naše povaha se zjemňuje, očišťuje a zušlechťuje pro nebeské království. Společenství a setkávání s Pánem povede jistě k prohloubení zbožnosti, čistoty a nadšení. Budeme se bedlivěji modlit. Boží výchova se v našem životě projeví pílí a nadšením. AG 290.5

Člověk, který se denně obrací k Bohu o pomoc, podporu a sílu, získá jen ušlechtilé touhy, jasné pojetí pravdy a povinnosti, bude jednat jen z čistých pohnutek a ustavičně hladovět a žíznit po spravedlnosti. Stálé spojení s Bohem nás uschopní rozšiřovat světlo pokoje a vyrovnanosti, které vládne v našem srdci, na lidi, s nimiž se stýkáme. Síla, kterou čerpáme modlitbou a vytrvalé úsilí vychovávat povahu k ohleduplnosti a pozornosti nás připravují pro každodenní povinnosti, naplňují nás pokojným duchem za všech okolností. – MB 84-85 AG 290.6

Náboženství musí začínat vyprazdňováním a pročišťováním srdce a musí být živeno každodenní modlitbou. – 4T 535 AG 290.7

Nepřetržité dílo

„Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.“ (1 Te 4,3) AG 291.1

Posvěcení není dílem okamžiku, hodiny, nebo dne. Je to nepřetržitý růst v milosti. Nevíme ani jediný den, jak těžký boj nás čeká příštího dne. Satan žije a je činný, a proto musíme každý den opravdově volat k Bohu o pomoc a sílu, abychom mu mohli odolat. Pokud bude vládnout satan, musíme potlačovat sobectví a přemáhat hříchy, k nimž jsme sváděni a není zastávky, není chvíle, které bychom se dožili a mohli říci: Dosáhl jsem posvěcení. ... AG 291.2

Křesťanský život je neustálým pochodem vpřed. Ježíš sedí jako Ten, který očišťuje a zušlechťuje svůj lid; a když se v nich Jeho obraz bude dokonale odrážet, budou dokonalými a svatými, a připravenými na proměnění. Od křesťana je požadováno velké dílo. Jsme nabádáni, abychom se očistili od veškeré nečistoty těla i ducha, konajíce své posvěcení v bázní Boží (2 K 7,1). Zde vidíme, v čem tato velká práce spočívá. Zde je pro křesťana nepřetržité dílo. – 1T 340 AG 291.3

Nikdo není živým křesťanem, pokud nemá každodenní zkušenost v Božích věcech, pokud denně neprokazuje sebezapření a s radostí nenese kříž a nenásleduje Krista. Každý živý křesťan dělá každý den pokroky v božském životě. Když spěje k dokonalosti, zakouší každodenní obrácení k Bohu; a tato přeměna není dokončena, dokud nedosáhne dokonalosti křesťanského charakteru, plnou přípravu pro poslední dotek nesmrtelnosti. ... AG 291.4

Náboženství to nejsou pouze emoce a pocity. Je to zásada, která je protkána všemi každodenními povinnostmi a záležitostmi života. ... Je to setrvávání v dobrých skutcích, které zformují charakter pro nebe. – 2T 505-507 AG 291.5

Musíme žít pro Krista minutu co minutu, hodinu co hodinu a den co den. Pak bude Kristus přebývat v nás a když se sejdem, Jeho láska naplní naše srdce a vytryskne jako pramen na poušti a občerství všechno, a ti, kteří jdou na zahynutí se stanou dychtivými napít se vody života. – 5T 609 AG 291.6

Skrze prostou, doufající víru

„Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši.“ (1 Tm 1,14) AG 292.1

Vaší výsadou je stále růst v milosti, postupovat vpřed v poznání a lásce Boží, jestliže udržujete sladké spojení s Kristem, je vaší výsadou těšit se z něho. V jednoduchosti prosté víry žádejte Hospodina, aby osvětlil vaše chápání, abyste mohli rozeznat a ocenit drahocenné věci z Jeho slova. Tak můžete růst v milosti, rozmáhat se v prosté, doufající víře. ... AG 292.2

Ujistěte se, zda se váš duchovní život nestal chudým, chabým a neúčinným. Je mnoho lidí, kteří potřebují slovo a příklad křesťana. Slabost a nerozhodnost podněcuje nepřítele k útokům a každý, kdo si nezdokonaluje své duševní schopnosti a neroste ve známosti pravdy a spravedlnosti je často přemožen nepřítelem. – OHC 279 AG 292.3

Pravá víra působí vždy skrze lásku. Pohled na Golgotu vás nemůže vést k duševnímu klidu, k neplnění si svých povinností a ke spánku, ale musí vzbudit víru v Ježíše, víru, která bude působit tak, že bude očišťovat nitro od bahna sobectví. Když se vírou chopíme Krista, naše práce teprve začíná. Každý člověk má nečisté a hříšné návyky, které musí statečně přemáhat. Od každého člověka se očekává, že bude bojovat boj víry. Jestliže někdo následuje Krista, nemůže jednat bezohledně, bezcitně a bez soucitu. ... Nemůže být panovačný ani nemůže používat tvrdá slova, kritizovat a odsuzovat. – 6BC 1111 AG 292.4

Necht' víra, jako palmový strom zasáhne svými pronikavými kořeny věci, které se vyskytnou, a získá duchovní občerstvení z živých pramenů Boží milosti a milosrdenství. Tam je pramen vody, který prýští k věčnému životu. Musíte čerpat pro svůj život z tohoto skrytého pramene. Jestliže se zbavíte sobectví a posílíte vaše duše stálým společenstvím s Bohem, můžete podporovat štěstí všech, s nimiž přijdete do styku. Budete si všímat opomíjených, poučovat nevědomé, povzbuzovat utlačované a sklíčené, a pokud možno ulehčovat utrpení. Nejenom ukážete cestu do nebe, ale sami půjdete touto cestou. – 4T 567 AG 292.5

Přebývajíc v Kristu

„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.“ (J 15,5) AG 293.1

Mnozí si myslí, že určitou část práce musí vykonat sami. Spoléhají na Krista, že jim odpustí hříchy, pokoušejí se však žít správně vlastním úsilím. Každý takový pokus musí ztroskotat. Ježíš praví: *„Beze mne nemůžete nic učinit.“ (J 15,5)* Náš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost – to vše zcela závisí na našem spojení s Kristem. Porosteme v milosti, budeme-li ve styku s Ním, každý den, každou hodinu, budeme-li v Něm přebývat. Kristus je nejen původcem naší víry, ale i jejím dokonavatelem (Žd 12,2). Kristus je první a poslední, je stále. Má být s námi nejen na začátku a na konci naší cesty, ale při každém našem kroku. David k tomu praví: *„Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.“ (Ž 16,8) AG 293.2*

Ptáš se: „Jak mohu přebývat v Kristu?“ – Stejně, jako když jsi Ho přijal poprvé. *„Jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm dále chodte.“ (Ko 2,6)* ... Odevzdal jsi se Bohu, abys byl celý Jeho, abys Mu sloužil a byl Ho poslušen, a přijal jsi Krista za svého Spasitele. Nemohl jsi sám odčinit své hříchy, ani si změnit své srdce. Když jsi se však odevzdal Bohu, uvěřil jsi, že toto vše pro tebe učiní Bůh pro Kristovy zásluhy. Vírou jsi se stal Kristovým vlastnictvím a vírou v Něm porosteš – tím, že budeš dávat a že budeš přijímat. Musíš dát vše – své srdce, svou vůli, svou službu, musíš se dát Bohu celý, chceš-li být poslušen všech Jeho přikázání; a musíš také všechno přijmout – Krista jako plnost požehnání, aby přebýval v tvém srdci, byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem – aby ti dal sílu k poslušnosti. ... AG 293.3

Tvá slabost se spojuje s Jeho silou, tvá nevědomost s Jeho moudrostí, tvá křehkost s Jeho vytrvalostí a silou. Nesmíš se proto dívat na sebe, nesmíš myslet na sebe, nýbrž se musíš dívat na Krista. Tvá mysl ať se zabývá Jeho láskou, krásou a dokonalostí Jeho povahy. Kristus v sebezapření, Kristus v pokoře, Kristus v čistotě a svatosti, Kristus ve své nevýslovné lásce – to jsou náměty pro rozjímání. Jen tehdy, miluješ-li Krista, napodobuješ-li Ho a jsi-li cele na Něm závislý, jen tehdy se přeměňuješ k Jeho podobě. – SC 69-71 AG 293.4

Fyzicky a duchovně

„Nejmilejší, žádámť obzvláštně, abys se dobře měl a zdrav byl, tak jako duše tvá dobře se má.“
(3 J 1,2) AG 294.1

Bůh chce, aby Jeho děti dorostly do plné postavy mužů a žen v Kristu. Aby to mohly učinit, musí správně využívat každou schopnost mysli, duše i těla. Nemohou si dovolit promarnit nějakou duševní nebo tělesnou schopnost. AG 294.2

Otázka, jak si uchovat zdraví, je jednou z nejdůležitějších. Studujeme-li tuto otázku v bázni Boží, shledáme, že pro naše tělesné, jakož i duchovní blaho je nejlepší, abychom zachovali prostotu v stravování. Studujme trpělivě tuto otázku. ... AG 294.3

Všichni, kteří byli poučeni o škodlivosti používání masitých pokrmů, čínského čaje, zrnkové kávy, jakož i o nákladném a při tom nezdravém připravování jídel a rozhodli se učinit smlouvu s Bohem při oběti, nebudou nadále ukájet svou žádost po pokrmech, o nichž vědí, že jsou nezdravé. Bůh si přeje, aby naše chuť byla pročištěna a abychom se cvičili zapírat se ve věcech, které nejsou k našemu dobru. Toto je dílo, které má být vykonáno dřív, než se Jeho lid před Ním postaví v dokonalosti. ... AG 294.4

Bůh žádá od svého lidu ustavičný pokrok. Potřebujeme se učit, že ukájená chuť je největší překážkou rozumového růstu a posvěcení duše. Při všem svém vyznávání zdravotní reformy se mnozí z nás stravují nesprávně. Ukájení chuti je největší příčinou tělesné i duševní slabosti a je velkou měrou základem ochablosti a předčasné smrti. Nechť ti, kdo usilují o čistotu ducha, pamatují, že v Kristu je moc, která ovládne chuť. – 9T 153-156 AG 294.5

Zdraví těla musíme pokládat za podstatné pro růst v milosti a pro dosažení mírné povahy. ... Nesprávné jedení a pití končí v převráceném myšlení a jednání. Všichni mají být nyní vyzkoušeni a prověřeni. Byli jsme pokřtěni v Krista a jestliže vykonáme co máme a odloučíme se od všeho, co nás chce srazit dolů... obdržíme sílu pro růst v Kristu, který je naší živou hlavou a my užijeme spasení Boží (L 3,6). – 9T 160 AG 294.6

Střežit srdce

„Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.“ (Př 4,23) AG

295.1

Pilné střežení srdce je podstatné pro zdravý růst v milosti. Srdce je ve svém přirozeném stavu příbytkem pro bezbožné myšlenky a hříšné vášně. Když je přivedeno do podřízenosti Kristu musí být očištěno Duchem od veškeré poskvrny. To nemůže být učiněno bez souhlasu jednotlivce. AG 295.2

Když byla duše očištěna, je povinností křesťana udržovat ji neposkvrněnou. Mnozí si pravděpodobně myslí, že Kristovo náboženství nevyžaduje opuštění každodenních hříchů, zanechání zvyků, které držely duši v otroctví. Oni se zřeknou některých věcí odsouzených skrze svědomí, ale selhávají, když je třeba představovat Krista v každodenním životě. Nevnášejí Kristův obraz do domova. Neprokazují pozornou péči při svém výběru slov. Příliš často pronášejí podrážděná a netrpělivá slova, slova, která probouzejí nejhorší vášně lidského srdce. Takoví lidé potřebují stálou přítomnost Krista v duši. Pouze v Jeho síle mohou být na stráži před svými slovy a skutky. ... AG 295.3

Zdá se, že mnozí velice neradi věnují čas rozjímání, zkoumání Písma a modlitbě, jakoby čas takto strávený byl ztracen. Přeji vám, abyste všichni mohli vidět tyto věci v takovém světle, jak je vidí Bůh, neboť pak byste učinili nebeské království záležitostí prvořadé důležitosti. Budete-li udržovat vaše srdce v nebesích, dodá to vašim ctnostem svěžest a udělí život všem vašim povinnostem. ... Tak jako tělesným cvičením roste chuť a dodává sílu a zdravou svěžest tělu, tak i zbožná cvičení přinášejí růst milosti a duchovní síly. ... AG 295.4

Necht' stoupá k Bohu modlitba: *„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože“* (Ž 51,10), protože neposkvrněná, ryzí duše má v sobě přebývajícího Krista; a z hojnosti srdce vychází život. Vůle člověka má být podřízena Kristu. Místo procházení kolem, uzavření srdce v sobectví, je třeba otevřít srdce příjemným vlivům Ducha Božího. Praktické náboženství dýchá svou vůni všude. Je vůní života k životu. – 3BC 1157 AG 295.5

Nejprve vyprázdnit srdce

„Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mk 12,30-31) AG 296.1

Na těchto dvou přikázáních závisejí veškeré zájmy a povinnosti mravních bytostí. Ti, kdož konají své povinnosti vůči jiným tak, jak sami chtějí, aby jiní konali jim, jsou přivedeni do postavení, kde se jim Bůh může zjevit. Budou Bohem pochváleni. Jsou učiněni dokonalými v lásce a jejich práce a modlitby nebudou marné. Neustále přijímají milost a pravdu z pramene a když štědře předávají božské světlo a spásu jiným, vlastně získávají. ... AG 296.2

Sobectví je v Božích očích i v očích svatých andělů ohavností. Kvůli tomuto hříchu mnozí neuspěli v dosažení dobra, kterému se mohli těšit. Pohlížejí sobeckými zraky na své vlastní věci a nemilují a nehledají zájmy jiných tak, jako hledají své vlastní zájmy. Převracejí Boží pořádek věcí. Místo toho, aby činili jiným to, co si sami přejí, aby jiní činili jim, činí jiným to, co sami nechtějí, aby se jim vrátilo (Mt 7,12). – 2T 550-551 AG 296.3

Jak je to možné, že můžeme růst v milosti? Je to možné pouze tehdy, když vyprázdníme svá srdce od vlastního „já“, a představíme ho nebi, aby bylo přetvořeno podle božského Vzoru. Můžeme mít spojení s živým potrubím světla; můžeme být obcerstveni nebeskou rosou a nebeský déšť na nás spadne. Když si přivlastníme Boží požehnání, budeme schopni přijmout větší míru Jeho milosti. Když se naučíme vytrvat, jako kdybychom viděli Neviditelného (Žd 11,27), budeme proměněni v Kristův obraz. Kristova milost nás neučiní pyšnými, nezpůsobí, abychom se povznesli ve vlastním „já“, ale staneme se tichými a pokornými v srdci. – 7BC 947 AG 296.4

Růst v milosti vás nepovede k tomu, abyste byli pyšnými, sebevědomými a vychloubačnými, ale způsobí, abyste si více uvědomovali svou vlastní nicotu a svoji naprostou závislost na Pánu. – ML 104 AG 296.5

Vyhýbat se nástrahám

„Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.“ (1 J 2,16) AG 297.1

Pýcha a láska k světu jsou nástrahami, které jsou tak velikou překážkou duchovnosti a růstu v milosti. AG 297.2

Tento svět není křesťanským nebem, je pouze Boží dílnou, v níž se máme připravit pro spojení s bezhříšnými anděly ve svatém nebi. Měli bychom neustále cvičit svou mysl pro ušlechtilé, nesobecké myšlenky. Tato výchova je nezbytná, tak aby byly uvedeny v činnost síly, které nám Bůh dal, aby Jeho jméno mohlo být co nejlépe na zemi oslaveno. Jsme odpovědní za všechny ušlechtilé vlastnosti, které nám Bůh dal. Když však používáme tyto schopnosti k účelu, pro jaký je Bůh nikdy neurčil, projevujeme vůči Němu nízkou nevděčnost. Boží služba si žádá všechny síly naší bytosti a my selháváme ve vyhovění Božímu plánu, nepřivedeme-li tyto síly na vyšší úroveň rozvoje a nevychováme-li svou mysl, aby ráda přemýšlela o nebeských věcech, a neposílíme-li a nezušlechťíme-li síly duše k správným činům, které by vedly k Boží slávě. ... AG 297.3

Pokud mysl není vychována tak, aby se zabývala náboženskými tématy, bude v tomto směru ochabovat a slábnout. Když se však zabývá světskými záležitostmi, bude silná, protože v tomto směru byla rozvíjena a posilována cvičením. Příčina, proč je tak obtížné pro muže a ženy žít náboženským životem je v tom, že nevychovávají svou mysl k zbožnosti. Je vychovávána, aby se ubírala opačným směrem. Jestliže mysl není neustále cvičena v získávání duchovního poznání a ve snaze pochopit tajemství zbožnosti, nebude moci ocenit věčné věci. ... Když je srdce rozděleno tím, že se zabývá především věcmi tohoto světa, a pouze v malé míře Božími věcmi, tam nemůže dojít k žádnému zvláštnímu růstu duchovní síly. – 2T 187-189 AG 297.4

Zatímco světák používá veškerou svou upřímnost a ctižádost k zajištění pozemského pokladu, Boží lid se nemá přizpůsobovat světu, ale ukázat své opravdové, bdělé, čekající postavení, aby mohl být proměněn. Mají dávat jasně najevo, že jejich domov není na tomto světě, ale že hledají lepší zemi, a to nebeskou (Žd 11,16). – 2T 194 AG 297.5

V pokoře

„Pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“ (1 Pt 5,5) AG 298.1

Vřelá láska a nesobecká oddanost, jež se projeví v životě a v povaze Janově, jsou pro křesťanskou církev poučením nesmírné ceny. Jan neměl od narození v povaze takovou laskavost, jakou později v životě projevovat. Měl vážné povahové nedostatky. Byl nejen pyšný, samolibý a ctižádostivý, ale i unáhlený a nedůtklivý. ... Pod tím vším však božský Učitele poznal vřelé, upřímné, milující srdce. Ježíš káral jeho sobectví, mařil jeho ctižádost, zkoušel jeho víru. Zjevoval mu však to, po čem toužila jeho duše – krásu svatosti, přeměňující moc lásky. – AA 539 AG 298.2

Kristovo poučení, že mírnost, pokora a láska jsou to hlavní, čeho je člověku třeba, aby rostl v milosti a připravil se pro službu Boží, mělo pro Jana nejvyšší cenu. Vštěpoval si každé poučení a stále usiloval o to, aby žil podle božského vzoru. Jan začal poznávat slávu Kristovu – ne světskou okázalost a moc, v níž byl naučen doufat, ale *„slávu, jakou má jednorozený od Otce, plný milosti a pravdy“* (J 1,14). ... Jan toužil po tom, aby se stal podobným Ježíši a proměňujícím vlivem lásky se stal mírným a pokorným. Skryl se v Ježíši. – AA 544 AG 298.3

Pán Ježíš však hledá spolupráci těch, kteří se chtějí stát bezvýhradnými prostředníky Jeho milosti. První věcí... je naučit se nespoléhat na sebe; tehdy jsou připraveni přijmout povahu Kristovu. To nelze získat výchovou ani v nejlepších školách. Tuto moudrost je možno získat toliko od božského Učitele. ... AG 298.4

I lidé s nejvyšším vzděláním ve vědách a v umění nabývají vzácná poučení od křesťanů pokorného srdce, které svět označil za nevzdělané. Tito zapadlí učedníci však získali vzdělání v nejvyšší ze všech škol. Seděli u nohou Toho, jenž mluvil jako *„nikdy žádný člověk nemluvil“* (J 7,46). – DA 249-251 AG 298.5

V laskavosti

„Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.“ (Ko 3,12) AG 299.1

Nechť zákon laskavosti je na vašich rtech a olej milosti ve vašem srdci. Toto způsobí úžasné výsledky. Budete něžní, soucitní a zdvořilí. Potřebujete všechny tyto ctnosti. Duch svatý musí být přijat a přiveden do vašeho charakteru; pak bude jako svatý oheň, vysílající kadidlo, které vystupuje k Bohu, ne ze rtů které odsuzují, ale jako lékař lidských duší. ... Vaše tvář bude vyzařovat božský obraz... Pohledem na Kristův charakter budete proměněni k Jeho obrazu. Pouze Kristova milost může proměnit vaše srdce, a tehdy budete odrážet obraz Pána Ježíše. Bůh nás vyzývá, abychom byli podobní Jemu – čistí, svatí a neposkvrnění. Máme nést božský obraz. ... AG 299.2

Pán Ježíš je naším jediným pomocníkem. Skrze Jeho milost se učíme pěstovat lásku, abychom se naučili hovořit laskavě a něžně. Díky Jeho milosti naše chladné a hrubé způsoby budou proměněny. Zákon laskavosti bude na našich rtech a ti, kteří budou pod drahocenným vlivem Ducha svatého, nebudou cítit, že je to projev slabosti plakat s plačícími a radovat se s radujícími. Máme pěstovat nebeskou vznešenost charakteru. Máme se učit, co to znamená mít dobrou vůli vůči všem lidem a upřímnou touhu být jako sluneční svit a ne jako stín v životě jiných. – 3BC 1164 AG 299.3

Chopte se každé příležitosti, abyste přispěli ke štěstí těch, kteří jsou kolem vás, sdílejte s nimi vaše pocity. Slova laskavosti, pohledy soucitu, projevy uznání, mnohým bojujícím, osamělým jedincům, budou jako číše studené vody pro žíznivou duši. ... AG 299.4

Žijte v slunečním svitu Spasitelovy lásky. Pak váš vliv bude požehnáním světu. Nechť vás ovládá Duch Kristův. Nechť zákon laskavosti je stále na vašich rtech. Shovívavost a nezištnost znamená slova a činy těch, kdo jsou znovuzrozeni, aby žili nový život v Kristu. – 7T 50 AG 299.5

Musíme jít vpřed

„Tak abychom znajíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho.“ (Oz 6,3) AG 300.1

Kristus přišel, aby vyučil lidskou rodinu cestě spasení a učinil tuto cestu tak jasnou, že i malé dítě ji může najít a jít po ní. Nabádá své učedníky, aby se snažili poznávat Hospodina a když Ho denně budou následovat poznají, že Jeho vycházení je jako jitřní svítání. AG 300.2

Jistě jste již pozorovali východ slunce a postupné vítězství na celé zemi i obloze. Pomaloučku se rozednívá, až dokud se neobjeví slunce; světlo se pak stává stále silnějším a jasnějším, až nakonec dosahuje své plné polední slávy. Je to překrásná ilustrace toho, co Bůh chce pro své děti učinit pro zdokonalení jejich křesťanské zkušenosti. Když denně chodíme ve světle, které nám On posílá, v ochotné poslušnosti všech Jeho požadavků, naše zkušenost sílí a rozvíjí se, dokud nedosáhneme plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši. ... AG 300.3

Kristus nepřišel na zem jako král, aby vládl nad národy. Přišel jako pokorný člověk, aby byl pokoušen a aby nad pokušením zvítězil, aby se snažil poznávat Hospodina, tak jak Ho musíme poznávat i my. Budeme-li studovat Jeho život, poznáme, co všechno chce Bůh skrze Krista pro své děti učinit. Naučíme se, že ať jsou naše těžkosti sebevětší, nepřesáhnou to, co Kristus musel vytrpět, abychom my mohli poznat cestu, pravdu i život. Životem podle Jeho příkladu máme prokázat, jak si ceníme Jeho oběti za nás. – MYP 15-16 AG 300.4

Jako se květina obrací ke slunci, aby jí jeho zářivé paprsky mohly dopomoci ke zdokonalení její krásy a souměrnosti, tak bychom se měli i my obracet ke Slunci spravedlnosti, aby na nás zářilo světlo nebes a naše povaha se mohla rozvinout do Kristovy podoby. ... AG 300.5

Abyste mohli žít svatým životem, jste právě tak závislí na Kristu, jako je větev závislá na kmeni, aby mohla růst a přinášet ovoce. Jste-li odtrženi od Krista, nemáte života. Nemáte sílu, abyste odolali pokušení nebo rostli v milosti a svatosti. Přebýváte-li v Něm, budete moci prospívat. Budete-li čerpat váš život z Krista, neuvadnete, ani nezůstanete bez ovoce. Budete podobni stromu, zasazenému u tekoucích vod (Ž 1,3). – SC 68-69 AG 300.6

Odrážení Ježíše

„Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.“ (Ef 4,29) AG 301.1

Cítím neustávající touhu po tom, aby ve mně byl živ Kristus, ta naděje slávy (Ko 1,27). Toužím být každý den zkrášlována Kristovou pokorou a vlídností a růst v milosti a v známosti Ježíše Krista do plné postavy mužů a žen v Ježíši Kristu. Skrze milost danou mi Ježíšem Kristem si musím udržovat zdravou duši, aby mohla sloužit jako božská brána, přes niž bude světu proudit Jeho milost, Jeho láska, Jeho trpělivost a Jeho pokora. To je můj úkol a úkol každého člena církve, který o sobě tvrdí, že je Božím synem nebo dcerou. AG 301.2

Pán Ježíš učinil svou církev klenotnicí svatě pravdy. Svěřil jí úkol uskutečňovat Jeho cíle a plány zachraňovat duše, o které projevil takový zájem a jimž prokázal tak nezměrnou lásku. Vystupuje z mravní temnoty jako slunce na náš svět – Slunce spravedlnosti. Řekl o sobě: *„Já jsem světlo světa.“* (J 8,12) Svým následovníkům pak řekl: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) ... Odrážením obrazu Ježíše Krista, krásou a svatostí svého charakteru, stálým odřikáním a zřikáním se všech model, ať velkých či malých, členové církve prokazují, že se učili v Kristově škole. – OHC 247 AG 301.3

Písmo praví o Kristu, že milost byla rozlita v Jeho rtech (Ž 45,3), aby *„uměl příhodně ustálemu mluvit slova“* (Ž 45,3; Iz 50,4). A Hospodin nás vybízí: *„Řeč vaše vždycky budiž příjemná“* *„aby mohla dát milost posluchačům.“* (Ko 4,6 ; Ef 4,29) AG 301.4

Zvláště pečlivě máme vybírat slova, když se snažíme napomínat nebo napravovat někoho druhého. Bud' se staneme *„vůní smrtelnou k smrti, nebo vůní života k životu“* (2 K 2,16). ... Všichni, kdo chtějí obhajovat zásady pravdy, musí přijmout nebeský olej lásky. Za všech okolností mají napomínat s láskou. Naše slova pak budou působit k nápravě a nevyvolají hořkost. Kristus jim dá svým Duchem sílu a moc. To je Jeho dílo. – COL 336-337 AG 301.5

Když padneme

„Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má. Upadla-liť jsem, povstanu; sedím-liť v temnostech, svítí mi Hospodin.“ (Mi 7,8) AG 302.1

Nic nemůže obnovit lidské srdce a naplnit duši Kristovou láskou než samotná božská moc, jež se vždy bude projevovat láskou k těm, za něž Kristus zemřel. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tichost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost. Když se člověk obrátí k Bohu, je mu dán nový morální vkus, nová motivující síla a nachází zalíbení v tom, co miluje i Bůh. ... Láska, radost, pokoj a nevýslovná vděčnost prostoupí duši a slova toho, který přijal požehnání budou: *„Dobrotivost tvá mne zvelebila.“ (Ž 18,36) AG 302.2*

Ti však, kteří čekají, že uvidí kouzelnou změnu ve své povaze rozhodného úsilí o vítězství nad hříchem z jejich strany, ti budou zklamáni. Pokud vzhlížíme k Ježíši, není důvodu se obávat a pochybovat o tom, že On může spasit všechny, kteří k Němu přicházejí, ale oprávněně se můžeme obávat, že opět získá převahu naše stará přirozenost, že nepřítel vymyslí nějakou léčku a staneme se znovu jeho zajatci. Měli bychom konat naše spasení s bázní a třesením, neboť je to Bůh, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své (Fp 2,12-13). ... AG 302.3

Denně máme růst do duchovního půvabu. Často se nám nemusí dařit v našem úsilí zpodobňovat božský vzor. Často se budeme sklánět v slzách u nohou Ježíšových pro naše nedostatky a chyby; to nás však nesmí odradit, měli bychom se modlit vroucněji, věřit plněji a s větší odhodlaností usilovat o připodobňování k našemu Pánu. Když jsme pozbyli důvěru v naši sílu, měli bychom důvěřovat moci našeho Vykupitele, vzdát chválu našemu Bohu, který je hojným spasením naší tváří a naším Bohem (Ž 42,12). ... AG 302.4

Při tomto pohledu se měníme, a když přemýšlíme o dokonalosti božského Vzoru, budeme si přát úplnou proměnu a obnovu podle obrazu Jeho čistoty. Vírou v Syna Božího dochází k přeměně povahy a z dítěte vzpoury se stává dítě Boží. – 1SM 336-338 AG 302.5

Hodování u Jeho Slova

„A již nyní, bratři, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.“ (Sk 20,32) AG 303.1

Velké a nezbytné poznání je poznání Boha a Jeho Slova. ... Zde by měl být každodenní růst duchovního poznání; a křesťan bude růst v milosti jen úměrně tomu, jak je závislý na učení Božího Slova, jak ho oceňuje a jak si navykne rozjímat o božských věcech. – RH April 17, 1888 AG 303.2

Tím, že nám Pán dává výsadu studovat své Slovo, předložil nám bohatou hostinu. Mnoho dobrodiní plyne z hodování u Jeho Slova, které nám znázornil svým tělem a krví, svým duchem a životem. Tím, že máme účast na tomto Slově, roste naše duchovní síla; rozmáháme se v milosti a v známosti pravdy (2 Pt 3,18). Vytváří a upevňuje se návyk sebekázně. Slabosti dětství – podrážděnost, umíněnost, sobeckost, ukvapená slova, vášnivé jednání – mizí a místo nich se rozvíjí půvab křesťanského mužství a ženství. – CT 207 AG 303.3

Pán nám ve svém velkém milosrdenství zjevil v Písmu svatém pravidla svatého života. ... AG 303.4

Inspiroval svaté muže, aby pro naše dobro zaznamenali poučení týkající se nebezpečí, která obklopují cestu, a jak jim můžeme uniknout. Ti, kdo poslouchají Jeho nařízení a zkoumají Písmo svaté, nebudou o těchto věcech ponecháni v nevědomosti. Uprostřed nebezpečí posledních dnů by každý člen církve měl rozumět důvodům své naděje a víry – důvodům, jež nejsou těžké k pochopení. Je toho dost, co by mohlo zaujmout naši mysl, chceme-li růst v milosti a v známosti našeho Pána Ježíše Krista. – MYP 282 AG 303.5

Kdykoli lid Boží roste v milosti, nabývá stále jasnější porozumění Jeho Slova. V jeho svatých pravdách poznává nové světlo a krásu. To bylo pravdou v dějinách církve ve všech dobách a tak tomu bude až do konce. – GW 297 AG 303.6

Pouze z jednoho zdroje

„Milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.“ (J 1,17) AG 304.1

Vaše síla a růst v milosti pochází pouze z jednoho zdroje. Když jste pokoušeni a zkoušeni, a vy zůstanete statečně stát na straně pravdy, vítězství je vaše. Každým krokem jste blíže dokonalosti křesťanského charakteru. Svaté světlo nebes naplní komůrky vaší duše, a vy budete obklopeni čistým, voňavým ovzduším. – HP 231 AG 304.2

Je naší výsadou, abychom kráčeli v souladu se světlem, jež nám nebesa udělila. Takto Enoch chodil s Bohem. Pro Enocha nebylo o nic lehčí žít spravedlivým životem, než je to pro nás dnes. Svět v jeho době nebyl příznivější pro růst milosti a svatosti, než je tomu nyní. AG 304.3

Bylo to díky modlitbě a spojení s Bohem, že Enoch mohl uniknout zkaženosti, která je na světě v žádostech (2 Pt 1,4). Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů, a proto musíme přijímat svou sílu ze stejného zdroje. Musíme chodit s Bohem. Od nás je požadováno, abychom se oddělili od světa, protože nemůžeme zůstat prosti jeho poskvrn, jestliže nenásledujeme příklad věrného Enocha.

... AG 304.4

Jak mnozí jsou tak slabí jako voda, a přitom mohou mít neslábnuoucí zdroj síly. Nebesa jsou připravena udělit nám ho, abychom byli mocní v Bohu a dosáhli plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši. Jakého růstu duchovní moci jste dosáhli v minulém roce? Kdo mezi námi získával jedno drahocenné poznání za druhým, dokud závist, pýcha, zloba, žárlivost a sobectví nebyly odstraněny a nezůstaly pouze ctnosti Ducha – krotkost, trpělivost, laskavost a dobrota? Bůh nám bude pomáhat, jestliže se chopíme pomoci, kterou nám nabízí. – RH Jan. 9, 1900 AG 304.5

Žádné jiné stvoření, které Bůh učinil není schopno dosáhnout takového zdokonalení, takového zušlechtění, takové vznešenosti, jako člověk. ... Člověk si nemůže představit, čím by mohl být a čím by se mohl stát. Skrze milost Kristovu je schopen neustálého duševního růstu. Necht' světlo pravdy září do jeho mysli a Boží láska bude vyzařovat z jeho srdce a on může skrze Kristovu milost zemřít, aby se mohl stát člověkem síly – dítětem země, avšak dědicem nesmrtelnosti. – HP 195 AG 304.6

Pomáhat jiným

„Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“ (Př 11,25) AG 305.1

Nám, kteří žízníme, Kristus nabízí vodu života, kterou můžeme pít zadarmo. Když to činíme, máme Krista přebývajícího v sobě jako pramen vody prýstící se k věčnému životu (J 4,14). Pak jsou naše slova plná vláh a jsme připraveni poskytnout vodu jiným. – 6T 51 AG 305.2

Jakmile někdo přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha sdělit druhým, jak vzácného přítele našel v Ježíši; spásná a posvěcující pravda nemůže zůstat v jeho srdci zavřena. Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplněni radostí, že v nás přebývá Jeho Duch, nebudeme moci mlčet. Když jsme okusili a poznali, že Pán je dobrý, máme o čem vyprávět. ... AG 305.3

Snaha být druhým lidem požehnáním bude odměněna požehnáním pro nás. Bůh nám záměrně svěřil úlohu v plánu vykoupení. ... AG 305.4

Pustíš-li se do práce, kterou Kristus určil pro své učedníky, a budeš-li pro Něho získávat druhé, pocítíš potřebu hlubší zkušenosti a většího poznání Božích věcí a budeš lačněť a žíznit po spravedlnosti. Budeš se dotazovat Boha, tvá víra se posílí a ty budeš pít většími doušky ze studnice spásy. Boje a zkoušky, kterým budeš muset čelit, tě přivedou k Bibli a k modlitbě. Porosteš v milosti a v poznání Krista a shromáždíš bohaté zkušenosti. AG 305.5

Duch nesobecké lásky k druhým dává povaze hloubku, stálost a křesťanskou ušlechtilost a přináší pokoj a štěstí. Srdce zatouží po něčem vyšším. Není v něm místa pro lenost nebo sobectví. Ti, kdo takto užívají křesťanských darů milosti porostou a zesílí pro dílo Boží. Získají jasné duchovní vnímání, pevnou, neochvějnou víru a jejich modlitby nabudou větší moci. Duch Boží, který působí na jejich ducha, v nich rozechvěje svým božským dotykem posvátné melodie. Ti, kteří se takto zasvětili nesobecké práci pro blaho druhých, dělají to nejlepší pro vlastní spasení. Jedinou cestou, jak růst v milosti Kristově, je... zapojit se podle svých schopností, pomáhat a být požehnáním pro ty, kdo potřebují pomoc, kterou jim můžeme poskytnout. – SC 78-80 AG 305.6

Duchovní cvičení je nezbytné

„Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě číňte a buďtež silní.“ (1 K 16,13) AG 306.1

Mládeži je představena vysoká úroveň a Bůh ji vyzývá, aby vstoupila do pravé služby pro Něho. Věrní a upřímní mladí lidé, kteří se rádi stanou žáky ve škole Kristově, mohou vykonat velké dílo pro Mistra, budou-li jen věnovat pozornost příkazu Kapitána, který zní celými věky až do dnešních dnů: *„Zmužile sobě počínejte a buďte silní.“* – MYP 24 AG 306.2

Síla se získává cvičením. Všichni, kteří používají schopnosti, které jim svěřil Bůh, rozhojní tyto schopnosti, aby je zasvětili Jeho službě. Ti kdo v Božím díle nedělají nic, nebudou růst v milosti a v poznání pravdy. Člověk, který by si lehl a nechtěl cvičit své údy, brzy by ztratil všechnu schopnost pro jejich využití. Tak křesťan, který nebude cvičit Bohem mu dané síly, nejen že neporoste v Kristu, nýbrž ztrácí sílu, kterou již měl – duchovně ochrne. Jen ti, kdo se s láskou k Bohu a svým spolubližním snaží pomáhat jiným, budou utvrzeni, posíleni a upevněni v pravdě. Opravdový křesťan pracuje pro Pána. Ne z popudu, nýbrž ze zásady. Ne na den nebo na měsíc, nýbrž na celý život. – 5T 393 AG 306.3

Tento svět není přehlídková pláň, nýbrž bitevní pole. Všichni jsou povoláni snášet těžkosti jako dobří vojáci. Mají být silní a zmužilí. ... Pravá zkouška charakteru spočívá v ochotě nést břemena, zastávat náročné postavení, vykonat práci, která musí být vykonána, i když nepřináší žádné světské uznání nebo odměnu. – Ed 295 AG 306.4

Ó, kéž by každý mohl správně ocenit schopnosti, které mu byly dány Bohem! Skrze Krista můžete vystupovat po žebříku pokroku a přivést každou schopnost pod Jeho kontrolu. ... Ve své vlastní síle nemůžete učinit nic; ale v milosti Ježíše Krista můžete použít vaše síly takovým způsobem, aby přinesly největší dobro vaší vlastní duši a největší požehnání ostatním lidem. Uchopte se Ježíše a budete pilně konat Kristovy skutky a nakonec obdržíte věčnou odměnu. – SD 118 AG 306.5

Božské nařízení

„Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.“ (2 Te 1,12) AG 307.1

Mnozí chtějí růst v milosti; modlí se za tuto věc a jsou udiveni, že jejich modlitby nejsou vyslyšeny. Mistr jim dal k vykonání práci, pomocí níž by měli růst. Jakou cenu to má modlit se, když je zapotřebí pracovat? Otázka zní: Snaží se zachránit duše za které Kristus zemřel? Duchovní růst spočívá v udělování světla, které vám Bůh udělil, jiným. Máte rozvinout ty nejlepší myšlenky v činném úsilí konat dobro a jen dobro, ve vaší rodině, ve vaší církvi a ve vašem sousedství. AG 307.2

Namísto pěstování neklidu s myšlenkou, že neexistuje růst v milosti, máte věrně konat každou povinnost, která se vám předkládá, nést břemena duší na svém srdci a všemi možnými prostředky usilovat o záchranu ztracených. Buďte laskaví, buďte zdvořilí, buďte soucitní; mluvte v pokoře o požehnané naději; mluvte o Ježíšově lásce; vyprávějte o Jeho dobrotě, Jeho milosrdenství a Jeho spravedlnosti; a přestaňte se trápit tím, zda rostete nebo ne. Rostliny nerostou díky nějakému vědomému úsilí. ... Rostlina se ustavičně netrápí nad svým růstem; ona jenom roste pod Božím dohledem. – ML 103 AG 307.3

Jestliže zasvětíme srdce a mysl službě Bohu, když budeme konat práci, kterou má pro nás k vykonání a když půjdeme v Ježíšových šlépějích, naše srdce se stanou posvěcenými harfami, jejichž každá struna vyše chválu a díkuvzdání Beránkovi, kterého poslal Bůh, aby sňal hříchy světa. ... AG 307.4

Pán Ježíš je naše síla a naše štěstí, velká pokladnice, z které lidé mohou čerpat při každé příležitosti sílu. Když o Něm přemýšlíme, hovoříme o Něm, stáváme se stále víc a více schopnými patřit na Něho – když sami využíváme Jeho milost a přijímáme požehnání, která nám nabízí, máme něco, čím můžeme pomáhat druhým. Naplnění vděčností, předáme jiným požehnání, která nám byla hojně udělena. Takto přijímáním a sdílením rosteme v milosti. – ML 171 AG 307.5

Není místa pro zahálku

„Kdožť není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.“ (L 11,23)

AG 308.1

Jak má naše světlo zářit světu, ne-li naším důsledným křesťanským životem? Jak má svět poznat, že patříme Kristu, nekonáme-li pro Něho nic? ... Mezi těmi, kteří pracují do krajnosti svých schopností pro Krista a těmi, kteří jsou v službě nepřítele duší, není neutrálního pásma. Kdo je líný na vinici Páně, nejenom že sám nic nedělá, nýbrž je překážkou těm, kteří se snaží pracovat. Satan najde zaměstnání pro všechny, kteří se se vši vážností nesnaží zajistit si své vlastní spasení a záchranu jiných. ... Kdykoli křesťan nebdí, tento mocný protivník zasazuje náhlý a prudký úder. Nebudou-li členové církve činní a bdělí, budou přemoženi jeho svody. – 5T 393-394 *AG 308.2*

Mnozí, kteří by měli pevně stát za spravedlností a pravdou projevili slabost a nerozhodnost, což podnítilo satanovy útoky. Ti, kdo nerostou v milosti a nesnaží se dosáhnout nejvyšší úrovně v Božím programu, budou přemoženi. ... *AG 308.3*

V tomto období zápasu a soužení potřebujeme všichni podporu a útěchu, kterou můžeme obdržet ze spravedlivých zásad a pevného náboženského přesvědčení, z trvalého ujištění o Kristově lásce a z bohaté zkušenosti v Božích věcech. Jenom když budeme trvale růst v milosti, můžeme dosáhnout plnosti postavy mužů a žen v Ježíši Kristu. – 5T 104-105 *AG 308.4*

To, co děláme, nebo neděláme, velice výmluvně svědčí o našem životě a určení. Bůh od nás žádá, abychom využili každou vhodnou příležitost, která je nám nabízena. To zanedbat, je pro náš duchovní růst nebezpečné. Máme velkou práci k vykonání. Neutrácíme v zahálce převzácné hodiny, které nám Bůh dal ke zdokonalení charakteru pro nebesa. V této práci nesmíme být nečinní nebo zahálčiví. Nesmíme promarnit ani chvilky bez určitého záměru nebo cíle. Bůh nám pomůže zvítězit nad vlastními nepravostmi, budeme-li Ho prosit a věřit v Něho. Můžeme být více než vítězi skrze Toho, který si nás zamiloval (Ř 8,37). – 3T 540 *AG 308.5*

V nezbytných povinnostech života

„Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonával a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.“ (Sk 20,24) AG 309.1

Vaše duchovní síla a růst v milosti budou úměrné úsilí lásky a dobrým skutkům, které s radostí konáte pro svého Spasitele, který nezadržel nic, dokonce ani svůj vlastní život, aby vás mohl spasit.

... AG 309.2

Naše dobré skutky samy o sobě nezachrání nikoho z nás, ale my nemůžeme být zachráněni bez dobrých skutků. A potom, co jsme vykonali všechno, co jsme mohli vykonat v Ježíšově jménu a Jeho síle, musíme říci: *„Služebníci neužiteční jsme.“* (L 17,10) – 4T 228 AG 309.3

Máte-li bohatství Kristovy milosti ve svém srdci, nenecháte si to pro sebe, zatímco spasení duší je závislé na poznání cesty spasení, kterou můžete poskytnout. Tito nemohou přijít k vám a říci vám touhy svého srdce, ale mnozí jsou hladoví, nespokojení a Kristus zemřel, aby mohli mít bohatství Jeho milosti. Co uděláte pro to, aby tyto duše mohly sdílet požehnání, kterým se těšíte i vy? ... AG 309.4

Růst v milosti se projevuje v rostoucí schopnosti pracovat pro Boha. Ten, kdo se učí ve škole Kristově, bude vědět jak se má modlit a jak má mluvit pro svého Mistra. Když si uvědomí, že se mu nedostává moudrosti a zkušenosti, přihlásí se do školy velkého Učitele, vědouce, že pouze takto může získat dokonalost v Boží službě. A denně se stává schopnějším chápat duchovní věci. Každý den pilné práce ho zastihne ve svém zápase lépe připraveným k pomoci druhým. – HP 320 AG 309.5

Mnozí Kristovi následovníci se musí ještě naučit hlavní lekci spokojené pilnosti v nezbytných povinnostech života. Vyžaduje to více zbožnosti, více přísné povahové kázně, v práci pro Boha v postavení mechanika, obchodníka, právníka, nebo rolníka a vnášet křesťanské poučky do všedního podnikání života, než pro Něho pracovat jako uznávaný misionář v misijním poli. Vyžaduje to velkou duchovní odvahu vnášet náboženství do dílny a obchodní kanceláře, a posvěcovat tak jednotlivosti každodenního života, a vyřizovat každou obchodní záležitost v souladu s měřítkem Božího Slova. – CT 279 AG 309.6

Malé příležitosti

„Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej.“ (Kaz 9,10) AG 310.1

Nic nevzbudí horlivost k sebeobětování a nic nezušlechtí a neposílí charakter tolik, jako když se člověk zapojí do práce pro druhé. ... Není však nutné čekat, až budeme povoláni na nějaké vzdálené místo, dříve než začneme pomáhat druhým. Dveře ke službě jsou otevřeny všude. Všude kolem nás jsou lidé, kteří potřebují naši pomoc. Vdovy, sirotky, nemocné, umírající, zarmoucené, malomyslné, nevědomé a psance potkáváme na každém kroku. AG 310.2

Měli bychom cítit, že je naší povinností pracovat pro lidi, kteří žijí v našem sousedství. Přemýšlejte, jak byste mohli nejlépe pomoci lidem, kteří se nezajímají o náboženství. Navštívíte-li své přátele a sousedy, projevujte zájem o jejich duchovní i časné blaho. Představujte Krista jako Spasitele, který odpouští hříchy. Zvěte své sousedy k sobě domů a čtete s nimi z Bible a z knih, které vysvětlují její pravdy. Vybídněte je, aby s vámi zpívali a aby se s vámi modlili. V těchto malých shromážděních bude přítomen sám Kristus, jak slíbil, a Jeho milost se dotkne srdcí. ... AG 310.3

Mnozí litují, že žijí obyčejný život v ústraní. Přitom z něj oni sami mohou udělat život plný a vlivný, chtějí-li. Ti, kdo milují Ježíše celým srdcem, myslí a duší a své bližní jako sebe sama, mají široké pole působnosti, kde mohou použít své schopnosti a svůj vliv. Nikdo by neměl opovrhovat malými příležitostmi jen proto, že čeká na příležitost k větší práci. Můžete s úspěchem vykonat malou práci, kdežto při pokusu o zdolání většího úkolu můžete zcela selhat a pak propadnout malomyslnosti. Schopnost pro konání většího díla rozvinete tím, že budete ze všech sil dělat to, s čím se setkáte. Opomíjením každodenních možností a zanedbáváním maličkostí, které se právě naskýtají, se mnozí lidé stávají neúspěšnými a skleslými. ... AG 310.4

Na místech, kde jsou poměry tak problematické a odrazující, že tam mnozí nejsou ochotni žít, dosahují obětaví pracovníci svým úsilím obdivuhodných změn. Pracují trpělivě a vytrvale, nespolehají na lidskou sílu, nýbrž na Boha, a Jeho milost jim pomáhá. Kolik dobra bylo takto vykonáno, nebude na tomto světě nikdy známo – požehnané výsledky se zjeví až ve věčnosti. – MH 151-154 AG 310.5

Proč zkoušky?

„I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.“ (Ma 3,3) AG 311.1

Zde je představen proces, očišťující a zušlechťující proces, který koná Hospodin zástupů. Toto dílo je pro duši velmi bolestné, ale pouze tímto procesem může být odstraněno všechno smetí a poskvrňující nečistoty. Naše zkoušky jsou naprosto nezbytné, aby nás přivedly blíže našemu nebeskému Otci, k poslušnosti Jeho vůle, abychom mohli přinést Hospodinu oběti v spravedlnosti. Bůh dává každému z nás schopnosti a nadání, abychom se mohli napravit. Potřebujeme novou a živou zkušenost božského života, abychom mohli konat Boží vůli. Nijaké množství minulých zkušeností nevystačí v současnosti, ani nás neposílí k přemáhání těžkostí na naší cestě. Musíme obdržet novou milost a novou sílu, abychom mohli každodenně vítězit. ... AG 311.2

Abrahám, Mojžíš, Eliáš, Daniel a mnozí jiní byli všichni těžce zkoušeni, ale ne stejným způsobem. Každý z nich měl své osobní zkoušky a třibení v dramatu života, ale přesně tatáž zkouška se zřídkakdy objevila dvakrát. Každý měl svou vlastní zkušenost, zvláštní ve svém charakteru a okolnostech, aby vykonal určité dílo. Bůh má dílo, jakýsi záměr, v životě každého a všech nás. Každý čin, jakkoli malý, má své místo. ... AG 311.3

Kéž by si všichni mohli uvědomit, že na každém kroku, který učiní, mohou obdržet trvalý vliv, který bude ovládat jejich vlastní životy a také i charaktery ostatních. Ó, jak velmi potřebujeme v této době společenství s Bohem! Jak nám je zapotřebí božské milosti, aby řídila každý náš krok a ukázala nám, jak máme zdokonalit křesťanské charaktery! AG 311.4

Křesťané budou zakoušet nové scény a budou procházet novými zkouškami, kde jejich dřívější zkušenost nemůže být dostatečným vůdcem. Nyní se potřebujeme učit od božského Učitele tolik jako v žádném období našeho života, ba ještě mnohem víc. A čím větší zkušenost získáme, tím blíže budeme přitaženi k čistému nebeskému světlu a tím více pak poznáme, kde sami potřebujeme nápravu. ... Stezka spravedlivých je sám pokrok od síly k síle, od milosti k milosti a od slávy k slávě. Božské osvětlení bude vzrůstat stále víc a více, bude v souladu s naším postupem vpřed, uschopní nás čelit povinnostem a naléhavým případům, které budou před nás postaveny. – RH June 22, 1886

AG 311.5

Plnost Boží

„A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“ (Ef 3,19) AG 312.1

Bůh vyzývá všechny, kdo znají Jeho vůli, aby byli činiteli Jeho slova. Slabost, polovičatost a nerozhodnost podněcuje satanovy útoky; a ti kteří, dovolí, aby tyto povahové rysy vyrostly, budou bezmocně srazeni dolů narůstajícími vlnami pokušení. ... AG 312.2

Všechny prostředky milosti by měly být pečlivě využity, aby Boží láska mohla překypovat v duši stále víc a více: *„K tomu, abyste zkoušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu, naplnění jsouce ovocem spravedlnosti.“ (Fp 1,10-11)* Váš křesťanský život musí získat živou a rozhodnou podobu. Můžete dosáhnout vysoké úrovně předložené vám v Písmu svatém a musíte ji dosáhnout, chcete-li být dětmi Božími. Nemůžete se zastavit; musíte buď postupovat vpřed nebo ustupovat zpátky. Musíte obdržet duchovní poznání, abyste *„mohli stihnouti se všemi svatými, která by byla šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost; a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží“ (Ef 3,18-19). ... AG 312.3*

Chcete mít omezený křesťanský růst, nebo chcete učinit zdravý pokrok v božském životě? Kde je duchovní zdraví, tam je růst. Boží dítě dorůstá do plné postavy mužů a žen v Kristu. Jeho zdokonalení není postavena žádná hranice. ... AG 312.4

Můžeme vybojovat velká vítězství, anebo ztratit nebe, když je nezískáme. Tělesné srdce musí být ukřižováno, neboť je náchylné k mravní zkaženosti, jejíž konec je smrt. Jen životodárný vliv evangelia může člověku pomoci. Modlete se, aby mocná síla Ducha svatého se vším svým oživujícím, obnovujícím, proměňujícím vlivem, jako elektrický proud dopadla na ochrnutou duši, a způsobila, aby každý nerv byl rozechvěn novým životem a navrátila celého člověka zpět z jeho mrtvého, pozemského, smyslného stavu k duchovnímu zdraví. Tak se stanete účastníky božské přirozenosti a uniknete zkaženosti, která je na světě v žádostech a ve vaší duši se bude zrcadlit obraz Toho, jehož zsinlostí jste uzdraveni (2 Pt 1,4; 2,24). – 5T 263-267 AG 312.5

1. listopadu

Odplata nebo dar?

„Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“
(Ř 6,23) AG 313.1

Člověk byl při svém stvoření obdařen ušlechtilými schopnostmi a vyrovnanou myslí. Byl dokonalou bytostí a žil v dokonalém souladu s Bohem. Jeho myšlení bylo čisté, jeho cíle svaté. Neposlušností se však tyto jeho schopnosti zvrhly a na místo lásky nastoupilo sobectví. Povaha člověka se přestoupením tak oslabila, že nebyl schopen odolat moci zla vlastní silou. Stal se zajatcem satanovým a byl by jím zůstal navěky, kdyby byl Bůh zvláštním způsobem nezasáhl. Úmyslem pokušitelovým bylo zmařit plán, který měl Bůh při stvoření člověka a naplnit zemi bídou a zkázou.

– SC 17 AG 313.2

Svou hříšnou přirozeností jsme se Bohu odcizili. Duch svatý popisuje náš stav takto: *„Mrtví ve vinách a hříších.“* *„Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. Od spodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého.“* (Ef 2,1; Iz 1,5.6) Satan nás pevně drží ve své pasti; byli jsme jím *„zjímáni k vykonávání jeho vůle“* (2 Tm 2,23). Bůh nás chce vyléčit, vysvobodit nás. To však vyžaduje úplné přetvoření, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat. AG 313.3

Boj s vlastním já je tím největším zápasem, který člověk bojuje. Vzdát se vlastního já, podříditi všechno vůli Boží, vyžaduje boj. Člověk se však nejprve musí podříditi Bohu, než se může znovu narodit v svatosti. ... AG 313.4

Bůh neznásilňuje vůli stvořených bytostí. Nemůže přijmout pocty, které Mu nevzdáváme rádi a dobrovolně. Vynucené podřízení by bránilo veškerému skutečnému rozvoji mysli nebo povahy a učinilo by z člověka pouhý automat. To není úmyslem Stvořitele. Bůh si přeje, aby člověk, koruna Jeho stvořitelského díla, dosáhl nejvyššího možného vrcholu rozvoje. Ukazuje nám nejskvělejší požehnání, jenž nám chce udělit svou milostí. Zve nás, abychom se Mu odevzdali, aby v nás mohl konat svou vůli. Na nás záleží, abychom se rozhodli, zda chceme být vysvobozeni z otroctví hříchu, abychom mohli sdílet slavnou svobodu synů Božích. – SC 43-44 AG 313.5

2. listopadu

Vypočítaná cena

„Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu.“ (Fp 3,7) AG 314.1

Mojžíš se vzdal vyhlídky na království, Pavel výhod bohatství a poct svého lidu pro život zasvěcený nesení břemene v Boží službě. Mnohým připadá život těchto mužů plný odříkání a obětí. Bylo tomu opravdu tak? ... AG 314.2

Mojžíšovi byl nabídnut palác faraónův a monarchův trůn; ale v těchto pánských dvorech vládly hříšné radovánky, které způsobují, že lidé zapomínají na Boha, a proto si Mojžíš místo nich vyvolil *„zboží trvanlivé a spravedlnost“* (Př 8,18). Namísto toho, aby se spojil s velikostí Egypta, rozhodl se spojit svůj život s Božím úmyslem. Místo toho, aby vydával zákony Egyptu, božským řízením vydával zákony celému světu. Stal se Božím nástrojem a skrze něho byly lidstvu dány takové zásady, které jsou ochranou rodiny i společnosti a jež jsou základním kamenem zdatu národů – zásady, které jsou dnes uznávány největšími lidmi světa jako základ všeho toho, co je nejlepší ve správě lidstva. AG 314.3

Velikost Egypta zapadla do prachu. Jeho moc a vzdělanost pominula. Avšak Mojžíšovo dílo nemůže nikdy zaniknout. Vznešené zásady spravedlnosti, pro jejíž ustanovení on žil, jsou věčné. ... AG 314.4

S Kristem putoval pouští, s Kristem byl na hoře proměněn, s Kristem v nebeských dvorech – jeho život na zemi byl požehnáním a požehnán a v nebi je provázen ctí. AG 314.5

Pavel byl ve svých rozmanitých pracích podpírán povzbuzující mocí Jeho přítomnosti. Řekl: *„Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“* (Fp 4,13) ... Kdo změří výsledky Pavlova celoživotního díla? Všechny tyto blahodárné vlivy, které zmírňují utrpení, potěšují v zármutku, zmírňují zlo, pozvedají život ze sobectví a smyslnosti a korunují jej nadějí nesmrtelnosti! Jak mnoho dlužíme Pavlovu úsilí a námaze jeho spolupracovníků, když se s evangeliem Syna Božího vydali na onu nedoceněnou cestu z Asie až k břehům Evropy? AG 314.6

Jak vysokou cenu má život, který jako Boží nástroj uvedl do pohybu takové požehnané? Jakou cenu bude mít ve věčnosti, když budeme svědky ovoce takového celoživotního díla? – Ed 68-70 AG 314.7

Pohled' a žij

„A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takt' musí povýšen býti Syn člověka, Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,14-15) AG 315.1

Vyvýšení měděného hada (Nu 21,4-9) poskytlo Izraeli důležité poučení. Sami se nemohli zachránit před zhoubným účinkem jedu ve svých ranách. Toliko Bůh je mohl uzdravit. Museli však prokázat, že věří v opatření, které pro ně Bůh učinil. Museli vzhlednout, aby mohli dále žít. Jejich víra byla Bohu milá, a tím, že pohlédli na hada, prokázali svou víru. Věděli, že had sám nemá moci, nýbrž že je předobrazem Krista. Tímto způsobem jim byla vštěpována nutnost věřit v zásluhy Kristovy. Mnozí přinášeli dříve své oběti Bohu a domnívali se, že si tak dostatečně usmiřují Boha za své hříchy. Nespoléhali se na budoucího Vykupitele, jehož symbolem byly tyto oběti. Hospodin jim dal nyní naučení, že jejich oběti nemají větší moc nebo větší účinek než měděný had, že však mají vést jejich mysl ke Kristu, velké to oběti za hřích. ... AG 315.2

Izraelští si zachránili životy tím, že vzhlíželi k vyvýšenému hadu. V jejich pohledu byla víra. Zachránili život, protože uvěřili v slovo Boží a projevíli víru v prostředek, který jim dal Bůh k jejich uzdravení. Podobně může hříšník vzhlednout ke Kristu a žít. Dostane se mu odpuštění skrze víru v usmiřující oběť. Na rozdíl od strnulého, neživého symbolu má Kristus sám moc a sílu uzdravit kajícího hříšníka. AG 315.3

Protože hříšník nemůže spasit sám sebe, musí pro svou spásu něco učinit. *„Kdož ke mně přijde,“* praví Kristus, *„nevyvrhu ven.“* (J 6,37) Musíme však k němu přijít, litovat svých hříchů a věřit, že nás přijme a odpustí nám. Víra je dar od Boha, schopnost osvědčit ji je v nás. Víra je nástroj, jímž se duše chápe božské nabídky milosti a slitování. ... AG 315.4

Ježíš slíbil ve svém slově, že spasí všechny, kdo k Němu přijdou. I když miliony těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítnou Jeho nabízené milosrdenství, ani jedna duše, která doufá v Jeho zásluhy, nebude ponechána, aby zahynula. – PP 430-432 AG 315.5

Kdy je satan bezmocný

„Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřebným v duchu pomáhá.“
(Ž 34,19) AG 316.1

Satan ví, že těm, kdož prosí Boha o odpuštění a milost, se odpuštění a milosti dostane; proto jim připomíná jejich hříchy, aby je od toho odradil. Ustavičně hledá příležitost, aby žaloval na ty, kdož se snaží poslouchat Boha. I jejich nejlepší a nejpříjemnější službu se snaží líčit tak, aby vypadala jako hříšná. Nesčetnými podvody, nejlistivějšími a nejkrutějšími, usiluje, aby dosáhl jejich zatracení. AG 316.2

Člověk nemůže ve své vlastní síle čelit útokům nepřítele. V oděvu hříchem poskvrněném, vyznává své viny, stojí před Bohem. Avšak Ježíš, náš Zastánce, předkládá účinnou prosbu ve prospěch všech, kdož Mu pokáním a vírou svěřili své duše. Kristus hájí jejich věc a pádnými důkazy Golgoty poráží jejich žalobce. Jeho dokonalá poslušnost zákona Božího Mu dává veškerou moc na nebi i na zemi, a Kristus si vyprošuje od svého Otce milost a usmíření pro provinilce. Žalobníku svého lidu praví: *„Potrezciž tě Hospodin, ó satane. Tito jsou vykoupeni mou krví, hlavně vychvácené z ohně.“* A ty, kdož na Něho spoléhají ve víře, ujišťuje: *„Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“* (Za 3,4) AG 316.3

Všichni, kdo oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, stanou před Ním jako vyvolení, věrní a praví. Satan nemá moci vytrhnout je z ruky Spasitele. Kristus nedovolí, aby ani jediná duše, která se v pokoře a ve víře dožaduje Jeho ochrany, přišla v moc nepřítele. Jeho slovo je slibem: *„Necht' sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj; a učiní se mnou pokoj.“* (Iz 27,5) Zaslíbení dané Jozuemu je dáváno všem: *„Jestliže stráž mou držeti budeš... Dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přístojícími.“* (Za 3,7) Andělé Boží budou kráčet po jejich boku již na tomto světě a nakonec stanou mezi anděly, kteří obklopují trůn Boží. – PK 586-587 AG 316.4

Pro ty, kteří hladoví a žízní

„Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.“ (Mt 5,6) AG 317.1

Kéž byste mohli postřehnout bohaté zdroje milosti a moci, které jsou pro vás připraveny. Ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, budou nasyceni. Musíme projevit více víry ve svých prosbách k Bohu o potřebná požehnání. – 5T 17 AG 317.2

Síla získaná na modlitbě k Bohu, spojená s osobním úsilím při výchově mysli k přemýšlivosti a bdělosti, připravuje člověka pro každodenní povinnosti a udržuje ducha v pokoji za všech okolností, ať jsou jakkoli těžké. Pokušení, jimž jsme denně vystavováni, činí modlitbu nutností. Abychom mohli být udržováni Boží mocí skrze víru, neustále by měly v tiché modlitbě stoupat k nebesům touhy mysli o pomoc, světlo, sílu a poznání. Avšak myšlenka a modlitba nemůže nahradit svědomí-té a věrné využití času. Pro zdokonalení křesťanského charakteru je zapotřebí obojí: práce i modlitba. AG 317.3

Musíme žít dvojitým životem – životem myšlenky i činu, životem tiché modlitby i vážné práce. ... Bůh od nás vyžaduje, abychom byli živými epištolami, které všichni lidé znají a čtou. Duše, která se obrací k Bohu v každodenní vroucí modlitbě o sílu, podporu a moc, získá ušlechtilé touhy, jasné chápání pravdy a povinnosti, vznešené cíle jednání a bude neustále hladovět a žíznit po spravedlnosti. – 4T 459-460 AG 317.4

Uvědomme si lidské slabosti a poznejme, kde člověk selhává ve své soběstačnosti. Pak budeme naplnění touhou být právě takovými, jakými nás Bůh chce mít – čistými, vznešenými, posvěcenými. Budeme hladovět a žíznit po spravedlnosti Kristově. Být jako Bůh bude jedinou touhou duše. Toto je touha, která naplňovala Enochovo srdce. A my čteme, že on chodil s Bohem. On studoval Boží charakter, aby ho mohl poznat. Neurčil si svůj vlastní směr, ani nevyvýšil svou vlastní vůli. ... Snažil se sám přizpůsobit božské podobě. – 1BC 1087 AG 317.5

Není žádné omluvy pro selhání nebo malomyslnost, neboť všechna zaslíbení nebeské milosti patří těm, kdož hladoví a žízní po spravedlnosti. Síla touhy vyjádřena těmi, kteří hladoví a žízní, je zárukou, že bude dán vytoužený pokrm. – 7T 213 AG 317.6

Celým svým srdcem

„A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.“ (Jr 29,13) AG 318.1

Mnozí se opírají o domnělou naději bez pravého základu. Studánka není vyčištěna, proto také proudy vycházející z tohoto zdroje nejsou čisté. Vyčistěte pramen a proudy budou čisté. Je-li srdce upřímné, vaše slova, váš oděv, vaše skutky budou všechny správné. Nedostává se pravé zbožnosti. Nechci tolik zneuctít svého Mistra, abych připustila, že bezstarostná, lehkovážná, nemodlíci se osoba je také křesťanem. Nikoliv; křesťan vítězí nad svými pokušeními, nad svými vášněmi. Existuje lék pro hříchem nemocnou duši. Tento lék je v Ježiši. Náš drahý Spasitel! Jeho milost je dostačující pro toho nejslabšího, a i ten nejsilnější musí obdržet Jeho milost, jinak zahyne. AG 318.2

Viděla jsem, jakým způsobem je možné tuto milost získat. Jdi do své komůrky a tam sám úpěnlivě pros Boha: *„Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“* (Ž 51,12) Mysli to vážně, upřímně. Vroucí modlitba mnoho zmůže. Jako Jákob zápas na modlitbách. Zoufale se snaž. Ježíš se potil v zahradě Getsemane velkými krůpějemi krve; i ty se musíš snažit. Neopouštěj svůj pokojík, dokud se necítíš silný v Bohu; potom bdi. A právě tak dlouho, jak budeš bdít a modlit se, můžeš držet tyto zlé návyky v podřízenosti a milost Boží se může v tobě projevit, a také se projeví. AG 318.3

Bůh mi zapovídá, abych vás přestala varovat. Mladí přátelé, hledejte Pána celým svým srdcem. Přicházejte s horlivostí a pocítíte-li upřímně, že bez Boží pomoci zahynete a zatoužíte-li po Něm jako jelen dychtí po tekutých vodách, pak vás Pán rychle posílí (Ž 42,2). Pak váš pokoj převýší veliký rozum (Fp 4,7). Očekáváte-li spasení, musíte se modlit. ... Proste Boha, aby ve vás způsobil důkladnou změnu, aby ovoce Jeho Ducha mohlo ve vás přebývat... Je výsadou každého křesťana těšit se z hlubokého puzení Ducha Božího. Sladký nebeský pokoj prostoupí vaši mysl a vy budete rádi přemýšlet o Bohu a nebi. Budete hodovat na nádherných zaslíbeních Jeho slova. Vězte však, že jste teprve začali křesťanský běh. Vězte, že jste učinili první kroky na cestě k věčnému životu. – 1T 158-159 AG 318.4

7. listopadu

Ne z vás samotných

„Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami z sebe: darť jest to Boží.“ (Ef 2,8) AG 319.1

Apoštol chtěl, aby ti, jimž psal, pamatovali na to, že musí zjevit ve svých životech nádhernou změnu, kterou v nich vykoná Kristova proměňující milost. Měli být jako světla na světě (Fp 2,15), svým očištěným, posvěceným charakterem, používající vliv proti vlivu satanských mocností. Měli vždy pamatovat na slova, „ne z vás samotných“. Nemohli si změnit svá vlastní srdce. A když byly díky jejich úsilí duše odvedeny ze satanových řad, aby se postavily na stranu Krista, neměli požadovat nějaké ocenění za vykonanou proměnu. – RH May 10, 1906 AG 319.2

Bůh volá na všechny, kteří chtějí, aby přišli a napili se vody života zdarma (Zj 21,6; 22,17). Boží moc je právě tím prvkem účinnosti ve velikém díle dosažení vítězství nad světem, tělem a ďáblem. Je to v souladu s božským plánem, abychom následovali každý paprsek světla poslaný od Boha. Člověk nemůže bez Boha vykonat nic a Bůh tak určil ve svém plánu, že neučiní nic pro obnovení lidstva bez spolupráce lidského s božským. Část, která je požadována, aby člověk nesl, je nezměrně malá, přesto v Božím plánu je to právě ta část, která je potřebná, aby učinila práci úspěšnou. – Manuscript 113, 1898 AG 319.3

Velká změna, která je patrná v životě hříšníka po jeho obrácení, není způsobená nějakou lidskou dobrotou. ... AG 319.4

Ten, jenž je bohatý v milosrdenství (Ef 2,4), nám udělil svou milost. Necht' tedy chvála a díky stoupají k Němu, protože On se stal naším Spasitelem. Necht' Jeho láska, jež naplňuje naše srdce a mysl plyne z našich životů v bohatých proudech milosti. Když jsme byli mrtví ve vinách a hříších, On nás oživil k duchovnímu životu (Ef 2,1). On přinesl milost a odpuštění a naplnil duši novým životem. Takto hříšník přechází ze smrti do života. Nyní se chopí svých nových povinností v Kristově službě. Jeho život se stává opravdovým a silným, naplněným dobrými skutky. *„Protože já žiji,“ Kristus řekl, „i vy budete žít.“ (J 14,19) ... AG 319.5*

Nebude žádná druhá zkušební doba. Právě nyní, dokud se dnes jmenuje, uslyšíme-li hlas Páně a obrátíme se plně k Němu, On se nad námi smiluje a hojně nám odpustí (Iz 55,7). – RH May 10, 1906 AG 319.6

Pokoj obnoven

„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“ (Ko 1,2) AG 320.1

Kristus je „*Kníže pokoje*“ (Iz 9,6) a Jeho posláním je obnovit na zemi a v nebi pokoj, který byl narušen hříchem. „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.*“ (Ř 5,1) Kdo se rozhodne odporovat hříchu a otevře své srdce lásce Kristově, získá tento nebeský pokoj. AG 320.2

Není možné získat pokoj jiným způsobem. Kristova milost, kterou srdce přijme, odstraňuje nepřátelství, urovnává spory a naplňuje člověka láskou. Kdo má pokoj s Bohem a se svými bližními, nemůže propadnout zoufalství. V jeho srdci se neusídí závist, nebude v něm místa pro podezírání, nemůže se v něm usadit nenávist. Srdce, které žije v souladu s Bohem získává nebeský pokoj a šíří ve svém okolí požehnaný vliv. Vliv pokoje spočine jako rosa na lidských srdcích, která jsou unavená a sklíčená zápasy a napětím světa. AG 320.3

Kristus vyslal své následovníky do světa s poselstvím pokoje. Tvůrce pokoje je každý, kdo tichým bezděčným vlivem svatého života zjevuje Kristovu lásku a kdo slovem nebo skutkem vede druhé, aby se zřekli hříchu a odevzdali své srdce Bohu. ... AG 320.4

Vliv pokoje je důkazem jejich spojení s nebesy. Obklopuje je nebeské ovzduší. Blahodárné působení jejich života a krása jejich povahy ukazují světu skutečnost, že jsou synové Boží. Lidé poznávají, že bývali s Ježíšem. – MB 27-28 AG 320.5

Milost Kristova musí být vetkána do každé části charakteru. ... Každodenní růst v Kristově životě vytváří v duši nebeský pokoj; takový život přináší trvalé ovoce. ... V životě těch, kteří jsou vykoupeni Kristovou krví se bude neustále objevovat sebeobětování. Bude patrná dobrota a spravedlnost. Tichá, vnitřní zkušenost naplní život zbožností, vírou, tichostí a trpělivostí. Toto musí být naší každodenní zkušeností. Musíme utvářet charaktery bez hříchu – charaktery učiněné spravedlivými v Kristově milosti a skrze ní. – CH 633-644 AG 320.6

Spojení s Kristem

„Ale oblect se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí jeho.“ (Ř 13,14) AG

321.1

Pro uskutečnění spasení lidí Bůh používá různé prostředky. Promlouvá k nim skrze své Slovo a prostřednictvím svých služebníků a posílá také skrze Ducha svatého poselství výstrahy, napomenutí a poučení. Tyto prostředky jsou určeny k tomu, aby osvětlily lidský rozum, zjevily jim jejich povinnosti a hříchy, jakož i požehnání, kterého se jim mohlo dostat; jsou určeny k tomu, aby v nich vzbudily pocit duchovního nedostatku, že mohou jít ke Kristu a u Něho nalézt milost, kterou potřebují. ... AG 321.2

Každý osobně svým vlastním jednáním buď Krista od sebe zapuzuje tím, že nechce pěstovat Jeho Ducha a nechce následovat Jeho příkladu, anebo vstupuje do osobního spojení s Kristem sebezapřením, vírou a poslušností. Každý sám si musíme vyvolit Krista, neboť On si dříve vyvolil nás. Toto spojení s Kristem učiní ti, kteří jsou s Ním od přirozenosti v nepřátelství. Je to spojení naprosté závislosti, když On vchází do srdce dříve tak pyšného. Je to skryté dílo a mnozí, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky o tom nevědí nic. Přijímají Spasitele jenom povrchně, nikoli jako jediného vládce svého srdce. ... AG 321.3

Zřící se své vlastní vůli, příp. svých vybraných libůstek a náklonností, vyžaduje úsilí, při kterém mnozí váhají, kolísají a od něhož se odvracejí. Ale tento boj musí vybojovat každý, kdo je opravdu obrácen. Musíme bojovat proti pokušením vně i uvnitř. Musíme zvítězit sami nad sebou, ukřižovat vášně a chtíče a pak může dojít ke spojení duše s Kristem. ... Když je spojení vytvořeno, může být udržováno jenom ustavičným, opravdovým a svědomitým úsilím. K zachování tohoto svatého svazku nabízí Kristus svou moc, ale závislý, bezmocný hříšník musí svůj podíl konat s neúnavnou silou, jinak jej satan odloučí od Krista svou krutou a lstivou mocí. ... AG 321.4

Vaše narození, vaše pověst, bohatství, nadání, ctnosti, zbožnost, vaše lidská láska, ... nevytvoří pouto spojení mezi vámi a Kristem. Vaše spojení s církví... vám nebudou nic prospěšné, pokud nevěříte v Krista. Ale nestačí jenom v Něho věřit, musíte v Ném zůstat. Musíte věřit v Něho. Musíte bezvýhradně spoléhat na Jeho spásnou milost. – 5T 46-49 AG 321.5

Co je Boží sláva

„Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tenť jest se osvitil v srdcích našich, k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.“ (2 K 4,6) AG 322.1

Boží sláva je Boží charakter. Když Mojžíš dlel na hoře, úpěnlivě prosil Boha a modlil se: *„Okaž mi, prosím, slávu svou.“* Jako odpověď mu Bůh řekl: *„Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji.“* Sláva Boží – Jeho charakter – se pak zjevila: *„Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného.“* (Ex 33,18-19; 34,6-7) AG 322.2

Tento charakter byl zjeven v Kristově životě. Aby mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobnost hříšného těla (Ř 8,3). Neustále patřil na Boží charakter; neustále zjevoval tento charakter světu. AG 322.3

Kristus si přeje, aby Jeho následovníci zjevovali ve svém životě tentýž charakter. Ve své přímělné modlitbě za své učedníky řekl: *„A já slávu (charakter), kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakož i mne miloval.“* (J 17,22-23) AG 322.4

Dnes je ještě stále Jeho cílem posvětit a očistit svou církev *„...Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového...“* (Ef 5,26-27) O žádný větší dar než o charakter, který On sám zjevil, nemůže Kristus prosit svého Otce, aby ho udělil těm, kteří věří v Něho. Jaká velikost je obsažena v Jeho prosbě! Jakou plnost milosti má každý Kristův následovník výsadu obdržet! ... Ó, kéž bychom mohli plněji docenit poctu, jakou nám Kristus prokázal! Tím, že nosíme Jeho jho a učíme se od Něho, stáváme se Jemu podobnými v tužbách, v tichosti a pokoře a ve vůni charakteru. – ST Sep. 3, 1902 AG 322.5

Posvěcené chápání

„V ten den patřiti bude člověk k Učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti budou.“ (Iz 17,7) AG 323.1

Poklady věčnosti byly svěřeny Ježíši Kristu, aby o ně pečoval, a aby je dal tomu, koho sám uzná. Jak je však smutné, že tak mnozí velmi rychle ztratili z dohledu drahocennou milost, která jim je nabízena skrze víru v Něho. On udílí nebeské poklady těm, kteří v Něj uvěří, kteří k Němu budou vzhlížet a zůstanou Mu věrní. ... On vyzývá svůj zvláštní, vyvolený lid, který Jej miluje a slouží Mu, aby k Němu přišel s žádostí; On mu dá chléb života a udělí mu živou vodu, která se v nich stane studnicí vody, prýstící se k životu věčnému (J 4,14). AG 323.2

Ježíš přinesl světu Boží nashromážděné poklady a všichni, kteří uvěří v Něho, budou přijati jako Jeho dědicové. Prohlásil, že odměna těch, kteří snášejí utrpení pro Jeho jméno, bude veliká. – 1SM 138 AG 323.3

Tento svět je jen malým zrnkem v obrovské sféře, nad kterou Bůh vládne, a přesto tento malý padlý svět je vzácnější v Jeho očích než devadesát devět těch, které nezbloudily ze stáda. Jestliže Ho učiníme naší důvěrou, neopustí nás, abychom se stali hříčkou satanových pokušení. Bůh chce, aby se každá duše, za kterou Kristus zemřel, stala součástí vinné révy, spojené s mateřským kmenem a čerpající z něho výživu. Naše závislost na Bohu je bezpodmínečná a měla by nás udržovat v naprosté pokoře; a kvůli naší závislosti na Něm by mělo naše poznání Jeho samotného velmi vzrůstat. Bůh chce, abychom odstranili každý druh sobectví a přišli k Němu, ne jako vlastníci sama sebe, ale jako Pánem vykoupené vlastnictví. – TM 324-325 AG 323.4

Bůh pocítí a povzbudí každou upřímnou, opravdovou duši, která se před Ním snaží kráčet v dokonalosti Kristovy milosti. ... Můžeme horlivým a posvěceným chápáním ocenit sílu Božích záslíbení a přivlastnit si je jako své vlastní; ne proto, že bychom toho byli hodni, ale proto, že Kristus je toho hoden; ne proto, že bychom byli spravedliví, ale proto, že se živou vírou domáháme Kristovy spravedlnosti v náš prospěch? – 1SM 108 AG 323.5

Souhrn a podstata

„Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonale vás učí, utvrdí, zmocní i upevní.“ (1 Pt 5,10) AG 324.1

Když je pravda přijata do srdce, působí pronikavé změny v životě i v charakteru; protože náboženství znamená přebývání Krista v srdci, a kde je On, tam duše postupuje v duchovní činnosti, stále roste v milosti, stále spěje k dokonalosti. ... AG 324.2

Není to skutečný důkaz, že jste křesťané, když jsou vaše city pohnuty a váš duch pohnutý pravdou. Otázkou je: Rostete v Krista, vaši živou hlavu? Projevuje se Kristova milost ve vašem životě? Bůh dává lidem svou milost, aby mohli toužit po Jeho větší milosti. Boží milost stále působí na lidském srdci a když je přijata, důkaz o jejím přijetí se projeví v životě i charakteru jejího příjemce. ... Kristova milost v srdci bude stále podporovat duchovní život a bude učiněn duchovní pokrok. ... Nevidíme růst rostliny na poli, a přesto jsme si jisti, že ony rostou, a můžeme pak vědět o naší vlastní duchovní síle a našem růstu? AG 324.3

Souhrn a podstata veškeré záležitosti křesťanské milosti a zkušenosti je obsažena ve víře v Krista, v poznání Boha a Jeho Syna, kterého poslal. Zde však mnozí selhávají, protože se jim nedostává víry v Boha. Místo toho, aby toužili po tom, aby byli přivedeni do společenství s Kristem v Jeho sebezapření a ponížení, stále usilují o nadvládu vlastního já. ... AG 324.4

Ó, kéž byste Krista milovali tak, jak On miloval vás, nevyhýbali byste se zkušenosti z temné kapitoly utrpení Syna Božího! ... Když přemýšlíme o Kristově ponížení, když spatřujeme Jeho sebezapření a oběť, jsme naplněni úžasem při projevu božské lásky k hříšnému člověku. Když jsme pro Kristovu věc povoláni procházet zkouškami, které jsou ponižující povahy, pokud máme mysl Kristovu, budeme je snášet s pokorou, neponeseme nelibě bezpráví, anebo odporování zlu. ... AG 324.5

Máme nést Kristovo jho, pracovat tak, jak pracoval On pro záchranu ztracených; a ti, kteří jsou spoluúčastníky Jeho utrpení, budou také spoluúčastníky Jeho slávy. – RH May 24, 1892 AG 324.6

Chvalte Boha

„Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého.“ (Iz 63,7) AG 325.1

Když vědomí láskyplné Boží péče neustále obcerstvuje duši, projeví se to ve tváři výrazem pokoje a radosti. Projeví se to ve slovech i skutcích. A šlechetný, svatý Kristův Duch, působící v srdci, přinese v životě proměňující vliv na jiné. ... AG 325.2

Nemáme snad důvod hovořit o Boží dobrotě a vypravovat o Jeho moci? Když jsou k nám přátelé laskaví, vážíme si této výsady a jsme jim vděční za tuto jejich laskavost. Jak mnohem více bychom měli považovat za radost to, abychom vrátili díky Příteli, který nám dal každé dobré dání a každý dokonalý dar (Jk 1,17). Necht' je tedy v každém sboru dán prostor díkuvzdání k Bohu. Vychovejte své rty, aby chválily Boha v rodinném kruhu. ... Necht' naše dary a oběti ukazují naši vděčnost za přízeň, kterou denně přijímáme. Ve všem bychom měli projevovat Hospodinovu radost.

... AG 325.3

David prohlašuje: *„Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé. Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých.“ (Ž 116,1-2)* Boží dobrota ve slyšení a vyslyšení modliteb nás staví pod těžký závazek, abychom projevili naše díky za přízeň nám prokázanou. Měli bychom chválit Boha mnohem více, než to činíme. Přijatá požehnání jako odpověď na modlitby by měla být okamžitě uznána. ... AG 325.4

Zarmucujeme Kristova Ducha svým naříkáním, reptáním a nespokojeností. Neměli bychom zneuct'ovat Boha truchlivým líčením zkoušek, které se jeví jako bolestné. Všechny zkoušky, které budou přijaty jako výchovný prostředek, budou mít za následek radost. Celý náboženský život bude povznesen, vyvýšen, zušlechtěn a provoněn dobrými slovy a skutky. – RH May 7, 1908 AG 325.5

Necht' pokoj Boží vládne ve vaší duši. Pak budete mít sílu snášet všechna utrpení, a budete se radovat, že máte milost, abyste mohli obstát. Chvalte Pána; mluvte o Jeho dobrotě; vypravujte o Jeho moci. Oslad'te ovzduší, které obklopuje vaši duši. ... Chvalte celým srdcem, duší i hlasem Toho, který je hojným spasením vaší tváři (Ž 43,5), vaším Spasitelem a vaším Bohem. – ML 174 AG 325.6

Nic není odepřeno

„Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“ (Ž 84,12) AG 326.1

„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Ř 8,32) Oceňme hodnotu velké oběti, kterou Bůh přinesl v náš prospěch. Nikdy nepříjde doba, kdy budeme více vítat dary Jeho milosti, než je to nyní. Kristus dal svůj život za lidi, aby mohli poznat, jak je miluje. On nechce, aby někdo zahynul, ale touží, aby se všichni obrátili k pokání (2 Pt 3,9). Všichni, kteří Mu odevzdají svou vůli, mohou mít život, který se měří Božím životem. ... Meč spravedlnosti dopadl na Něho, aby oni mohli být učiněni sobodnými. On zemřel, aby oni mohli žít. ... AG 326.2

Máme se pevně postavit na stranu zásad Božího slova a pamatovat na to, že Bůh je s námi, aby nám udělil sílu, abychom se mohli setkat s každou novou zkušeností. Uplatňujme stále v našich životech zásady spravedlnosti, abychom mohli jít ve jménu Páně kupředu od síly k síle. ... Musíme opatrovat tak velmi drahocenné dílo, které Pán konal skrze lid zachovávající Jeho přikázání a které skrze moc Jeho milosti bude sílit a bude účinnější, jak bude plynout čas. Nepřítel se snaží zatemnit soudnost Božího lidu a oslabit jeho účinnost; pokud však bude pracovat podle toho, jak je bude Duch Boží vést, On mu otevře dveře příležitosti pro konání díla vybudování starodávných pustin (Iz 58,12). Jeho zkušenost bude neustálým růstem jistoty a moci, dokud Pán nesestoupí z nebe s mocí a velikou slávou, aby vložil svou pečeť konečného vítězství na svůj věrný lid. AG 326.3

Pán si přeje vidět, jak dílo poselství třetího anděla jde kupředu s rostoucí mocí. Jako působil ve všech dobách a dával odvahu a moc svému lidu, tak i v této době chce dovést k vítěznému dokončení své úmysly, které má se svou církví. Vybízí svaté, aby postupovali vpřed jako jeden šik, aby šli od síly k větší síle, od víry k rostoucí víře v spravedlnosti a pravdě Jeho věci. – RH Jan. 11, 1912 AG 326.4

Ovládat myšlenky?

„Protož přepásíce bedra mysli vaší, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,13) AG 327.1

Jen málokdo si uvědomuje, že je jeho povinností ovládat myšlenky a obrazotvornost. Je ne-
snadné udržet neukázněnou mysl soustředěnou na užitečné předměty. Nejsou-li však myšlenky
správně používány, nemůže v duši prospívat náboženství. Mysl musí být zaměstnána posvátnými a
věčnými věcmi, jinak se bude zabývat bezcennými a povrchními myšlenkami. Jak duševní tak i a
mravní síly musí být ukázněny, a budou sílit a rozvíjet se používáním. AG 327.2

Abychom této záležitosti mohli správně porozumět, musíme si uvědomit, že jsou naše srdce od
přirozenosti zkažená a my sami od sebe nejsme schopni jít správnou cestou. Vítězství můžeme zís-
kat pouze Boží milostí ve spojení s nejdůležitějším úsilím z naší strany. – CT 544 AG 327.3

Každý zlý sklon může být díky Kristově milosti přemožen, ne pomalým, nerozhodným způso-
bem, ale s jistotou cíle, vysokým odhodláním učinit Krista svým vzorem. Nechť je vaše láska vě-
nována těm věcem, které Ježíše miloval, a odepřena těm věcem, které nedávají žádnou sílu k
správným pohnutkám. S rozhodným úsilím se snažte každodenně poznat a zušlechtit charakter. Mu-
síte získat pevnost úmyslu dát se k dispozici a být takovými, jakými víte, že by vás Bůh chtěl mít. –
KH 135 AG 327.4

Rozum stejně jako i srdce musí být zasvěceno službě Bohu. On má právo na všechno, co je na-
še. Kristův následovník by neměl hovět žádnému požitku, nebo se zapojit do nějakého podniku, ať
by se zdál jakkoli nevinným nebo chvályhodným, o němž by mu jeho osvědčené svědomí říkalo, že
by snížilo jeho horlivost nebo zmenšilo jeho duchovnost. Každý křesťan by měl usilovat o to, aby
potlačil příliv zla a uchránil naši mládež od vlivů, které by jí přivedly do záhuby. Nechť nám Bůh
pomáhá razit naši cestu proti proudu. – CT 544 AG 327.5

Ve vinách

„A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim.“ (Mt 6,12) AG 328.1

Velké požehnání je zde požadováno za určitých podmínek. My sami stanovíme tyto podmínky. Žádáme, aby Boží milosrdenství vůči nám bylo měreno milosrdenstvím, které prokazujeme jiným. Kristus říká, že toto je pravidlo, podle něhož bude Pán zacházet s námi: *„Odpustíte-li totiž lidem jejich poklesky, odpustí i vám váš nebeský Otec, neodpustíte-li však lidem, neodpustí ani vám Otec vašich poklesků.“* (Mt 6,14-15) Obdivuhodné podmínky! Jak málo jim však lidé rozumí a dbají jich. Jedním z nejběžnějších hříchů doprovázeným těmi nejzlobnějšími následky je pěstování nemilosrdného ducha. Jak mnozí pěstují nepřátelství nebo pomstu a pak se sklánějí před Bohem a žádají, aby jim bylo odpuštěno, jako sami odpouštějí. Jistěže, nemohou mít pravé pochopení významu této modlitby, jinak by se neodvážili brát ji na své rty. Na odpouštějící Boží milosti jsme závislí každého dne a každé hodiny, jak můžeme tedy pěstovat hořkost a nenávist vůči svým spoluhříšníkům! AG 328.2

Skutečnost, že jsme tak velice zavázáni Kristu, nás co nejsvatěji zavazuje vůči těm, pro jejichž vykoupení On zemřel. Máme k nim projevovat týž soucit, totéž něžné slitování a nesobeckou lásku, kterou Kristus projevil vůči nám. – 5T 170 AG 328.3

Kdo není ochoten odpouštět, uzavírá jediné spojení, pomocí něhož může sám obdržet milost od Boha. Nesmíme si myslet, že jsme oprávněni odmítnout odpuštění lidem, kteří nám ublížili, pokud se neomluví. Zda se pokoří, vyznají a prožijí pokání, to je jejich věc. My však máme být milosrdní ke všem lidem, kteří se proti nám provinili, ať už se ke své chybě přiznají, nebo ne. Bez ohledu na to, jak nás zranili, nemáme v sobě chovat hořkost ani se litovat, že nám ublížili. Ale když očekáváme, že nám Bůh odpustí všechno, čím jsme se proti Němu provinili, máme odpustit i my všem, kdo se provinili proti nám. ... AG 328.4

To je podmínka, kterou musíme plnit od počátku naší cesty k Bohu; přijímáme-li milost od Boha, musíme zjevovat Jeho milost druhým. – MB 113-115 AG 328.5

17. listopadu

V Kristově škole

„Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.“ (Ž 32,8) AG 329.1

Ten, kdo se horlivě snaží získat moudrost lidských škol by měl pamatovat na to, že ještě i jiná škola si činí na něho nárok, aby se stal jejím studentem. Kristus byl největším učitelem, jakého kdy svět poznal. Přinesl člověku poznání přímo z nebe. ... AG 329.2

V Kristově škole studenti nikdy nedosahují titulů. Mezi žáky jsou jak staří, tak i mladí. Ti, kteří věnují pozornost poučením božského učitele, činí neustálý pokrok v moudrosti, vytříbenosti a ušlechtilosti duše, a tak jsou připraveni vstoupit do oné vyšší školy, kde rozvoj bude pokračovat po celou věčnost. AG 329.3

Nekonečná Moudrost před nás staví velké lekce života – lekce poslušnosti a štěstí. Je to často těžké, abychom se jim naučili, ale bez nich nemůžeme učinit žádný skutečný pokrok. ... Na tomto světě, uprostřed jeho zkoušek a pokušení, máme získat způsobilost pro společenství čistých a svatých. Ti, kteří jsou tak pohrouženi do méně důležitého studia, že se přestávají učit ve škole Kristově, se setkají s nekonečně velkou ztrátou. ... AG 329.4

V náboženství Kristově je obnovující vliv, který proměňuje celou bytost, pozvedá člověka nad veškerou zkázonosnou, nízkou neřest a povznáší myšlenky a tužby k Bohu a k nebesům. ... Každá schopnost, každá vlastnost, jimiž Stvořitel vybavil děti člověka má být použita k Jeho slávě; a v tomto uplatnění je třeba hledat to nejčistější, nejsvětější a nejšťastnější použití. Pokud je náboženská zásada svrchovaná, každý další krok podniknutý k získání poznání nebo ke vzdělání rozumu, je krokem ke splynutí lidského s božským, konečného s Nekonečným. ... AG 329.5

Ten, kdo následuje božské vedení, našel jediný pravý zdroj milosti a pravého štěstí, a dosáhl moci rozdávat štěstí všem bližním. ... Láska k Bohu očišťuje a zušlechťuje každý vkus a touhu, posiluje každou náklonnost a rozjasňuje každou hodnotnou radost. Umožňuje člověku, aby ocenil a těšil se ze všeho, co je spravedlivé, dobré a krásné. – CT 50- 53 AG 329.6

Den zkoušky

„Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.“ (Ž 26,2) AG 330.1

Pán ve své prozřetelnosti přivádí lidi tam, kde může vyzkoušet jejich mravní síly a zjevit pohnutky jejich jednání, aby mohli zušlechtit to, co je v nich dobré a odstranit to, co je zlé. Bůh chce, aby Jeho služebníci poznali mravní stránku svého vlastního srdce. Aby toho mohl dosáhnout, často dopouští, aby na ně přišel oheň soužení, aby mohli být očištěni. ... AG 330.2

Pravá milost se ráda nechá vyzkoušet. Jestliže nejsme ochotni nechat se Pánem prozkoumat, pak náš stav je vskutku vážný. Bůh je Ten, který přečišťuje a zušlechťuje duši; v žáru pece stále oděluje strusku od ryzího stříbra a zlata křesťanského charakteru. Ježíš dohlíží na tuto zkoušku. Ví, co je třeba k přečištění vzácného kovu, aby mohl odrážet jas Jeho božské lásky. – 4T 85-86 AG 330.3

Snažně vás prosím: *„Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte.“* (2 K 13,5) Udržování vřelosti a čistoty křesťanské lásky vyžaduje neustálou zásobu Kristovy milosti. ... AG 330.4

V tomto období bojů a zkoušek potřebujeme všichni podporu a útěchu, které můžeme obdržet ze správných zásad a neproměnného náboženského přesvědčení, z trvalého ujištění o Kristově lásce a z bohaté zkušenosti v božských věcech. Jenom když budeme stále růst v milosti, můžeme dosáhnout plné postavy mužů a žen v Ježíši Kristu. – 5T 103-105 AG 330.5

Ne v období klidu a pokoje, nýbrž uprostřed zkoušek se vyvíjí křesťanská povaha. Nutnost čelit překážkám a odporu vede následovníka Kristova k větší bdělosti a k opravdovější modlitbě k mocnému Panovníku. Přísná zkouška, snášená s milostí Boží, vychovává k trpělivosti, bdělosti, odvaze a k hluboké a trvalé důvěře v Boha. Je vítězstvím křesťanské víry, že umožňuje jejímu vyznavači, aby trpěl a přitom byl silný, aby se poddal a tím zvítězil, aby byl po celý den ubíjen a přesto žil, aby nesl kříž a tím získal korunu slávy (Ř 8,36). – AA 467-468 AG 330.6

A co dobré skutky?

„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ (Ef 2,10) AG 331.1

Naše přijetí u Boha je zajištěno pouze skrze Jeho milovaného Syna, a dobré skutky jsou jen výsledkem působení Jeho hříchy odpouštějící lásky. Nejsou pro nás žádnou zásluhou a my nic nemůžeme poskytnout za naše dobré skutky, čím bychom mohli požadovat nějaký podíl na spasení našich duší. Spasení je Boží bezplatný dar pro věřícího, udělený jemu pouze skrze Krista. Ztrápená duše může najít pokoj skrze víru v Krista, a její pokoj bude úměrný její víře a důvěře. Nemůže představit své dobré skutky jako žádost o spasení své duše. AG 331.2

Nemají však dobré skutky žádnou skutečnou hodnotu? Je snad hříšník, který se každodenně beztrestně dopouští hříchu hodnocen Bohem se stejnou laskavostí jako ten, který se skrze víru v Krista snaží pracovat na své bezúhonnosti? Písmo odpovídá: *„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“* Ve svém božském opatření, skrze svou nezaslouženou přízeň, Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsme přijati pouze skrze Kristovu zásluhu; a skutky milosrdenství, skutky dobročinnosti, které konáme, jsou ovocem víry; a ony se stanou pro nás požehnáním; protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Je to příjemná vůně Kristových zásluh, která činí naše dobré skutky Bohem přijatelné, a je to milost, která nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh. I když jsme učinili všechno, co jsme mohli, máme se považovat za neužitečné služebníky. Nezasloužíme si od Boha žádné díky. Vykonali jsme pouze to, co bylo naší povinností a naše skutky nemohly být vykonány v síle naší vlastní hříšné přirozenosti. AG 331.3

Pán nám přikazuje, abychom se přiblížili k Němu a On se pak přiblíží k nám (Jk 4,8); a když se přiblížíme k Němu, obdržíme milost, která nám umožní konat ty skutky, které budou odměněny Jeho rukou. – 5BC 1122 AG 331.4

Práce lásky vyvěrá z působení víry. ... Je pravdou, že naše přílišná činnost nám sama o sobě nezajistí spasení; je také pravdou, že víra, která nás pojí s Kristem, bude duši pudit k činnosti. – 6BC 1111 AG 331.5

Bděte

„Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mk 14,38) AG 332.1

Mnozí dnes spí jako kdysi učedníci. Nebdí a nemodlí se, aby nevešli v pokušení. AG 332.2

Nechť každá duše bdí. Protivník je na vaší cestě. Buďte ostražití, pilně bděte, aby vás nějaká, pečlivě nastražená mistrná léčka nezastihla nepřipravené. Bezstarostní a lhostejní necht' si dají pozor, aby den Hospodinův nepřišel na ně jako zloděj v noci (1 Te 5,2; 2 Pt 3,10). ... AG 332.3

Kdo vítězí, musí bdít; neboť různým světským mámením, bludem a pověrou, se snaží satan odlákat Kristovy následovníky od Něho. Nestačí jenom, že se vyhneme nápadnému nebezpečí a zákeřně nedůsledným krokům. Máme se pevně přidržet Krista a kráčet stezkou sebezapření a oběti. Jsme v zemi nepřítele. Ten, který byl vyvržen z nebe, přichází s velikou mocí. S veškerým možným úskokem a podvodem snaží se zajímat duše. Nebudeme-li ustavičně na stráži, staneme se snadnou kořistí jeho nesčetných svodů. – 8T 99-100 AG 332.4

Varování, napomenutí, zaslíbení – to všechno je pro nás, na které přišel konec světa (1 K 10,11). *„Nespěmež tedy, jako jiní, ale bděme a střízliví budme.“* (1 Te 5,6) ... Být na stráži před plíživým přístupem nepřítele, bdít proti starým zvykům a přirozeným sklonům, aby se neprosazovaly; zahnat je zpět a bdít. Střežte své myšlenky, střežte své plány, abyste se nestali sobeckými. Bděte nad dušemi, které Kristus vykoupil svou vlastní krví. Vyhlížejte příležitosti, abyste mohli konat dobro. – 6T 410 AG 332.5

Přimknete-li se těsně k Ježíši a vynasnažíte-li se ozdobit své vyznání spořádaným životem a zbožnou mluvou, vaše nohy budou zadrženy před kroky po zakázaných stezkách. Jen budete-li bdít, neustále bdít na modlitbě, budete-li všechno konat tak, jako byste byli v bezprostřední blízkosti Boží, budete zachráněni od povolnosti pokušení a můžete doufat, že budete zachováni čisti, neposkvrnění a bez nečistoty až do konce. Zachováte-li počátek své naděje pevný až do konce (Žd 3,14), vaše cesty budou upevněny v Bohu a to, co začalo milostí, bude korunováno slávou v království našeho Boha. – 5T 148 AG 332.6

Zachovat před pádem

„Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím.“ (Ju 1,24) AG 333.1

V těchto posledních dnech, kdy bude rozmnožena nepravost a láska mnohých ochladne (Mt 24,12), Bůh bude mít svůj lid, který oslaví Jeho jméno a postaví se jako karatel nepravosti. Tento lid má být „zvláštním lidem“ a bude věrný Božímu zákonu v době, kdy se svět bude snažit učinit neplatnými Jeho předpisy. Když Boží proměňující moc zapůsobí skrze Jeho služebníky, zástupy temnoty se seskupují k rozhořčenému a rozhodnému odporu. ... Od doby našeho rozhodnutí sloužit Bohu nebes, do té doby, než budeme vysvobozeni z tohoto přítomného zlého věku (Ga 1,4), budeme muset svádět neustálý boj. Není žádného osvobození z tohoto boje. ... AG 333.2

Naše dílo je výbojné povahy a jako věrní vojáci Ježíše Krista musíme nést krví zbrocenou korouhev do samotné pevnosti nepřítele. ... Jestliže dovolíme, abychom složili své zbraně a necháme klesnout krví zbrocenou korouhev, staneme se zajatci a služebníci satanovými, tehdy můžeme být propuštěni z boje a zbaveni utrpení. Tento pokoj bude však získán pouze za cenu ztráty Krista a nebe. Za takových podmínek nemůžeme nikdy získat pokoj. Raději bojujme, bojujme až do konce pozemských dějin, než abychom získali pokoj skrze odpadnutí a hřích. AG 333.3

Dílo odpadnutí začíná v určité skryté vzpouře srdce proti požadavkům Božího zákona. Nesvaté touhy, nezákonné tužby, jsou pěstovány a je jim hověno, a nevěra a temnota oddělí duši od Boha. Jestliže nepřekonáme tyto špatnosti, ony přemůžou nás. ... AG 333.4

Uspokojování duchovní pýchy, bezbožných tužeb, zlých myšlenek, všeho, co nás odděluje od důvěrného a posvátného spojení s Ježíšem, ohrožuje naše duše. ... Musíme „bojovat dobrý boj víry“, jestliže chceme „dosáhnout věčného života“ (1 Tm 6,12). Musíme být „mocí Boží střežení skrze víru k spasení“ (1 Pt 1,5). Jestliže již samotné pomyšlení na odpadnutí je pro vás bolestné... pak „v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému“ (Ř 12,9); a věřte v Toho, který je „mocen zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím“. – RH May 8, 1888 AG 333.5

Utvrzení

„On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti. Potěšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.“ (2 Te 2,16-17) AG 334.1

Spasitel využil každé uzdravení k tomu, aby do mysli i srdcí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho činnosti. Uděloval pozemské požehnání, aby lidé mohli snadněji přijmout evangelium Jeho milosti. – MH 20 AG 334.2

Po tři roky měli učedníci před sebou obdivuhodný příklad Ježíše Krista. Den co den s Ním chodili a rozmlouvali, slyšeli Jeho slova, jimiž těšil unavené a ztrápené, a viděli projevy Jeho moci ve prospěch nemocných a postižených. Když nadešel čas, aby je opustil, dal jim milost a sílu, aby Jeho jménem pokračovali v Jeho díle. Měli šířit světlo Jeho evangelia lásky a uzdravování. ... AG 334.3

I my máme konat dílo, které konali učedníci. Každý křesťan má být misionářem. S láskou a soucitem máme pomáhat těm, kdo potřebují pomoc. ... Spasitel se ztotožňuje s každým člověkem. ... Jeho následovníci nemají mít pocit, že jsou odděleni od hynoucího světa kolem nich. Jsou částí velké lidské rodiny a nebe se na ně dívá jako na bratry a sestry hříšníků i svatých... Za všechno, čeho jsme dostali víc než ostatní – ať v oblasti výchovy a vzdělání, v povahové ušlechtilosti, v křesťanské výchově či v náboženských zážitcích – jsme dlužníky vůči těm, kterým se toho dostalo méně. Pokud je to v našich silách, máme takovým sloužit. ... AG 334.4

Každý, kdo se stává Božím dítětem, by se měl od nynějška považovat za článek v řetězu spuštěný pro záchranu světa. Měl by Kristu pomáhat uskutečňovat Jeho plán spásy. Měl by vyhledávat ztracené a spolupracovat na jejich záchraně. – MH 104-105 AG 334.5

Světlu je třeba ukázat, co může vykonat Boží milost v lidech při obnovování ztracené vlády nad sebou samými. Nic nepotřebuje svět tolik jako poznání spasitelné moci evangelia, jak se projevuje v životech těch, kteří odrážejí Kristův charakter. – MH 132-133 AG 334.6

Radost ve sdílení

„Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v čas příchodu jeho?“ (1 Te 2,19-20) AG 335.1

Bůh by mohl dosáhnout svého cíle a spasit hříšníky bez naší pomoci; abychom však mohli rozvíjet svou povahu k podobě Kristově, musíme se na Kristově díle podílet. Abychom mohli sdílet Jeho radost – radost z duší vykoupených Jeho obětí – musíme se účastnit Jeho díla pro jejich vykoupení. – DA 142 AG 335.2

Ježíš měl každou duši za hodnou pozvání do Jeho království. Získal si srdce lidí tím, že mezi ně chodil jako někdo, kdo chce jejich dobro. Vyhledával s nimi styk na veřejných ulicích i v jejich příbytcích, na lodích, v synagóze, na březích jezera i na svatební hostině. Stýkal se s nimi, když konali své každodenní zaměstnání a projevoval zájem o jejich světské starosti. Přinášel své učení do domácnosti, a tak dostával rodiny v jejich vlastních domovech pod vliv své božské přítomnosti. Svou živou osobní účastí si získával srdce lidí. ... AG 335.3

Ježíš vychovával své učedníky v osobním styku a ve společenství. Někdy je učil, když seděl uprostřed nich na horské stráni, někdy u jezera, někdy kráčeje s nimi cestou, zjevoval jim tajemství království Božího. Nedělal jim kázání, jak to dnes lidé dělají. Kdekoli našel srdce ochotné přijmout božské poselství, vyložil pravdu o cestě spasení. Nepřikazoval svým učedníkům, aby dělali to či ono, nýbrž jim pravil: „Následujte mne!“ Brával je s sebou na své cesty zemí a městy, aby viděli, jak učí lid. ... AG 335.4

Příklad Krista, jenž spojoval svůj zájem se zájmy lidstva, by měli následovat všichni, kdož hlásají Jeho slovo, a všichni, kdož přijali evangelium Jeho milosti... A netoliko z kazatelny se božská pravda dotkne lidských srdcí. Je ještě další pole působnosti, snad skrovnější, ale právě tak účinné. Takové pole je v příbytcích chudých a v palácích bohatých, za pohostinným stolem a mezi lidmi, kteří se sešli k čisté zábavě. ... Kamkoli jdeme, máme všude brát Ježíše s sebou a zvěstovat druhým, jak vzácný je náš Spasitel. – DA 151-152 AG 335.5

Aby Bohu byla vzdána sláva

„Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás.“
(2 K 4,7) AG 336.1

Všechny dobré vlastnosti, které lidé mají, jsou darem Božím; dobré skutky, které lidé konají, konají milostí Boží skrze Krista. Protože lidé za všechno vděčí Bohu, přísluší Bohu sláva za všechno, co lidé vykonají nebo čím jsou; lidé jsou toliko nástroji v rukou Božích. AG 336.2

A navíc pak – jak nás učí biblické dějiny – je nebezpečné chválit nebo vynášet člověka, protože ztratí-li člověk pocit své úplné závislosti na Bohu a začne věřit ve vlastní sílu, čeká ho jistý pád. Člověk zápasí s nepřáteli, kteří jsou silnější než on. ... *„Není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“* (Ef 6,12) Je nemožné, abychom v tomto boji obstáli, spoléhající se jen na vlastní síly; a všechno, co odvádí naši mysl od Boha, co nás svádí k tomu, abychom se spoléhali jen na sebe, připravuje naši porážku. Všechny stránky bible nám vštěpují nedůvěru v moc člověka a posilují naši víru v božskou moc. – PP 717 AG 336.3

Náš nebeský Otec neposlal anděly z nebe, aby přinesli lidem spasení. On nám otevřel drahocenné pravdy svého Slova a vštípil pravdu do našich srdcích, abychom ji mohli předat těm, kteří se nacházejí ve tmě. Jestliže jsme skutečně okusili drahocenné dary Boží v Jeho zaslíbeních, měli bychom toto poznání předat ostatním. ... AG 336.4

Máme se osobně pustit do práce, jako kdyby na nás spočívala velká zodpovědnost. Máme projevit neúnavnou píli, činorodost, takt a horlivost v tomto díle, chopit se břemene a uvědomit si nebezpečí, v němž se naši bližní a přátelé nacházejí. Musíme pracovat tak, jako Kristus pracoval. Musíme představovat pravdu tak, jak je v Ježíši, aby krev duší nespočinula na našem rouchu. Ve stejnou dobu máme pociťovat naprostou závislost a důvěru v Boha, protože víme, že bez Jeho milosti a moci, která nám je dána k pomoci, nemůžeme učinit nic. Pavel mohl zasadit a Apollo zalévat, ale pouze Bůh může dát vzrůst (1 K 3,6). – HP 331 AG 336.5

Naše povinnost, naše jistota, naše štěstí a užitečnost, i naše spasení vyžaduje od každého z nás, abychom použili největší píli, abychom si zajistili Kristovu milost. – HP 184 AG 336.6

25. listopadu

Žeň

„Aby ukázal v věku budoucím nepřevyšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.“ (Ef 2,7) AG 337.1

Každý, kdo umožní, aby jeho srdcem a životem protékal proud Božího požehnání pro jiné, získá přitom sám bohatou odměnu. ... AG 337.2

Kristova milost v člověku vytváří takové povahové rysy, které jsou opakem sobectví a které život zušlechťují, povznášejí a obohacují. Šlechetné činy vykonané v skrytu spojují vzájemně lidská srdce a přitahují blíže k srdci Původce každé šlechetné pohnutky. Drobné pozornosti, nenápadné skutky lásky a sebeobětování, které provázejí a zdobí život jako vůně květinu, značně přispívají k životnímu požehnání a štěstí. Nakonec se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí druhých, i když se nezdá důležité a zůstává bez povšimnutí, nebesa uznávají jako znamení našeho spojení s Králem slávy. I On se stal chudým, ačkoli byl bohatý. AG 337.3

Dobré skutky lze konat v skrytu, ale jejich vliv na povahu toho, kdo je koná, ukrýt nelze. Když budeme pracovat s upřímnými pohnutkami jako Kristovi následovníci, budou naše srdce těsně spojena s Bohem. Duch Boží na nás bude působit a naše srdce odpoví na Jeho dotek tím, že se Mu odevzdá. AG 337.4

Bůh dává lidem dary a dále je rozhojňuje u těch, kteří je moudře využívají. Rád uznává službu svých věrných, kterou konají ve jménu Jeho milovaného Syna, Jeho milostí a mocí. Lidé, kteří usilují o rozvoj a zdokonalování křesťanské povahy tím, že své síly a schopnosti věnují konání dobra, sklídí v budoucím světě to, co zde zaseli. Dílo započaté na zemi dosáhne vyvrcholení během života na nové zemi a potrvá po celou věčnost. – MB 81-83 AG 337.5

Ten, jenž je „*bohatý ke všem, kdo ho vzývají*“, pravil: „*Dávejte, a bude vám dáno...*“ (Ř 10,12; L 6,38) ... A každou oběť, která bude přinesena v Jeho službě, odmění podle „*nesmírného bohatství své milosti*“ (Ef 2,7). – DA 249 AG 337.6

Svět čeká

„Nebo to všechno pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží.“ (2 K 4,15) AG 338.1

Církev je nástroj, který Bůh ustanovil ke spáse lidstva. Byla zřízena ke službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od počátku bylo v plánu Božím, aby Jeho církev obrazy světa Jeho plnost a výtečnost. Členové církve, jež Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat Jeho slávu. Církev je místem, v němž se uchovává bohatství milosti Kristovy; a skrze církev se nakonec ve své plnosti projeví láska Boží i *„knížatstvům a mocnostem na nebesích“* (Ef 3,10). ... AG 338.2

Církev je pevnost Boží, útočištné město Boží, které Bůh udržuje v odbojném světě. ... AG 338.3

Ve staletích duchovního temna byla církev Boží jako město postavené na hoře. Skrze jednotlivá pokolení lidí v něm bylo po staletí rozvíjeno čisté učení nebes. I když se může zdát slabá a nedokonalá, je církev jedinou věcí, jíž Bůh věnuje ve zvláštním smyslu svou nejvyšší pozornost. Církev je jevištěm milosti Boží, na němž Bůh s radostí zjevuje svou moc, aby přetvářel srdce. – AA 9-12 AG 338.4

Jako paprsky slunce pronikají až do nejodlehlejších koutů zeměkoule, tak podle Božího přání má světlo evangelia ozářit každého člověka na zemi. ... V této době, kdy nepřítel působí jako nikdy předtím, aby ovládl mysle mužů a žen, měli bychom pracovat se vzrůstající aktivitou. Pilně, nestranně máme hlásat poslední poselství milosti ve městech – na cestách i stezkách. Všechny skupiny lidí mají být zasaženy. Když pracujeme, setkáváme se s různými národnostmi. Nikdo nemá být po minut bez varování. Pán Ježíš je darem Božím pro celý svět – nejenom pro vyšší třídy a nejen pro jednu národnost, s vyloučením ostatních. Jeho spasitelná milost obepíná celý svět. Každý, kdo chce, se může napít vody života. Svět čeká na to, aby mohl vyslechnout poselství přítomné pravdy. – HP 340 AG 338.5

Kristus čeká

*„A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a teh-
dážť přijde skonání.“ (Mt 24,14) AG 339.1*

Evangelium Kristovo je od počátku až do konce evangeliem spasitelné milosti. Ono je jasnou a převládající myšlenkou. Bude pomoci potřebným, světlem pro oči, které jsou zaslepené vůči pravdě a průvodcem duším hledajícím pravý základ. Úplné a věčné spasení je v dosahu každé duše. Kristus čeká a touží vyslovit odpuštění a udělit hojně nabízenou milost. On bdí a čeká, praví tak, jak řekl slepému muži u brány Jericha: „*Co chceš, ať učiním?*“ (Mk 10,51) Odstráním tvé hříchy; umyji tě ve své krvi. AG 339.2

Na všech cestách života jsou duše, které mají být zachráněny. Slepí tápou v temnotách. Dejte jim světlo a Bůh vás pochválí jako své spolupracovníky. – Ev 552-553 AG 339.3

Potřebujeme větší horlivost pro věc Kristovu. Slavnostní poselství pravdy by mělo být oznámeno se silou, která zapůsobí na nevěřícího dojmem, že Bůh spolupracuje s našim úsilím, že Nejvyšší je pro náš život zdrojem síly. – Ev 697 AG 339.4

Předností každého křesťana je nejen vyhlížet, nýbrž také uspišit příchod našeho Pána Ježíše Krista. Kdyby všichni, kdo vyznávají Jeho jméno, přinášeli ovoce k Jeho slávě, jak rychle by celý svět byl posetý semenem evangelia. Brzy dozraje poslední úroda a Kristus přijde, aby shromáždil převzácnou úrodu. – 8T 22 AG 339.5

Nastal čas, kdy skrze Boží posly bude světu otevřen svitek Písma. Pravda obsažená v prvním, druhém a třetím andělském poselství, musí proniknout ke každému národu, pokolení, jazyku i lidu; musí ozářit temnotu každého světadílu a rozšířit se až na mořské ostrovy. Toto dílo nesmí utrpět žádný odklad. AG 339.6

Naším heslem má být: Kupředu, stále kupředu! Nebeští andělé půjdou před námi, aby nám připravili cestu. Nesmíme se nikdy vzdát břemene o vzdálené oblasti, dokud celá země nebude osvícena slávou Páně (Zj 18,1). – GW 470 AG 339.7

Vesmír čeká

„Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinut' vjíti, ať se naplní dům můj.“ (L 14,23) AG 340.1

Celé nebe projevuje velký zájem o naši nepatrnou planetu, protože Kristus zaplatil nezměrnou cenu za její obyvatele. – COL 176 AG 340.2

Celý vesmír vybízí ty, jež znají pravdu, aby se bez výhrady zasvětili zvěstování pravdy, jak je jim oznámena v poselství třetího anděla. ... Působení d'ábelských sil vybízí každého křesťana, aby stál na svém místě. AG 340.3

Dílo, jež nám bylo svěřeno, je veliké a důležité. V něm je zapotřebí mužů moudrých a nezištných, kteří vidí, co je to v nezištném úsilí věnovat se záchraně duší. Není však zapotřebí služby vlažných mužů; neboť takové muže Kristus nemůže použít. Je zapotřebí mužů a žen, jejichž srdci se dotýká lidské utrpení a jejichž život dosvědčuje o tom, že obdrželi a jiným udělují světlo, život a milost. AG 340.4

Dítky Boží musí přistoupit blíže ke Kristu v sebezapření a radostném obětování sebe; jejich jediným cílem má být přinést celému světu poselství milosti. Jedni budou pracovat na ten, jiní na onen způsob, jak je Pán bude vybízet a vést. Ale všichni vespolek se musí snažit a chtít vykonat dílo jako dokonalý celek. – 9T 25-26 AG 340.5

Církev neodpadne, když její členové budou hledat pomoc u trůnu milosti, nezanedbají-li spolupůsobit ve velkém díle spasení duší, které jsou na pokraji záhuby. ... AG 340.6

Nebeský vesmír čeká na posvěcené nástroje, skrze které by se Bůh mohl spojit se svým lidem a skrze svůj lid i se světem. Bůh chce působit skrze posvěcenou, sebezapírající církev a také chce viditelně a slavně zjevit Svého Ducha, zvláště v této době, kdy satan mistrně pracuje na oklamání duší, a to jak kazatelů, tak i lidu. ... AG 340.7

Neměla by se církev probudit ke své zodpovědnosti? Bůh čeká na to, aby mohl udělit Ducha – největšího misionáře, jakého kdy svět poznal – těm, kteří budou se svým sebezapřením, sebeobětováním a posvěcením spolupracovat s Ním. – 1SM 117 AG 340.8

Synové Boží

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.“ (1 J 3,2) AG 341.1

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme.“ Může se tomu vyrovnat nějaká lidská hodnota? Jaké vyšší postavení můžeme zaujmout, než je to, že jsme syny nekonečného Boha? – 4T 365 AG 341.2

Jaká ohromující myšlenka, jaká neslýchaná blahosklonnost, jaká úžasná láska, že smrtelní lidé smějí být spřízněni s Všemohoucím! *„Dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ (J 1,12) „Nejmilejší, nyní synové Boží jsme.“* Může se tomu nějaká světská pocta vyrovnat? AG 341.3

Představujme křesťanský život takový, jaký ve skutečnosti je; činné tuto cestu radostnou, přitažlivou a poutavou. Můžeme to učinit, jestliže jen budeme chtít. Můžeme naplnit svou vlastní mysl živými obrazy duchovních a věčných věcí a tím vlastně můžeme pomoci učinit je skutečností pro myšlení druhých. Vírou vidíme Ježíše stát po pravici Boží jako našeho Prostředníka. Vírou zříme příbytky, které odešel připravit pro ty, kdo Ho milují. Vírou vidíme roucho i korunu připravenou pro ty, kdo zvítězí. Vírou slyšíme zpěv vykoupených a přibližujeme si věčnou slávu. Chceme-li užít Krále v Jeho okrase (Iz 33,17), musíme se přimknout těsněji k Ježíši v milující poslušnosti. – Te 212-213 AG 341.4

Abychom mohli mít společenství s Otcem a Jeho Synem Ježíšem Kristem, musíme být povzneseni a zušlechtěni a stát se účastníky nevýslovných radostí, plných slávy. Jídlo, oděv, společenské postavení a bohatství mají možná svou cenu; avšak mít spojení s Bohem a být účastníkem Jeho božské přirozenosti má neocenitelnou hodnotu. Naše životy by měly být skryty s Kristem v Bohu; a ačkoli se *„ještě neokázalo, co budeme,“ „když se pak ukáže Kristus, život náš“ (Ko 3,4), „podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest“*. Nádherná důstojnost křesťanského charakteru bude zářit jako slunce a paprsky světla z Kristovy tváře se budou odrážet v těch, kteří se očistili tak, jako On je čistý (1 J 3,3). Výsadu stát se syny Božími můžeme koupit levně, i kdybychom za ni měli obětovat všechno, co máme, třeba i sám život. – 4T 357 AG 341.5

V pohledu cíle

„Úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ (Fp 3,14) AG 342.1

„Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdržliví, ale my neporušitelnou. ...“ (1 K 9,24-27) Ti, kteří se zúčastnili běhu o závod, aby získali vavřínový věnec, který byl považován za zvláštní poctu, museli být střídmi ve všem tak, aby jejich svaly, jejich mozek a každá jejich část mohla být v co nejlepším stavu pro běh. ... Jen jeden dostal cenu. Avšak v nebeském závodu můžeme běžet všichni a všichni můžeme získat cenu. Není tu žádné nejistoty, žádného rizika. Musíme obléci nebeské ctnosti a zrakem upřeným vzhůru na korunu nesmrtelnosti, udržovat před sebou ten jediný Vzor. ... Máme mít neustále před očima pokorný, sebezapíravý život našeho božského Pána. A když se ho budeme snažit napodobit a nespustíme z očí odměnu, tehdy můžeme běžet tento závod s jistotou. – 2T 357-358 AG 342.2

Jestliže pohanští muži, kteří se nenechali vést osvíceným svědomím, a kteří neudržovali před sebou bázeň Boží, se podřídili sebezapření a kázni výcviku, odřikajíce si každou oslabující zálibu pouze pro pomíjitelný věnec a potlesk davu, o kolik více by měli ti, kteří běží křesťanský závod v naději na nesmrtelnost a uznání Nejvyššího nebes, být ochotnými zříkat se nezdravých dráždivel a požitků, které ponižují mravy, oslabují rozum a vyšší schopnosti přivádějí do podřízenosti zvířecím choutkám a vášním. ... Bůh a nebeští andělé s intenzivním zájmem zaznamenávají sebezapření, obět' a bolestné úsilí těch, kdo se zúčastňují běhu o křesťanský závod. ... AG 342.3

Pro všechny, kteří cele splní podmínky stanovené v Božím slově a uvědomí si svou zodpovědnost za uchování své tělesné zdatnosti a výkonnosti těla, aby mohli mít vyváženou mysl a zdravé mravy, není běh o závod nejistý. Všichni mohou získat cenu, zvítězit a obdržet nevadnoucí korunu nesmrtelné slávy. – 4T 34-35 AG 342.4

Boží sláva zjevena v jeho skutcích

„Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.“ (Iz 6,3) AG 343.1

Nejen zahrada Eden, ale i celá země byla nesmírně krásná, když vyšla z rukou Stvořitelových. Čisté stvoření neposkvrňovala žádná stopa hříchu ani stín smrti. Boží sláva *„přikryla nebesa, a země byla plná chvály jeho“* (Abk 3,3). *„Prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všickni synové Boží.“* (Jb 38,7) Země tak byla vhodným symbolem Toho, který je *„hojný v milosrdenství a pravdě“* (Ex 34,6); vhodným studijním polem pro ty, kteří byli učiněni k Jeho obrazu. Zahrada Eden představovala to, čím se podle Božího přání měla stát celá země. A Božím úmyslem také bylo, aby jakmile lidská rodina vzroste počtem, byly zřizovány další domovy a školy podobné tomu, jaký jim byl dán v ráji. Tak by postupem času celá země mohla být osazena domovy a školami, v nichž by se zkoumala Boží slova a skutky a v nichž by žáci byli takto připravováni na to, aby po nekonečné věky stále dokonaleji odráželi světlo poznání Jeho slávy. – Ed 22 AG 343.2

Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. *„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému“* (Gn 1,27), a bylo Jeho úmyslem, aby člověk, čím déle by žil, tím plněji zjevoval tento obraz a tím plněji vyzařoval slávu svého Tvůrce. Všechny jeho schopnosti se měly postupně rozvíjet a jejich velikost a síla se měla neustále zvětšovat. K jejich výchově jim bylo nabídnuto obrovské pole působnosti a jejich bádání se otevíralo nádherné pole působnosti. Tajemství viditelného vesmíru – *„divy Toho, jenž je dokonalý v poznání“* (Jb 37,15) – člověka přímo vybízely ke studiu. Jeho velkou výsadou bylo, že tváří v tvář, od srdce k srdci, měl společenství se svým Tvůrcem. Kdyby zůstal věrný Bohu, všechno to by bývalo jeho navždy. Po celé věčné věky by stále mohl získávat nové poklady poznání, objevovat nové zdroje štěstí a nabývat stále jasnějších představ o Boží moudrosti, moci a lásce. Stále dokonaleji by naplňoval účel svého stvoření a plněji by zjevoval slávu Stvořitelovu. – Ed 15-16 AG 343.3

2. prosince

Člověk stvořen k Boží slávě

„Protož buďto že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“ (1 K 10,31)

AG 344.1

Bůh stvořil člověka ke Svě slávě, aby se po prověření a vyzkoušení mohla lidská rodina stát jedno s nebeskou rodinou. Úmyslem Božím bylo znovu zalidnit nebe lidskou rodinou, pokud se prokáže poslušností vůči každému Jeho slovu. Adam měl být podroben zkoušce, aby se ukázalo, zda bude poslušný jako věrní andělé anebo bude neposlušný. Kdyby obstál ve zkoušce, své děti by naučil pouze oddanosti. Jeho rozum a myšlenky by byly totožné s myslí a myšlenkami Božími. ...

AG 344.2

Bůh stvořil Adama podle Svého vlastního čistého a spravedlivého charakteru. V prvním Adamovi nebyly žádné zkažené zásady ani žádné zkažené náchylnosti či sklony ke zlému. Adam byl tak dokonalý jako anděl před Božím trůnem. Tyto věci jsou nevysvětlitelné, avšak mnoho věcí, které nyní nemůžeme pochopit, nám bude objasněno, když je uvidíme tak, jak jsou, a poznáme je tak, jak jsou poznány. – 1BC 1082-1083 AG 344.3

O dávných svatých mužích je zaznamenáno, že Bůh se nestyděl nazývat se jejich Bohem (Žd 11,16). Jako důvod je zde udáno to, že místo toho, aby bažili po pozemském majetku a hledali štěstí ve světských cílech a tužbách, všechno vložili na Boží oltář a odevzdali to k budování Jeho království. Žili pouze k Boží slávě a jasně dali najevo, že na zemi byli cizinci a poutníky, hledajícími tu lepší vlast, onu nebeskou. Svým jednáním dosvědčovali o své víře. Bůh jim svěřil svou pravdu a přenechal jim svět, aby mu oznámili Jeho vůli. AG 344.4

Jak však dnes vyznávající Boží lid hájí čest Jeho jména? Z čeho může svět usoudit, že jsou zvláštním lidem? Jaký podávají důkaz o svém nebeském občanství? ... AG 344.5

Příbytky a oděvy všech, kteří věří slavnostním pravdám pro tuto dobu by se měly vyznačovat puritánskou jednoduchostí a prostotou... Náš oděv, naše příbytky, naše rozhovory by měly svědčit o našem posvěcení se Bohu. Jaká moc by doprovázela ty, kteří takto dokazují, že se pro Krista všechno vzdali. – 5T 188-189 AG 344.6

3. prosince

Boží slavný plán

„Aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.“ (Ř 5,21) AG 345.1

Avšak plán, podle něhož mohlo být dosaženo vykoupení člověka, si žádal nekonečných obětí celého nebe. Andělé neměli důvodů k radosti, když jim Kristus odhalil plán vykoupení, neboť viděli, že pro spásu člověka musí jejich milovaný Velitel podstoupit nevýslovná muka. Se zármutkem a ohromením naslouchali Jeho slovům, když jim líčil, kterak musí sestoupit z čistoty a pokoje nebes, vzdát se jejich radostí, slávy a nesmrtelného života, vstoupit ve styk s poníženou zemí a snášet její bolesti, potupu a smrt. Bude stát mezi hříšníkem a odplatou, a přesto jen nemnozí jej budou přijímat za Syna Božího. Opustí své vysoké postavení Vládce nebes, zjeví se na zemi, poníží se na úroveň člověka a na vlastním těle pozná bolesti a pokušení, jemuž je člověk vystaven. Toho všeho bude zapotřebí, aby mohl pomáhat těm, kteří trpí pokušením (viz Žd 2,18). Až skončí Jeho učitelské poslání, bude vydán do rukou bezbožníků a podstoupí všechny urážky a mučení, jež na něm lidé spáchají z návodu satanova. Musí podstoupit nejkrutější smrt pověšením mezi nebem a zemí jako vinný hříšník. Musí dlouhé hodiny zápasit se smrtí tak strašnou, že andělé tomu nebudou moci přihlížet a skryjí své tváře před takovou podívanou. Musí trpět úzkostí duše a Otec sám skryje před Ním svou tvář a vina za hříchy – tíha hříchů celého světa spočine na něm. ... AG 345.2

Vyzval anděly, aby souhlasili s plánem, který přijal Jeho Otec, a aby se radovali, že Jeho smrtí se padlý člověk může opět smířit s Bohem. AG 345.3

Potom naplnila nebe radost, nevýslovná radost. Představa slávy a požehnání vykoupěného světa byla tak silná, že převýšila bolest z oběti Knížete života. Nebeskými dvory zahlaholily první akordy té písně, která zazní nad pahorky betlémskými: *„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobrá vůle.“ (L 2,14) – PP 64-65 AG 345.4*

Nebeské království ve zmenšené podobě

„A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, a proměnil se před nimi. I zaskvěla se tvář jeho jako slunce, a roucho jeho učiněno bílé jako světlo.“ (Mt 17,1-2) AG 346.1

Schyluje se k večeru, když Ježíš přivolává k sobě tři ze svých učedníků, Petra, Jakuba a Jana, a vede je přes pole a dál neschůdnou stezkou na osamělý vrch. ... AG 346.2

Odchází od nich poněkud stranou a mocným hlasem a v slzách vylévá Bohu své prosby (Žd 5,7). Muž bolesti se modlí o sílu, aby obstál ve zkoušce pro dobro lidstva. ... A vylévá své srdce a modlí se za své učedníky, aby v hodině moci temna neselhali ve víře. ... AG 346.3

Ježíš se nyní modlí, aby směli uzříť projev slávy, jakou měl u Otce, dříve než vznikl svět, aby lidské oči směly uzříť království a aby se Jeho učedníkům dostalo síly je spatřit. Prosí, aby směli být svědky projevu Jeho božství, což je utěší v hodině Jeho posledního smrtelného zápasu vědomím, že je jistě Synem Božím a že Jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení. AG 346.4

Jeho modlitba je vyslyšena. Zatímco se pokorně sklání nad kamenitou půdou, otevrou se náhle nebesa, doširoka se rozevřou zlaté brány města Božího a svatá záře sestupuje na horu a zahaluje postavu Spasitelovu. Božství, které vyzařuje z Jeho lidského těla, se pojí se slávou, přicházející shůry. Ježíš povstává z pokleku a stane v božském majestátu. Trýzeň duše pominula. Jeho tvář nyní září „jako slunce“ a Jeho roucho „zbělelo jako světlo“. AG 346.5

Učedníci se vzbouzejí a patří na záplavu světla, jež ozařuje horu. V bázni a úžasu hledí na zářící postavu svého Mistra. ... Vedle Něho jsou dvě nebeské bytosti, které s Ním rozmlouvají. Je to Mojžíš, který na Sinaji mluvil s Bohem, a Eliáš, jemuž se dostalo vysoké výsady... být ušetřen moci smrti. ... Na hoře se ukázalo v kostce budoucí království slávy; Kristus Král, Mojžíš jako představitel vzkříšených svatých a Eliáš jako zástupce proměněných živých. – DA 419-422 AG 346.6

Stále v budoucnosti

„Přijď království tvé.“ (Mt 6,10) AG 347.1

Kristovi učedníci očekávali, že království Boží slávy přijde v nejbližší době. Pán Ježíš jim však ve své modlitbě naznačil, že nebude zřízeno ihned. Měli se modlit za Jeho příchod jako za budoucí událost. Tato prosba pro ně však vyjadřovala také zaslíbení. I když Pán Ježíš věděl, že učedníci za svého života nespátří Boží království, vyzval je, aby se za ně modlili. To je důkaz, že v době, kterou Bůh určil, Jeho království jistě přijde. AG 347.2

Království Boží milosti se však utváří již dnes. Každý den se totiž Boží lásce poddávají srdce, která byla kdysi plná hříchu a vzpoury. Království Boží slávy však nebude plně ustaveno, dokud nenastane Kristův druhý příchod. – MB 107-108 AG 347.3

Teprve až Kristus přijde osobně, může se Jeho lidu dostat království. Spasitel pravil: *„A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, a shromáždění budou před něj všickni národové... Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“* (Mt 25,31-34) ... Až přijde Syn člověka, mrtví vstanou neporušení a živí budou proměnění. Touto velkou změnou budou připraveni k přijetí království. ... Proto člověk ve svém současném stavu nemůže vstoupit do království Božího. Až však přijde Ježíš, dá svému lidu nesmrtelnost, a pak jej povolá, aby přijal království, jehož byl dosud jen dědicem. – GC 322-323 AG 347.4

„Vy pak jste Kristovi,“ „všecky věci jsou vaše.“ (1 K 3,23.21) Jsme jako děti, které ještě nepřevzaly své dědictví. Bůh nám ještě nesvěřil naše drahocenné vlastnictví, aby nás satan svou lstí neoklamal, jako oklamal první dvojici v ráji. Kristus je pro nás uchovává v bezpečí mimo dosah zhoubce. – MB 110-111 AG 347.5

6. prosince

Proč ne hned?

„Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin.“ (Jr 31,34) AG 348.1

Ježíš prohlásil: *„A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům.“* (Mt 24,14) Jeho království nepřijde, dokud radostná zvěst o Jeho milosti nebude přinesena celému světu. Když se tedy odevzdáme Bohu a získáváme pro Něho další, urychlujeme příchod Jeho království. *„Přijď království tvé“* se mohou upřímně modlit jen lidé, kteří se odevzdávají Boží službě. ... AG 348.2

Prosba *„bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“* je modlitbou, aby vláda zla na této zemi skončila, aby hřích navždy zanikl a aby Bůh zřídil své království spravedlnosti. Pak se na zemi, stejně jako v nebi vyplní *„všecka dobře libá vůli Boží dobrotivosti“* (2 Te 1,11). – MB 108-110 AG 348.3

Kristus bude spokojen, až vítězství bude úplné, a až *„užří užitek z práce duše své, jímž nasycen bude“* (Iz 53,11). Všechny národy země musí uslyšet evangelium o Jeho milosti. Ne všichni přijmou jeho milost; ale *„símě jejich sloužití mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku“* (Ž 22,31). *„Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí,“ a země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.“ „I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho.“* (Da 7,27; Iz 11,9; 59,19) AG 348.4

„Ó jak krásné na horách nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ještě zvěstuje dobré, ještě káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujet' Bůh tvůj... Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny... neboť jest potěšil Hospodin lidu svého... Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny končiny země spasení Boha našeho.“ (Iz 52,7-10) – DA 827-828 AG 348.5

Pohled do věčnosti

„Pohled'ťež a pozdvihněťež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.“ (L 21,28) AG 349.1

Kdyby se církev oděla rouchem Kristovy spravedlnosti a kdyby se odřekla všeho, co ji poutá k světu, nastal by pro ni úsvit skvělého a slavného dne. Zaslíbení, jichž se jí dostalo od Boha, budou platit vždy. ... Pravda, která obchází ty, kdož jí opovrhují a odmítají ji, zvítězí. I když se zdá, že její postup je někdy pomalý, její pokrok se nikdy nezastaví. ... Obdařena božskou silou, prorazí si cestu nejsilnějšími překradami a zvítězí nad každou překážkou. AG 349.2

Co udržovalo Syna Božího za Jeho života plného strasti a oběti? Viděl výsledky práce své duše a to Ho uspokojovalo. Pohlédl do věčnosti a spatřil štěstí těch, kdož skrze Jeho pokoru a ponížení získali odpuštění a věčný život. Jeho ucho slyšelo jásání vykoupených. Slyšel ty, za něž dal sebe jako výkupné, jak zpívají píseň Mojžíšovu a píseň Beránkovu. AG 349.3

Také my smíme nahlédnout do budoucnosti, do blaženosti nebes. V Bibli jsou zjevena vidění budoucí slávy, výjevy vykreslené rukou Boží. Jsou drahé církvi Boží. Vírou smíme stanout na prahu věčného města a slyšet líbezné uvítání určené těm, kdož v tomto životě spolupracují s Kristem a pokládají si za čest trpět pro Něho. Na slova „*Pojďte požehnání Otce mého,*“ pokládají své koruny k nohám Vykupitelovým a volají: „*Hoden jest ten zabitý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání. ... Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.*“ (Mt 25,34; Zj 5,12-13) AG 349.4

Tam se vykoupení pozdraví s těmi, kdož je přivedli ke Spasiteli, a všichni se spojí v chvále Toho, jenž zemřel, aby lidské bytosti mohly mít život, který se měří životem Božím. Boj je skončen. Skončilo soužení, skončil zápas. Vítězný zpěv naplní nebesa, když vykoupení zapějí radostnou píseň: Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabit a opět žije jako vítězný Přemožitel. – AA 601-602

AG 349.5

8. prosince

Kdo je způsobilý

„Slávu moudří dědičně obdrží.“ (Př 3,35) AG 350.1

Bůh vybírá v souladu se svým zákonem a každý, kdo se podřídí Jeho požadavkům, bude moci vejít do království slávy. Kristus pravil: *„Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu, neuzříť života.“* (J 3,36) *„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“* (Mt 7,21) A ve Zjevení se praví: *„Blahoslavení, kteříž zachovávají příkázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.“* (Zj 22,14) To je jediná volba, kterou má člověk pro své konečné spasení, podaná v Písmu svatém. AG 350.2

Vyvolena bude každá duše, která bude usilovat o svou spásu s bázni a třesením. Vyvolen bude ten, kdo se ozbrojí a bude bojovat dobrý boj víry. Vyvolen bude ten, kdo setrvává na modlitbách, kdo hledá v Písmu svatém, kdo se vyhýbá pokušení. Vyvolen bude ten, kdo je vytrvalý ve víře, kdo uposlechne každého slova, jež vychází z úst Božích. Vykoupen může být každý, avšak jen tehdy, přistoupí-li na podmínky vykoupení. – PP 207-208 AG 350.3

Satan se neustále snaží překroutit to, co praví Bůh, aby člověku oslepil mysl a zatemnil rozum a tak ho svedl ke hříchu. Proto Hospodin klade své požadavky tak přesně a jasně, aby se nikdo nemohl mýlit. Bůh se stále snaží přivést lidi pod svou ochranu, aby satan nemohl vůči nim uplatnit svou krutou moc a aby je nemohl oklamat. Bůh je tak blahovolný, že promlouvá k lidem svým hlasem a píše vlastní rukou živá slova. A tato požehnaná slova, plně spjata se životem a zářící pravdou, jsou určena člověku jako dokonalé vodítko. ... AG 350.4

Každá kapitola a každý verš Bible je obcování Boha s člověkem. ... Bude-li se jim lid Boží plně učit a řídit se jimi, povedou ho jako oblakový sloup ve dne a ohnivý sloup v noci, který vedl Izraelské. – PP 503-504 AG 350.5

9. prosince

Příprava pro život s anděly

„Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.“ (Ř 12,1) AG 351.1

Nemáme žádných pochybností..., že učení, kterému věříme dnes, je přítomnou pravdou a že se nacházíme blízko soudu. Připravujeme se na setkání s Tím, který se má zjevit na nebeských oblacích v doprovodu svatých andělů, aby udělil svým věrným a spravedlivým konečný dotek nesmrtelnosti. ... AG 351.2

Boží pravdu přijímáme podle svých rozmanitých schopností, a když přicházíme pod její vliv, koná v nás dílo, které je nezbytné pro to, abychom byli morálně uschopněni pro království slávy a pro společenství nebeských andělů. Nyní jsme v Boží dílně. Mnozí z nás jsou jako hrubé neopracované kameny z lomu. Když se však uchopíme pravdy, její vliv nás zasáhne. Pozdvihne nás a zbaví nás každé nedokonalosti a hříchu, ať je jakékoli povahy. Takto jsme připraveni uzřít Krále v Jeho okrase (Iz 33,17) a nakonec se připojit ke společenství čistých nebeských andělů v království slávy. Právě zde má být pro nás vykonáno toto dílo, právě zde se naše tělo a duch musí připravit pro nesmrtelnost. AG 351.3

Žijeme ve světě, který se staví proti spravedlnosti, čistotě charakteru a růstu v milosti. Kamkoli se podíváme, vidíme zkaženost a poskvrněnost, ohavnost a hřích. Do jakého díla se máme pustit právě teď před přijetím nesmrtelnosti? Máme si uchovat tělo svaté a čistého ducha, abychom mohli zůstat neposkvrněnými uprostřed převládající zkaženosti obklopující nás v těchto posledních dnech. – 2T 355-356 AG 351.4

Světlo svítí jasně a nikdo nemusí být v nevědomosti. Vždyť Bůh sám je učitelem člověka. ... Přeje si, aby důležitá otázka zdravotní reformy byla přetřásána a aby veřejné mínění bylo pohnuto ji probádat. Je totiž vyloučeno, aby mužové a ženy byli schopni mít společenství s nebeskými anděly v království slávy se všemi svými hříšnými, zdraví ničícími a mozek oslabujícími návyky. Vždyť ani nerozeznávají posvátnou pravdu, která je má posvětit, zušlechtit a povznést. – 3T 162 AG 351.5

Naučme se písni vítězství již nyní

„Zpívati budu Hospodinu, neboť jest slavně zveleben.“ (Ex 15,1) AG 352.1

Tato píseň a velké vysvobození, které připomínala, učinily tak velký dojem, že nikdy nevy-
mizely z paměti hebrejského lidu. Po věky připomínali je proroci a pěvci Izraele jako svědectví, že
Hospodin je síla a vysvobození pro ty, kdož v něho věří. Tato píseň nepatří jen židovskému lidu.
Naznačuje záhubu všech nepřátel spravedlnosti a konečné vítězství Božího Izraele. Prorok z ostrova
Patmos viděl *„moře sklené, smíšené s ohněm“* a na něm zástupy lidí bíle oděných, *„kteříž
zvítězili,“ „majíce harfy Boží. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu“* (Zj
15,2-3). AG 352.2

*„Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu
svou.“ (Ž 115,1)* Takovým duchem byl prodchnut zpěv Izraelských na oslavu osvobození a takový
duch by měl přebývat v srdcích všech, kdož milují Boha a bojí se Ho. Bůh vysvobodil naše duše z
otroctví hříchu a toto vysvobození je větší, než bylo vysvobození Hebrejů u Rudého moře. ... Kaž-
dodenní požehnání, které přijímáme z rukou Božích, a především Ježíšova smrt, která nám zajistila
štěstí a nebe, by měly být předmětem naší stálé vděčnosti. Kolik soucitu, kolik neposkrvněné lásky
prokázal Bůh nám, ztraceným hříšníkům, když nás připoutal k sobě a když si nás tak oblíbil! ...
Měli bychom chválit Hospodina za blahoslavenou naději, kterou nám poskytuje Jeho velký plán na
naše vykoupení, měli bychom ho velebit za nebeské dědictví, za Jeho hojná zaslíbení a za to, že
Ježíš žije, aby za nás orodoval. ... AG 352.3

Všichni obyvatelé nebes svorně chválí Boha. Naučme se již nyní písni andělů, abychom ji
mohli zpívat, až se připojíme k jejich oslnivému zástupu. Říkejme se žalmistou: *„Chváliti budu
Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.“ „I budou tě oslavovati
národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé.“ (Ž 146,2; 62,4) – PP 289-290 AG 352.4*

11. prosince

Zatímco čekáme

„Bud'tež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. A vy podobni bud'te lidem očekávajícím Pána svého.“ (L 12,35-36) AG 353.1

Nyní je čas přípravy na příchod našeho Pána. Připravenost na setkání s Ním nemůže být dosažena během okamžiku. Příprava na slavnostní scénu se musí vyznačovat ostražitým čekáním a bdělostí, ve spojení s horlivou prací. Tak Jej Boží děti oslaví. Uprostřed rušných výjevů života zazní jejich hlasy, jak pronášejí slova povzbuzení, víry a naděje. Všechno má být a také i je posvěceno službě Mistra. ... AG 353.2

Kristus nám říká, kdy nastane den příchodu Jeho království. Neříká nám, že celý svět bude obrácen, ale že *„toto evangelium království bude kázáno po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdyž přijde skonání“* (Mt 24,14). Hlásáním evangelia světu je v naší moci uspišit příchod Božího dne. Kdyby církev Kristova konala jí svěřené dílo, tak jak to určil Pán, celý svět by byl již dříve varován a Pán Ježíš by přišel na zem v moci a veliké slávě. AG 353.3

Živá moc musí doprovázet poselství o Kristově druhém příchodu. Nesmíme spočinout, dokud neuvidíme mnoho duší obrácených na blahoslavenou naději Pánova návratu. Ve dnech apoštolů, poselství, které nesli, vykonalo opravdové dílo v obrácení duší od model k službě živému Bohu. Dílo, které má být konáno dnes, je právě tak opravdové a pravda je právě tak pravdou; jenom musíme hlásat poselství s ještě větší naléhavostí podle toho, jak se přibližuje příchod Páně. Poselství pro tuto dobu je jasné, prosté a nanejvýš důležité. Musíme jednat jako muži a ženy, kteří tomu věří. Čekat, bdít, pracovat, modlit se a varovat svět – to je naše dílo. – RH Nov. 13, 1913 AG 353.4

Byla jsem hluboce dojata scénami, které se nedávno v noci přede mnou odvíjely. Zdálo se, jakoby velké hnutí – dílo oživení – probíhalo na mnohých místech. Náš lid se pohyboval v řadách, odpovídaje na Boží volání. Moji bratři, Pán k nám promlouvá. Budeme věnovat pozornost Jeho volání? Ozdobíme své lampy a budeme jednat jako lidé, kteří očekávají příchod svého Pána? – TM 515 AG 353.5

12. prosince

Jdeme k domovu

„Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojd'te požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,34) AG 354.1

Kristův příchod je blíže, než když jsme uvěřili. Veliký spor se blíží k svému ukončení. Boží soudy postihují zemi. Tyto promlouvají slavnostním varováním a praví nám: *„Protož i vy buďte hotovi, nebo v tu hodinu, ve kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.“ (Mt 24,44) ... AG 354.2*

Žijeme uprostřed posledních událostí pozemských dějin. Proroctví se rychle naplňují. Rychle také míjí čas milosti, nemáme nazbyt ani chvilky času. Kéž nejsme nalezeni spící na stráži. Kéž ve svých srdcích a svými skutky neříkáme: *„Můj Pán ještě nepřijde.“ (Mt 24,48)* Kéž raději vážnými slovy varování zvěstujeme poselství o brzkém návratu Kristovu. ... AG 354.3

Pán přijde brzy a proto musíme být hotovi na setkání se s Ním v pokoji. Rozhodněme se tedy, že učiníme vše, co je v naší moci, abychom udělovali světlo těm, kteří jsou kolem nás. Při tom nemáme být smutní, nýbrž radostní a stále mít před svým zrakem Pána Ježíše. On přijde brzy a my musíme být připraveni na Jeho zjevení a čekat na Jeho příchod. Jak slavné to bude, vidět Ho a být přivítáni jako Jeho vykoupení. Dlouho jsme čekali; naše naděje však nemá proto blednout. Teprve až uvidíme Krále v Jeho okrase, budeme navěky blaženi. Je mi tak, jako bych měla hlasitě zvolat: „Jdeme k domovu!“ Blížíme se chvíli, kdy Kristus přijde v moci a velké slávě, aby své vykoupené vzal k sobě do jejich věčného domova. ... AG 354.4

Dlouho jsme očekávali na návrat svého Spasitele. Toto zaslíbení je však přece jisté. Brzy budeme v našem zaslíbeném domově. Tam nás Ježíš povede podél živé řeky, tekoucí od trůnu Božího a vysvětlí nám ty temné situace, kterými nás na této zemi provedl, aby zdokonalil naše povahy. Tam pohlédneme nezastřeným pohledem na krásy obnoveného ráje. K Vykupitelovým nohám položíme koruny, které sám vložil na naše hlavy a dotekem zlatých harf naplníme celá nebesa chvalozpěvy Tomu, který sedí na trůnu. – 8T 252-254 AG 354.5

13. prosince

Jaká odměna!

„Zůstane-liť čí dílo, ... vezme odplatu.“ (1 K 3,14) AG 355.1

Nádherná bude odměna, jež bude udělena, až se věrní služebníci shromáždí kolem trůnu Božího a Beránkova. Když Jan jako smrtelník spatřil Boží slávu, padl jako mrtvý, nemohl snést tento pohled. Když však děti Boží obléknou nesmrtelnost, budou vykoupení podobni Ježíši, neboť Ho budou vidět tak, jak je (1 J 3,2). Stojí před trůnem, přijati v Tom Milovaném. Všechny jejich hříchy jsou vymazány a všechna jejich přestoupení odstraněna. Nyní mohou hledět na nezastřenou slávu Božího trůnu. Byli účastníky Kristova utrpení a spolupracovali s Ním na uskutečnění plánu vykoupení. Nyní sdílejí Jeho radost, když vidí v království Boží zachráněné duše, jež velebí Boha po celou věčnost. ... AG 355.2

V ten den budou vykoupení vyzařovat slávu Otce a Syna. Andělé zvukem svých zlatých harf uvítají Krále a trofeje Jeho vítězství. ... Zazní píseň vítězství a naplní celá nebesa. Kristus zvítězil. Vstupuje do nebeských dvorů v doprovodu svých vykoupených, svědčících o tom, že Jeho poslání – utrpení a oběť nebyly marné. ... AG 355.3

Tam jsou domovy pro pozemské poutníky. Tam je roucho spravedlnosti s korunou slávy a palmou vítězství. Všechno, co nás z Boží prozřetelnosti mátló, nám bude v budoucím světě objasněno. Všechno nepochopitelné bude vysvětleno. Tajemství milosti bude rozvinuto. Tam, kde lidská mysl narážela jen na zmatek a klamné sliby, uvidíme nejdokonalejší a nejkrásnější soulad. Poznáme, že nám nekonečná láska dávala zakoušet zkušenosti zdánlivě nejmučivější. Když pochopíme soucitnou péči Toho, který působí, aby všechny věci napomáhaly k našemu dobru (Ř 8,28), budeme se těšit nevýslovnou radostí a plností slávy. AG 355.4

Vyzývám vás, abyste se připravili na Kristův příchod na nebeských oblacích. ... Připravte se na soud, aby, když Kristus přijde, byl oslavován všemi, kdož v Něho věří a abyste mohli být mezi těmi, kteří se s Ním setkají v pokoji. – 9T 285-286 AG 355.5

Kristův slavný příchod

„A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své.“ (Mt 25,31) AG 356.1

Z nebe je slyšet hlas Boží, jenž ohlašuje den a hodinu Ježíšova příchodu a odevzdává lidu Božímu věčnou smlouvu. Jako dunění nejsilnějšího hromu rozléhají se Jeho slova po zemi. Izrael Boží stojí a naslouchá s očima upřenýma vzhůru. Jejich tváře jsou osvětleny slávou Boží. ... AG 356.2

Zakrátko se na východě objeví malý černý oblak, velikosti asi poloviny mužské dlaně. ... Lid Boží ví, že je to znamení Syna člověka. V posvátném tichu jej lidé sledují, jak se přibližuje k zemi, jak je stále světlejší a nádhernější, až je to velký bílý oblak, jehož základem je sláva jako stravující oheň a nad nímž je duha úmluvy. Ježíš přijíždí jako mocný dobyvatel. ... S hymny nebeské krásy Ho na Jeho cestě provází obrovský, nespočetný zástup svatých andělů. Zdá se, že celá obloha je plná zářících postav, *„desettisíc desettisíců a tisíce tisíců“* (Zj 5,11). Pero člověka nedokáže vyličit tento výjev; mysl smrtelníka je neschopna vnímat jeho nádheru. ... AG 356.3

Spravedliví volají s chvěním: *„Kdo může obstát?“* (Zj 6,17) Andělé přestávají zpívat a nastane chvíle strašného ticha. Pak je slyšet Ježíšův hlas, který praví: *„Má milost je pro vás dostačující.“* (2 K 12,9) Tváře spravedlivých se rozjasní a radost naplní srdce každého z nich. A andělé začnou znovu zpívat a jásají. ... AG 356.4

Král králů sestupuje na oblaku, zahalen v plameny ohně. Nebe se stáčí jako svitek papíru, země se před Ním chvěje a všechny hory a ostrovy se začínají pohybovat. ... Bezbožní prosí, aby byli raději pohřbeni pod skalami hor, než aby se setkali s tváří Toho, jímž pohrdali a jehož zavrhovali. ... Ti, kdož usilovali zahubit Krista a věrný lid Boží, vidí nyní slávu, která na něm spočívá. Ve své hrůze slyší hlasy svatých, radostně volajících: *„Aj, Bůh náš tento jest. Očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás.“* (Iz 25,9) – GC 640-644 AG 356.5

Vítězství nad smrtí

„Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme.“ (1 Te 4,16-17) AG 357.1

Hlas Syna Boží volá spící svaté... Přicházejí z věznice smrti, oděni nesmrtelnou slávou a volají: *„Ó, smrti, kde je tvůj osten? Ó, hrobe, kde je tvé vítězství?“* (1 K 15,55) ... AG 357.2

Žijící spravedliví jsou proměněni „rázem, mrknutím oka“. Při zaznění hlasu Božího jsou oslaveni; nyní jsou učiněni nesmrtelnými a se vzkříšenými svatými jsou uchvázeni, aby se setkali s Pánem ve vzduchu. ... AG 357.3

Před vstupem do Města Božího propůjčuje Spasitel svým následovníkům odznaky vítězství a přidívá je znamením jejich královského stavu. ... Na hlavy vítězů vkládá Ježíš vlastní rukou korunu slávy. Pro každého je tu koruna, nesoucí jeho *„nové jméno“* (Zj 2,17) a nápis „Svatost Pánu“. Do rukou každého je vtisknuta palma vítěze a blyštící se harfa. A pak, když velící andělé udají tón, vyloudí každá ruka obratně ze strun harfy líbeznou hudbu bohatou na melodie. Každé srdce uchvátí nevýslovné vytržení a každý hlas zazní vděčností a chválou. ... AG 357.4

Před zástupem vykoupených je Svaté Město. Ježíš doširoka otevírá bránu z perel a národy, které zachovávaly pravdu, vstupují. ... Pak je slyšet hlas, bohatší než všechna hudba, kterou kdy slyšelo ucho smrtelníka, jenž praví: „Váš boj je u konce.“ *„Pojďte, vy, požehnání mého Otce, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“* (Mt 25,34) AG 357.5

Nyní se splňuje to, oč prosil Spasitel pro své učedníky: *„Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.“* (J 17,24) *„Bez úhony v přítomnosti své slávy s veselím“* (Ju 24) předkládá Kristus Otcí to, co vykoupil svou krví. ... Ó, zázrak vykupující lásky! Ó, kouzlo oné hodiny, kdy věčný Otec, pohlížeje na vykoupené, spatří svůj obraz... – GC 644-646 AG 357.6

16. prosince

Věčná radost

„Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zármutek pak a úpění uteče od nich.“ (Iz 35,10)

AG 358.1

Když Kristus přišel poprvé na tuto zemi, přišel v pokoře a jako neznámý, a Jeho život zde byl životem utrpení a chudoby. ... Při Jeho druhém příchodu bude všechno jinak. Lidé Ho nespátří jako vězně obklopeného chátrou, ale jako Krále nebes. Kristus přijde ve své vlastní slávě, ve slávě svého Otce a v slávě svatých andělů. Na Jeho cestě Ho budou doprovázet deseti tisíce deseti tisíců a tisíce tisíců andělů, překrásných, vítězoslavných synů Božích, majících neobyčejnou krásu a slávu. Namísto trnové koruny bude nosit korunu slávy – korunu v koruně. Místo toho starého purpurového roucha bude oděn rouchem zářivě bílým, *„ještě tak bílého žádný bělič na zemi učiniti nemůže“* (Mk 9,3). A na Jeho rouše a na Jeho bedrech má napsáno jméno: *„Král králů a Pán pánů.“* (Zj 19,16) ...

AG 358.2

Věrní následovníci znali Pána Ježíše jako svého každodenního společníka a důvěrného přítele. Žili v Jeho blízkosti, měli stálé spojení s Bohem. Vyzařovala z nich Boží sláva. Poznali Boží slávu a ta se v nich zrcadlila jako v tváři Ježíše Krista. Až jejich Pán přijde podruhé, budou se radovat v nezměněné záři a slávě Jeho královského majestátu. Připravili se pro život v nebi, protože mají nebe ve svých srdcích. AG 358.3

Se zdviženými hlavami, se světlem „Slunce Spravedlnosti“, které je osvětluje, s radostí, že se blíží jejich vykoupení, vycházejí vstříc Ženichovi. ... AG 358.4

Ještě maličko, a užíte Krále v Jeho okrase (Iz 33,17). Ještě maličko, a setře nám s oči všechny slzy. ... Pak budou nesčíslné hlasy zpívat píseň: *„Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlití bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.“* (Zj 21,3) ... AG 358.5

„Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“ (2 Pt 3,14) – RH Nov. 13, 1913 AG 358.6

17. prosince

Konečně doma

„Ale jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“ (1 K 2,9) AG 359.1

Nacházejí-li vaše smysly zalíbení v půvabných krásách země, pomyslete na svět, který přijde, v němž není bída hříchu a smrti, v němž na tváři přírody nebude stínu kletby. Představte si v duchu obraz domova spasených a uvědomte si, že bude ještě mnohem skvělejší, než dokáže vybájit vaše nejbujnější obrazotvornost. V různých darech, které nám Bůh dává v přírodě, poznáváme jen nej-
slabší odlesk Jeho slávy. – SC 86-87 AG 359.2

Zanedlouho se rozevrou brány nebes, aby dívky Boží vešly a z úst Krále slávy uslyší požehnaní, jež bude znít jejich uším jako nejlíbeznější hudba: *„Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“* (Mt 25,34) Pak budou vykoupení uvítáni v domově, který pro ně připravuje Ježíš. – SC 125-126 AG 359.3

Pak jsem viděla Ježíše, jak vedl zástup vykoupených k bráně města. Uchopil bránu, rozevřel ji v jejich třeptících se závěsech a vyzval národy, které zachovávaly pravdu, aby vstoupily. Všechno, co bylo uvnitř města, bylo potěšením pro oči. Všude mohli vidět hojnost slávy. Potom Ježíš pohleděl na své vykoupené svaté, jejich tváře zářily slávou a když na ně upřel svůj laskavý pohled, pravil svým libozvučným hlasem: Vidím práci své duše a jsem spokojen (Iz 53,11). Toto bohatství slávy vám patří navěky. Vaše utrpení skončilo. Již nebude smrti, ani utrpení, ani křiku, ani bolesti (Zj 21,4). ... AG 359.4

Jazyk je příliš slabý na to, aby mohl vyličit nebeskou slávu. Když se přede mnou objeví tento výjev, jsem přemožena úžasem. Uchválena nepopsatelnou nádherou a neobyčejnou slávou, odkládám pero a volám: „Ach, jaká láska! Jaká podivuhodná láska!“ Ani ten nejvznešenější jazyk nedokáže popsat slávu nebes a bezmeznou hloubku Spasitelovy lásky. – EW 288-289 AG 359.5

Obnovený ráj

„Tomu, kdož zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího.“ (Zj 2,7) AG 360.1

Rajská zahrada zůstala na zemi ještě dlouho po tom, co z ní byl vyhnán člověk. Padlému pokolení lidskému bylo dlouho dovoleno vzhlížet k domu nevinnosti; vstup do něho však střežili strážní andělé. U brány ráje, střežené cherubínem, se projevovala božská nádhera. Sem přicházel Adam a jeho synové, aby uctívali Boha. Zde obnovovali svůj slib poslušnosti zákona, jehož přestoupení je vykázáno z ráje. Když vlna nepravosti zaplavila svět a bezbožnost lidí přivedila potopu k jejich zahubě, tu ruka, která vytvořila ráj, jej zemi odňala. V konečném obnovení však, až bude „*nové nebe a nová země*“ (Zj 21,1), bude znovu zřízen v ještě krásnější podobě než na počátku. AG 360.2

Pak ti, kteří zachovávali přikázání Boží, budou dýchat pod stromem života v nesmrtelné síle; a obyvatelé světů, prosti hříchu, za celou dobu nekonečných věků, spatří v této skvostné zahradě příklad dokonalého díla Božího, nedotčeného prokletím hříchu, příklad toho, jak by vypadala celá země, kdyby byl býval člověk splnil vznešený záměr Stvořitelův. – PP 62 AG 360.3

Adam je znovu uváděn ve své první panství. Unesen radostí patří na stromy, jež byly kdysi jeho rozkoši – právě na ty stromy, jejichž plody sám sbíral za dnů své nevinnosti a radosti. Patří na vinné keře, které pěstoval vlastní rukou, na květiny, o něž kdysi s láskou pečoval. Jeho mysl si uvědomuje, že tento výjev je skutečný; chápe, že to je opravdu obnovený ráj. – GC 648 AG 360.4

Vykoupení budou mít opět přístup ke stromu života v dávno ztraceném ráji a „*porostou*“ (Mal 4,2) tak, že dosáhnou plné postavy lidského rodu v jeho původní slávě. Budou odstraněny poslední stopy kletby hříchu a věrní Kristovi se zjeví „*v kráse Hospodina, našeho Boha*“ (Ž 90,17), jejich mysl, duše a tělo bude dokonalým obrazem našeho Pána. Ó, jak podivuhodné vykoupení! Jak dlouho se o něm mluvilo, jak dlouho se v něho doufalo, s jakou dychtivostí a s jakými nadějemi se o něm hloubalo, nikdy však nebylo plně pochopeno! – GC 645 AG 360.5

Veškeré utrpení skončilo

„A setřet' Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly.“ (Zj 21,4) AG 361.1

Bolest nemůže v prostředí nebes existovat. V domově vykoupených nebude už slz, pohřebních průvodů, ani stopy po smutku. *„Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý v něm zproštěn bude nepravosti.“ (Iz 33,24)* Jediný bohatý proud blaženosti bude vytékat a prohlubovat se, jak budou ubíhat léta věčnosti. – 9T 286 AG 361.2

Přichází doba, k níž svatí vzhlíželi s touhou od chvíle, kdy plamenný meč vykázal první pár lidí z ráje, přichází doba *„k vykoupení toho, což jím dobyto“ (Ef 1,14)*. Země, daná původně člověku jako jeho království, vydaná jím zradou do rukou satanových a tak dlouho držaná mocným nepřítelem, byla přivedena zpět velikým plánem vykoupení. Vše, co bylo ztraceno hříchem, bylo znovu obnoveno. ... Splnil se původní úmysl Boží, když stvořil zemi, tím, že je nyní učiněna věčným příbytkem vykoupených. ... AG 361.3

Tam *„veseliti se budou z toho poušť a pustina a plesati, pravím, bude poušť, a vzkvetne jako růže“ (Iz 35,1)*. *„Místo chrastiny vzejde jedle, a místo hloží vyroste myrtus.“ (Iz 55,13)* *„I bude bydleti vlk s beránkem a pardál s kozlátkem ležeti; ... a malé pacholátko je povede“.* (Iz 11,6) *„Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté,“* praví Pán (Iz 11,9). AG 361.4

Toliko jediná připomínka zůstane: Náš Vykupitel vždy ponese známky svého ukřižování. Na Jeho raněné hlavě, v Jeho boku, na Jeho rukou a nohou zůstanou jediné stopy krutého díla, jež působí hřích. ... AG 361.5

Velký spor skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření panuje soulad a štěstí. Z Toho, jenž stvořil všechno, plyne život a světlo a štěstí ve všech oblastech prostoru, jenž nezná hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy prohlašují všechny věci, živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že Bůh je láska. – GC 674-678 AG 361.6

Edenský život obnoven

„Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji.“ (Iz 65,21-22)

AG 362.1

V nebi bude neustálá činnost. Vykoupení není stav nečinného odpočinku. – 3BC 1164 AG 362.2

Na zemi nově učiněné se budou vykoupení zabývat a těšit tím, co přinášelo štěstí Adamovi a Evě na počátku. Bude to opět rajský život, život v zahradě a na poli. ... AG 362.3

Tam se rozvine každá síla a každá schopnost. Bude tam možno provést nejvelkolepější díla, dosáhne se tam splnění nejvyšších tužeb a uskuteční se největší cíle. A stále se budou objevovat nové výšiny k dobývání, nové divy jež bude možno obdivovat, nové pravdy jež bude možno odhalovat, nové věci ke zkoumání, jež probudí síly těla, ducha a duše. – PK 730-731 AG 362.4

„Služebníci jeho sloužiti jemu budou.“ (Zj 22,3) Život na zemi je počátkem života v nebi, výchova na zemi je zasvěcením do zásad nebes a zdejší životní dílo je výcvikem pro životní dílo tam. To, čím jsme nyní ve svém charakteru a svaté službě, je jistým předobrazem toho, čím budeme potom. AG 362.5

„Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo, ale aby sloužil.“ (Mt 20,28) Kristovo dílo na zemi je Jeho dílem i v nebesích a naší odměnou za spolupráci s Ním na tomto světě bude větší moc a širší výsada spolupracovat s Ním ve světě, který přijde. *„Vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.“ (Iz 43,12)* A tím budeme i ve věčnosti. ... AG 362.6

V našem životě zde na zemi, i když omezeném hříchem, největší radost a největší vzdělání spočívá ve službě. A v tom budoucím životě, který nebude omezován nedostatky hříšného lidství, nalezneme největší radost a nejvyšší vzdělání rovněž ve službě – ve službě svědectví, a vždy když budeme svědčit, budeme se znovu učit o *„bohatství slavného tajemství, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy“ (Ko 1,27).* – Ed 307-309 AG 362.7

21. prosince

Věčné štěstí

„Známou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.“ (Ž 16,11) AG 363.1

Za svého působení žil Ježíš převážně venku v přírodě. ... Mnoho učil pod širým nebem. – MH 52 AG 363.2

V Bibli je dědictví spasených nazýváno „*vlastí*“ (Žd 11,14-16). Tam nebeský Pastýř zavede své stádo k pramenům živých vod. Strom života dává ovoce každý měsíc a listí stromu slouží zdraví národů. Jsou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál a na jejich březích vrhají ševelící stromy své stíny na cesty, připravené pro vykoupené Páně. Rozsáhlé nížiny tam stoupají ke krásným pahorkům a hory Boží tam zdvihají své majestátní vrcholky. V těchto pokojných rovinách, při těchto živých tocích najde lid Boží, který byl tak dlouho poutníkem a příchozím, svůj domov. – GC 675 AG 363.3

Bible našemu pohledu předkládá nevyzpytatelná bohatství a nesmrtelné poklady nebes. Nejsilnější pohnutka člověka ho pobízí, aby hledal své vlastní štěstí, a Bible uznává tuto touhu a ukazuje nám, že celé nebe se spojí s člověkem v jeho úsilí získat pravé štěstí. Zjevuje podmínku, za níž je lidem udělován Kristův pokoj. Popisuje domov věčného štěstí a slunečního svitu, kde již nikdy nebudou známy žádné slzy ani nedostatky. – ML 160 AG 363.4

Necht' všechno, co je krásné v našem pozemském domově, nám připomíná křišťálovou řeku a zelená pole, vlnící se stromy a živé prameny, zářící město a zpěváky oděné v bílém rouchu, náš nebeský domov – tu krásu světa, kterou žádný umělec nedovede napodobit a smrtelný jazyk vyličit. ... AG 363.5

Navždy přebývat v tomto domově, nosit na těle i na duchu nikoli temné stopy hříchu a prokletí, ale dokonalou podobu našeho Stvořitele a po nekonečné věky růst v moudrosti, v poznání a ve svatosti, stále pronikat do nových oblastí myšlení, stále nalézat nové divy a nové krásy, stále zvyšovat schopnost poznání a těšit se, milovat a poznávat, že tam ve věčnosti je nekonečná radost, láska a moudrost – takový je cíl, k němuž směřuje křesťanova naděje. – CT 55 AG 363.6

Se svým andělem strážným

„Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Mt 18,10) AG 364.1

Dokud neuvidíme Boží prozřetelnost ve světle věčnosti, nepochopíme, za co všechno vděčíme péči a zásahům Jeho andělů. Nebeské bytosti hrají v lidských záležitostech aktivní roli. Objevovali se v rouše, které zářilo jako blesk, nebo přicházeli jako muži v oděvu pocestných. Přijímali pohostinství lidských domovů, doprovázeli poutníky, na které přikvačila noc. ... AG 364.2

Byť to vládci tohoto světa nevěděli, přesto andělé bývali často v jejich radách jako mluvčí. Lidské oči na ně patřily a lidské uši naslouchaly jejich výzvám. Ve sněmovnách a soudních síních zastávali nebesští poslové věc pronásledovaných a utiskovaných. Mařili záměry a potlačovali zlo, které by jinak Božím dětem způsobilo bezpráví. Toto všechno bude odhaleno studentům v nebeské škole. AG 364.3

Každý vykoupený pochopí službu andělů ve svém vlastním životě. Anděl, který byl jeho strážcem od prvních okamžiků jeho života, anděl, který střežil jeho kroky a kryl jeho hlavu ve dnech nebezpečí; anděl, který s ním byl v údolí stínu smrti a který označil místo jeho odpočinku, a jenž ho první pozdraví v jitro vzkříšení – co to jen bude rozmlouvat s ním a poznat průběh božských zásahů ve svém vlastním životě a nebeskou spolupráci v každém činu ve prospěch lidstva! – Ed 304-305 AG 364.4

Se slovem Božím v rukou může každá lidská bytost... prodlévat v takové společnosti, jakou si sama zvolí. ... Může i na tomto světě přebývat v ovzduší nebes, ... může přicházet blíže a blíže ku prahu věčného světa, až se posléze otevřou brány a bude moci vstoupit. Nebude se tam cítit cizincem. Hlasy, které ji uvítají, jsou hlasy svatých, kteří byli jejími neviditelnými společníky na zemi – hlasy, které se zde naučila rozlišovat a milovat. Ten, kdo skrze slovo Boží žil ve společenství s nebesy, se bude v nebeském společenství cítit jako doma. – Ed 127 AG 364.5

23. prosince

Nebeská škola

„Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji.“ (Iz 54,13) AG 365.1

Nebesa jsou školou, oblastí jejího studia je vesmír a jejím učitelem je sám nekonečný Bůh. V Edenu bylo zřízeno odvětví této školy a jakmile bude dovršen plán vykoupení, vyučování v rajske škole bude opět obnoveno. ... AG 365.2

Mezi školou zřízenou na počátku v Edenu a onou školou budoucnosti leží celý průběh dějin tohoto světa – dějin lidského přestoupení a utrpení, dějin božské oběti a vítězství nad smrtí a hříchem. Ve škole budoucího života nenajdeme všechny podmínky oné první školy v ráji. Žádný strom poznání dobrého a zlého tam nebude poskytovat příležitost k pokušení. Nebude tam pokušitele ani možnosti zla. Každý charakter odolal zkoušce zla a nikdo víc nebude v dosahu jeho moci. ... AG 365.3

Když závoj, který zatemňuje náš zrak, bude odstraněn a naše oči spatří onen krásný svět, z kterého nyní zachycujeme pouze záblesky pomocí mikroskopu; když popatříme na slávu nebes, kterou nyní jenom zdaleka zkoumáme dalekohledem; až bude navždy odstraněna nákaza hříchu a celá země se objeví *„v kráse Pána a Boha našeho“* (Ž 90,17), jaké pole se tam otevře našemu studiu! Tam muž vědy bude moci studovat záznamy o stvoření a nenalezne už nic, co by mu připomínalo zákon zla. Bude moci naslouchat tónům hlasů přírody a neuslyší žádný plačtivý tón nářku ani podtón zármutku. Ve všech stvořených věcech může rozeznat jediný rukopis – v obrovském vesmíru spatřit *„Boží jméno vyryté velkými písmeny,“* a na zemi, v moři a na obloze nezůstane ani jediný náznak zla. – Ed 301-303 AG 365.4

Ti, kteří učinili svou největší výsadou dosáhnout nejvyššího vzdělání zde, vezmou si tento drahocenný vklad s sebou do budoucího života. Oni hledali a získali to, co je nehynoucí. Schopnost ocenit nádheru, kterou *„oko nevidělo, ani ucho neslyšelo,“* bude úměrná dosaženému poznání v rozvíjení schopností v tomto životě. – FE 49 AG 365.5

24. prosince

Kristus naším stálým Učitelem

„Protož poznát' lid můj jméno mé, protož poznát', pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu.“ (Iz 52,6) AG 366.1

Člověk, navracený do Boží přítomnosti, bude zase, jako na počátku, vyučován Bohem. – Ed 302 AG 366.2

Nemáme ani tu nejmenší představu o tom, co všechno se pak před námi zjeví. S Kristem se budeme procházet podél živých vod. On nám odhalí krásu a nádheru přírody. On nám sám zjeví, čím je pro nás On a čím jsme pro Něho my. Pravdu nemůžeme poznat nyní, protože jsme časově omezeni, tu poznáme na onom světě. – CT 162 AG 366.3

Ve světě, který má přijít, Kristus povede vykoupené podél řeky života a bude je učit podivuhodným lekcím pravdy. ... Oni poznají, že mistrova ruka drží svět na svém místě. Oni spatří schopnost předloženou velkým Umělcem v barevných polních květech a dozví se o úmyslech milosrdného Otce, který udílí každý paprsek světla a se svatými anděly vykoupění uznají v písních vděčných chval Boží svrchovanou lásku k nevďěčnému světu. – ML 361 AG 366.4

Před studentem se tam otevřou dějiny nekonečného rozsahu a nevýslovného bohatství. ... Dějiny vzniku hříchu, osudná lež v jejím podvodném působení, dějiny pravdy, která se neodchýlila od svého přímého směru, ale setkala se s bludem a porazila ho – všechno se projeví. Závoj mezi viditelným a neviditelným světem bude odtažen a zjeví se úžasné věci. ... AG 366.5

S nevýslovnou rozkoší budeme sdílet radost a moudrost nepadlých bytostí. Budeme sdílet poklady, jež byly shromážděny za věky hloubáním o tvůrčí moci Boží. A léta věčnosti, jak budou uplývat, budou přinášet stále nádhernější zjevení. *„Mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme“* (Ef 3,20), budou navěky věků udíleny Boží dary. – Ed 304, 307 AG 366.6

Každá správná zásada, každá pravda naučená v pozemské škole, bude rozvíjena stejně tak v nebeské škole. – CT 208-209 AG 366.7

Musíme získat vzdělání zde a to nás uschopní přebývat s Bohem po celé věčné věky. Výchova, kterou začneme zde, bude v nebi zdokonalena. Vlastně jen postoupíme do vyššího ročníku. – ML 361 AG 366.8

Náš studijní plán

„Z částky zajisté poznáváme... Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude.“ (1 K 13,9-10) AG 367.1

Vírou bychom měli hledět do budoucnosti a pevně se chopit Božích zaslíbení týkajících se růstu našeho chápání, lidské schopnosti spojit s božskými a každou sílu duše přivést do přímého spojení se Zdrojem světla. Smíme se těšit, že potom všechno, co se nám v Boží prozřetelnosti jeví zmatené, stane se jasným. To, co zde jen těžko můžeme pochopit, vysvětlí se tam. – 5T 706 AG 367.2

Tam všichni, kteří působili v nezištném duchu, spatří ovoce své práce. Zde bude teprve vidět účinek každé správné zásady a každého ušlechtilého činu. Něco z toho vidíme už zde. Avšak jak málo výsledků i té nejušlechtlejší práce na světě je patrné jejímu původci ještě v tomto životě! Jak mnozí se nezištně a neúnavně namáhají ve prospěch těch, kteří nevšímavě procházejí kolem jejich dosahu a poznání! Rodiče a učitelé uléhají ke svému poslednímu spánku, a zdá se, že jejich životní dílo bylo konáno nadarmo; nevědí, že jejich věrnost rozpečetila prameny požehnání, které nikdy nepřestanou téci; jedině vírou vidí, že děti, které vychovávali, se staly požehnáním a příkladem pro své bližní a že se tak jejich vliv znásobuje. Nejeden pracovník vysílá do světa poselství síly, naděje a odvahy, slova, která přinášejí požehnání srdcím v každé zemi, ale jen málo ví o svých výsledcích ten, kdo se namáhal o samotě a nepozná. Takovým způsobem jsou udělovány dary, nošena břemena a konána práce. Lidé rozsévají semeno, z něhož jiní nad jejich hroby sklízají požehnanou úrodu. Vysazují stromy, aby jiní mohli jíst jejich ovoce. Jsou nyní spokojeni, neboť vědí, že uvedli do pohybu nástroje ve prospěch dobra. Všechna jejich činnost i její odezva bude patrna až v budoucnosti.

AG 367.3

O každém daru, který Bůh lidem propůjčil, a jež je vedl k nezištnému úsilí, je záznam v nebesích. Sledovat to v širokém měřítku, hledět na ty, kteří byli naším úsilím povzneseni a zušlechtěni, vidět v jejich životě působení pravých zásad – to bude jedním z předmětů studia a jednou z odměn v nebeské škole. – Ed 305-306 AG 367.4

Zkoumání vesmíru

„Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdyž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.“ (1 K 13,12) AG 368.1

„Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství.“ Obraz Boží vidíme zde na zemi odražený, jako v zrcadle, v dílech přírody a v jednání Božím s lidmi; potom však ho uvidíme tváří v tvář, aniž bude před námi závoj, který zastírá náš pohled. ... AG 368.2

Pocity lásky a soucitu, které nám Bůh zasadil do duše, se tam projeví nejvěrněji a nejušlechtleji. Čistý styk se svatými bytostmi, nezkalený společenský život se vznešenými anděly a těmi, kdož byli Bohu věrní ve všech dobách, kdož vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, svaté svazky, jež spojují *„všecky rodiny v nebi a na zemi“* (Ef 3,15) – to vše přispívá ke štěstí vykoupených. AG 368.3

Nesmrtelné myslí tam s neutuchajícím nadšením budou hloubat o divech tvůrčí moci a o tajemstvích vykupující lásky. Nebude tam krutý, klamný nepřítel, který by sváděl k tomu, aby se zapomnělo na Boha. ... AG 368.4

Všechny poklady vesmíru budou volně přístupné, aby je vykoupení Boží mohli studovat. Neomezí pocity smrtelnosti poletí letem, který je neunaví, do vzdálených světů, jež trpěly pohledem na lidskou bídu a jež jásají štěstím při zprávě o jedné vykoupené duši. ... Nezkaleným zrakem budou patřit na slávu stvoření – na slunce, hvězdy a hvězdné systémy, jak všechny v ustanoveném pořádku krouží kolem trůnu božství. Na všech věcech, od nejmenší po největší, je napsáno jméno Stvořitelovo a ve všech se projevuje bohatství Jeho moci. AG 368.5

A léta věčnosti, jak bude uplynout, budou přinášet stále bohatší a stále nádhernější zjevení Boha a Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, tak poroste láska, úcta, štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat Jeho povahu. A když jim Ježíš ukáže bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, budou srdce vykoupených plát ještě žhavější láskou a s ještě větší radostí uchopí své zlaté harfy a deset tisíce deseti tisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu. – GC 676-678 AG 368.6

Radujte se s Jeruzalémem

„A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.“ (Zj 21,2) AG 369.1

Tu je nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země, jenž je *„korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha tvého“* (Iz 62,3). *„Jeho jas byl podoben nejvzácnějšímu, jako kameni jaspisu, čistému jako křišťál.“* (Zj 21,11) *„Jeho světlem budou chodit národové, králové země nesou do něho svou slávu a čest.“* (Zj 21,24) Pán praví: *„Plesati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém“* (Iz 65,19). *„Stan (příbytek) Boží je s lidmi, a Bůh bude s nimi, jsa Bůh jejich.“* (Zj 21,3) AG 369.2

V městě Božím „nebude noci“. Nikdo nebude potřebovat odpočinku, ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat vůli Boží a chválit jméno Boží. Budeme stále cítit svěžest jitra a nikdy ho nebude konce. *„Nepotřebují světla lampy ani světla slunce, protože Pán Bůh bude na ně svítiti.“* (Zj 22,5) Sluneční svit bude nahrazen zářením, jež nebude nepříjemně oslňovat, jež však jasností zdaleka překoná polední světlo. Sláva Boží a Beránkova zaplaví Svaté Město neblednoucím jasnem. Vykoupení budou kráčet v bezsluneční slávě věčného dne. – GC 676 AG 369.3

Prorok vidí ve svém vidění, jak ti, kdož zvítězí nad hříchem a nad hrobem, jsou nyní šťastni v přítomnosti svého Stvořitele a rozmlouvají s Ním svobodně tak, jako člověk rozmlouval s Bohem na počátku. *„Radujte se,“* vybízí je Pán, *„a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plesání, a lid jeho k radosti. I já plesati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž více bude slýchat v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku.“* (Iz 65,18-19) ... AG 369.4

Když prorok patří na vykoupené, dlící v Městě Božím, zbavených hříchu a všech známek kletby, u vytržení volá: *„Veselte se s Jeruzalémem, a plesejte v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se sním velice.“* (Iz 66,1) – PK 729 AG 369.5

Věčné bezpečí

„A bude Hospodin králem nade vši zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno.“ (Za 14,9) AG 370.1

Podle velkého plánu vykoupení se svět navrátí do Boží přízně. Všechno, co pozbyl hříchem, bude obnoveno. Nejen člověk, ale i země bude vykoupena, aby se stala věčným příbytkem poslušných. Šest tisíc let bojuje satan, aby udržel vlastnictví země. Nyní se naplňuje původní úmysl, který měl Bůh při jejím tvoření. *„A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají království až na věky, a až na věky věků.“ (Da 7,18) AG 370.2*

„Od východu slunce až do západu jeho chváleno bud' jméno Hospodinovo.“ (Ž 113,3) ... „Nepohnutelní všickni rozkazové jeho. Upevnění na věčnou věčnost.“ (Ž 111,7-8) Svatá ustanovení, jež satan nenávidí a která se snaží zrušit, bude pak ctít celý bezhříšný vesmír. – PP 342 AG 370.3

Vykupitelským dílem Kristovým je ospravedlněna vláda Boží. Všemohoucí Bůh je jím ukázán jako Bůh lásky. Satanova obvinění jsou vyvrácena, satanova povaha odhalena. Již nikdy nemůže dojít ke vzpouře. Již nikdy nemůže hřích vniknout do vesmíru. Navěky jsou všichni bezpečni před odpadlictvím. Sebeobětavá láska spojuje obyvatele země a nebe s jejich Stvořitelem svazky nerozlučné jednoty. AG 370.4

Dílo vykoupení bude dokončeno. Na místě, kde se rozhojnil hřích, rozhojnila se tím více milost Boží. Sama země, místo, jež satan pokládá za své, bude nejen vykoupena, ale i povýšena. Náš malý svět, který se kletbou hříchu stal jedinou tmavou skvrnou slavného stvořitelského díla Božího, bude poctěn nade všechny ostatní světy v Božím vesmíru. Na místě, kde Syn Boží přijal podobu člověka, kde Král slávy žil, trpěl a skonal, tam – až stvoří všechny věci nové – bude příbytek Boží s lidmi, a *„bude s nimi přebývatí a oni budou jeho lidem; on sám, Bůh, bude s nimi, a bude jejich Bohem“ (Zj 21,3.8). A po nekonečné věky, v nichž vykoupení budou kráčet ve světle Páně, budou Ho chválit za Jeho nevýslovný dar, jímž je Emanuel, „Bůh s námi“. – DA 26 AG 370.5*

Dokonalá odměna

„Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu. Než potřebí jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.“ (Žd 10,35) AG 371.1

Boží trpělivost je obdivuhodná. Spravedlnost čeká dlouho, zatímco na hříšníka působí Boží milost. Avšak *„spravedlnost a soud jsou základy trůnu jeho“* (Ž 97,2) ... Svět přestupuje Boží zákon stále opovážlivěji a troufaleji. Protože je Bůh shovívavý, lidé pošlapávají Jeho autoritu. ... Bůh však stanovil nepřekročitelnou hranici a blíží se okamžik, kdy jí lidé dosáhnou. Již nyní se pohybují na pokraji mezi Boží shovívavostí, balancují na hranici Jeho milosti a milosrdenství. Pak Pán zasáhne, aby obhájil svou čest, vysvobodí svůj lid a zastaví rozmach bezpráví. ... AG 371.2

Podle vzrůstu nepravosti ve světě poznáváme, že se blíží velká krize. Až lidé téměř úplně odmítnou Boží zákon, až budou utlačovat a sužovat Boží lid, Pán zasáhne. ... AG 371.3

„Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.“ (Da 12,1) Kristus shromáždí své věrné z chatrčí, úkrytů, vězeňských cel, popravišť, hor a pouští i jeskyní zemských a dutin mořských. ... Lidské soudy odsuzovaly věřící jako nejtěžší zločince. Blíží se však den, kdy *„sám Bůh bude soudcem“* (Ž 50,6). On zruší pozemské rozsudky, *„pohanění lidu svého odejme ze vsí země“* (Iz 25,8). Každý z nich dostane bílé roucho (Zj 6,11). ... AG 371.4

Ať je kříž, který na ně byl vložen, sebetěžší, ať jsou ztráty, které utrpěli, sebevětší, ať je pronásledování, kterému byli vystaveni, sebekrutější – i když skončilo třeba ztrátou jejich pozemského života – Boží synové budou bohatě odměněni. *„Budou vidět jeho tvář a jeho jméno bude na jejich čelech.“* (Zj 22,4) – COL 177-180 AG 371.5

Pohled'me vzhůru

„Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho.“ (Iz 40,1-2) AG 372.1

V nejtemnějších dnech jejího dlouhého zápasu se zlem se církví Boží dostává zjevení o věčném úmyslu Hospodinově. Lidu Božímu je dopřáno pohlédnout za současné zkoušky na budoucí vítězství, kdy skončí boj a vykoupení se ujmu zaslíbené země. Tato vidění budoucí slávy, výjevy zobrazené rukou Boží, by měla být drahá církvi Boží dnes, kdy se spor věků rychle blíží svému závěru a kdy se zaslíbená požehnání brzy splní v celé své plnosti. – PK 722 AG 372.2

Pro nás, kteří jsme na samém prahu jejich splnění, jsou tato líčení budoucích událostí hluboce a životně významná; vždyť jde o události, na něž čekají dítky Boží od chvíle, kdy naši první rodiče opustili ráj, po nichž touží a za něž se modlí! AG 372.3

Spolupoutníku, jsme stále ve stínech a zmatcích pozemského lopocení; brzy se však zjeví náš Spasitel, aby přinesl vysvobození a odpočinutí. Vzhlížejme ve víře k blaženosti, která přijde potom, jak ji nastínila ruka Boží. Ten, jenž zemřel za hříchy světa, otvírá doširoka brány ráje pro všechny, kdož v Něho věří. Brzy již dojde k bitvě, brzy bude vybojováno vítězství. Brzy již uvidíme Toho, k němuž se upínají naše naděje na věčný život. A v Jeho přítomnosti se zkoušky a utrpení tohoto života budou zdát nicotné. Předchozí věci *„nebudou připomínány, aniž vstoupí na srdce“* (Iz 65,17). *„Neodhazujte tedy svou důvěru, vždyť je v ní naděje na bohatou odplatu. Potřebujete vytrvalost, tak abyste, až vykonáte vůli Boží, sklídili splnění slibu. Již jen chvíli malou, zcela malou a ten, jenž má přijíti, neomešká se.“* (Žd 10,35-37) *„Izrael spasen bude... Spasením věčným; nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na věky věků.“* (Iz 45,17) AG 372.4

Vzhlédněte, pohled'te vzhůru a stále se posilujte ve víře! Necht' vás tato víra vede po úzké stezce, která vede branami města do veliké a slavné budoucnosti bez hranic, která čeká na vykoupené. – PK 731-732 AG 372.5

Boží spravedlnost obhájena

„Živt' jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.“ (Ř 14,11) AG 373.1

Proč bylo vůbec dovoleno, aby onen velký spor pokračoval po celé věky? Proč nebyla satanova existence přerušena hned na počátku jeho vzpoury? Bylo to proto, aby se vesmír mohl přesvědčit o Boží spravedlnosti v Jeho jednání se zlem a aby hřích mohl být navěky odsouzen. V plánu vykoupení jsou výšky a hlubiny, které ani samotná věčnost nikdy nevyčerpá, a divy, do kterých touží nahlédnout andělé (1 Pt 1,12). Ze všech stvořených bytostí pouze vykoupení z vlastní zkušenosti poznali skutečný zápas s hříchem, spolupracovali s Kristem a prožili něco, což nemohli zakusit ani andělé; vstoupili do společenství Jeho utrpení. Nebudou mít snad žádné jiné svědectví než o vědě vykoupení – nic, co by mohlo mít pro nepadlé bytosti hodnotu? ... AG 373.2

„V chrámě svém všecku svou slávu vypravuje“ (Ž 29,9) a píseň, kterou vykoupení budou zpívat... bude hlásat Boží slávu: „Velicí a předitvní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých. Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi.“ (Zj 15,3-4) – Ed 308-309 AG 373.3

Jako ve snách se dívají bezbožní na korunovaci Syna Božího. Vidí v Jeho rukou desky božského zákona, nařízení, jimiž pohrdali a jež přestupovali. ... Nyní se objasňuje každá otázka pravdy a bludu dlouhého sporu. Všem stvořeným rozumným bytostem se odhalují následky vzpoury, ovoce nedbání božských ustanovení. Výsledek satanovy vlády v protikladu s vládou Boží je předložen celému vesmíru. Satana odsoudilo jeho vlastní dílo. Moudrost Boží, spravedlivost Boží a dobrotivost Boží jsou plně obhájeny. Všichni poznávají, že všechno jednání Boží ve velkém sporu je vedeno zřetelem věčného blaha lidu Božího a blaha všech světů, jež Bůh stvořil. ... Když se seznámí se všemi skutečnostmi velkého sporu, zvolá celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně: *„Spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých.“ (Zj 15,3) – GC 668-671 AG 373.4*